

Numărul 1 pe lista de bestseller-uri din *New York Times*

SANDRA BROWN

EDITURA MIRON

MARTORA

„Milioane de cititori cer captivantele romane ale Sandrei Brown. Ea ne înflăcărează imaginația cu personaje irezistibile, acțiune captivantă, secrete scandalose...”

The Literar Guild

SANDRA BROWN

MARTORA

Editura MIRON

2010

TRADUCERE ANCA NISTOR

VERSIUNE ELECTRONICĂ V1.0

PROLOG

Copilul suga la sânul mamei.

— Pare un copilăș fericit, remarcă sora. Îți dai seama imediat dacă un copil e mulțumit sau nu. După mine, acesta e.

Kendall izbuti să schițeze un zâmbet stins. Abia putea să înfiripe un gând coerent, darămite să se mai angajeze într-o conversație. Minte ei încă mai încerca să realizeze faptul că ea și copilul ei supraviețuiseră accidentului.

În camera de consultații a spitalului, o simplă perdea galbenă îi separa pe pacienți de coridor, oferindu-le un minimum de intimitate. Lângă dulapurile albe de metal în care se aflau bandaje, seringi și ațele, era o chiuvetă din oțel inoxidabil. Kendall stătea pe o masă căptușită în mijlocul încăperii strâmte, ținându-și băiețelul în brațe.

— Cât are? o întrebă sora.

— Trei luni.

— Numai atât? Pare mai mare!

— E foarte sănătos.

— Cum ai zis că-l cheamă?

— Kevin.

Sora le zâmbi și apoi clătină din cap a mirare.

— E un adevărat miracol că ai scăpat cu viață din catastrofa asta. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, scumpo. Nu ți-a fost frică?

Accidentul avusese loc prea repede pentru ca ea să mai fi simțit frica. Mașina se ciocnise de copac înainte ca acesta să poată fi văzut prin perdeaua de ploaie. Pasagera din față strigase ceva, iar șoferul răsucise de volan și apăsase pe frână, dar fusese prea târziu.

Când roțile alunecaseră pe pavajul ud, mașina se rotise cu o sută optzeci de grade, ieșind de pe șosea și rupând parapetul. După aceea nu mai fusese decât o chestiune de fizică și de gravitație.

Kendall își aminti zgomotele care însoțiseră goana mașinii pe panta acoperită de vegetație. Ramurile copacilor zgâriaseră vopseaua și geamurile se spărseseră. Caroseria se izbise de bolovani și cioturi de copaci. Ciudat, dar niciunul din cei aflați înăuntru nu scosese niciun sunet. Bănuî că resemnarea îi amuțise pe toți.

Deși îl anticipase, momentul în care se izbiseră de copacul apărut în cale fusese cumplit.

Inerția forțase roțile din spate să se ridice de la pământ și atunci când mașina luase din nou contact cu solul, o făcuse asemeni unui bizon rănit de moarte.

Pe bancheta din spate, ținută de centură, Kendall supraviețuise. Și, deși mașina se aflase într-o poziție precară pe panta abruptă, izbutise să iasă, ținându-l pe Kevin în brațe.

— E un ținut aspru, spuse sora. Cum naiba ai reușit să urci panta aia?

Nu fusese deloc ușor.

Știuse că urcușul până la șosea avea să fie dificil, dar subestimase efortul fizic de care era nevoie. Faptul că trebuia să-l protejeze și pe Kevin îngreunase și mai mult lucrurile.

Terenul nu era deloc cooperant; vremea era îngrozitor de ostilă. Solul era numai noroi și rădăcini de copaci printre care erau răspândiți bolovani ascuțiți. Ploaia, purtată de vânt, cădea aproape orizontal și, în câteva minute, o udase până la piele.

Mușchii brațelor, picioarelor și spatelui începuseră să o doară înaintea să parcurgă o treime din distanță. În locurile unde nu era acoperită de îmbrăcăminte pielea îi fusese tăiată, zgâriată și învinețită. De câteva ori își spusese că era inutil și ar fi vrut tare mult să renunțe, să se oprească și să doarmă până când elementele naturii le luau viețile.

Dar instinctul ei de conservare era mai puternic decât acea tentație, așa că își continuase urcușul. Ținându-se de ramuri și de bolovani și proptindu-și picioarele în ce găsea, ajunsese în cele din urmă la șosea unde începuse să caute ajutor.

Era în pragul delirului când văzuse niște faruri apărând prin ploaie. Un sentiment de ușurare și epuizarea o copleșise. În loc să fugă spre mașină, se prăbușise în genunchi pe banda de pe mijlocul șoselei, așteptând ca mașina să ajungă la ea.

Salvatoarea ei era o femeie vorbăreață care se ducea la o întrunire religioasă. O duse pe Kendall până la cea mai apropiată casă și anunțase autoritățile în legătură cu accidentul. Mai târziu, Kendall rămăsese uimită când aflase că nu parcursese decât o milă de la locul accidentului, căci se păruseră zece.

Ea și Kevin fuseseră transportați cu ambulanța la cel mai apropiat spital, unde li se acordase toată atenția. Kevin era nevătămat. Sugea în clipa în care mașina își începuse coborârea vertiginoasă. Din instinct, Kendall îl strânsese la piept, protejându-l cu trupul ei.

Numeroasele ei tăieturi și zgârieturi erau dureroase, dar superficiale. Cioburile îi fuseseră scoase din brațe, un proces extrem de neplăcut și îndelungat, dar nesemnificativ în comparație cu ce ar fi putut să se întâmple. Rănile îi fuseseră dezinfectate, dar ea refuzase să se dea un calmant, deoarece alăpta.

Și, în plus, acum că fuseseră salvați și tratați medical, trebuia să se gândească la o modalitate de a pleca de acolo. Dacă ar fi luat sedative, nu ar mai fi fost lucidă și trebuia să aibă capul limpede, dacă voia să pună la cale o altă dispariție.

— Acum poate să intre ajutorul de șerif?

— Șerif? repetă Kendall, căci întrebarea asistentei o smulsese din reverie.

— Așteaptă să stea de vorbă cu tine încă de când ai fost adusă aici.

— Ah, bineînțeles. Să intre.

După ce se hrănise, Kevin dormea acum liniștit. Kendall își încheie cămașa pe care i-o dăduseră cei de la spital după ce își scosese hainele ude și însângerate și făcuse un duș fierbinte.

Sora făcu un semn și omul legii își făcu apariția dând la o parte perdeaua, salutând din cap.

— Cum vă simțiți? Sunteți bine? o întrebă el scoțându-și politicos pălăria și privind-o cu îngrijorare.

— Cred că suntem bine, spuse ea după ce își dresе glasul, încercând să adopte un ton convingător. Suntem foarte bine.

— După părerea mea, ați avut mare noroc că ați scăpat.

— Așa e.

— A fost ușor de văzut cum s-a ntâmplat, din cauza aceluși trunchi de copac căzut. A fost doborât de trăsnet. Pe-aici plouă de câteva zile. Avem impresia că n-o să se mai oprească niciodată. Inundă toată regiunea. Nu mă miră că Bingham Creek v-a acoperit mașina.

Râul se aflase la vreo zece iarzi în fața mașinii distruse. După ce ieșise din ea, Kendall se ghemuise în noroi și se uitase la râu cu fascinație și spaimă. Apa cu mâl depășise cu mult cota minimă, purtând

tot felul de lucruri și înconjurând copacii care, în mod normal, se aflau pe maluri.

Se cutremură gândindu-se care ar fi putut să le fie soarta dacă mașina ar mai fi alunecat vreo câțiva iarzi după ciocnire. Văzuse cu groază cum mașina căzuse pradă apelor învolburate.

Timp de câteva secunde, rămăsese vizibilă, legănându-se spre mijlocul râului, după care se scufundase. În afară de urmele lăsate pe trunchiul copacului și de dărele adânci și paralele lăsate de roți, accidentul nu modificase cu nimic peisajul.

— A fost un miracol că ați ieșit la timp și că nu v-ați înecat când s-a scufundat mașina, spuse ajutorul de șerif.

— N-am ieșit cu toții, îl corectă Kendall cu o voce încărcată de emoție. Mai era o pasageră pe scaunul din față. S-a dus la fund odată cu mașina.

Când auzi acel lucru, șeriful se încruntă.

— Cum? O pasageră?

Ca și cum ar fi privit de undeva din afară, Kendall își văzu fața boțindu-se când începu să plângă, o reacție întârziată la acel traumatism.

— Îmi pare rău.

Sora îi dădu o cutie cu șervete de hârtie și o bătu pe umăr.

— E în regulă, scumpo. După actul de curaj de care ai dat dovadă, dă-i drumul și plângi cât vrei.

— N-am știut că a mai fost cineva în mașină în afară de dumneavoastră, de copil și de șofer, spuse șeriful încet, însemn de respect față de emoția ei.

Kendall își suflă nasul.

— Se afla pe scaunul de lângă șofer și era deja moartă când mașina s-a scufundat. Probabil că a murit instantaneu, în momentul impactului.

După ce se convinsese că băiețelul era nevătămat și observând cât de repede creștea nivelul apei, Kendall se apropiase de mașină cu teamă, aproape sigură de ceea ce avea să descopere. Partea aceea suferise cel mai mult de pe urma ciocnirii. Ușa era adâncită și geamul fusese spart.

Aruncând numai o privire, Kendall își dăduse seama că femeia era moartă. Trăsăturile ei plăcute nu mai erau de recunoscut datorită

faptului că oasele și țesuturile feței fuseseră distruse. Bordul și câteva părți ale motorului îi străpunseseră pieptul, iar capul îi atârna pe tetieră într-o poziție cât se poate de nefirească.

Ignorând sângele și priveliștea oribilă, Kendall atinsese gâtul femeii în preajma carotidei, dar nu-i simți pulsul.

— Mă gândeam că ar trebui să-i salvez și pe ceilalți, îi explică ea șerifului după ce descrie scena. Aș vrea s-o fi scos și pe ea dar știind că era deja moartă...

— Ați făcut ce trebuia, i-ați salvat pe cei în viață. Nimeni nu v-ar putea găsi vreo vină pentru alegerea pe care ați făcut-o, spuse el și apoi arată spre copilașul care dormea. Ați făcut mult mai mult decât v-ar putea cere cineva. Cum a fost cu șoferul?

După ce se convinsese că pasagera era moartă, Kendall îl lăsase pe Kevin jos și îi acoperise fața cu un colț al pledului. Deși nu avea să se simtă prea bine, avea să fie în siguranță pe moment. După aceea ocolise mașina împleticindu-se. Șoferul era prăbușit cu capul pe volan. Învingându-și groaza, Kendall îl strigase pe nume și îi atinsese umărul.

Își aminti că îl zgâlțâise ușor și cât de tare se speriasse când el se prăbușise pe spate din cauza acelei mișcări. Ea se cutremurase când văzuse cum îi șiroia sângele din gură. În tâmpla dreaptă avea o rană adâncă, altminteri fața îi era intactă. Ochii îi erau închiși, dar, în clipa aceea, ea nu fusese sigură că era mort. Vârî mâna înăuntru și îi atinse pieptul.

Inima îi bătea.

Apoi, deodată, mașina alunecase pe terenul neregulat, trăgând-o și pe ea. Brațul, care se mai afla încă în interior, aproape că îi fusese smuls din încheietură.

Autovehiculul se oprise nesigur, dar ea știa că nu avea să mai dureze mult până avea să fie înghițit de apa care îi atingea deja roțile. Solul suprasaturat ceda sub greutatea mașinii. Nu era timp de stat pe gânduri sau de cântărit posibilitățile, ori pentru a se gândi cât de mult ar fi vrut să scape de el.

Avea toate motivele să se teamă de el și să-l disprețuiască. Dar nu îi dorea moartea. N-ar fi dorit niciodată acest lucru. O viață, indiferent a cui, merita salvată.

Astfel, adunându-și forțele, începuse să dea la o parte noroiul și crengile care o împiedicau să deschidă portiera. În cele din urmă, când

izbutise să o deschidă, el se prăbușise în brațe și capul lui plin de sânge îi căzuse pe umăr. Sub greutatea lui, ea alunecase în genunchi.

Cuprinzându-i pieptul cu brațele, îl trase din dreptul volanului. Fusesse nevoie să depună un efort extraordinar. De câteva ori alunecase în noroi și căzuse, dar de fiecare dată, se ridicase, se proptise bine pe picioare și-și reînnoise efortul de a-l trage din mașină. Picioarele lui abia trecuseră de prag când mașina alunecase din nou, fiind luată de apă.

Kendal relată povestea, omițând propriile gânduri, iar când termină, îl văzu pe șerif stând în picioare, aproape în poziție de drepti, arătând de parcă ar fi vrut să o salute.

— Doamnă, probabil c-o să primiți o medalie.

— Mă cam îndoiesc, murmură ea.

El scoase un carnețel și un stilou din buzunarul de la piept al cămășii.

— Numele?

Vrând să tragă de timp, ea se prefăcu că nu înțelegea.

— Poftim?

— Numele dumneavoastră.

Puținii oameni care lucrau la acel spital fuseseră amabili și îi primiseră fără să-i vâre sub nas tot felul de formulare și chestionare. Așa ceva nu se întâlnea într-un spital dintr-un oraș mare. Dar într-o localitate rurală din Georgia, mila întrecea grija de a aduna cartele de asigurări.

Cu toate acestea, acum, Kendall era confruntată cu realitatea sumbră și nu era pregătită. Încă nu se hotărâse ce să facă, cât de mult să spună, unde să plece de acolo.

Nu îi era greu să modifice adevărul. O mai făcuse și altă dată. Toată viața. De multe ori. Dar era foarte grav să mintă poliția. Nu mersese niciodată atât de departe.

Lăsându-și capul în jos, își masă tâmpilele și se gândi să ceară, totuși, un calmant pentru a-și potoli acea durere de cap infernală.

— Numele meu? repetă ea, rugându-se să-i vină vreo idee strălucită. Sau al femeii care a murit?

— Să-ncepem cu al dumneavoastră.

Ea își țină răsuflarea o clipă, după care spuse încet:

— Kendall.

— Se scrie K-E-N-D-A-L-L? Întrebă el notând în carnețel și ea încuviință. Bine, doamnă Kendall. Tot așa se numea și decedata?

— Nu, Kendall e...

Înainte să poată corecta greșeala polițistului, ea văzu perdeaua dându-se la o parte cu un zgomot de inele de metal frecate pe o bară neunsă și medicul de gardă își făcu apariția.

Îi stătu inima în loc.

— Cum se simte? Întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Trăiește, grație dumatăle, spuse doctorul zâmbind.

— Și-a recăpătat cunoștința? A zis ceva? Ce v-a spus?

— Vrei să vezi cu ochii dumatăle?

— Pre... presupun că da.

— Hei, doctore, stai puțin. Am niște întrebări să-i pun, se plânse polițistul. Știi foarte bine că sunt o mulțime de treburi de făcut.

— Nu pot să aștepte? E tulburată și nu pot să-i dau niciun calmant pentru că alăptează.

Polițistul îi aruncă o privire copilului și privi apoi spre sânul lui Kendall, roșind puternic.

— Bănuiesc că mai putem să-ntârziem puțin, dar până la urmă tot trebuie s-o facem.

— Sigur, sigur, zise doctorul.

Sora îl luă pe Kevin din brațele lui Kendall, dar băiețelul nu se trezi.

— O să-i găsesc micuțului un pătuț. Nu-ți face griji pentru el. Du-te cu domnul doctor.

Polițistul se jucă cu borul pălăriei, mutându-se de pe un picior pe altul.

— O să aștept aici. Pe urmă, când o să fiți gata, doamnă, știți, trebuie să lămurim...

— Bea o cafea în timpul ăsta, îi sugeră doctorul.

Acesta era tânăr și cu tupeu și, după părerea lui Kendall, foarte plin de sine. Se îndoia că se uscaser cerneala de pe diploma lui, dar era evident că îi plăcea să-și impună firava autoritate. Fără să-i mai arunce vreo privire polițistului, o conduse pe coridor.

— Are o fractură de tibie, spuse el. Nu are nimic deplasat, așa că n-o să fie nevoie de vreo operație. În această privință a fost extrem de norocos. După felul în care ai descris starea mașinii...

— Acoperişul era ca un evantai de hârtie. Nu ştiu cum de nu i-a zdrobit volanul pieptul.

— Exact. Mi-era teamă să nu aibă coaste rupte, hemoragie internă, vreun organ afectat, dar n-am văzut nimic de acest gen. Funcţiile lui vitale s-au stabilizat. Asta-i vestea cea bună. Cea proastă este că a primit o lovitură foarte puternică la cap. Radiografiile arată doar o uşoară fractură a craniului, dar a fost nevoie de câteva duzini de cusături ca să-nchid rana. În momentul ăsta nu-i o privelişte prea plăcută, dar, până la urmă, părul o s-o acopere din nou. N-o să-i ia prea mult din frumuseţe, spuse el şi îi zâmbi.

— A pierdut mult sânge.

— I-am făcut o transfuzie ca să fim mai siguri. A suferit o contuzie, dar dacă o să stea liniştit câteva zile, o să fie bine. Datorită piciorului rupt, o să stea în ghips cel puţin o lună. N-o să aibă încotro decât să stea întins, să lenevească şi să aştepte vindecarea. Am ajuns, zise el dirijând-o spre o uşă. Abia şi-a recăpătat cunoştinţa de câteva minute, aşa că e încă puţin ameţit.

Doctorul intră în încăperea slab luminată înaintea ei. Kendall ezită în prag, rotindu-şi privirea prin cameră. Pe un perete se afla o imagine de prost gust care îl înfăţişa pe Isus înălţându-se la cer, iar pe peretele opus, era un poster anti-SIDA. Era o încăpere semiintimă, cu două paturi, dar el era singurul pacient.

Piciorul rănit, care acum era în ghips, era proptit pe o pernă. Fusese îmbrăcat într-o cămaşă de spital care îi ajungea doar până la jumătatea pulpelor. Acestea păreau puternice şi bronzate pe aşternutul alb.

O soră îi lua tensiunea. Sprâncenele lui negre erau aproape unite sub bandajul lat care îi înconjura capul. În păr avea sânge încheagat şi o soluţie dezinfectantă. Braţele îi erau pline de vânătăi, iar faţa îi era schimonosită din cauza umflăturilor, contuziilor şi vânătăilor, dar ea îl recunoştea după gropiţa din bărbie şi după forma gurii din care acum ieşea un termometru.

Doctorul se duse repede lângă pat şi aruncă o privire pe fişa pe care o completase asistenta.

— Din ce în ce mai bine, spuse el şi îşi murmură aprobarea şi când sora îi arătă temperatura pacientului din acel moment.

Deşi Kendall continua să ezite în prag, privirea pacientului se opri asupra ei. Străpunse adâncimile umbrite ale ochilor duşi în fundul

capului și întunecați din cauza pierderii sângelui și datorită durerii suferite, dar acea privire pătrunzătoare era la fel de incisivă ca întotdeauna.

Prima oară când se uitase direct în ochii aceia, ea le simțise și le respectase puterea de percepție. Ba se și temuse puțin de ei. Încă se mai temea. Părea să posede o capacitate teribilă de a vedea prin ea, într-un fel cât se poate de tulburător.

O descoperise încă de la prima întâlnire. Recunoștea o persoană mincinoasă atunci când o vedea.

Ea spera că acel talent al lui de a-i citi gândurile avea să-l ajute acum să-și dea seama cât de rău îi părea că fusese rănit. Dacă n-ar fi fost ea, accidentul nu ar fi avut loc niciodată. El condusese, dar ea era de vină pentru suferința lui. Dându-și seama de acest lucru, ea fu cuprinsă de remușcări. Era ultima persoană pe care el ar fi vrut să o vadă lângă patul lui de spital.

Înțelegându-i greșit ezitarea, sora zâmbi și îi făcu semn să înainteze.

— Poți să intri.

Învingându-și teama, Kendall păși în încăpere și îi aruncă pacientului un zâmbet fugar.

— Bună. Cum te simți?

El o fixă cu răceală timp de câteva clipe și, după aceea, se uită la doctor, la soră, și din nou la Kendall.

— Cine ești? Întrebă el atunci cu o voce slabă și răgușită.

Doctorul se aplecă deasupra lui.

— Vrei să spui că n-o recunoști?

— Nu. Ar trebui? Unde mă aflu? Cine sunt?

Doctorul îl privi cu gura căscată. Sora era stupefiată; furtunul aparatului de luat tensiunea îi atârna în mână, iar Kendall păru șocată, deși în ea se dădea o luptă teribilă. Mintea încerca să asimileze acea schimbare șocantă și se întreba cum să folosească acel lucru în avantajul ei.

Doctorul fu primul care își reveni. Cu un entuziasm contrazis de zâmbetul său slab, zise:

— Ei bine, se pare că pacientul nostru a rămas cu o amnezie de pe urma contuziei, ceea ce se întâmplă în mod frecvent. Sunt convins că e vorba de ceva temporar. Nimic care să ne facă să ne îngrijorăm. O să râdeți de acest lucru peste o zi, două.

Apoi se întoarse spre Kendall.

— Deocamdată, ești singura noastră sursă de informații. Bănuiesc că ar trebui să ne spui – și să-i spui și lui – cine este.

Ea ezită un moment îndelungat, iar doctorul și sora o priveau, așteptându-i răspunsul. Pacientul părea și curios și speriat de acesta. Făcu ochii mici, bănuitori, dar Kendall își dădu seama că el chiar nu își amintea nimic. Nimic!

Acel lucru era o fericire neașteptată, un dar incredibil de generos al sorții. Era aproape prea bun, prea copleșitor și prea complicat pentru a se descurca fără să fi avut timp să se pregătească. Un singur lucru știa cu certitudine: ar fi fost o proastă dacă nu l-ar fi primit cu amândouă mâinile.

— E soțul meu, spuse ea cu un calm remarcabil.

CAPITOLUL 1

— Grație autorității cu care m-a investit Atotputernicul Dumnezeu și statul Carolina de Sud, vă declar soț și soție. Matthew, poți săruta mireasa.

Invitații începură să aplaude când Matt Burnwood o sărută pe Kendall Deaton, dar izbucniră în râs când sărutul depăși limitele castității. Nu îi venea să se oprească.

— Va trebui să mai așteptăm, șopti Kendall cu buzele lipite de ale lui. Din păcate.

Matt îi aruncă o privire îndurerată, dar, fiind înțelegător, se întoarse spre cele câteva sute de persoane care veniseră la nuntă în acea duminică.

— Doamnelor și domnilor, dați-mi voie să vi-i prezint, pentru prima oară pe domnul și doamna Matthew Burnwood, spuse preotul.

Braț la braț, Kendall și Matt își priviră oaspeții care zâmbeau. Tatăl lui Matt stătea singur în primul rând. Se ridică și-și desfăcu brațele spre Kendall.

— Bun venit în familia noastră, spuse el îmbrățișând-o. Dumnezeu ni te-a trimis. Aveam nevoie de o femeie în familie. Dacă ar mai fi trăit Laurelann, te-ar fi iubit la fel de mult ca mine, Kendall.

Ea îl sărută pe Gibb Burnwood pe obrazul ridat.

— Îți mulțumesc, Gibb. Ești foarte drăguț.

Laurelann Burnwood murise încă de când Matt era mic, dar el și Gibb se refereau la moartea ei ca și cum s-ar fi întâmplat recent. Bătrânul făcea impresie cu părul lui alb și cu trupul lui înalt și bine clădit. Multe femei văduve și divorțate ar fi vrut să pună mâna pe Gibb, dar sentimentele lor nu erau împărtășite. Trăise singura iubire adevărată, spunea el adesea. Nu mai căuta alta.

Matt își luă tatăl pe după umeri și o cuprinse pe Kendall cu celălalt braț.

— Aveam nevoie unul de celălalt. Acum suntem o familie completă.

— Aș fi vrut să fie și bunica aici, spuse Kendall cu tristețe, iar Matt o privi înțelegător.

— Și eu aș fi vrut să poată veni.

— I-ar fi fost prea greu. Sufletul ei e aici, însă.

— Haideți să nu devenim prea triști, interveni Gibb. Oamenii aceștia au venit să mănânce, să bea și să chefuiască. Asta-i ziua voastră. Bucurați-vă de ea.

Gibb nu precupețise niciun efort financiar pentru a fi sigur că nunta aceea avea să rămână întipărită în mințile oamenilor și că avea să se vorbească timp de câțiva ani despre ea. Kendall fusese șocată de extravaganta lui. La puțin timp după ce acceptase cererea lui Matt, ea sugerase să facă o nuntă restrânsă, dar Gibb nici nu voise să a. Udă.

Ignorase tradiția care spunea că familia miresei trebuia să suporte cheltuielile de nuntă și insistă să o facă el. Kendall nu fusese de acord, dar Gibb, cu personalitatea lui fermecătoare și cuceritoare, îi doborâse toate argumentele.

— Nu te supăra, îi spusese Matt când ea își exprimase dezacordul cu privire la planurile lui Gibb. Tata vrea să dea o petrecere cum nu s-a mai văzut în Prosper. Din moment ce nici tu, nici bunica ta, nu aveți posibilitățile financiare pentru a o face, e încântat să plătească el totul. Doar sunt singurul lui copil. Pentru el e un eveniment care are loc o singură dată în viață. Așa că hai să-i facem pe plac.

Lui Kendall nu îi trebuise mult să se lase pradă emoțiilor. Ea își alesese rochia, dar Gibb preluase controlul asupra tuturor celorlalte lucruri, deși se consulta cu ea înainte să ia decizia finală.

Atenția pe care o acordase detaliilor dăduse rezultate, căci în ziua aceea casa și pajiștea arătau superb. Matt și Kendall schimbaseră verighetele sub o boltă de gardenii, crini și trandafiri albi. Într-un cort foarte mare se afla un bufet cu salate, fripturi și tot soiul de alte mâncăruri pe gustul fiecăruia.

Tortul era o sculptură splendidă, având câteva etaje și fiind ornamentat cu boboci de trandafiri. Mai era, de asemenea, și un tort al mirelui, din ciocolată și cu niște căpșuni aproape cât niște mingi de tenis. Sticle mari de șampanie se aflau la răcit în containere cu gheață. Oaspeții păreau hotărâți să bea și ultima picătură.

În ciuda acelui fast, petrecerea era, în realitate, o afacere de familie. Copiii se jucau la umbra copacilor, iar, după ce mirii deschiseră

recepția cu un vals, alte perechi invadaseră rând pe rând, ringul de dans.

Era o nuntă ca în basme. Nu lipsea nici balaurul.

Kendall, inconștientă de amenințarea din jurul ei, nu putea să-și închipuie că ar fi existat fericire mai mare. Matt o ținea strâns și se învârtea cu ea pe ringul de dans. Cu trupul lui înalt și zvelt, părea clădit special pentru a purta smoching fără să pară stângaci. Era incredibil de frumos. Trăsăturile lui regulate și părul drept îi dădeau aerul aristocratic al unui nobil.

— Ai un aer elegant și distins. Ca Gatsby, îi spusese Kendall o dată, tachinându-l.

Ar fi vrut să danseze cu el ore în șir, dar invitații îi solicitau atenția. Printre ei se afla și judecătorul H.W. Fargo, iar ea scosese un geamăt când Matt o lăsase să danseze cu el, judecătorul nedând dovadă de mai multă delicatețe pe ringul de dans decât în sala de tribunal.

— Am avut îndoieli în privința ta, îi spuse judecătorul Fargo răsucind-o brusc. Când am auzit că angajează o avocată, am avut îndoieli serioase.

— Adevărat? Întrebă ea cu răceală.

Fargo nu era numai un dansator îngrozitor și un judecător pe măsură dar și un misogin până în măduva oaselor, își spuse ea. Încă de la prima ei apariție în sala de judecată, el nu făcuse niciun efort pentru a-și ascunde „îndoielile”.

— De ce ți-a fost teamă, domnule judecător? îl întrebă ea, chinuindu-se să-și păstreze zâmbetul agreabil.

— Prosper e un orașel conservator, spuse el. Și sunt teribil de mândru de asta. Pe aici, oamenii fac lucrurile la fel de generații întregi. Nu prea dorim schimbări și nu ne place când suntem siliți s-o facem. O avocată e ceva nou.

— Părerea dumitale e că femeile ar trebui să stea acasă, să facă mâncare, curățenie și să crească copii, nu? N-ar trebui să aspire la diverse profesii, nu?

El pufni disprețuitor.

— N-aș spune chiar așa.

— Nu, bineînțeles.

O asemenea afirmație l-ar fi putut costa o sumedenie de voturi. Tot ce spunea în public era autocenzurat. Judecătorul H.W. Fargo era un politician desăvârșit. Măcar dacă ar fi fost așa și ca judecător.

— Nu vreau să spun decât că Prosper e un orășel curat. Aici nu găsești problemele din alte locuri. Noi înăbușim influențele nesănătoase din fașă. Noi – mă refer la mine însumi și alte oficialități – intenționăm să menținem standardele ridicate.

— Crezi că sunt o influență nesănătoasă, domnule judecător?

— Deloc, deloc.

— Sarcina mea e de a-mi oferi ajutorul celor care nu-și pot permite să aibă propriul avocat. Constituția garantează tuturor cetățenilor Statelor Unite dreptul de a fi reprezentați legal.

— Știu foarte bine ce garantează Constituția, spuse el apăsător.

— Uneori trebuie să-mi amintesc mie însămi acest lucru. Munca mea mă face să intru în contact cu un element al societății a cărui existență nu o dorește nimeni. Dar, atâta timp cât există delicvenți, o să fie nevoie ca cineva să pledeze în favoarea lor într-o sală de judecată. Indiferent cât de îngrozitor ar fi clientul meu, eu încerc să pledez cât pot mai bine.

— Nimeni nu-ți pune la îndoială priceperea. În ciuda implicării dumitale în afacerea aceea urâtă din Tennessee...

Tăcu și zâmbi.

— Dar de ce să aducem vorba despre asta tocmai astăzi?

Chiar, de ce? Remarca aceea legată de problemele ei din trecut fusese făcută intenționat. Kendall nu putea să-l sufere pentru faptul că el credea că totul se întâmplase datorită prostiei ei.

— O să faci o treabă bună, o treabă foarte bună, spuse el apoi. Recunosc că am avut nevoie de ceva timp ca să mă obișnuiesc cu ideea ca o femeie să mă contrazică în probleme juridice, zise el și râsul lui semănă cu un lătrat. Să știi că, până când ai apărut la interviu, am crezut cu toții că ești bărbat.

— Numele meu poate induce în eroare.

Consiliul director al Asociației baroului din ținutul Prosper luase hotărârea de a înființa un birou al unui apărător public, pentru a scăpa de povara de a-i apăra pe săraci. Chiar și prin rotație, cazurile acelea luau timp și reprezentau pierderi de bani.

Membrii consiliului rămăseseră stupefiați când apăru Kendall, purtând tocuri de opt centimetri și rochie în loc de costum și cravată. Autobiografia ei fusese atât de impresionantă, încât îi răspunseră cu promptitudine la scrisoare și fuseseră gata să o angajeze chiar fără să o vadă. Interviu ar fi trebuit să fie o simplă formalitate.

În schimb, fusese așezată pe scaunul fierbinte. Știind dinainte că avea să se confrunte cu o mentalitate învechită, își pregătise cu grijă discursul, care era menit să lupte împotriva prejudecăților și să le potolească temerile fără să-i jignească.

Dorea cu disperare acel post. Era calificată pentru el și, din moment ce viitorul ei depindea de obținerea lui, scosese toți așii din mânecă.

Era evident că se descurcase bine, fiindcă primise postul. Acea singură pată în dosarul ei profesional nu cântărise nici pe departe cât faptul că era femeie. Sau poate crezuse că, fiind femeie, trebuia să se mai acorde o șansă. Făcuse o greșală, dar putea fi iertată, pentru că, în fond, nu era decât o femeie.

Pentru Kendall nu avea importanță ce gândeau sau cum ajunseseră să ia acea hotărâre. În cele opt luni de când se afla în Prosper dovedise de ce era în stare. Muncise din greu pentru a câștiga respectul colegilor și al oamenilor, în general. Chiar și cei sceptici se convinseseră.

Până și editorul ziarului local, care, la aflarea veștii despre acceptarea ei, scrisese un editorial în care se întreba dacă ea putea face față acelei slujbe dificile, își schimbase părerea.

Acel editor veni acum în spatele ei, îi cuprinse mijlocului o sărută pe ceafă.

— Domnule judecător, ai monopolizat destul cea mai frumoasă fată de-aici.

Fargo râse.

— Ai vorbit exact ca un mire.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat, spuse Kendall oftând în brațele lui Matt și își lipi obrazul de reverul smochingului, închizându-și ochii. Parcă n-ar fi de ajuns că trebuie să mă lupt cu bătăranul ăla la tribunal, mai trebuie să și dansez cu el la nunta mea.

— Fii drăguță, o muștră el.

— Am fost. Ba am fost atât de încântătoare încât am fost cât pe ce să-mi fac greață.

— Judecătorul o fi el un nesuferit, dar e un vechi prieten de-al tatei.

Matt avea dreptate. Și, în plus, ea nu voia să-i dea satisfacție judecătorului arătându-i că îi umbrise ziua nunții. Își înălță capul și se uită la Matt.

— Te iubesc. De când nu ți-am mai spus-o?

— De o veșnicie. De cel puțin zece minute.

Se giugiuleau cu afecțiune, când o voce răsunătoare se auzi deodată lângă ei.

— Hei, tipo, chestia asta e chiar tare!

Kendall se întoarse și își văzu domnișoara de onoare trecând în pași de dans în brațele farmacistului din localitate. Acesta, un bărbat tăcut și retras, părea uluit să se afle în brațele unei asemenea femei plină de viață.

— Bună, Ricki Sue, zise Kendall. Te simți bine?

Coafura înaltă a lui Ricki Sue Robb sălta în ritmul muzicii, iar chipul îi lucea de sudoare deasupra decolteului rochiei de un albastru-deschis. Fusese un chin pentru Kendall să aleagă o rochie care să se potrivească prietenei ei. Tenul lui Ricki Sue era un amestec neobișnuit de piele măslinie și pistrui ruginii. Părul ei avea culoarea sucului proaspăt de morcovi, dar departe de a ascunde cât mai mult acest lucru, Ricki Sue prefera cele mai complicate coafuri care existau, adevărate minuni demne de un studiu arhitectural.

Distanța mare dintre dinții din față se vedea în permanență, fiindcă zâmbea tot timpul. Buzele groase sclipeau datorită rujului de un roșu aprins, o alegere nepotrivită dacă țineai cont de culoarea părului.

Cu o voce care avea subtilitatea unei trâmbițe, spuse:

— Ai zis că bărbatu-tău e frumos ca naiba, dar nu mi-ai spus că e și al naibii de bogat.

Kendall îl simți pe Matt devenind rigid. Ricki Sue nu o spusese ca pe o ofensă, ba ea chiar credea că făcuse un compliment, dar în Prosper, nu se discuta în public despre averea personală. Nu cu voce tare, oricum.

După ce Ricki Sue și farmacistul ei uimit se îndepărtară, Kendall spuse:

— Ar fi politicos din partea ta dacă ai invita-o la dans, Matt.

El se strâmbă.

— Mă tem să nu mă calce.

— Matt, te rog.

— Îmi pare rău.

— Chiar? La repetiția de aseară mi-ai dat de înțeles foarte clar că nu-ți place Ricki Sue. Sper că ea n-a observat.

— Nu e deloc așa cum mi-ai descris-o.

— Ți-am spus că e cea mai bună prietenă a mea. Asta ar fi trebuit să fie de ajuns.

Din moment ce starea sănătății o împiedicase pe bunica ei să vină la nuntă, Ricki Sue era singura invitată din partea lui Kendall și, măcar din acel motiv, sperase că Matt avea să facă un efort de a fi prietenos și amabil cu ea. Dar stilul gălăgios de a face conversație al lui Ricki Sue îi făcuse pe Gibb și pe Matt să se cutremure.

Fuseseră stânjeniți de râsul ei nereținut și vulgar, care părea să-și aibă originea în pieptul ei imens.

— Îți garantez că Ricki Sue nu e de viță nobilă. Matt pufni când auzi acea afirmație care nu conținea decât foarte puțin adevăr.

— E vulgară, Kendall. Mă așteptam să fie ca tine. Feminină, frumoasă, și să știe să vorbească.

— E foarte frumoasă în interior.

Ricki Sue era secretară la *Bristol and Mathers*, firma de avocatură unde Kendall fusese asociată. Când o cunoscuse, Kendall nu putuse să vadă dincolo de exterior, dar încetul cu încetul ajunsese să o placă pe acea femeie care era, de fapt, foarte sensibilă. Ricki Sue nu era mofturoasă, ci practică, tolerantă și demnă de încredere. Mai ales demnă de încredere.

— Sunt sigur că are ceva calități, zise Matt mormăind. Și poate că nu e grasă din vina ei. Dar e atât de grosolană.

Kendall se strâmbă când îl auzi folosind cuvântul „grasă”, când existau atâtea alte adjective. Ba și mai bine ar fi fost dacă n-ar fi folosit niciunul jignitor.

— Dacă i-ai da măcar o șansă...

El însă îi puse un deget pe buze.

— O să ne certăm în fața tuturor invitaților din cauza unui subiect atât de lipsit de importanță?

Ea ar fi vrut să spună că impolitețea față de prietena ei nu era deloc ceva lipsit de importanță, dar el avusese dreptate când zisese că nu era

nici momentul, nici locul potrivit pentru o asemenea discuție. Și în plus, nici ei nu-i plăceau câțiva din prietenii lui.

— Bine, facem pace, zise ea. Dar, dacă ar fi să fac scandal, aş face-o pentru toate femeile de-aici care îmi aruncă niște priviri de parcă ar fi gata să mă sfâșie.

— Cine? Unde? întrebă el întorcându-și capul în toate părțile ca pentru a vedea respectivele femei cu inimile zdrobite.

— Lasă, lasă, spuse ea apucându-l posesiv de revere. Dar, așa, ca fapt divers, câte inimi ai sfărâmat însurându-te cu mine?

— Cine stă să numere?

— Vorbesc serios, Matt.

— Serios? spuse el luând un aer sobru. Serios, sunt unul din puținii burlaci între pubertate și senilitate din Prosper, așa că, dacă vezi câteva fețe mohorâte în mulțime, asta e motivul. Femeile nemăritate au fost la un pas de infarct.

Gluma lui își atinse scopul, căci ea începu să râdă.

— Eh, mă bucur că ai așteptat cu însurătoarea până am apărut eu.

El se opri din dans și o trase mai aproape, dându-i capul pe spate și coborându-și gura spre a ei.

— Și eu.

Nu era ușor să treci neobservată atâta timp cât purtai o rochie de mireasă și un văl, dar jumătate de oră mai târziu, Kendall tot izbuti să se furișeze în casă.

Nu îi plăcea casa lui Gibb, mai ales living-ul mare cu pereți îmbrăcați în panouri de lemn de culoare închisă care reprezentau un fundal potrivit pentru trofee de vânătoare și de pescuit.

Pentru Kendall, un pește agățat pe un panou din lemn de nuc arăta la fel de groaznic ca oricare altul. Ochii sticloși ai căprioarei, elanului și porcului mistreț îi provocau milă și repulsie. Străbătând living-room-ul, Kendall îi aruncă o privire temătoare capului unui porc feroce, cu colții dezveliți.

Vânătoarea și pescuitul constituiau ocupația lui Gibb. Magazinul lui se afla pe strada principală a orașelului. În aceea zonă din nord-vestul Carolinei de Sud, făcea o afacere foarte bună și avea o clientelă loială.

Oamenii veneau de la distanțe foarte mari pentru a-i cumpăra mărfurile.

Se pricepea la ceea ce făcea. Vânătorii și pescarii îi prețuiau părerile și își scoteau cărțile de credit *Visa* pentru orice obiect despre care el le spunea că era foarte bun. În mod frecvent ei se întorceau cu prăzile, aducându-le chiar în magazin pentru a se lăuda.

Gibb nu era zgârcit cu laudele și nu aștepta mulțumiri pentru sfaturile acordate. Era admirat atât ca expert în domeniul lui, cât și ca individ. Cei care nu puteau susține că le era prieten, ar fi dorit acest lucru.

Când ajunsese la jumătatea de baie care servea drept cameră de toaletă a lui Gibb, găsi ușa încuiată. Bătu ușor.

— Ies imediat.

— Ricki Sue?

— Tu ești, tipo? întrebă ea și deschise ușa.

Își ștergea decolteul cu un prosop.

— Transpir ca un porc. Intră.

Kendall își strânse trena și vâlul și intră în baia strâmtă, închizând ușa. Deși nu prea era loc, se bucură de acele clipe de singurătate în compania prietenei ei.

— Camera de la motel a fost bună?

Erau foarte puține moteluri în Prosper. Kendall îi rezervase cea mai bună cameră posibilă, dar avea puține condiții.

— Am dormit eu și-n locuri mai rele. M-am și regulat în locuri mai rele, zise ea făcându-i cu ochiul în oglindă. Și, fiindcă veni vorba, tipu' ăsta al tău e chiar atât de bun pe cât pare?

— Nu sunt genul de femeie care să vorbească despre viața ei amoroasă.

— Atunci pierzi mult, fiindcă e foarte plăcut când povestești.

La *Bristol and Mathers*, Ricki Sue își amuza asociații și funcționarii cu poveștile despre experiențele ei sexuale. În fiecare dimineață mai adăuga un episod la serialul siropos al vieții ei. Unele erau chiar prea exagerate pentru a fi crezute. Totuși, uimitor, toate erau adevărate.

— Mă îngrijorezi, Ricki Sue. E primejdios să ai mai mulți parteneri.

— Sunt precaută. Întotdeauna am fost.

— Sunt convinsă, dar...

— Ascultă, tipo, nu-mi ține predici. Fac și eu ce pot cu ce am. Când arăți ca mine trebuie să iei ce poți de la bărbați. Nu cred c-o să se îndrăgostească vreunul de așa ceva, zise ea desfăcându-și brațele. Așa că, decât să mi se zdrobească inima de fiecare dată sau să mă ofilesc ca o fată bătrână, am hotărât cu câțiva ani în urmă să fiu „serviabilă”. Le dau ce vor și am chiar un adevărat talent. Când se stinge lumina și toată lumea e dezbrăcată, puțin le pasă dacă arăți ca o prințesă sau ca muma-pădurii atâta timp cât ai un loc strâmt și cald unde să și-o vâre. Toate sunt bune pe întuneric.

— Ce filosofie tristă și groaznică!

— Pentru mine e bună.

— Dar de unde știi că Domnul Potrivit n-o să apară într-o bună zi?

— Mai repede am șanse să câștig la loterie, spuse ea, dar apoi zâmbetul îi dispăru și deveni gânditoare. Nu te lăsa păcălită. Aș face schimb cu tine într-o fracțiune de secundă. Mi-ar plăcea să am un soț, o grămadă de copii, tot tacâmu’. Dar, din moment ce chestia asta se pare că o să se-ntâmple, refuz să renunț la distracție. Mă bucur de câtă afecțiune primesc, indiferent sub ce formă. Știu că oamenii spun în spatele meu „Cum poate să-i lase pe bărbați s-o folosească așa?” Adevărul e că eu îi folosesc pe ei. Pentru că, din păcate...

Se opri pentru a o măsura pe Kendall cu o invidie lipsită de răutate.

— Femeile nu sunt toate la fel. Eu arăt ca o morsa vopsită, în timp ce tu ești... ei bine, tu ești tu.

— Nu te subestima. Și, pe urmă, credeam că mă placii pentru mintea mea, o tachină Kendall.

— Ah, da, ești deșteaptă. Atât de deșteaptă încât chiar mă sperii. Și ai mai mult curaj decât am întâlnit vreodată. Cineva și să știi că am cunoscut niște tipi foarte duri.

Lăsând gluma la o parte, o privi cu solemnitate.

— Mă bucur că ți-a mers bine aici. Ai riscat al naibii. Și încă mai riști.

— Într-o oarecare măsură, da, recunosc Kendall. Dar nu-mi fac griji. A trecut prea mult timp. Dacă ar fi fost să fie ceva, ar fi fost până acum.

— Nu știu, spuse Ricki Sue cu îndoială în glas.

— Continui să cred că ești nebună dacă vrei să mergi mai departe. Matt știe?

Kendall clătină din cap.

- N-ar trebui să-i spui?
- Pentru ce?
- Pentru că e soțul tău!
- Exact. Cu ce i-ar schimba asta sentimentele față de mine?

Ricki Sue se gândi câteva clipe.

- Ce zice bunica ta?

- Ca tine, recunosc ea șovăitor. Și ea m-a îndemnat să-i spun.

Elvie Hancock era singura rudă pe care și-o amintea Kendall, dat fiindcă rămăsese orfană, de la cinci ani. Ea o crescuse cu fermitate, dar și cu dragoste. În majoritatea problemelor importante, Kendall era de acord cu ea. Avea încredere în instinctele ei și îi prețuia înțelepciunea.

Dar, în ceea ce privea faptul că trebuia să fie complet sinceră cu Matt, părerile lor erau diferite. Kendall era convinsă că modul în care gândea ea era cel mai bun.

- Și tu și bunica trebuie să fiți convinse că am dreptate, Ricki Sue, zise ea încet.

- Bine, dar dacă vreodată vreun schelet o să iasă din dulap și o să te muște de fund, să nu zici că nu te-am prevenit.

Râzând de imaginea pe care o evocase Ricki Sue, Kendall o îmbrățișă.

- Mi-e tare dor de tine. Promite-mi că o să vii des în vizită.

Ricki Sue strânse prosopul cu mai multă grijă decât era nevoie.

- Nu cred că ar fi o idee prea bună.

Zâmbetul lui Kendall dispăru.

- De ce?

— Pentru că soțul tău și tatăl lui au arătat foarte clar ce simt pentru mine. Nu, nu te scuza, se grăbi ea să spună când o văzu pe Kendall că se pregătea să protesteze. Puțin îmi pasă ce cred ei despre mine. Îmi amintesc prea mult de corecții mei părinți ca să-mi pese de părerea lor. Ah, la naiba! N-am vrut să-i subapreciez, dar...

Ochii ei excesiv fardați o implorau pe Kendall să o înțeleagă.

- Nu vreau să-ți creez probleme.

Kendall știa exact ce încerca să spună prietena ei și acel lucru o făcu să o aprecieze și mai mult pe Ricki.

- Mi-e dor de tine și de bunica mai mult decât mi-aș fi închipuit. Tennessee pare îngrozitor de departe. Am nevoie de o prietenă.

- Fă-ți una.

— Am încercat, dar fără succes. Femeile de-aici sunt politicoase, dar distante. Poate că nu pot să mă sufer pentru că am venit în oraș și l-am furat pe Matt. Sau poate cariera mea le face să păstreze distanța. Viețile lor par să aibă alt țel decât a mea. Oricum, nimeni nu-ți poate lua locul de cea mai bună prietenă a mea. Te rog să-mi scrii neapărat.

— Bineînțeles c-o să-ți scriu. Nici eu n-am prea multe prietene. Dar, hai să fim realiste, spuse ea apucând-o de umeri. În afară de mine, ultima ta legătură cu Sheridan, Tennessee, e bunica ta. Când o să moară, întoarce spatele celui oraș pentru totdeauna, Kendall. Retează toate legăturile cu locul ăla, uită-mă chiar și pe mine. Nu-ți forța norocul.

Kendall încuviință gânditoare, recunoscând că avea dreptate.

— Bunica n-o s-o mai ducă mult. Aș fi vrut să vină aici, să stea cu mine, dar n-a vrut să-și părăsească locul natal. Despărțirea asta îmi rupe inima. Știi doar cât de importantă e ea pentru mine.

— Și viceversa. Te iubește foarte mult. Întotdeauna a vrut ce-a fost mai bun pentru tine. Dacă ești fericită, o să moară fericită. Asta-i tot ce poți să-i dorești.

Kendall știa că Ricki Sue avea dreptate. Se strânse gâtulejul.

— Ai grijă de ea, Ricki Sue.

— O sun în fiecare zi și îi fac câte o vizită cel puțin de două ori pe săptămână, așa cum am promis, spuse ea și îi strânse mâna ușor. Acum vreau să mă-ntorc la petrecere și la toată șampania și mâncarea de-acolo. Poate mai fac un dans cu farmacistu'. E simpatic, nu crezi?

— E însurat.

— Și? De obicei, ăștia sunt cei mai disperați după atenția lui Ricki Sue, zise ea bătându-și sânii imenși.

— Rușine să-ți fie!

— Îmi pare rău, dar cuvântul ăsta nu-i în vocabularul meu, spuse ea și râzând, o dădu la o parte și deschise ușa. Am plecat. Oricât de mult aș vrea să rămân să văd cum o s-o faci.

— Ce anume?

— Pipi în rochie de mireasă.

CAPITOLUL 2

— Mai doriți ceva?

Întrebarea aceea o smulse pe Kendall din reveria legată de nunta ei. Își amintea chiar și cele mai mici detalii din ziua aceea, dar se simțea complet depărtată de ele, ca și cum s-ar fi întâmplat altcuiva, sau ei, dar într-o altă viață.

— Atât, mulțumesc, îi spuse ea casierului.

În ciuda vremii oribile, magazinul *Wal-Mart* era plin de clienți. Culoarele erau înțesate de cărucioare pline cu tot felul de lucruri, de la patine cu roțile la popice.

— O sută patruzeci și doi și șaptezeci și șapte de cenți. Bani gheață, cec sau carte de credit?

— Bani gheață.

Tânărul nu o remarcase în mod deosebit. Era doar una din sutele de cumpărători care trecuseră pe la casă în ziua aceea. Dacă ar fi fost întrebat mai târziu, nu și-ar fi amintit de ea, n-ar fi putut să o descrie. Asta își și dorea, anonimatul.

Cu o seară în urmă, când se întinsese, în sfârșit, în pat, în spitalul din Stephenville, fusese mai obosită ca oricând. O durea tot corpul după acel accident. Efortul depus pentru a ieși din râpă îi produsese tăieturi și răni care o dureau și mai mult pe măsură ce trecea noaptea.

Își dorise cu disperare să nu mai știe de nimic, dar rămăsese trează tot timpul.

„Cine ești? Cine sunt?”

„E soțul meu.”

Cuvintele acelea îi răsunau în minte. Stând întinsă în pat, privise în tavan cu ochi care o usturau, repetându-și acele cuvinte și întrebându-se dacă faptul că le rostise avea să se dovedească a fi ceva bun sau o nebulie. Acum era prea târziu pentru a le mai retrage și, chiar dacă ar fi putut, n-ar fi făcut-o.

Amnezia lui era doar temporară. Astfel că, în timp ce el era furat de uitare, ea trebuia să profite cât putea de pe urma acelei situații. Spera ca acest lucru să-i acorde timpul necesar pentru a-l salva pe Kevin și a se salva și pe sine. În definitiv, salvarea lui Kevin era motivul pentru care făcuse totul. Merita să riște orice pentru a salva copilul.

Făcuse o scenă teribilă când se spusese că suferea o amnezie. Pentru a se reface avea nevoie de odihnă și de relaxare, după cum îi spusese doctorul. Trebuia să stea liniștit ca să se vindece piciorul, așa că de ce să nu se bucure de acea vacanță neașteptată și impusă? Cu cât se forța mai mult să-și recapete memoria, cu atât aceasta refuza să revină. Sub presiune, mintea putea să devină extrem de necooperantă. Era îndemnat tot timpul să se relaxeze.

Dar nu se relaxase, nici măcar atunci când, la sugestia doctorului, Kendall îl dusese pe Kevin la el. La vederea copilului, devenise și mai agitat, stare care nu îl părăsi decât când sora îl scoase pe Kevin din încăpere.

Doctorul, mult mai reținut decât înainte, încercase să o liniștească pe Kendall.

— Ar fi mai bine să-l lăsăm în pace peste noapte. Amnezia e ceva foarte ciudat. Măine dimineață când o să se trezească, s-ar putea să-și amintească totul.

De cum se luminase de ziuă, ea se îmbrăcase într-o uniformă pe care i-o împrumutase una din surori și se dusese în camera lui. Memoria nu-i revenise peste noapte.

Când intră, îl văzu învelindu-se rușinat. Sora tocmai îi făcuse o baie în pat, ceea ce era evident că îl stânjenise. Femeia se retrase, luându-și toate lucrurile și lăsându-i singuri.

Kendall făcu un gest stânjenită.

— Sunt sigură că baia te-a făcut să te simți mai bine.

— Puțin. Dar m-a enervat.

— În general, bărbații sunt niște pacienți foarte dificili, spuse ea aruncându-i un zâmbet șovăitor și apropiindu-se de el. Aș putea să fac ceva ca să te simți mai bine?

— Nu, mi-e bine. Tu? Și copilul?

— Ca prin minune, Kevin și cu mine am scăpat nevătămați.

El încuviință.

— Asta-i bine.

Kendall își dădea seama că până și conversația aceea era obositoare pentru el.

— Am unele lucruri de făcut, dar dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să chemi surorile. Par foarte competente.

El încuviință din nou, de data aceasta fără să mai spună ceva.

Ea dădu să plece, dar apoi, ca și cum și-ar fi adus aminte, se întoarse și, aplecându-se deasupra lui, îl sărută pe frunte. Ochii lui, care se închiseseră, se deschiseră brusc. Vocea lui Kendall se auzi ca o șoaptă răgușită.

— Odihnește-te. Trec să te văd mai târziu.

După aceea ieși grăbită. La puțin timp după aceea, opri o soră și o întrebă:

— Am niște treburi de rezolvat. E vreun serviciu de taximetre pe aici?

Râzând, sora scoase un set de chei de mașină.

— Renunță la ideea de a găsi vreun taxi în orașelul ăsta, scumpo. Îți las mașina mea până ies din schimb la trei după-amiază. Ia și impermeabilul meu.

— Mulțumesc foarte mult.

Îi făcuse plăcere acea generozitate neașteptată.

— Kevin are nevoie de unele lucruri și eu nu pot să stau numai în uniformă asta, trebuie neapărat să fac niște cumpărături.

Sora îi explică cum să ajungă la magazin și apoi spuse șovăitoare:

— Iartă-mă că mă amestec, scumpo, dar din moment ce toate lucrurile au dispărut odată cu mașina, inclusiv actele, cum o să faci rost de bani?

— Din fericire am avut niște bani într-un buzunar al hainei, îi spuse ea asistentei, care ar fi fost șocată dacă ar fi avut idee câți bani avea asupra ei.

Avea mai mult decât „bani de cheltuială”. Pusese mulți deoparte, în speranța că avea să aibă loc o catastrofă ca aceea. Ea și Kevin puteau supraviețui multă vreme cu banii pe care îi avea ea.

— Sunt uzi, dar se pot cheltui. Pot să-mi permit să cumpăr câteva lucruri pentru Kevin și mie însămi și să găsesc un loc unde să stăm.

— În orașul ăsta nu-i decât un nenorocit de motel. Nu-ți cheltui banii pe așa ceva. Poți să rămâi aici, la spital.

— Ești foarte amabilă.

— Nu-i nicio problemă. Și, pe urmă, cred că vrei să fii aici când o să-și recapete memoria soțul tău, spuse ea și îi atinse brațul, consolator. Ai prea multe pe cap. Ești sigură că n-ai pe cine să chemi să te ajute? Nicio rudă?

— Nimeni. N-avem o familie prea numeroasă. Și, fiindcă veni vorba, aș vrea să-ți mulțumesc și dumatăle și celorlalți pentru faptul că nu i-ai spus nimic soțului meu despre femeia care a murit. E și așa destul de tulburat și derutat. Nu vād de ce am complica și mai mult situația.

Și polițistul fusese de părere că nu avea niciun sens deocamdată să-i spună bolnavului despre ea. Se întorsese la spital în dimineața aceea pentru a-i da lui Kendall ultimele informații legate de mașină. Îi spuse că se scufundaseră câțiva specialiști, dar că nu reușiseră să o localizeze. Se părea că fusese dusă de curent mult mai departe de locul accidentului.

Clătină din cap cu regret, spunând că nimeni nu avea idee când și unde ar fi putut să apară.

— În mare parte, Bingham Creek străbate locuri foarte sălbatice. Solul e prea îmbibat de apă pentru a duce acolo mașinării grele și, din moment ce se pare că o să plouă în continuare, abia peste câteva zile o să se poată căuta în siguranță.

„Câteva zile.”

Încă nu puteau fi identificați. Deocamdată, mașina și tot ce se afla în ea, erau pierdute. Nimeni nu știa unde se aflau. El avea amnezie. Ea avea timp.

Dacă își păstra calmul și era deșteaptă, putea să fugă bucurându-se de un avantaj serios. Dacă dădea greș, urmările aveau să fie îngrozitoare. Dar de când o împiedicau niște consecințe posibile să treacă la acțiune atunci când era nevoie? Fusese disperată când se mutase în Prosper.

Și chiar și mai disperată când fugise de acolo.

— Domnișoară?

Kendall se dezmetici repede.

— Scuzați-mă. Ați spus ceva?

— Asta-i tot? o întrebă casierul privind-o surprins.

Ultimul lucru pe care îl voia era să-i atragă atenția asupra femeii îmbrăcate într-o uniformă de soră medicală care părea amețită și dezorientată.

— Ah, da. Mulțumesc.

Își luă repede lucrurile pe care le cumpărase și se îndreptă grăbită spre ieșire, unde cei care șovăiau să iasă în ploaie, se strânseseră grămadă.

Kendall nu ezită. Își lăsă capul în jos și ieși în ploaie. Conduse mașina împrumutată până la cea mai apropiată stație de benzină de unde cumpără ziarul local. Îl răsfoi repede și apoi se duse după colț, la telefonul public montat pe zidul exterior.

— Alo? În legătură cu anunțul. Ați vândut mașina?

— Deci, rănilor lui nu sunt prea grave?

— O tibie ruptă și o rană la cap. Atâta tot.

Kendall îl opri pe doctor în hol. El era îmbrăcat de stradă și mirosea a parfum cât să ajungă pentru un pluton întreg. Era limpede că se grăbea să plece și să-și pună în aplicare planurile de sâmbătă seara, dar Kendall avea întrebări care necesitau răspunsuri. Din moment ce privirea ei cerea mai multe informații, el oftă.

— Niciuna din rănilor astea nu e floare la ureche, dar nu sunt nici catastrofale. Dacă soțul dumitale n-o să-și forțeze piciorul, acesta ar trebui să se vindece cam în șase săptămâni. Astăzi l-am pus deja să se sprijine în cârje. N-o să câștige niciun concurs, dar o să poată merge. Firele or să se scoată peste o săptămână sau zece, zile. Pielea capului o să fie sensibilă un timp și or să rămână câteva cicatrice, însă nimic grotesc. N-o să-și piardă din frumusețe.

— Mi-ai mai spus asta, îi aminti Kendall, ignorându-i zâmbetul. Cel mai mult mă îngrijorează amnezia.

— Nu-i ceva atât de neobișnuit după o lovitură la cap.

— De obicei, nu-ți mai aduci aminte de cele câteva minute de dinainte de lovitură și lucrurile care au urmat după aceea, nu-i așa?

— „De obicei” este o expresie care nu-și are locul în medicină.

— Dar se întâmplă rar ca memoria să se șteargă în totalitate, nu-i așa?

— Se întâmplă mai rar, așa e, recunosc el încordat.

În după-amiaza aceea, ea citise tot ce găsisese despre amnezie în biblioteca limitată a spitalului și totul coincidea cu afirmațiile doctorului. Cu toate acestea, nu era mulțumită. Trebuia să ia în considerație orice posibilitate, oricât de improbabilă ar fi fost.

— Dar amnezia anterogradă?

— Nu-ți bate capul.

— Te rog.

El își încrucișă brațele într-o atitudine care parcă spunea „hai să terminăm odată”.

Netulburată de nerăbdarea lui, Kendall continuă:

— Din câte înțeleg eu, s-ar putea ca soțul meu să nu înmagazineze informații în prezent, așa încât, dacă o să-și aducă aminte ce s-a întâmplat înainte de accident, ar fi posibil să nu-și amintească ce s-a întâmplat între pierderea memoriei și momentul revenirii acesteia. Și-ar putea aminti orice înafară de perioada asta.

— În general, așa este, dar, cum am mai spus, n-ar trebui să-ți faci griji înainte să se întâmple acest lucru. Eu unul nu cred că va fi cazul.

— S-ar putea.

— S-ar putea. Dar prefer să privesc situația cu optimism.

— Va fi nevoie de o altă lovitură la cap pentru ca memoria să-i revină?

— Asta se-ntâmplă numai în filme, zise el. De obicei nu-i chiar atât de dramatic. Memoria poate să-i revină încetul cu încetul, puțin câte puțin. Sau deodată.

— Sau poate să nu-i mai revină niciodată.

— Asta-i foarte puțin probabil. Doar dacă nu cumva există vreun motiv pentru care soțul dumitale să vrea ca memoria să se șteargă definitiv.

Arcui din sprânceană, dând o tentă de întrebare.

Kendall îi ignoră curiozitatea prost mascată, dar știa că îi oferise o nouă pistă și el nu putea rezista să nu-și etaleze cunoștințele.

— Subconștientul lui ar putea să folosească lovitura de la cap drept scuză pentru a uita ceva ce nu vrea să-și mai amintească, ceva ce găsește dificil sau chiar imposibil de suportat, zise el privind-o stăruitor. Există vreun motiv pentru care soțul dumitale să vrea, să fie apărat de amnezie?

— Ești autorizat să practici psihiatria, domnule doctor? îl întrebă ea cu o voce care rămase plăcută, iar el roși indignat. Și asta mă face să ajung la următoarea întrebare, zise ea înainte ca el să apuce să-i dea o replică. N-ar trebui să consultăm un specialist? Poate un neurolog de la un spital mai mare?

— Am și făcuta deja.

— Ah? spuse ea ușor luată prin surprindere.

— Am sunat la un spital din Atlanta, l-am cerut pe medicul neurolog și i-am trimis prin fax fișele soțului duminică, descriindu-i starea sănătății și reflexele. I-am spus că noi n-am depistat nicio hemoragie cerebrală și că pacientul nu dă semne de paralizie sau amorțeală a extremităților, nu vorbește nedeșluit, nu vede neclar, nu dă dovadă de incapacitate mentală – niciunul din simptomele care anunță o afecțiune gravă a creierului. Neurologul a zis că se pare că pacientul a primit o lovitură care i-a zburat cutia memoriei. Părerea lui a coincis perfect cu a mea.

Kendall fu bucuroasă să audă acest lucru. Intenționa să întoarcă amnezia în avantajul ei, dar nu voia ca ea să devină permanentă.

Cât despre momentul recăpătării memoriei, acesta continua să fie un semn de întrebare. S-ar fi putut întâmpla în orice clipă, sau peste un an. Cât timp avea la dispoziție?

Trebuia să își spună că era limitat și să acționeze în consecință.

Îi zâmbi doctorului.

— Îți mulțumesc că mi-ai răspuns la întrebări. Îmi pare rău că te-am reținut. Ai o întâlnire în seara asta?

Acum că aflase tot ce voia să știe, voia să-i distragă atenția. Cel mai bun mod de a o face era să-și concentreze atenția asupra lui. Era o tactică pe care o folosea adesea cu jurații pentru a le distrage atenția de la o dovadă care i-ar fi putut face rău clientului ei.

— Cină și dans la *Elk's Lodge*, spuse el.

— Sună atrăgător. Nu vreau să te mai rețin.

El îi ură noapte bună și se îndreptă spre ieșire. Kendall așteptă până când îl văzu dispărând și intră în camera pacientului. Rămase, însă, lângă ușă.

Deasupra patului ardea o lumină slabă, abajurul metalic făcând ca lumina să se îndrepte spre tavan. Ea nu își dădea seama dacă avea ochii deschiși, așa că se sperie când îl auzi vorbind.

— Nu dorm și așa vrea să stau de vorbă cu tine.

CAPITOLUL 3

Tălpile adidașilor noi scârțâiră pe linoleum când ea se apropie de pat. El stătea perfect nemișcat, tăcut și atent, urmărind-o cu privirea.

— Credeam că dormi, spuse ea. Kevin doarme, așa că m-am gândit să trec să văd ce mai faci. Mi-au spus că ai mâncat ceva ușor la cină. Pofta de mâncare e un semn încurajator, nu?

Ridică brațele și făcu o piruetă.

— Îți place noua mea costumație? Superb, nu? E ultima modă.

Cum el nu-i răspunse, ea își lăsă brațele în jos și renunță la zâmbetul fals. În locul lui, ea n-ar fi suportat să trăncănească cineva banalități și să facă glume nesărate. Suferea, era rușinat datorită faptului că era neputincios și dependent. Probabil că-i era și puțină teamă – teamă că nu avea să-și mai recapete niciodată memoria, teamă de ceea ce ar fi putut afla dacă și-o recăpăta.

— Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva, spuse ea cu sinceritate. Trebuie să fie teribil de înspăimântător să nu-ți mai amintești cine ești, de unde vii, ce faci, cu ce te ocupi, ce gândești și ce simți, zise ea și făcu o pauză. Dar o să-ți aduci aminte totul.

El își duse mâna la frunte și își apăsă degetul mare de tâmplă, încercând parcă să stoarcă informații din craniu.

— Nu-mi amintesc absolut nimic. Nimic, zise el lăsând mână în jos și uitându-se la ea. Unde suntem, de fapt?

— Orașul se numește Stephenville. E în Georgia.

El repetă numele, de parcă ar fi vrut și le întipărească în minte.

— Aici locuim?

Ea clătină din cap.

— Ne îndreptăm spre Carolina de Sud.

— Eu conduceam, spuse el. Ca să evit un copac căzut în drum, trebuie să fi manevrat prea brusc volanul. Șoseaua era alunecoasă.

Mașina a derapat, s-a prăbușit într-o râpă adâncă, s-a lovit de un trunchi de copac doborât de trăsnet și, pe urmă, a luat-o apa.

Lui Kendal se uscă gura.

— Îți amintești toate astea?

— Nu, nu-mi amintesc. Sunt lucruri pe care mi le-a spus șeriful.

— Șeriful?

El îi sesiză spaima din glas și o privi nedumerit.

— Exact. Un ajutor de șerif. A trecut pe-aici mai devreme, s-a prezentat și mi-a pus câteva întrebări.

— De ce?

— Presupun că voia răspunsuri.

— I-am dat eu răspunsuri.

După un moment îndelungat de tăcere, timp în care o privi gânditor, el zise încet:

— Se pare că a crezut că minți.

— N-am mințit!

— Dumnezeu, zise el strâmbându-se de durere și duse din nou mâna la cap.

Kendall regretă imediat.

— Îmi pare rău, n-am vrut să ridic glasul. Te doare? Să chem sora?

— Nu, spuse el închizând ochii strâns și oftând adânc. O să-mi treacă.

Părându-i rău pentru acea izbucnire și voind să-și repare greșeala, Kendall umplu un pahar cu apă dintr-o carafă de plastic și, strecurându-și mâna pe sub perna lui, îi înălță capul cu grijă. El sorbi de câteva ori prin pai.

— Ajunge? întrebă ea când el își lăsă din nou capul pe spate.

Încuviință și ea îi așeză ușor capul pe pernă, punând apoi paharul la loc.

— Mulțumesc, spuse el oftând. Durerea asta de cap e îngrozitoare.

— O să-ți treacă peste o zi, două.

— Da, zise el fără să pară, însă, convins.

— Știu că te doare, dar trebuie să fii bucuros că n-ai pățit ceva mai grav. Doctorul de-aici a stat de vorbă cu un neurolog din Atlanta.

— Am auzit discuția pe care ai avut-o cu el.

— Atunci ar trebui să stai liniștit. Ai putea să-ți recapeți memoria în orice clipă.

- Sau ar putea să dureze foarte mult. Ceea ce cred că ai prefera. Ea nu se așteptase la remarcă aceea și fu uluită pe moment.
- Nu știu ce... ce vrei să spui?
- N-ai prefera să-mi recapăt memoria mai târziu?
- De ce aș vrea asta?
- N-am nici cea mai mică idee.

Kendall consideră că era mai bine dacă tăcea.

După câteva clipe, el făcu semn din cap spre coridor, unde ea discutase cu doctorul despre el.

— Ai citit toate chestiile alea despre amnezie. Parcă ai fi acoperit orice posibilitate. Și mă întrebam de ce ai face asta.

— Voiam să aflu ce... ce ne așteaptă. Nu e normal?

— Nu știu. Este?

— Pentru mine, este. Îmi place întotdeauna să știu cum stau, să fiu pregătită pentru ce e mai rău, ca să nu fiu tulburată când se-ntâmplă. Asta se datorează faptului că am rămas orfană de la o vârstă foarte fragedă. N-am reușit niciodată să-mi înving teama de neprevăzut.

Dându-și seama deodată că spunea prea mult, tăcu brusc.

— De ce te-ai oprit? Începea să devină interesant.

— Nu vreau să-ți încurc mintea cu tot felul de aiureli, spuse ea zâmbind și sperând că el avea să o ia ca pe o glumă și ca pe o încheiere a discuției. Te doare piciorul?

— Nu chiar. E al naibii de enervant. Locurile umflate și zgâriate dor mult mai mult.

Mâna dreaptă se odihnea inertă pe genunchii. Avea o culoare purpurie de la încheietură până la biceps, aceștia fiind acoperiți de mâneca îmbrăcăminții de spital.

— Asta pare să arate foarte dureros, spuse ea, mângâind partea învinețită.

Într-un fel, se părea necesar să-l atingă.

El își coborî privirea asupra mâinii ei, îndeosebi asupra verighetei, și acea privire o făcu să fie și mai conștientă de căldura pe care pielea lui o transmitea degetelor ei. Nu ar fi trebuit să-l atingă. Cu siguranță nu, nu fi trebuit să simtă nimic. Cu toate acestea, nu putea să-și retragă mâna.

El își întoarse capul încet și se uită la ea. Urmă un moment de liniște, timp în care el îi studie cu atenție trăsăturile.

— Recunoști ceva? îl întrebă ea cu sufletul la gură.

El o privi din nou în ochi și ea se întrebă dacă își amintea că erau de un cenușiu neobișnuit, pe care mulți îl găseau captivant și pe care martorii mincinoși îl considerau deconcertant. Când el își coborî privirea asupra gurii ei, ea simți un gol în stomac. Parcă ar fi fost prinsă făcând ceva interzis.

Încercă să-și retragă mâna, dar el o împiedică strângându-i-o. Apoi îi răsuci verigheta pe deget.

— Nu-i ceva prea deosebit.

Într-adevăr. O cumpărase de la *Wal-Mart* în ziua aceea.

— Așa am vrut.

— Nu mi-am putut permite altceva mai frumos?

— Nu banii au fost de vină.

El continuă să rotească verighetei.

— Nu-mi amintesc să ți-o fi pus pe deget, zise el privind-o repede.

Nu-mi amintesc de tine. Ești sigură că suntem căsătoriți?

Ea râse fals.

— Nu-i un lucru în legătură cu care să mă-nșel.

— Nu, dar ai putea să minți în legătură cu asta.

Ei îi stătu inima. Chiar și amnezic fiind, tot putea să vadă prin ea.

— De ce aș minți?

— Nu știu. De ce-ai face-o?

— E ridicol, zise ea și încercă din nou să-și tragă mâna, dar el i-o ținu cu o putere surprinzătoare.

— Mi-e foarte greu să cred.

— Ce anume?

— Totul în legătură cu tine. Cu copilul. Totul, spuse el din ce în ce mai furios.

— De ce te îndoiești de mine?

— Pentru că nu mi te amintesc.

— Dar nu-ți amintești nimic!

— Unele lucruri nu se uită niciodată, zise el ridicând glasul. Și pun pariu că, dacă aș fi făcut dragoste cu tine, n-aș fi uitat.

Lumina se aprinse brusc, aproape orbindu-i.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Stinge afurisita asta de lumină! strigă el și își acoperi brusc ochii.

— Stinge-o, îi porunci Kendall asistentei. Nu vezi că-l dor ochii și îi agravează durerea de cap?

Sora stinse lumina și nimeni nu spuse nimic câteva clipe. În mintea lui Kendall mai răsunau încă ultimele lui cuvinte. În cele din urmă, neputând să-l privească în ochi, se adresă femeii:

— Îmi pare rău că m-am răstit la dumneata și că l-am tulburat pe pacient, dar pierderea asta de memorie ne-a făcut pe toți să fim extrem de nervoși.

— Atunci, aş zice să vă odihniți acum. Domnul doctor a zis să nu încercăm să-l forțăm să-și amintească, spuse ea. Am venit să-i fac injecția de noapte.

Când îl privi din nou, Kendall îi zâmbi.

— Cu cât încerci să te forțezi mai mult, cu atât memoria se încăpățânează să nu revină. Somn ușor. Pe mâine dimineată.

Îi atinse umărul ușor și apoi plecă, înainte ca talentul lui de a descoperi minciuna în ochii ei să-l ajute și de data aceasta.

Așteptă trei ore înainte să treacă la acțiune.

Kevin dormea liniștit în pătuțul lui, cu șezutul în sus. Din când în când scotea câte un sunet caracteristic copiilor mici. Se obișnuise deja cu ele.

Era prea încordată ca să poată dormi. Dacă oboseala fizică ar fi răpus-o și ar fi căzut pradă somnului, ar fi ratat șansa.

Se uită la ceas pentru a o suta oară. Unu fără un sfert, încă un sfert de oră, își spuse ea. Nu că ar fi avut un program fix, dar cu cât măsura mai mult distanța dintre ea și Stephenville, înainte de ivirea zorilor, cu atât mai bine.

Ducându-se în vârful picioarelor la fereastră, desfăcu puțin jaluzelele și se uită pe geamul aburit. Ploaia continua să cadă. Avea să-i îngreuneze drumul, dar vremea urâtă îi purtase noroc. Dacă n-ar fi fost ea, nu ar fi ocolit. Dacă n-ar fi ocolit, n-ar fi avut loc accidentul. Dacă n-ar fi avut loc accidentul, ei s-ar fi aflat înapoi în Prosper acum. Vremea se dovedise a fi aliatul ei. Nu avea să se supere pe ea tocmai acum.

De la fereastră văzu mașina în locul în care o lăsase, pe partea cealaltă a străzii, în terenul de parcare al unei spălătorii cu program non-stop.

— Cauciucurile astea mai pot să parcurgă câteva mii de mile, îi spusese cel care îi vânduse mașina, lovind cu piciorul în roata din stânga-față. N-arată foarte bine, dar aleargă.

Ea nu avea timp să fie pretențioasă. Și, în plus, aceea era singura mașină de vânzare în rubrica de publicitate a ziarului din Stephenville.

— Vă dau o mie de dolari.

— Prețul cerut e de o mie două sute.

— O mie, spuse Kendall scoțând zece bancnote de o sută de dolari din buzunar și întinzându-i-le.

El scuipă tutun în noroi, își scărpină gânditor favoriții, uitându-se la bani, după care luă o hotărâre.

— Așteptați puțin. Mă-ntorc imediat. Actele sunt în casă.

Ea îi duse mașina asistentei înapoi la spital rugându-l să o urmeze până la spălătorie.

— O s-o las aici deocamdată, îi spuse ea și el îi dădu două seturi de chei. Soțul meu și cu mine o s-o luăm mai târziu. Acum vă duc înapoi acasă. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Deranjul era atenuat de mia de dolari din buzunarul lui. Era firesc să vrea să-i știe numele, de unde era, cu ce se ocupa soțul ei. Îi pusese o mulțime de întrebări. Iar Kendall mințise cu foarte mare ușurință și cu politețe.

„Ești o mincinoasă înăscută”, îi spusese Ricki Sue odată. „De aia ești o avocată atât de bună”.

Kendall zâmbi când își aminti de acele cuvinte. Făceau prăjituri *Toll House* în bucătăria bunicii. Kendall le revăzu chipurile și își aminti vocile lor cu atâta claritate, de parcă ar fi fost acolo, în camera aceea de spital, lângă ea.

Ricki Sue o spusese ca o dojană, dar Kendall o luase ca pe un compliment.

— Ai grijă, Ricki Sue. Cuvintele de genul ăsta nu fac decât s-o încurajeze, zisese bunica ei. Și numai Dumnezeu știe că n-are nevoie de încurajări ca să spună gogoși.

— Eu nu spun gogoși! protestase Kendall.

— Asta-i cea mai mare pe care ai spus-o vreodată. Când erai mică, de câte ori m-au chemat la școală ca să răspund pentru câte o minciună

gogonată pe care le-o spuseseși colegilor? Întotdeauna născocea povești, adăugase bunica ci apoi pentru Ricki Sue.

— Uneori, reinventam adevărul ca să-l fac mai interesant. Dar n-aș zice că asta înseamnă a spune gogoși.

— Nici eu, spusese Ricki Sue cu nonșalanță, vârând în gură o lingură de cremă de ciocolată. Se cheamă a minți.

Când se gândi la cele două femei de care îi era tare dor, Kendall simți că se strânge gâtulejul de emoție. Dacă mai continua cu amintirile, durerea din inimă ar fi imobilizat-o și trebuia să treacă la acțiune fără să mai piardă timpul. Înainte ca bărbatul care părea să o cunoască atât de bine să-și recapete memoria.

Se uită la ceas – ora unu. Venise vremea să plece.

Ducându-se în vârful picioarelor la ușă, o deschise și aruncă o privire pe coridor. Erau două surori de servici. Una era cufundată în lectura unui roman; cealaltă vorbea la telefon.

Mai devreme, Kendall se furișase neobservată și dusese lucrurile la mașină, așa încât acum nu mai avea de scos decât copilul.

Ducându-se la pătuț, își strecură mâinile pe sub burtica lui și îl întoarse cu blândețe. Fața lui se schimonosi dar el nu se trezi nici când ea îl luă din pătuț.

— Ești un băiețel atât de cuminte, șopti ea. Știi că mami te iubește, nu? Și că ar face orice – absolut *orice* – ca să te apere.

Leși pe furiș din cameră. După ce fusese în întuneric atâtea ore, lumina de pe coridor se păru orbitoare. Stătu câteva secunde ca să se obișnuiască, după care porni să străbată holul fără zgomot.

Dacă ajungea la punctul în care se intersecta cu un alt hol fără să fie observată, era liberă. Însă era expusă vederii pe o distanță de vreo zece metri. În caz că vreuna din asistente o zărea cu coada ochiului, avea o explicație pregătită: Kevin avea gaze și era agitat, așa că se hotărâse să-l plimbe puțin.

Aveau să o creadă, fără îndoială, dar planurile i-ar fi fost date peste cap. Avea să fie nevoită să încerce seara următoare. Fiecare oră conta, a doua zi ar fi putut să fie prea târziu. Trebuia neapărat să dispară în noaptea aceea.

Se concentră să nu facă nici cel mai mic zgomot și să parcurgă repede distanța. Cu privirea ațintită asupra celor două asistente,

calculă distanța pe care o mai avea până la colț. Cât mai avea? Nouă metri? Mai mult?

Kevin râgâi.

În urechile ei, acel zgomot păru o bubuitură de tun. Încremeni și inima începu să-i bată cu putere. Dar se părea că nimeni nu auzise. Una din asistente continua să citească, iar cealaltă încă mai vorbea la telefon, vădit pasionată de ceea ce povestea.

— Așa că i-am zis că, dacă tot se duce la popice trei nopți pe săptămână, de ce i-ar păsa dacă aş lucra și eu de noapte? Și el a zis atunci: „Asta-i altceva”. La care eu am spus: „Al naibii de corect. Popicele nu-ți aduc niciun ban.”

Kendall nu stătu să audă cum se încheiase acea discuție conjugală și, de cum ajunsese la colț, păși pe holul celălalt. Reușise!

Lipindu-se de perete, închise ochii, trase adânc aer în piept și numără în gând până la treizeci. Când fu sigură că nu atrăsese atenția asistentelor, deschise ochii.

El însă se trezise.

CAPITOLUL 4

Îi acoperi gura cu mâna.

Nici nu era nevoie, căci ea era prea uluită ca să mai țipe. Și nici n-ar fi făcut-o, oricum. În seara în care fugise din Prosper fusese șocată de lucruri mai înspăimântătoare decât acela și nici atunci nu țipase.

Totuși, era extrem de surprinsă. Părea să se fi materializat prin pereți. Cum izbutise să ajungă la câțiva centimetri de ea fără să-l simtă?

În starea lui de slăbiciune, n-ar fi trebuit să-i provoace teamă. Se sprijinea cu toată greutatea în cârje. Era pământiu la față și buzele nu mai aveau, practic, nicio culoare. Era evident că îl durea îngrozitor.

Cu toate acestea, în ochii lui nu se vedea niciun semn de slăbiciune. O priveau furioși din fundul capului. Kendall simți că se oprește inima în loc.

Clătină din cap cu fermitate, încercând să-l facă să înțeleagă că nu avea de gând să scoată niciun sunet care i-ar fi dat de gol. El își lăasă încet mâna în jos.

Sora care vorbea la telefon își continua povestirea fără întrerupere, iar cealaltă nu-și ridicase ochii de pe cartea pe care o citea. Niciuna din ele nu părea conștientă de faptul că unul din pacienți își părăsise patul.

Se îmbrăcase cu un costum verde chirurgical. Cracul drept fusese sfâșiat pentru a-și putea vârî piciorul în ghips. Ruptura era atât de zdrențuită, încât părea să o fi făcut cu dinții. Kendall îl credea în stare și de așa ceva. Părea tras la față, dar maxilarul lui trăda fermitate. Ar fi fost în stare de orice ca să se dea jos din pat și să se îmbrace.

Kendall îi făcu semn să o urmeze înapoi spre camera lui. El o privi neîncrezător, dar nu o opri când începu să străbată holul în vârful picioarelor. Așa cum spusese și doctorul, se descurca foarte bine cu cârjele. Vârfurile de cauciuc ale acestora nu făceau niciun zgomot pe plăcile de faianță.

Trecând pe lângă încăperea în care se aflate el, își continuară drumul spre capătul holului. Niște cuvinte scrise cu roșu deasupra bărci avertizau că ușa aceea trebuia folosită numai în caz de urgență și că alarma începea să sune dacă era deschisă.

Kendall întinse mâna spre bară, dar cu un gest iute, el ridică o cârjă în poziție orizontală în fața pieptului ei.

Ea îl privi încruntată și mimă din buze:

— E în regulă. Crede-mă.

El îi răspunse în același fel.

— Nici vorbă.

Gesticulând și folosindu-se de expresii exagerate ale feței, ea îl convinse în cele din urmă, că nu avea să se întâmple nimic dacă deschidea ușa. El îi aruncă o privire amenințătoare și lăsă cârja în jos.

Kendall apăsă bara și ușa se deschise cu un clic metalic, fără să se declanșeze alarma.

Ea se opri să asculte, dar singurul zgomot care o întâmpină fu cel al picăturilor de ploaie care cădeau în bălțile formate în curte și pe alea de ciment care ducea de la ușă până în stradă.

Kendall ținu ușa deschisă ca să treacă el, după care ieși și ea, dar așteptă să audă clicul care îi dădu de înțeles că se închisese din nou.

Abia atunci vorbi, dar în șoaptă:

— O să te uzi până la piele.

— N-o să mă topesc.

— De ce nu aștepți aici să...

— Nici să nu-ți treacă prin cap.

— Chiar crezi că aș fi plecat și te-aș fi lăsat aici?

El îi aruncă o privire plictisită.

— Las-o baltă, da? Hai să mergem.

— Bine, atunci, pe aici.

— Știu. Un *Cougar* bleumarin parcat lângă spălătorie.

Porni pe trotuar, părând să nu dea nicio atenție ploii.

Kendall îl strânse pe Kevin la piept, având grijă ca pledul să-i acopere fața, după care îl urmă pe bărbatul în cârje.

El tremura de frig, de durere și datorită faptului că era foarte slăbit. Când ajunseră la mașină, Kendall deschise repede portiera, după care alergă în partea cealaltă. Când fusese a doua oară la *Wal-Mart* cumpărase un scăunel de mașină pentru copil. Îl așează pe Kevin în el și

schimbă pledul ud cu unul uscat. Băiețelul scoase niște sunete ca și cum ar fi supt, dar nu se trezi. Mai erau vreo două ore până la următoarea alăptare. Își plănuiise fuga în funcție de programul de masă al copilului.

Urcă la volan și, după ce își prinse centura, vârî cheia în contact. Mașina porni imediat.

— Ai făcut o alegere bună. Te-am văzut pe fereastra din camera mea, îi explică el când îi văzu privirea întrebătoare. Cine era tipul în salopetă? Un prieten?

— Un necunoscut. Dăduse anunț în ziar.

— Mi-am închipuit eu că asta trebuia să fi fost. De unde ai știut că n-o să se declanșeze alarma când deschideai ușa?

— Un om de la întreținere a ieșit pe acolo azi-dimineață și am încercat-o eu însămi mai târziu. Nicio alarmă. Am mizat pe faptul că nu e programată să se declanșeze la o anumită oră.

— Probabil că aveai pregătită o explicație logică pentru eventualitatea că s-ar fi declanșat, nu? Nu ești tu cea care e mereu pregătită pentru ce e mai rău?

— Nu-i nevoie să fii răutăcios.

— Și de ce, mă rog? De ce-aș fi politicoș cu o femeie care susține că mi-e nevastă, dar care încearcă să fugă fără mine?

— N-aveam de gând să plec fără tine. Tocmai veneam spre camera ta...

— Uite ce e, o întrerupse el cu o voce seacă. Te furișai în toiul nopții și nu aveai nici cea mai mică intenție să mă iei cu tine. Știi asta foarte bine. O știi și eu, zise el și apoi făcu o pauză. Mă doare capul prea tare ca să mai discut despre asta, așa că...

Rămase fără suflare și partea de sus a trupului se înmuie din cauza efortului de a vorbi atât. Făcând un gest slab, îi dădu de înțeles că ar fi trebuit să pornească.

— Ți-e frig? îl întrebă ea.

— Nu.

— Dar ești ud.

— Nu mi-e frig.

— Bine.

În Stephensville nu erau prea multe magazine, deși erau câteva firme și o bancă în cele patru colțuri ale intersecției principale. Toate

clădirile erau cufundate în întuneric, în afară de sediul poliției. Pentru a nu trece pe acolo, ea întoarse cu un bloc mai înainte.

— Știi unde mergi? Întrebă el.

— Ce-ar fi să încerci să dormi puțin?

— N-am încredere în tine. Dacă ațipesc, ai putea să mă împingi afară din mașină.

— Dacă aș fi vrut să mori, nu te-aș fi scos din mașina aia făcută zob. Aș fi putut să te las să mori acolo.

El nu mai spuse nimic pe o distanță de câteva mile. Kendall crezu că îi ascultase sfatul și adormise, dar când îi aruncă o privire, îl văzu uitându-se la ea cu concentrarea unui lunetist care are ținta în obiectiv.

— M-ai scos din mașină?

— Da.

— De ce?

— Mi s-a părut un gest omenesc.

— De ce mi-ai salvat viața ca să mă părăsești într-un spital uitat de lume când nu mai am nimic?

— Nu te-aș fi părăsit.

— Minți.

Ea oftă plictisit.

— După discuția pe care am avut-o cu tine în seara asta, mi-am dat seama că nici tu n-ai prea multă încredere în doctorul ăla, așa că m-am gândit că ar fi mai bine să te duc la un alt spital pentru a auzi și altă părere. Ca să nu mai fie nevoie să completăm tot felul de formulare și pentru că nu voiam să-i jignesc, fiindcă ei au fost foarte generoși și drăguți cu mine și cu Kevin, am pus la cale o fugă.

— Și dacă aș fi fost sub efectul sedativului?

— Ar fi fost mai bine. N-ai mai fi vociferat atâta, spuse ca și îi aruncă o privire. Nu ți-a făcut sora o injecție în seara asta?

— A încercat, dar eu am insistat să-mi dea mai bine o pastilă, pe care bineînțeles că n-am înghițit-o. Și mie îmi place să fiu pregătit. Instinctul mi-a spus că s-ar putea să faci o chestie ca asta și voiam să fiu treaz.

Kendall se uită la costumul lui verde care se lipise de trup.

— L-ai furat din depozit?

— Mai bine așa decât să mă plimb în fundul gol. Ne îndreptăm spre Carolina de Sud?

— Mai precis, spre Tennessee.
— De ce a intervenit schimbarea asta de plan? Ce e în Tennessee?
— Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede, așa că așteaptă și o să vezi.
— Ce-am făcut?
— Poftim?
— Probabil că fugim. Ce crimă am comis?
— De unde naiba ți-a venit ideea asta?
— Pare mult mai logică decât aiurelile alea pe care mi le-ai vândut tu.

— Ce anume nu crezi?
— Nimic. Faptul că am fi căsătoriți și că am avea un copil, întâi și întâi. Pe urmă, intenția ta de a mă lua cu tine. Nu cred absolut nimic din toate astea. Ești o mincinoasă foarte abilă. Nu nega și nu mă-ntreba de unde știu, pentru că știu, pur și simplu.

— Nu-i adevărat.

Protestul ei era datorat neliniștii, dar și faptului că se simțea jignită. Instinctul lui, în care părea să se încreadă complet, era extrem de bun. În afară de bunica și, nimeni nu mai reușise să vadă în ea cu atâta claritate. În alte împrejurări, ar fi admirat acel lucru, dar în clipa aceea, se putea dovedi fatal.

Trebuia să joace rolul dificil al soției iubitoare fără să-i stârnească și mai multe suspiciuni. În definitiv, situația aceea era temporară. Cu siguranță că putea să fie convingătoare încă puțin timp.

Se cufundară în tăcere. Singurele zgomote care se auzeau erau cel al ștergătoarelor și al roților pe pavajul tul.

Kendall îl invidia pe Kevin pentru că putea dormi liniștit, pentru faptul că era complet lipsit de griji. Ar fi dat orice numai să se poată odihni, să închidă ochii și să se lase furată de somn. Dar încă nu se putea gândi la așa ceva. Nu avea să respire mai liniștită decât atunci când avea să existe o distanță destul de mare între ei și polițistul din Stephenville.

Adunându-și puterile care începeau să o părăsească, strânse volanul și mai mult și accelera, rămânând, totuși, în limitele legale.

El avea impresia că era pierdut într-un tunel întunecat și nesfârșit și o locomotivă venea direct spre el. Nu putea s-o vadă și nici să o întreacă. Nu putea decât să se pregătească pentru impact. Groaza de

inevitabil era cea mai cumplită. Ar fi vrut să se lovească de ea și să se termine totul, pentru că vuietul neîncetat din capul lui încerca să-i zboare ochii din orbite.

Îl durea tot corpul. Membrele îi erau înțepenite, dar știa chiar înaintea să încerce că n-ar fi putut să se întindă. Șezutul îi amortise datorită faptului că stătuse prea mult într-o singură poziție și gâtul îi înțepenise. Hainele îi erau umede. Îi era foame și trebuia să se ducă la toaletă.

Totuși, și mai important era faptul că avusese iarăși el vis.

Captiv în coșmarul lui, nu putea scăpa, totuși, de plânsul copilului, care părea acum mai limpede și mai aproape decât de obicei și îl trezise dintr-un somn adânc. Acum, mintea lui conștientă îl îndemna să se trezească de tot, dar el se împotriva. Oricât de mult ar fi urât acel coșmar care se tot repeta, îl prefera realității.

De ce?

Atunci își aminti.

Își aminti că nu putea să-și aducă aminte.

Avea amnezie, provocată probabil de vreo slăbiciune lăuntrică. Până și deșteptul acela cu stetoscopul făcuse aluzie la ceva psihic.

Îl enerva teribil gândul că el era de vină pentru acea boală insuportabilă. Cu siguranță că ar fi putut să-și amintească dacă ar fi încercat cu adevărat.

Scrută cu privirea ungherele întunecate ale minții, doar-doar o vedea o licărire de lumină. Ceva. Orice. Un indiciu. Un semn. O bucățică infimă de informație despre sine.

Dar nu era absolut nimic. Nicio licărire cât de mică. Viața lui dinainte de a se trezi în spital era la fel de densă și de absentă, lipsită de lumină ca un tunel întunecat.

Pentru a scăpa de întrebările supărătoare la care nu avea niciun răspuns, deschise ochii. Era ziuă, dar niciun pic de soare. Picături de ploaie șiroiau pe parbriz.

Capul îi era rezemat de geam și acesta era rece și plăcut. Îi era groază să se miște; dar o făcu, totuși, ridicându-și încet capul. Durerea nu mai era la fel de cumplită ca în ziua precedentă, dar era tot supărătoare.

— Bună dimineața.

Întoarse capul în direcția din care auzise vocea.

Ceea ce văzu, însă, îl sperie de moarte.

CAPITOLUL 5

Ea alăpta copilul.

Scaunul era dat pe spate la maximum și ea stătea cu capul rezemat de tetieră. Nu se mai pieptănase de când o udase ploaia cu o seară în urmă, așa încât părul blond se uscaseră încâlcit. Avea cearcăne, era răvășită, dar avea pe chip o asemenea expresie de mulțumire, încât părea chiar frumoasă.

Îi spuse din nou „bună dimineața”. Încercând cu disperare să-și ferească privirea, dar nereușind, el murmură un răspuns.

Nu se oferea privirii. Trăsese un pled peste umăr pentru a-și acoperi sânul, așa încât nu se vedea niciun pic de piele. El nu vedea decât mișcările copilului sub pled.

Dar ea era o întruchipare a fericirii materne.

De ce îi provoca atunci acest lucru o sudoare rece? Ce naiba se întâmpla cu el?

Îi era greață. Inima îi bătea cu putere și se simțea sufocat, de parcă ar fi avut căile respiratorii astupate cu vată și următoarea răsuflare avea să fie și ultima.

Dezgustat și fascinat în același timp, ar fi vrut să se depărteze cât putea de mult de ea și de copil, cât putea de repede, și, totuși, nu reușea să-și ia ochii de la ei. Aura de liniște care o înconjura – o liniște pe care el era convins că nu o cunoscuse niciodată – era captivantă. Mulțumirea de pe chipul ei se părea absolut străină. Se simțea atras de ea.

Sau poate, își spuse el cu dezgust față de sine, era atras dintr-un motiv nesănătos. Poate era vreun maniac care avea o slăbiciune pentru mamele care alăptau.

Închise ochii și își strânse rădăcina nasului atât de tare încât îi dădură lacrimile. Poate că, totuși, nu supraviețuise accidentului. Poate

că murise și spitalul fusese purgatoriul lui, un popas înainte de a ajunge la destinație.

Pentru că acela era, cu siguranță, iadul.

— Cum te simți?

Înainte să spună ceva, el înghiți în sec.

— la toate stările de mahmureală din istorie și înmulțește-le cu zece.

— Îmi pare rău. Speram să nu te trezim. Ai dormit și când i-am schimbat scutecele.

— Fiindcă veni vorba...

— Acolo.

Uitându-se în direcția în care ea îi arătase cu capul, el văzu că se opriseră într-un loc de popas, dar nu se mai vedea nicio altă mașină. Terenurile de picnic erau năpădite de bălării. Rugina mâncase cazanele de gunoi, care dădeau pe afară. Întreaga zonă părea părăsită.

— Mă tem că nu e prea curat, zise ea. Cel puțin la femei nu era. Mi-a fost silă, dar n-am avut încotro.

— Nici eu n-am, zise el apăsând pe clanță. O să te mai găsesc aici când mă-ntorc?

Ea nu luă în seamă înțepătura.

— Dacă mai ai răbdare până termină Kevin, îți dau o mână de ajutor.

Pumnul băiețelului apăru de sub pled și îi apucă bluza. Degețelele se încleștau și se descleștau.

— Îți mulțumesc, oricum, zise el posomorât. Mă descurc și singur.

Nu erau decât câțiva iarzi până la clădirea de beton. Folosi pisoarul pătat, după care se duse la chiuvetă, unde curgea apă cu rugină, și se spală pe mâini. Nu avea cu ce să se șteargă, dar nici nu avea importanță, căci tot se uda când se întorcea la mașină. Nu era nici oglindă, ceea ce era tocmai bine, deoarece trebuia să arate ca un supraviețuitor al unui război lung și îngrozitor. Cel puțin așa se simțea.

Când ajunse înapoi la mașină, copilul se afla iarăși în scaunul lui.

— E un oraș la vreo cinci mile mai încolo, spuse ea pornind motorul. Mă gândeam să ne oprim acolo să bem o cafea și să-i dăm un telefon celui mai apropiat neurolog.

Drumul până la toaletă îl sleise de puteri și mai mult.

— O cafea ar fi excelentă, spuse el, încercând să nu arate că suferea. Dar n-o să merg la alt doctor.

Ea îl privi uimită, cu ochii mari și cenușii. Ochi de culoarea ceții. O ceață în care s-ar fi putut pierde, dacă nu era atent.

— Nu-i niciun motiv pentru care să merg la alt doctor, zise el.

— Ești nebun? Arăți groaznic.

— Am o contuzie. Dacă nu fac nimic obositor câteva zile, o să-mi treacă. Nimic altceva decât timpul n-o să-mi vindece piciorul ăsta. Așa că, de ce să mai merg la un doctor să-i dau bani ca să-mi spună același lucru?

— Dar te doare. Ai nevoie măcar de niște calmante.

— O să iau aspirină.

— Și amnezia? Ar trebui să te consulte un specialist.

— Și, în timpul ăsta, tu să fugi.

— Nu fug nicăieri.

— Uite ce, habar n-am cine ești sau care ți-e povestea, dar până când n-o să aflu, n-o să te scap din ochi. Nu-ți dau altă șansă de a mă părăsi, zise el arătând spre volan. Dă-i drumul. Mor după o cafea.

Următoarea așezare era o comunitate mică de fermieri, practic un satelit al orașului Stephenville.

— Oprește acolo, spuse el arătând spre o cafenea strecurată între un magazin și o poștă.

Mai erau câteva camioane oprite lângă bordura distrusă, deși timpul de parcare le expirase. Părea să fie locul unde localnicii se adunau dimineața devreme să bea o cafea și să stea de vorbă, chiar și în duminicile ploioase.

— Ți-e foame? îl întrebă ea.

— Da.

— Mă duc să iau ceva ca să nu fii nevoit să cobori. Ai grijă de copil.

Copilul. Îi aruncă o privire îngrijorată. Foarte bine. Dormea. Atâta timp cât continua să doarmă, era perfect.

Dar dacă se trezea și începea să plângă? Gândul acela îi provocă o teribilă neliniște lăuntrică, dar nu înțelegea de ce.

Nu se liniști decât când o văzu ieșind din cafenea câteva clipe mai târziu, aducând două cani de plastic și o pungă albă. Dădu la o parte capacul canii pe care i-o întinse și aroma apetisantă a cafelei proaspete umplu interiorul mașinii.

— Ah, spuse el luând o înghițitură, dar se strâmbă și o privi uluit. De ce nu le-ai spus s-o îndulcească?

Ea trase aer în piept; gura îi rămase întredeschisă, dar nu știu ce să spună. Privirea îi era ațintită asupra lui și, după o clipă, se relaxă, se încruntă și-și înclină capul de parcă ar fi zis „să-ți fie rușine”.

— De când ai început să bei cafeaua îndulcită?

Fără să-și ia ochii de la ea, el mai luă o înghițitură de cafea, pe care, într-un fel, știa că o prefera simplă. Îi întinsese o capcană, dar ea era prea deșteaptă ca să pice în ea.

— Ești bună, spuse el cu o admirație șovăitoare. Ești teribil de bună.

— Nu știu la ce te referi.

El oftă și luă punga de hârtie.

— Ce avem la micul dejun?

Înghiți două din sandvișurile cu cârnați din carne de porc înainte să observe că ea scosese cârnații din sandvișurile ei.

— Ai otrăvit cârnații, sau ce?

— Te rog, spuse ea gemând.

— Atunci ce-au?

— Presupun că nimic, spuse ea mușcând din sandvișul gol. Nu mai mănânc carne de porc.

— Nu *mai* mănânci? Asta înseamnă că odată ai mâncat. De ce ai renunțat?

— N-avem lucruri mai importante de discutat? Întrebă ea lingând firimiturile de pe degete. Ar trebui să te gândești în mod serios să mergi la un alt doctor.

— Nu. Nu, repetă el cu mai multă fermitate când o văzu că se pregătea să-l contrazică. N-am nevoie decât de niște haine uscate și de aspirină.

— Bine. E capul tău.

— Aș vrea să știu cum mă cheamă.

— Poftim? Întrebă ea încremenind și privindu-l șocată.

— Toată lumea din spital avea mare grijă să nu-mi spună pe nume, zise el. Până și polițistul ăla a făcut-o când a venit să-mi pună întrebări.

— Așa a spus doctorul. Nu voia să fii tulburat și derutat.

— Cum mă cheamă?

— John.

— John, repetă el.

Nu era neplăcut. Dar nici nu se potrivea prea bine.

— Și pe tine?

— Kendall.

Numele acelea nu-i spuneau nimic. Zero. O privi cu suspiciune.

Tonul ei era aproape prea inocent când îl întrebă:

— Sună vreun clopoțel?

— Nu, pentru că sunt aproape sigur că minți.

Ea nu spuse nimic și, pur și simplu, porni mașina. Mai făcură o oră până ajunseră într-un oraș în care era un magazin deschis duminica.

— Fă-mi o listă, spuse ea, oprindu-se și apoi trecu pe hârtie câteva articole de toaletă pe care le enumeră el.

— Și ceva de îmbrăcat, adăugă el.

— Ceva deosebit?

— Haine să fie. Și un ziar, te rog.

— Un ziar? întrebă ea ezitând, după care încuviință și apăsă pe clanță. S-ar putea să dureze ceva. Am și eu câteva lucruri de cumpărat.

Înainte să iasă, el o întrebă:

— Cum o să plătești?

— Cu bani gheață.

— De unde-i ai?

— I-am câștigat, spuse ea scurt și apoi deschise portiera.

El o opri din. Nou.

— Stai puțin. O să ai nevoie de măsurile mele.

Ea se întinse și îi strânse genunchiul ușor.

— Blegule. Doar îți știi măsurile.

Acel gest firesc și familiar îl zgudui puternic.

Privind-o cum se îndrepta spre intrarea magazinului, se întrebă pentru a o suta oară: „Cine e femeia asta și ce mi-e mie?”

După cinci minute, copilul începu să se agite. La început, el îi ignoră plânsul, dar când acesta se înțeți, el se întoarse și se uită la micuțul care, după părerea lui, nu avea niciun motiv să urle.

Încercă să-l facă să tacă, dar urletele deveniră asurzitoare. Începu să transpire. Sudoarea îi pornea de la subsuori și îi șiroia spre coaste. Broboane îi apărură pe frunte. Se sufoca de căldură, dar nu putea să riște să deschidă fereastra ca nu cumva plânsul copilului să atragă atenția.

„Dumnezeule, unde o fi? De ce o sta atâta?”

Ea auzi copilul plângând cu mult înainte să ajungă la mașină. O rupse la fugă și, practic, smulse portiera din balamale.

— Ce-a pățit Kevin? Ce s-a întâmplat?

Îi aruncă în brațe tot ce cumpărase și împinse în față scaunul șoferului. Câteva secunde mai târziu, băiețelul era în brațele ei și ea îi gângurea.

— De ce n-ai făcut nimic? întrebă ea. De ce l-ai lăsat să urle așa?

— Pentru că n-am știut ce să fac. Nu mă pricep deloc la copii.

— Ar trebui, nu crezi? spuse ea ținând copilul pe umăr și bătându-l ușor pe spate. Gata, gata, scumpule. Nu-i nimic. A venit mami. Îl ținui apoi pe brațul stâng și își ridică bluza.

El zări un sân plin de lapte și un sfârc întărit, care, după o fracțiune de secundă, dispăru în gurița copilului.

Datorită faptului că el continua să se uite la micuțul care suga, ea îi aruncă o privire sfidătoare.

— S-a întâmplat ceva?

Ceva se întâmpla, cu siguranță, dar el habar nu avea ce anume. Întoarse capul și se uită pe geam. Dacă era soția lui, așa cum susținea, atunci de ce se simțise vinovat când îi văzuse sânul? Dacă era, într-adevăr, mama copilului lui – al fiului lui – de ce îl tulbura ideea maternității?

Isuse! Ce fel de om era?

Întrebările acelea îi provocau o durere de cap îngrozitoare. Închise ochii și încercă să facă abstracție de stimulii contradictorii care veneau din spate.

CAPITOLUL 6

El se prefăcu că doarme și după ce porniră din nou la drum. Ea conduse în tăcere și nici măcar nu îl consultă înainte de oprirea următoare. În timp ce ea făcea plinul, el se duse la toaletă. De data aceasta, găsi o oglindă. Așa cum își închipuise, arăta ca o mască de Halloween. Se gândi să se bărbiească, dar apoi își spuse că oricum, nu ar fi arătat mult mai bine. Și, în plus, nu voia să o lase prea mult singură, ca să nu plece fără el.

Când ieși, o văzu hărțuită de trei adolescenți, care o încolțiseră și nu o mai lăsau să treacă. Ea avea mâinile ocupate cu gustări și cutii de băuturi răcoritoare.

— Nu-i deloc amuzant, băieți, spuse ea enervată încercând să treacă pe lângă cel mai înalt dintre ei.

— Eu găsesc că-i amuzant, spuse acesta. Tu nu crezi că-i amuzant, Joe?

— Foarte, spuse Joe, zâmbind prosteste.

— Noi nu vrem decât să fim prietenoși, spuse al treilea.

— Hai, blondino, spune-ne cum te cheamă.

— Nu ești de pe aici, nu, păpușico?

— Nu, zise Kendall cu răceală. Și, din câte observ, ar trebui să mă bucur treaba asta. Deci, mă lăsați să trec sau...

— Sau ce? Întrebă Joe, apropiindu-și fața de a ei.

— Sau vă fac pilaf.

Dintre cei patru care se întoarseră, Kendall fu cea mai surprinsă. Ignorându-i pe puștii care se aflau între ei, spuse implorator:

— Nu face nimic, te rog. Mă descurc singură.

— Da, zise unul din băieți. Se descurcă, adăugă el cuprinzându-și sexul. Și pun pariu că o face chiar foarte bine.

Joe și celălalt găsiră că replica prietenului lor era grozavă și izbucniră în râs.

— Abia poți să te ții pe picioare, zise unul.

— Chiar. Ea ți-a făcut chestia asta?

— O să ne faci rău? Nu prea cred.

— Cu care picior o să ne faci praf, șontorogule? îl întrebă Joe.

Se opriră din râs brusc, când el îl lovi cu cârja peste fluierile picioarelor pe Joe. Acesta se prăbuși în genunchi, urlând de durere. Ceilalți doi deveniră pământii.

— Dați-vă la o parte din fața ei, spuse el calm și cei doi îi făcură loc lui Kendall.

Joe continua să se zvârcolească pe jos, urlând și ținându-se de picioare. Kendall îl ocoli și se îndreptă repede spre mașină.

— Vă sugerez să învățați să vă purtați, băieți, mai spuse el și urcă în mașină lângă ea.

Kendall porni repede. El se simțea mai bine acum când știa că nu era total neputincios. De aceea rămase cu gura căscată când ea își lansă atacul verbal.

— A fost nemaipomenit. Absolut nemaipomenit. Îți mulțumesc foarte mult. Exact asta-mi trebuia, un cavaler în cârje care să mă salveze de niște puști inofensivi. Aș fi putut să mă descurc și singură. Dar nu, a trebuit să te amesteci tu și le dai motiv să ne țină minte!

— Ești furioasă?

— Da, sunt furioasă. De ce te-ai amestecat? De ce nu ți-ai văzut de treabă?

— Când nevasta mea e agresată sexual de trei bărbați, e treaba mea. Nu?

Ea era supărată acum pentru că își pierduse cumpătul.

— Nu voiai o scenă, nu? Pentru că nu voiai să-și amintească cineva de noi, în caz că ar fi întrebați. Bănuiesc că am făcut bine că am păstrat astea, zise el arătând spre hainele chirurgicale pe care le purtase. Așa nu lăsăm urme.

Ea nu înghiți momeala, ci rămase cu privirea ațintită asupra drumului. Oftă și își dădu părul pe spate.

— Îmi pare rău. Îți mulțumesc că ai sărit în ajutorul meu. Îți vin bine hainele?

— Da, zise el uitându-se la pantalonii scurți și la tricou.

Abia atunci își dădu seama că ea chiar îi știa măsurile.

Străbăteau o șosea îngustă care trecea prin niște păduri dese. Văzând câmpurile acoperite de apă și râurile învolburate, ea îi aminti de accident.

Amnezia lui era cel mai bun lucru pentru ea, căci îl ținea în întuneric. Cuvântul ei era singura lui sursă de informație. Îi putea spune orice și el nu putea decât să creadă, fiindcă nu avea cum să facă altfel. Nu avea de unde să știe ce era adevărat.

— Ai uitat să cumperi un ziar, spuse el. A fost o scăpare?

— Nu, dar nu era niciunul. M-am uitat în câteva locuri, dar se epuizaseră.

Pentru prima oară s-ar putea să spună adevărul, își zise el. Nici la stația de benzină nu văzuse niciun ziar. Se uitase în mod special. Sperase ca un titlu sau chiar vreun articol mic să-i reînvie memoria.

Pe de altă parte, îi era groază să citească despre vreun personaj îngrozitor și să-și dea seama că era chiar el. Oare înainte de accident fusese implicat în vreo activitate criminală?

Nu credea nicio clipă că erau căsătoriți. Ar fi știut – ar fi știut cumva – dacă s-ar fi culcat cu ea.

Niciun bărbat în viață n-ar fi putut să uite sânii aceia, frumoși formați și sexy în ciuda faptului că alăptau. Nu-i scăpase nici forma șezutului ei. Avea niște ochi tulburători și un păr care stătea întotdeauna numai cum voia el.

Nu era drăguță în stil clasic, dar chiar din patul lui de spital îi remarcase gura voluptuoasă și provocatoare.

Gând o văzuse mai devreme lingându-și degetele, fusese convins că diagnosticul pe care și-l pusese era corect. Nu era chiar atât de bolnav.

Reacțiile lui față de ea erau pur masculine. Răspunsese la fel ca orice alt bărbat heterosexuat. Era în stare să parieze pe orice că acele răspunsuri nu se bazau pe recunoaștere sau familiaritate.

Neliniștit din cauza direcției pe care i-o luaseră gândurile, dădu drumul la radio, sperând să prindă vreun buletin de știri.

— E defect, îi spuse ea.

— Convenabil pentru tine. Cât mai avem de mers? Și, de fapt, unde naiba mergem? Și să nu îndrăznești să spui Tennessee.

Nu spuse.

— Mergem la bunica.

— La bunica, repetă el caustic.

— Exact.

— La bunica ta sau a mea? Am o bunică?

Își imaginează un stereotip – un păr cărunt strâns în coc, un zâmbet blând, sfaturi de a-ți ține haina încheiată chiar dacă afară erau treizeci de grade, o femeie care mirosea a săpun de levănțică și a mirosului. Nu se vedea, însă, dădăcit de o asemenea persoană. Nu se vedea dădăcit de nimeni, de fapt.

— Bunica mea, zise ea.

— Ai anunțat-o că sosim?

— N-o să fie acolo, zise ea ușor răgușită. A murit acum patru luni. Exact cu câteva săptămâni înainte de nașterea lui Kevin.

El se gândi puțin.

— Ai fost lângă ea?

— Nu. Eram... plecată. Și prea apropiată de ea pentru a mă duce la înmormântare.

— Ați fost apropiate?

— Mai mult decât atât. Între noi a fost o relație extraordinară.

Intensul lui vădit o încurajă să continue.

— Părinții mei au murit într-un accident când eu aveam cinci ani. Bunica mi-a devenit tutore. Bunicul murise deja, așa că nu mai rămăsesem decât noi două. Legătura dintre noi a fost foarte puternică.

— Eu am cunoscut-o? Am mai fost acasă la ea?

Kendall clătină din cap.

— Cât mai avem?

Oftând, ea își roti capul pe umeri.

— Te rog să nu mă mai întrebi asta. N-o să ne facă să ajungem mai repede. Aș vrea să fim acolo înainte să se întunece și timpul ar trece mai repede pentru tine dacă ai dormi. Ai nevoie de odihnă.

El luase trei aspirine care îi mai atenuaseră durerea de cap și îi mai redusese durerea mușchilor, dar tot mai avea impresia că fusese bătut cu maiul. Intenționând să-și odihnească ochii doar pentru câteva momente, își rezemă capul de tetieră.

Câteva ore mai târziu, când se trezi, era aproape întuneric și ajunseseră la destinație.

Casa era situată la capătul unei poteci străjuite de șanțuri și tufe de caprifoi. Ploaia se mai potolise, astfel încât, în timp ce se apropiau de

casă, Kendall lăasă geamul în jos și inhală acele miresme caracteristice verii. Amintirile din copilărie o asaltară, iar dorul de bunica ei îi strângea inima ca niște colți ascuțiți.

În pădurea din jur se făcuse întuneric. Licuricii îi făceau cu ochiul dintre tufe. Aproape că se aștepta să-i audă vocea bunicii care o striga să vină să vadă acea mulțime de găze sclipitoare.

Acoperișul casei se întindea și deasupra Verandei. Aceasta ar fi trebuit văruiată din nou, grădina ar fi avut nevoie de îngrijire, dar, în rest, nimic nu se schimbase de la ultima ei vizită.

În afară de faptul că bunica ei nu mai era acolo și că nu avea să mai fie vreodată.

Pietrișul scrâșni sub roți când ea opri. El se trezi, căscă, se întinse și încercă să-și dea seama unde se afla.

Kendall deschise portiera și coborî, lăsându-l pe Revin, deocamdată, dormind în scaunul lui. Urcă în fugă treptele de la intrare și se ridică pe vârfuri pentru a lua cheia care era pusă întotdeauna deasupra ușii.

O găsi și o vârî în broască. Ușa se deschise. Sperând să fie bine, apăsă pe întrerupător. Când se aprinse lumina, răsuflă ușurată. Ricki Sue continuase să plătească facturile.

Străbătu în grabă toate încăperile. Mobila era acoperită cu pânze și în casă era un miros de aer închis, datorită faptului că nu mai fusese locuită, dar avea să fie, doar atâta timp cât ea și Kevin aveau să stea acolo.

Se întoarse în living-room. El o urmăse înăuntru și stătea sprijinit în cârje, privind în jur.

— Îți place?

El ridică din umeri.

— Știu că nu e cine știe ce acum, dar o să pun totul la punct.

Acea afirmație îi evocă o amintire care era atât de reală, încât o zgudui.

Aproape același lucru îl spusese în noaptea nunții.

CAPITOLUL 7

Matt deschise ușa de la intrare.

— Ce nuntă splendidă! Mă dor mușchii feței de cât am zâmbit.

Când își dădu seama că ea nu îl urmase înăuntru, o privi nedumerit.

— Ce este?

— Poți să zici că sunt o romantică, dar întotdeauna am visat ca soțul meu să mă treacă pragul în brațe în noaptea nunții.

— Chiar ești o romantică, spuse el zâmbind și o luă în brațe. Dar ăsta-i unul din numeroasele lucruri care-mi plac la tine.

O duse înăuntru și Kendall îl luă de gât, după care urmă un sărut lung și plin de semnificații, pe care știa că nu avea să-l uite niciodată – primul lor sărut în primul lor cămin.

Gibb le oferise casa ca dar de nuntă; complet mobilată, cu totul plătit până la ultimul cent. Kendall fusese uluită de generozitatea lui, dar, așa cum îi stătea în lire, Gibb nici nu voise să-i audă mulțumirile pline de entuziasm. Ceruse să fie pregătită până în ziua nunții lor și nu acceptase niciun fel de scuză. Era gata de trei zile.

Acum, Matt o lăsă jos în holul spațios.

— Te superi dacă-l scoatem? Întrebă el pipăindu-i vâlul.

— Deloc.

Cu puțin ajutor din partea ei, el îi scoase vâlul, după are, îmbrățișând-o cu pasiune, o sărută din nou. Când îi dădu drumul, în cele din urmă, ea nu mai avea aer și era amețită de fericire.

Desfăcându-și brațele, făcu o piruetă, absorbind splendoarea noului ei cămin.

Era o casă foarte plăcută, proiectată în așa fel încât să se potrivească fundalului alcătuit din munții Blue Ridge. Interiorul era modern, dar cald și intim. Încăperile erau spațioase și luminoase. Mirosea a chereștea proaspătă și a vopsea.

Clipa aceea avea o însemnătate deosebită pentru Kendall. Spera să fie căminul ei pentru tot restul vieții.

Ea și Matt aveau să-și crească copiii acolo. În casa aceea aveau să trăiască și să îmbătrânească împreună, un privilegiu simplu de care tinerii ei părinți fuseseră lipsiți. Ar fi vrut ca fericirea ei să fie atât de mare încât să o recompenseze pentru pierderea lor.

Se înconjură cu brațele.

— Îmi place foarte mult.

Matt își scosese haina de la smoching și stătea cu mâinile în buzunare, privind în jur. Piese de mobilier mai aveau încă etichete.

— Cam rece, nu crezi?

— Încă nu e un cămin, spuse ea. O să ne punem amprenta și o să facem din ea mai mult decât o simplă casă. Știu că nu e cine știe ce acum, dar o să pun totul la punct. Abia aștept să mă pun pe treabă.

Mișcată de propriile-i cuvinte, se lipi de el.

— Ah, Matt, cât de mult iubesc viața mea de aici.

El îi cuprinse mijlocul.

— Și eu mă simt bine, o tachină el sărutând-o repede și apăsând. Dar mor de foame. Tata a zis că e mâncare în frigider.

Îi dădu drumul și se îndreptă spre bucătărie. Kendall ajunsese lângă el când scotea o sticlă de șampanie din frigider.

— Eu desfac sticla și torn în pahare. Tu citește ce scrie pe cartea de vizită. Dumnezeu, când a zis că e mâncare, tata n-a glumit. Nu găsești atâtea lucruri în multe magazine.

Aruncă pe masă cartea de vizită și Kendall citi cu glas tare:

„Sunt mândru de voi doi. Cu toată dragostea, tata. P.S. Pahare răcite în congelator.”

Matt râse.

— Se gândește la toate, nu?

— Dacă am fi vrut să mergem în luna de miere pe Marte, cred că ar fi încercat să aranjeze.

Matt încetă să se mai lupte cu dopul și o privi, zâmbindu-i trist.

— Îmi pare rău, Kendall. A fost un moment foarte nepotrivit.

— Înțeleg, zise ea încet.

Redactorul șef al lui Matt, domnul Gregory, murise pe neașteptate și acest lucru lăsase un gol în viața lui Matt, atât pe plan personal, cât și profesional. Nu găsisese deocamdată pe cineva potrivit pentru acel post

și, până nu găsea, nu putea să plece de la ziar, nici măcar în luna de miere. Firește că ea înțelese situația.

Nu se putea plânge că nu plecau în luna de miere, pentru că se bucura de atâtea bogății. Soțul ei era exact ce visase, iar socrul ei era extrem de generos, și nu numai în ceea ce privea lucrurile. Gibb o primise în familie fără cea mai mică rezervă. Mulți ani îl avusese pe Matt numai pentru el și acum trebuia să-l împartă.

Discutară despre ceremonie și petrecere în timp ce beau șampanie și făceau sandvișuri cu șuncă. Matt era lihnit de foame, dar ea era prea emoționată ca să poată mânca.

Rupea din coaja pâinii și se uita pe fereastră când spuse:

— Aș vrea să aranjez numai jumătate de grădină și să las restul pradă sălbăticiiei, cum e acum. O să domesticesc veverițele imediat. Sper să avem și ratoni.

— Fac murdărie.

— Ai noștri n-or să facă pentru că or să primească de mâncare în mod regulat și n-or să fie nevoiți să scotocească. Și căprioare, continuă ea, fără ca geamătul lui să-i scadă din entuziasm. Am putea să facem căprioarele chiar să se apropie de casă.

— Kendall, dacă o să avem căprioare în curte, prietenii noștri or să vină să le împuște chiar din prima zi de deschidere a sezonului de vânatoare.

— Ah, nu spune asta! Și nici să nu te gândești să pui vreun cap împăiat pe vreunul din pereți.

— Nu-ți înțeleg aversiunea față de vânatoare. E un sport care mie și tatei ne place foarte mult și nu suntem singurii.

— Ei bine, *eu* nu înțeleg cum poate cineva să simtă plăcere omorând animale nevinovate.

— Ești o sentimentală.

— Presupun, zise ea zâmbind. Într-o vară, eu și bunica am salvat viața unui cerb tânăr. L-am găsit în locul nostru preferat din apropierea unei cascade. De fapt, nu-i decât un firisor de apă, dar când eram foarte mică, mi se părea extraordinar. Acolo e și un monument de pe vremea războiului confederat. Obişnuiam să mă joc pe tunul vechi și ruginit de fiecare dată când mergeam acolo, cel puțin o dată pe săptămână. Oricum, am găsit cerbul în pădure. Avea piciorul rupt. L-am dus amândouă la mașină și apoi acasă. L-am îngrijit piciorul și l-am

hrănit până s-a înzdrăvenit suficient de mult încât să se întoarcă în pădure.

— Unde a putut fi vânat sezonul următor.

— Matt!

— Iartă-mă, spuse el întinzând mâna peste masă și mângâindu-i obrazul. Cum aş putea să-mi răscumpăr greşeala?

Ea îi prinse mâna şi îi sărută palma, după care îi roase ușor degetul mare.

— Du-mă la culcare, șopti ea seducător.

Patul fusese deja făcut, iar vase cu flori fuseseră așezate pe noptiere și pe măsuța de toaletă. Mâna lui Gibb, fără îndoială. Nici faptul că știa că socrul ei le invadase intimitatea dormitorului nu îi scăzu dorința lui Kendall.

Stând față în față, se dezbrăcaseră reciproc, râzând când el se chinui cu duzinele de nasturi ai rochiei ei, abia stăpânindu-și nerăbdarea, ceea ce făcea ca totul să fie și mai captivant. Ea se bucura că era prima oară când aveau să fie împreună.

Matt nu se culcase cu ea în perioada în care îi făcuse curte și a logodnei. O asemenea abstenență aproape că merita premiată. Câte cupluri din zilele noastre mai așteaptă noaptea nunții ca să facă dragoste? Era o tradiție pe cale de dispariție.

Nu erau virgini niciunul, nici altul, dar el se purtase ca un domn, părând să adere la un cod al onoarei care îi interzicea să se culce cu cea pe care o alesese să-i fie soție, ridicând-o pe Kendall deasupra tuturor femeilor cu care avusese de-a face înainte.

Era o tradiție demodată care mergea mână în mână cu dublul standard nedrept la care femeile erau supuse de secole întregi. Dar, într-un fel, Kendall găsisese că reținerea lui era plăcută și teribil de romantică.

De multe ori, când își spusese noapte bună în fața ușii apartamentului ei, excitați și frustrați, ea ar fi vrut ca el să renunțe la acel principiu. Ba chiar îl încurajase s-o facă. Dar el nu o făcuse niciodată.

Acum, când el își plimba mâinile pe pielea ei, explorându-i cu nerăbdare fiecare părticică a trupului, ea găsi că meritase să aștepte acel moment, când veșmintele de nuntă zăceau la picioare și goliciunea lor era ceva la fel de nou ca statutul de soț și soție.

— O să fii exact soția pe care mi-am dorit-o, murmură el sărutându-i sânii. Știu asta.

— Promit că o să fiu.

Timp de câteva secunde după ce se trezi, Kendall nu își aminti de ce simțea o asemenea euforie, dar, după ce clipi de câteva ori și privi în jur, zâmbi plină de sine. Aproape că toarse de mulțumire.

Era dimineața după noaptea nunții ei și era cea mai norocoasă femeie din lume. Soțul ei era foarte tandru și atent. Făcuseră dragoste până când, epuizați, adormiseră.

Matt obișnuia să se trezească devreme, nu-i plăcea să doarmă mult. Lumina care pătrundea pe fereastră arăta că zorii se iviseră demult. Gândul că trebuia să-l fi sleit în timpul nopții o făcu să zâmbească.

Nevrând să-l deranjeze, se întoarse cu grijă. Timp de câteva clipe voi să-l privească și să-l adore fără ca el să știe. Dormea pe spate, cu gura ușor întredeschisă și respirând ritmic. Cearceaful îi era strâns în jurul mijlocului.

Amintirile legate de intimitățile nopții precedente îi stârniră din nou pasiunea. Dorința îi înfierbântă sângele, readucându-i acea durere surdă și delicioasă în partea inferioară a trupului. Noaptea trecută, Matt o tratase ca pe o mireasă adorată. În dimineața aceea, ea dorea să fie tratată ca o femeie.

Își strecură mâna pe sub cearceaf și șopti:

— Bună dimineața.

El mormăi.

Ea îi cuprinse sexul flasc.

— Am zis „bună dimineața”.

El zâmbi, mormăi ceva neinteligibil și deschise ochii.

— Kendall.

— Eh, îți mulțumesc că ți-ai amintit. Pari chiar surprins.

— Chiar sunt. De obicei mă trezește un ceas deșteptător.

— Poți să-l arunci și să te obișnuiești cu asta.

— În fiecare dimineață?

— De ce nu? Avem rație? Întrebă ea în timp ce îl mângâia și îl săruta pe mijlocul pieptului și al abdomenului.

— Kendall...

Ea dădu cearceaful la o parte și îl mușcă ușor de sub buric.

— Kendall, a venit tata.

— Hmm?

— Tata, spuse el și îndepărtând-o, se dădu jos din pat și se duse la geam. I-am auzit camioneta pe alee.

Kendall abia se dezmetici din starea de dorință sexuală când auzi o ciocănitură în ușa de la intrare. Matt scoase o pereche de blugi din dulap și și-i puse.

— Mai bine te-ai da jos din pat și te-ai îmbrăca.

Uluită, ea se ridică în capul oaselor și se uită cum el ieșea din cameră.

— Imediat, tată, strigă el din hol și apoi îl auzi deschizând ușa. Bună dimineața.

— Deranjez?

— Bineînțeles că nu. Tocmai mă pregăteam să fac o cafea. Intră.

Se îndreptară spre bucătărie. Kendall le urmări glasurile până când nu le mai desluși cuvintele și, ridicându-și genunchii la piept, puse capul pe ei, încercând să-și învingă dezamăgirea.

Când își dădu seama că Matt nu avea de gând să mai vină, se dădu jos și se duse să facă un duș.

Zece minute mai târziu, li se alătură în bucătărie. Gibb întorcea costița în tigaie.

— Ah, a venit mireasa! zise el când o văzu.

Ocoli masa pentru a o îmbrățișa afectuos, după care se depărtă puțin și o privi drept în ochi.

— Sper că nu te superi că am venit să vă pregătesc micul dejun, nu?

Era cumva o glumă? La naiba, bineînțeles că se supăraseră. Dacă aceea avea să fie toată luna de miere, cel puțin voia să se bucure de ea numai cu Matt.

Dar Gibb zâmbea atât de inocent, încât ea nu avu tăria să-i spună adevărul. Zâmbind stins, zise:

— Bineînțeles că nu, Gibb.

Se desprinse din îmbrățișarea lui și se duse lângă filtrul de cafea. Se părea că nu reușise să-și ascundă nemulțumirea, căci urmă un moment de tăcere stânjenitoare.

— Poate că n-a fost tocmai o idee bună, spuse Gibb începând să-și dezlege șorțul.

— Nu vorbi prostii, tată, obiectă Matt. Kendall nu e prea dispusă în dimineața asta. M-a avertizat că s-ar putea să fie cam țăfnoasă. Nu-i așa, scumpa mea?

Ea zâmbi ca pentru a-și cere scuze.

— Mă tem că e un defect al meu. Imediat după ce mă trezesc sunt o nesuferită.

— Și înfometată, sper, spuse el punându-și din nou șorțul și întorcându-se la tigaie. Vă plac vafelele? Prepar compoziția din nimic și adaug un ingredient secret.

— Ce anume?

El făcu cu ochiul.

— Bănuiesc că ție pot să-ți spun, acum că faci parte din familie. Vanilie, șopti el. O linguriță de vanilie în compoziție. Asta-i tot secretul.

— Îți mulțumesc pentru pont.

Matt se ridică și îi oferi lui Kendall scaunul lui. Sărutându-i mâna curtenitor, îi spuse:

— Doamnă Burnwood, te rog să iei loc. Dă-ne voie să te servim.

Ea se așează și abia atunci observă pachetele de pe masă.

— Alte cadouri? Nu se poate. Am primit și așa destule.

— Le-a adus tata.

— Rămăsese ră la mine. Pe ce nu le deschideți înainte să fie gata micul dejun?

Ea și Matt le împărțiră între ei și începură să le deschidă. Primiseră un vas *Waterford* pentru bomboane, o pereche de sfeșnice din argint și o tavă lăcuită. Matt îi dădu ei ultimul cadou.

— Ai onoarea.

— Roscoe Calloway a adus cadoul azi-dimineață, le spuse Gibb.

— Ah, ce drăguț din partea lui! exclamă Kendall.

Roscoe era îngrijitorul tribunalului de treizeci de ani. În ciuda statutului ei de apărător public, între Kendall și el se înfiripase o prietenie. Ea deschise cadoul și înăuntru găsi o ramă pentru fotografii.

— „Cele mai bune urări”, citi ea pe cartea de vizită. Semnează Roscoe și Henrietta Caloway.

Zâmbetul se stinse și imediat se încruntă.

— Acum, când stau să mă gândesc, nu-mi amintesc să-i fi văzut la nuntă. Oare de ce n-au putut să vină?

— Te-am sfătuit eu să nu-i inviți, îi aminti Matt încet.

— Dar i-am invitat, totuși, pentru că am vrut să vină, insistă ea. Roscoe e așa de drăguț cu mine. Întotdeauna îmi pune câte un trandafir proaspăt pe birou sau face ceva deosebit. S-a bucurat atât de mult când ne-am logodit. Vorbește foarte frumos de tine, Matt. Și de tine, Gibb.

— Roscoe e un tip la locul lui.

Gibb îi aduse farfuria. Vafela era perfectă – groasă, de un maron-auriu și cu o bucățică de unt în mijloc, care se topea.

Dar cuvintele lui îi alungară pofta de mâncare.

— „La locul lui”? repetă ea, sperând că nu voise să spună ceea ce bănuia ea.

— Roscoe știa că el și soția lui aveau să fie... ei bine, nepotriviți la nunta voastră, îi explică socrul ei.

Ea își privi soțul, care încuviință aprobator.

— Ar fi fost singurii amărâți acolo, Kendall.

— Sunt sigur că Roscoe ți-a apreciat invitația, dar a știut că nu e bine să apară. El știe cum stau lucrurile, chiar dacă tu nu știi, spuse Gibb strângându-i umărul ușor după care adăugă: Dar o să-nveți.

CAPITOLUL 8

După atâtea ore la volan, Kendall era gata să cadă din picioare. Dar înainte să se gândească la somn, avea câteva lucruri de făcut, primul fiind acela de a-i găsi un leagăn lui Kevin.

Într-o debara găsi un coș vechi care servise pe vremuri drept loc de naștere pentru o cățea labrador. Descoperi tot felul de detergenți în dulapul în care îi ținea întotdeauna bunica ei și curăță coșul până fu sigură că era destul de dezinfectat pentru a-l așeza pe Kevin al ei.

— E ceva de mâncare?

Se sprijinea de cârje, vădit epuizat. La puțin timp după ce ajunseseră, ea îi sugerase să se ducă la culcare, dar el refuzase și se ținuse după ea prin toată casa, ca un câine.

— Mă scoți din minți, se răstise ea când se întorsese o dată brusc și îl descoperise atât de aproape în spatele ei, încât fusese cât pe-acți să se ciocnească de el. Dacă nu vrei să te culci, cel puțin așează-te undeva și nu te mai ține peste tot după mine.

— Ca să te furișezi pe ușa din spate?

Ea oftase exasperată.

— Chiar dacă mi-ar trece așa ceva prin cap – ceea ce nu e cazul – n-aș putea să mai conduc nici măcar o milă. Liniștește-te, da?

El nu se liniștise complet dar renunțase la a se mai ține după ea.

— O să văd ce găsesc de mâncare, zise ea ca răspuns la întrebarea lui.

Nu erau prea multe lucruri în cămară – o cutie de fasole și un borcan cu piersici.

— Nu-i cine știe ce, spuse ea.

— E în regulă. În momentul ăsta, orice e mai bun decât nimic.

— O să cumpăr mâine de mâncare. Până atunci o să se răcească și frigiderul.

Împărțiră mâncarea și înghițiră tot, inclusiv gustările pe care ea le cumpărase mai devreme, când fusese acostată de cei trei adolescenți. Amestecul lui făcuse ca incidentul să fie memorabil, mai ales pentru băiatul care avea să se trezească a doua zi cu fluierile picioarelor învinețite. Era foarte supărată din acea cauză.

Pe de altă parte, curajul lui o uimise și îi făcuse plăcere. Era evident că dorința lui de a o apăra era adânc înrădăcinată și nu pierise odată cu memoria. Îl certase pentru că-i luase apărarea, dar în sinea ei recunoștea că o bucurase foarte mult.

Chiar și suferind, îi sărise în ajutor. Găsea că avea o voință admirabilă. Și arătase chiar superb când crezuse că îi era violat teritoriul.

Kendall nu era genul de femeie care să leșine în fața unui act de bravură. De fapt, așa ceva nici nu-i plăcea. Astfel încât îi era aproape rușine că îi plăcuse atât de mult să fie salvată de acel bărbat a cărui forță fizică era la fel de atrăgătoare ca aceea lăuntrică.

Nu-mi amintesc, te pricepi la gătit? o întrebă el, întrerupându-i șirul gândurilor.

— Nu prea mult, dar n-o să murim de foame.

— Vorbești ca și cum ai avea de gând să stăm mai mult aici.

— Cred că ar trebui să stăm până-ți reapeți memoria. Un loc liniștit, plăcut, foarte bun pentru refacere.

— Dar slujba mea?

La se ridică și începu să strângă repede vasele murdare. Duse câteva la chiuvetă, dar când se întoarse să mai ia, el o șocă apucând-o de rejansa blugilor și ținând-o strâns. Încheieturile degetelor lui îi împungeau burta și senzația im era tocmai neplăcută.

— Lucram undeva, nu?

— Bineînțeles.

— Cu ce mă ocupam?

— Dacă-ți spun, o să-ncepi să te agiți. Ești un tip cu personalitate – ai impresia că ești indispensabil. O să vrei să te duci la lucru imediat, ceea ce, bineînțeles, e imposibil. Te rog să mă crezi că slujba ta o să aștepte să te vindeci. I-am anunțat pe toți cei care trebuiau să știe. Au fost de acord cu mine.

— Când i-ai anunțat? Telefonul de-aici e deconectat. Asta însemna că verificase. Înainte de accident, nu avusese nicio problemă cu

memoria. De ce își închipuise ea că amnezia avea să-i scadă din capacitatea de percepție? Încercând să nu-și trădeze stânjeneala, ea spuse:

— Am sunat în timp ce te aflai în spital.

— Cum se face că n-a telefonat și n-a trimis nimeni niciun cuvânt? Găsesc că e foarte ciudat. Incredibil chiar.

— Doctorul a interzis vizitele. A zis că, din moment ce nu-ți aminteai de nimeni, te-ar fi enervat o mulțime de necunoscuți care ar fi venit să te vadă și că prietenii bine intenționați nu ți-ar fi făcut decât rău. N-am stat acolo suficient de mult ca să primești scrisori.

El continuă să o privească bănuitor.

— M-am ocupat de asta, zău. Cariera ta nu e în pericol.

— Deci e o carieră, nu doar o slujbă.

— Așa s-ar putea spune.

— Dă-mi un indiciu. Doctor, avocat, șef de trib indian?

— Îți amintești cuvintele astea din copilărie?

Zâmbetul lui pieri.

— Bănuiesc că da, murmură el. Cum pot să-mi amintesc o aiureală din copilărie și să nu-mi amintesc de tine?

Își coborî privirea asupra pieptului ei.

Devenind nervoasă din cauza acelui contact, Kendall îi desprinsese mâna de pe blugii ei.

— Îl aud pe Kevin.

Plânsul copilului din camera alăturată puse capăt acelei discuții. Era firesc să fie curios, dar cu cât discutau mai puțin despre viețile lor dinainte de accident, cu atât mai în siguranță ar fi fost ea. Un cuvânt în aparență inofensiv și întâmplător l-ar fi putut face să-și recapete memoria.

Întreruperea aceea mai pusese capăt și momentului de stânjenitoare intimitate, care o tulburase mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Trebuia să-l facă să creadă în continuare că era soția lui, dar fără să depășească ea însăși limita.

După ce îl alăptă pe Kevin, îl îmbăie și îl adormi cântându-i cântecele de leagăn pe care le învățase de la bunica ei.

El stătea pe canapea în partea cealaltă a camerei, cu piciorul rănit sprijinit pe un taburet. Lampa de pe masă îi arunca umbre sub

sprâncene, întunecându-i ochii, deși Kendall nu trebuia să-i vadă ca să știe că erau ațintiți deasupra ei.

— Și familia mea? Întrebă el brusc.

— Mama ta a murit cu mulți ani în urmă.

El digeră acest lucru și apoi spuse:

— Bănuiesc că nu pot să plâng pe cineva de care nici măcar nu-mi amintesc. Am frați și surori?

Ea clătină din cap.

— Dar tată? Și el e mort?

— Nu. Dar ai avut un fel de neînțelegere.

— Din ce cauză?

— Chiar înainte să se întâmple, te supăra subiectul. Nu cred că e bine să vorbim acum despre asta.

— Măcar știe de accident?

— Nu mi-am închipuit că ai fi vrut să-l sun, așa că n-am făcut-o.

— Cearta noastră e chiar atât de serioasă? Tatei nu-i pasă dacă trăiesc sau nu?

— I-ar păsa, dar tu n-ai vrea să știe de accident. Scuză-mă, te rog. Trebuie să-l duc pe Kevin la culcare, spuse ea încercând să facă în așa fel încât ieșirea ei să nu semene cu o fugă.

Coșul fusese pus în dormitorul mic. Așeză băiețelul cu grijă în el. Imediat își strânse genunchii la piept și se întoarse cu șezutul în sus.

— Cum poate să doarmă așa?

Ea nu își dădu seama că o urmase decât când îi auzi vocea lângă umăr.

— Mulți copii dorm așa.

— Pare incomod.

— Bănuiesc că ar trebui să ai trei luni ca să ți se pară confortabil.

— Ai avut o sarcină ușoară?

— Mi-a fost cam greu în primele luni. După aceea, a fost mai ușor.

— În ce fel ți-a fost greu?

— Ca de obicei. Grețuri dimineața. Oboseală. Deprimare.

— De ce erai deprimată?

— Nu eram deprimată în adevăratul sens al cuvântului. Doar îmi venea să plâng întruna.

— Pentru ce?

— Te rog. Sunt teribil de obosită. Nu poți să mai aștepti cu întrebările astea?

Dădu să treacă pe lângă el, dar el îi blocă drumul ridicând cârja.

— Să știi că m-am săturat să te tot văd folosind afurisita asta de cârjă ca pe o barieră, îi spuse ea clocotind de furie.

— Iar eu m-am săturat de eschivările tale. Răspunde-mi: de ce erai deprimată și plângeai când ai fost însărcinată? N-ai vrut sarcina?

Ea nu mai avea putere să fie furioasă. Mânia se evaporă și spuse plictisită:

— Schimbările hormonale care au loc în primele trei luni de sarcină le fac adesea pe femei să plângă mult. Și mi l-am dorit pe Kevin extrem de mult.

— Și eu?

Privirile li se întâlniră câteva secunde, după care ea dădu cârja la o parte cu calm.

— Mă duc să fac o baie.

Stinse lumina. Dar, imediat după aceea, o pereche de faruri luminară partea din față a casei, pătrunzând până în dormitor.

— Doamne! spuse Kendall și se duse repede la fereastră, lipindu-se de perete.

Inima îi bătea cu putere. Se uită cu teamă la mașina care opri.

Rămase pe loc. Farurile luminau casă ca niște lanterne. Ceața și ploaia creau o atmosferă stranie, făcând ca mașina să pară mare și amenințătoare.

Îl auzi apropiindu-se.

— Să nu te vadă! îi zise ea. Dă-te la o parte din dreptul ferestrei.

El încremeni. Niciunul din ei nu făcu vreo mișcare. Kendall nici măcar nu respiră până nu plecă mașina. Îi venea să leșine de bucurie. Când fu în stare să vorbească, se sili să o facă degajat.

— Se pare că cineva a greșit adresa.

Când se întoarse, îl văzu profilându-se în prag. Părea masiv și impunător. Când trecu pe lângă el, îl văzu aprinzând brusc lumina și ridicându-i fața pentru a o privi cu atenție.

— Ce naiba se petrece?

— Nimic.

— Nimic? Ești albă ca varul. Erai cât pe-acți să leșini când ai văzut mașina. Care-i treaba? Cine ne urmărește? Cine te caută?

— Pur și simplu, nu mă așteptam să primim vizite, spuse ea ferindu-și privirea.

— Pe naiba. Mi-oi fi pierdut eu memoria, dar imbecil nu sunt, așa că nu mă mai lua drept unul.

O forță să-l privească.

— Fugi să-ți salvezi viața, nu? De cine? Cineva încearcă să-ți facă rău? Copilului? Întrebă el aruncând o privire spre coșul în care dormea Kevin. Copilului nostru?

— Nimeni n-o să ne facă vreun rău atâta timp cât suntem împreună, zise ea cu sinceritate.

Într-un fel știa că, deși nu avea încredere în ea și în ciuda unei aversiuni inexplicabile față de Kevin, avea să lupte până la moarte pentru a-i apăra. Acest lucru o făcea să-i fie greu să-l părăsească.

Știa că nu trebuia să se bazeze pe nimeni pentru a-i oferi protecție. Putea să se descurce singură. Se descurcase întotdeauna singură. Totuși, se simțea mai în siguranță în compania lui, deși, ținând cont de starea lui fizică, era, probabil, un fals sentiment de siguranță. Ar fi putut să o coste faptul că se lăsa pradă acelei senzații, îi putea fi chiar fatal.

Se depărtă de el.

— Mă duc la baie. Să mă anunți dacă o să aibă nevoie de mine Kevin.

De data aceasta, el nu o mai reținu.

Ea umplu cu apă cada cu picioare în formă de labe și se vâri înăuntru. După un sfert de oră, când se întoarse în living-room, era înfășurată doar într-un prosop care o acoperea de la piept până la jumătatea pulpei. Părul ud îi era pieptănat spre spate.

El stătea în dreptul ușii deschise de la intrare, cu spatele la ea, privind în întuneric la ploaia care cădea neîncetat. Auzindu-i pașii, se întoarse.

— Am terminat, spuse ea fără să fie nevoie.

— Stai puțin, zise el când o văzu pornind spre dormitor și traversă camera, oprindu-se la numai câțiva centimetri de ea.

Când ridică mâna spre pieptul ei, Kendall tresări. El înălță din sprâncene întrebător, ezită și apoi îi atinse pielea umedă.

— Doare?

Ea nu înțelese ce voia să spună decât când îi urmări privirea și observă vânătaia urâtă care forma o linie lată și oblică peste piept, pornind de la baza gâtului.

— Centura de siguranță, explică ea. Nu arată prea bine, nu? Deși e mai bine decât dacă n-aș fi avut-o.

El zâmbi cu tristețe.

— Da. Atunci ai fi arătat ca mine.

— Nu arăți chiar așa rău, spuse ea și privirile li se întâlniră pentru un moment, după care Kendall înghiți în sec. Vreau să spun că fața nu-ți mai e atât de umflată.

El încuviință absent, pentru că își îndreptase din nou atenția asupra urmei de pe pieptul ei.

— Cât de mult e în jos?

Ea se simți cuprinsă de un val de căldură. Era stânjenită și, ca soție nu era ceva normal. Continuând să-i susțină privirea, desfăcu nodul dintre sâni și dădu prosopul în părți, oferindu-i o priveliște completă.

Nu se simțise niciodată atât de goală și de expusă. El o privi, uitându-se nu numai la vânătaie, ci memorând fiecare centimetru de piele, fiecare contur și formă. Ea îi suportă privirea cât putu, dar când încercă să tragă prosopul la loc, el o opri.

— Ce-i asta? o întrebă el atingând-o în partea inferioară a trupului.

Ea își ținu răsuflarea, deoarece atingerea lui îi stârni o reacție bruscă și carnală, dar nu se feri când vârful degetului lui arătător îi trasă cicatricea fină și trandafirie care trecea lateral prin părul pubian. El îi parcurse toată lungimea și chiar și când ajunse la capăt, mâna îi zăbovi.

— Cicatricea de la cezariană, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Hmm. De ce tremuri?

— Pentru că încă e sensibilă. Mai ales după accident.

Într-adevăr centura de siguranță îi mai lăsase o urmă de la un os pelvian la altul și el o pipăi și pe aceea.

Ea strânse brusc prosopul și îl ținu strâns, iar el își trase mâna de dedesubt. Ei îi venea să o rupă la fugă, dar se forță să se poarte ca o soție.

— Cada e adâncă, spuse ea atunci. Chiar și fără ghips e greu de intrat în ea și de ieșit. Mai bine mă lași să te spăl cu buretele, la chiuvetă.

El se gândi un moment, după care scutură din cap.

— Mulțumesc, dar mă descurc și singur.

— Ești sigur?

El se mai uită o dată la trupul ei, după care își feri repede privirea.

— Da, sunt sigur, zise el, trecând pe lângă ea și închizând ușa băii în urma lui.

Kendall se rezemă de tocul ușii. Trecură câteva minute până își recăpătă echilibrul. Avea să fie mult mai greu decât își închipuise. El era prea perspicace, iar ea se pricepea prea bine la minciuni. Se pricepea atât de bine, încât ajunsese să-și creadă propriile minciuni. Acum, singura ei cale de scăpare se întorsese împotriva ei și devenise un laț. Trebuia neapărat să fugă de el.

Dar, mai întâi, trebuia să treacă de noaptea aceea.

Găsi o cămașă de noapte de vară în dulapul din dormitor, pe care o lăsase acolo în timpul unei vizite precedente. Îi făcu patul și tocmai terminase de umflat pernele când auzi ușa băii deschizându-se. El străbătea încet holul.

Nu purta nimic altceva în afară de șortul pe care ea i-l cumpărase în dimineața aceea. Părul de pe piept îi era umed. Mirosea a săpun, pastă de dinți și apă de gură. Se așează ușor pe pat, fiecare mișcare trădând o oboseală cumplită. Avea o tentă pământie nesănătoasă.

— Întinde-te, îi spuse ea cu blândețe. O să-ți pun o pernă sub picior.

În timp ce îl ajuta să se întindă, îl auzi scoțând un oftat de ușurare și îl văzu închizând ochii. Arăta încă destul de rău. Ea aproape că se obișnuise cu imaginea vânătăilor, zgârieturilor, ochilor duși în fundul capului și obrajilor trași, dar acum, semnele suferinței lui erau foarte evidente și ea simți că se făcea milă.

Mișcă veioza în așa fel încât lumina să nu-i bată în ochi.

— Ai luat aspirină?

— Câteva.

— Sper că or să te ajute să dormi cât mai bine.

— O să-mi fie bine.

— Bine, atunci, pe mâine dimineață. Noapte bună.

El deschise ochii brusc.

— Unde te duci?

Ea arătă spre ușă.

— O să dorm pe canapeaua din living-room. S-ar putea ca din greșeală, să-ți lovesc piciorul peste noapte.

El îi aruncă o privire lungă și pătrunzătoare.

— Dar, dacă ești dispus să-ți asumi riscul, se auzi ea spunând, sigur că prefer să dorm cu tine.

Fără niciun alt comentariu, el se trase la marginea patului, dar efortul îl costă, căci respirația îi era anevoioasă și pielea umedă când ea se vârî în pat.

— Te simți bine? Întrebă ea cu îngrijorare în glas.

— Da. Doar obosit.

— Odihnește-te.

Pentru a juca rolul până la capăt, se aplecă peste el și îl sărută ușor și cast pe obraz. În loc să-l liniștească, sărutul parcă aprinse o scânteie.

— Cu siguranță că poți mai mult decât atât, zise el și cuprinzându-i capul brusc, i-l ținut nemișcat cât o sărută.

Acel sărut nu era nici ușor, nici cast. Își folosi limba cu îndrăzneală, sexy, cu pricepere și posesiv.

Și el știa ce făcea, deoarece, în ciuda faptului că ea luptă împotriva lor, niște senzații delicioase începură să o stăpânească. O uluiră. Și nu era singura afectată. În cele din urmă, când se opri, el continuă să-i țină capul și o privi adânc în ochi.

Într-ai lui, ea văzu tulburare, nehotărâre și derută.

— Isuse, spuse el încet.

Îi dădu drumul brusc, de parcă l-ar fi fript și închise ochii, adormind instantaneu. Sau prefăcându-se că a adormit.

Kendall stătea întinsă lângă el, rigidă, temându-se aproape să și respire ca nu cumva să tulbure vreun echilibru fragil.

Doamne, în ce intrase? La început, planul ei de a susține că îi era soț păruse bun și simplu. Funcționase foarte bine la spital. Dar nu se așteptase să-și ia rolul în serios și să-i pretindă și ei să răspundă pe măsură. Deși ar fi trebuit s-o facă. Doar era un bărbat și ea îi spunea că îi era soție. Ba se purta chiar mai normal decât ea.

Spre și mai marea ei consternare, recunoscuse în sine că rolul asumat, de soție, nu avea să fie tocmai neplăcut. Chipul și trupul lui suportaseră multe, dar ea se îndoia că ar fi putut intra într-o încăpere fără să facă senzație în rândul femeilor prezente. Avea un aer distant care, uneori, era ca un magnet. Personalitatea îi era austeră. Nu vorbea

prea mult. Așa cum o dovedise și în după-amiaza aceea cu cei trei băieți, poseda o incredibilă încredere în sine. N-ar fi căutat necazurile, dar dacă ar fi dat de ele, s-ar fi descurcat foarte bine.

Gropița din bărbie era extrem de sexy. Orice femeie s-ar fi simțit atrasă de el.

Înainte de a-i spune că era soțul ei, nu se gândise că ar îi putut să se găsească atrăgători reciproc. Drept urmare, strategia ei se întorsese împotriva. Era prinsă într-o situație la fel de periculoasă ca un câmp minat. Un pas greșit și se termina cu ea.

Fu tentată să-l ia pe Kevin și să se urce repede în mașină, înainte ca situația să se complice și mai mult, înainte să-și dea seama că nu mai voia să plece.

Dar trupul ei avea nevoie de odihnă! Nu mai avea putere să se dea jos din pat. Și, în plus, unde ar fi fost mai în siguranță ca acolo?

Trecu mult timp până adormi, întinsă lângă el, simțind încă gustul sărutului și temându-se că el avea să se trezească a doua zi recăpătându-și memoria.

CAPITOLUL 9

Elicopterul stârni agitație în Stephenville, iar faptul că purta înscrisul FBI dădu naștere unei curiozități și mai mari. Așa ceva nu se mai întâmplase în micul orașel din Georgia de când un gangster se refugiase cu mulți ani urmă în bordelul iubitei lui, de unde se angajase într-o luptă feroce și fatală cu polițiștii. Numai bătrânii își mai aminteau de acel lucru.

Agentul special Jim Pepperdyne nu dădu nici el atenție mulțimii de curioși când coborî din elicopter în curtea școlii. Pornind înaintea câtorva oameni de-ai săi care trebuiau să alerge pentru a ține pasul cu el, traversă curtea, trecu strada și intră în spitalul în care fuseseră văzuți ultima oară cei pe care îi căuta.

Angajații de acolo, care fuseseră interogați mai înainte de alți agenți, fuseseră anunțați că șeful cel mare urma să sosească, așa că erau adunați în sala de așteptare când intră Pepperdyne.

După ore întregi de interogatorii obositoare, oameni săi nu descoperiseră lucruri de prea mare importanță. Nu aflaseră nici cel mai mic indiciu cu privire la ce se întâmplase cu bărbatul, femeia și copilul. Părea că îi înghițise pământul.

Jim Pepperdyne nu credea în fantome. Nu credea nici în extraterestri care luau oameni în navele lor spațiale. Nu credea decât în ingeniozitatea negativă a omului. În cariera sa, întâlnise de nenumărate ori acest lucru.

Bărbatul între două vârste care se apropia de personalul spitalului nu era impunător din punct de vedere fizic. Avea un început de burtă, iar părul îi cădea cu o repeziciune care îl deranja teribil. Dar, în ciuda acestor lucruri, avea un aer autoritar care făcea pe oricine să-și dea seama că nu era bine să se stea în cale.

Le aruncă angajaților spitalului o privire aproape disprețuitoare. Abordă acea metodă de intimidare, deși furia și îngrijorarea îi erau

sincere. Avea să rămână furios și îngrijorat până află unde se aflau cei trei care îi scăpasera atât lui cât și posturilor de poliție din câteva state.

Dispăruseră de treizeci și șase de ore – treizeci și șase de ore cumplite pentru Pepperdyne – înainte ca un polițist din acel orașel uitat de lume să facă legătura între persoanele care fuseseră date dispărute și un accident de mașină care avusese loc recent în zona lui.

Până nu primi telefonul, Pepperdyne nu auzise niciodată de Stephenville, Georgia, dar imediat după aceea, deveni centrul geografic al lumii sale. Trimise o echipă de agenți înainte și aceștia îi telefonară mai târziu pentru a-i spune că descrierile persoanelor dispărute coincideau cu cele ale victimelor accidentului.

Alți agenți fuseseră trimiși pentru a sta de vorbă cu toți cei care fuseseră în contact cu cei trei, dar deocamdată, nu se descoperise nimic.

Mașina distrusă fusese recuperată la vreo trei mii de locul accidentului și victimă fusese identificată, Pepperdyne aștepta răspunsul oficial al medicului legist cu privire la cauza morții.

Acum îi privea pe cei aflați în fața lui. Nu pierdu timpul cu prezentările.

— Cine era de serviciu în seara în care au fost aduși?

Se ridicară câteva mâini și el arătă spre o soră.

— Cum s-a întâmplat? Spune-mi tot.

— Ea și copilul erau teferi. Zguduiți, dar fără răni grave. Soțul ei a necesitat imediat atenție, spuse sora și apoi adăugă, arătând spre ceilalți agenți. Le-am spus lucrurile astea de nu știu câte ori.

Pepperdyne îi ignoră remarca.

— Era conștient?

— Nu.

— A zis ceva? A murmurat ceva?

— Nu.

— Purta armă?

Ea clătină din cap.

— Ești sigură?

— A trebuit să-i tai hainele, spuse ea cu răceală. Nu purta armă.

— Vreun act de identitate?

— Nu. Ea ne-a spus mai târziu că toate rămăseseră în mașină.

— Ea fiind...?

— Doamna Kendall.

Pepperdyne se uită peste umăr la unul din ceilalți agenți, care ridică din umeri ca pentru a spune: „V-am zis eu”.

Vădit dezgustat, Pepperdyne își îndreaptă din nou atenția spre soră.

— Numele ei de familie este Burnwood. *Kendall Burnwood*. A pomenit vreodată acest nume?

— Nu. A scris John și Mary Kendall în formulare, zise sora.

— Da, le-am văzut.

Unul din agenți scoasă câteva copii și le dădu lui Pepperdyne, care le flutură în fața lor.

— N-a lăsat niciun spațiu gol, dar toate datele sunt false. Nume, adrese, numere de telefon, numere ale cărților de credit, toate incorecte, toate inventate. Nu vi s-a părut ciudat că avea bani gheață asupra ei, dar niciun act de identitate?

Întâlni numai priviri mute și defensive.

— Puțin îmi pasă cum o cheamă, era tare drăguță, zise în cele din urmă o altă soră. Și cinstită. Ar fi putut să plece fără să plătească măcar un cent. Nu era obligată să lase banii aceia în cameră, dar a făcut-o. I-a lăsat într-un loc unde era sigură că aveau să fie găsiți, iar suma depășea necesarul. E o mamă minunată și era foarte îngrijorată pentru pierderea memoriei soțului ei.

— Motivul pentru care e atât de îngrijorată e că se teme să nu cumva să și-o recapete, spuse Pepperdyne, după are se uită la doctor. Cam când s-ar putea întâmpla asta?

— În orice clipă. Sau niciodată.

— Bun răspuns, mormăi agentul special, dezgustat. E în pericol din cauza contuziei?

— Nu dacă e atent, așa cum l-am sfătuit.

— Și piciorul?

— Era o fractură curată. Ar trebui să se vindece complet în două luni.

Atitudinea nonșalantă, a doctorului făcu să-i crească tensiunea lui Pepperdyne.

— Lași un om cu o rană la cap și un picior rupt să plece de-aici așa, pur și simplu?

— N-aveam de unde să știm că ea avea să-l scoată din spital și să fugă în toiul nopții.

— Așa se întâmplă de obicei? Pacienții dumitale fug adesea din spital, doctore? Nu vi s-a părut suspect? Când ați descoperit că nu mai sunt, de ce n-ați anunțat imediat poliția?

— Ajutorul de șerif stătuse de vorbă cu ei de câteva ori și părea mulțumit de ceea ce aflase. Nici nu-i arestase, nici nimic. Dar ce-au făcut, oricum? De ce îi caută agenții peste tot?

— E secret, zise Pepperdyne încordat.

Dacă ziariștii își băgau nasurile în cazul acela, lucrurile puteau să se încurce serios de tot. Voia ca acei oameni să fie atât de intimidați încât să-i spună absolut tot ce știau, dar nu atât de intrigati încât să-și dea seama că aveau în mâini o poveste de interes național, pentru care orice producător de buletin de știri ar fi dat orice. Deocamdată, izbutise să țină secretă dispariția. Cu cât avea mai mult timp până va ajunge la cunoștința publicului, cu atât mai bine.

— Cum au plecat din oraș? Întrebă el.

Era aproape sigur că nu se mai aflau în Stephenville. După ce îl văzuse de sus, Pepperdyne se îndoia că doamna Burnwood – deșteaptă și plină de resurse cum era – ar fi putut ascunde acolo prea mult timp un amnezic și un copil. Nu existau prea multe locuri în care se putea ascunde. Ba mai mult, agenții lui arătaseră fotografii peste tot prin oraș. Nimeni nu-i văzuse.

— Aveți vreo idee cum au plecat de-aici? A văzut-o cineva pe doamna Burnwood conducând o mașină?

— I-am împrumutat-o eu pe a mea, spuse o soră. Dar numai pentru câteva ore. S-a dus până la *Wal-Mart* să cumpere haine pentru ea și copil.

— Ai verificat kilometrajul după aceea?

— Kilometrajul? repetă ea de parcă acel cuvânt i-ar fi fost complet necunoscut.

Alt drum înfundat. Verificaseră la poliție dacă se furaseră mașini. De doi ani nu se mai întâmplase acest lucru în Stephenville. Nu exista decât un singur garaj în oraș care vindea mașini folosite. Deși erau câteva ruginite, nu se mai vânduse niciuna de șase luni.

— Niciun autobuz nu iese din oraș. Pe calea aerului n-aveau cum. Nu bărci sau trenuri de pasageri. Cum naiba au ieșit din oraș?

Glasul ridicat al lui Pepperdyne zgâlțâi geamurile, dar lui smulse niciun răspuns.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, zise el în cele din urmă, oftând.

În timp ce se apropiau de elicopter, unul din oamenii săi întrebă:

— Totuși, cum au reușit să plece de-aici?

Pepperdyne se aplecă pe sub elicele care se roteau și strigă furios:

— Am eliminat toate celelalte posibilități, așa că nu pot să bănuiesc decât că le-au crescut aripi și au zburat!

CAPITOLUL 10

— Cum se numește? Se scrie normal?

Ținând receptorul fixat între umăr și obraz, Kendall își notă numele pe un carnețel.

— Prins în flagrant? Da. Vă mulțumesc, murmură ea. Cineva bătu la ușă. Ridicându-și privirea, îl văzu pe Matt și îi făcu semn să intre.

— Te deranjez? o întreabă el.

Ea se strâmbă când îl auzi punând o asemenea întrebare și spuse în receptor:

— Bine, imediat cum termin aici, mă duc jos să vorbesc cu el. Acum a venit cineva în birou. La revedere.

Închise și își trecu prin păr toate cele zece degete. După aceea, aruncându-i soțului ei un zâmbet fermecător, zise:

— Pari pe jumătate în toate mințile. Sper că-i așa, pentru că toți cei cu care am discutat astăzi erau într-o ureche.

Matt se așeză pe colțul biroului și râse ușor.

— E sezon fotbalistic. Vineri seară e meciul și asta îi înnebunește pe toți puțin.

— Puțin? Sunt total nebuni. Țicniți. Săriți de pe fix.

— Se apropie cumva un „de exemplu”?

— Să mă gândesc. A fost o ceartă pe hol între doi vecini. Ciobănescul german al unuia a folosit curtea celuilalt ca toaletă cu câteva minute înaintea unei întruniri. Când s-a stricat piramida majoretelor... Ei bine, pricepi ce s-a-ntâmplat. N-a fost deloc plăcut. L-a dat în judecată. Pe urmă un tip care e închis pentru un presupus jaf armat și care așteaptă procesul m-a întrebat dacă pot să-l scot din închisoare ca să meargă la meci. E a zecea reuniune a celor cu care a făcut școala.

Matt râdea.

— Ți-am spus.

— Fără nicio legătură cu fotbalul, am avut o discuție contradictorie cu stimatul nostru procuror în legătură cu includerea în proces a unei acuzații anterioare de agresiune a clientului meu. I-am zis lui Dabney că e gata să linșeze, el m-a făcut liberală sentimentală, simpatizantă a yancheilor și pe urmă mi-a închis telefonul și nu vrea să-mi mai răspundă.

Matt ascultase cu înțelegere.

— Se știe că Dabney se supără repede, dar nu-l ține mult.

Kendall și procurorul Dabney Gorn încrucișau armele adesea prin natura profesiilor. După părerea lui Kendall, dacă procurorul nu se supăra pe ea, însemna că ea nu-și făcea treaba bine.

Dar, adesea, Gorn lua neînțelegerile profesionale ca pe niște afronturi personale, ceea ce îngreuna lucrurile pentru ea, deoarece el era foarte respectat în Prosper. La ultimele patru alegeri nu avusese niciun adversar, iar în cele trei dinainte, câștigase lejer. Gorn era un lider al comunității foarte bine văzut, un simbol al legii și al ordinii, susținător al adevărului și dreptății. Astfel că oricine avea altă părere decât el era considerat în mod automat negativ.

În afară de asta, era un prieten foarte bun al familiei Burnwood. Când vorbea despre el în prezența lui Matt și a lui Gibb, ea își alegea cuvintele cu mare grijă. De aceea nu-i spunea lui Matt că îl considera pe Dabney Gorn un manipulant încrezut al legii, mai interesat să-și păstreze scaunul decât să facă dreptate.

Împreună cu judecătorul Fardo, care, din păcate, îi împărtășea punctele de vedere, procurorul era un dușman formidabil. Nevrând să pară că suferea de mania persecuției, Kendall păstra părerea aceea pentru sine.

— Pe scurt, a fost luni toată ziua, zise ea și își împreună mâinile pe birou. Cu ce pot să te ajut, domnule Editor de Ziar Superb?

— Pentru început, ai putea să-mi dai un sărut.

— Cred că asta se poate rezolva.

Aplecându-se unul spre celălalt peste birou, se sărutară. Când se despărțiră apoi, ea plescăi din buze.

— Mulțumesc, simțeam nevoia de asta.

— E sezon, repetă Matt. Toată lumea se agită din cauza fotbalului.

— Era chiar atât de senzațional când jucai?

— Vorbești serios? Pentru tata, fotbalul vine imediat după vânătoare. M-a învățat să dau pase și în același timp să mânuiesc o pușcă.

Gibb îi povestise lui Kendall tot felul de lucruri despre isprăvile lui Matt. Când vorbea, ochii îi sclipeau ca unui proaspăt convertit aflat la o întrunire religioasă. Kendall se îndoia că Gibb ar fi fost la fel de entuziasmat dacă Matt ar fi ales să cânte la flaut în orchestra liceului.

Socrul ei disprețuia orice nu era bărbătesc. Participarea la orice eveniment care făcea parte din domeniul artisticului era strict rezervat „doamnelor” și „homosexualilor”. Unele comentarii de-ale lui erau atât de absurde, încât lui Kendall îi venea să izbucnească în râs. Sau să se cutremure.

Uneori, părerile lui ultraconservatoare o făceau să simtă o dorință teribilă de a țipa. Bunica ei o învățase că toți ceilalți oameni, cu excentricitățile lor, trebuiau suportați și respectați. Deosebiriile dintre oameni puteau fi chiar interesante și stimulatoare.

Opiniile liberale ale lui Elvie Hancock nu fuseseră întotdeauna agreeate în Sheridan, Tennessee. Cu toate acestea, ea nu renunțase la ele și le împărtășise și nepoatei ei. Kendall bănuia că acela era unul din motivele pentru care hotărâse să devină apărător public, sprijin al săracilor. Un alt motiv îl constituise nedreptatea pe care o văzuse la *Bristol and Mathers*. Cine era la telefon? o întrebă Matt. Sau nu poți să-mi spui?

— În particular?

— Absolut.

— Un băiat a fost prins furând dintr-un magazin azi după-amiază. Fii atent. Numele lui e Crook.

— Cel mai mic? Billy Joe?

— Îl cunoști? Întrebă ea surprinsă.

— Îi cunosc familia. Gemenii, Henry și Luther sunt cu un an mai mari decât mine. Sunt o mulțime de frați și surori, între ei și Billy Joe. Tatăl lor a avut grijă de fiarele vechi de la marginea orașului. Știi unde e grămada aia de fiare ruginite, nu?

Ea încuviință, știind la ce se referea.

— Ai vorbit la trecut.

— A murit acum vreo doi ani. Doamnei Crook îi e foarte greu să mai aibă grijă de afacere.

— De ce?

— Uneori, bătrânul Crook nu aștepta să obțină de la mașinile aruncate ceea ce-i trebuia. Clienții veneau adesea să cumpere de la el ceea ce li se furase recent. Părerea generală era că bătrânul își trimitea băieții să fure pentru el.

— Doamna Crook încearcă să facă o treabă legală?

— Poate, dar mă îndoiesc. Probabil că din cauza lipsei de inteligență, nu din convingeri morale, nu reușește să prospere.

— Hmm. Deci, insinuezi că Billy Joe provine dintr-un lung șir de escroci?

— Ah, îți place să glumești tot timpul.

— Nu chiar. Îți mulțumesc pentru informațiile despre familia Crook, dar mă tem că mai mult nu putem discuta despre asta fără să încălcăm etica.

— Înțeleg.

Niciodată nu o presă să-i dea mai multe informații decât voia ea. Din moment ce el edita ziarul local și scria un editorial bisăptămânal, ea trebuia să fie extrem de atentă să nu discute despre cazuri în fața lui. Nu pentru că s-ar fi îndoit de integritatea lui, dar voia să și-o protejeze pe a ei.

— Ce te-a adus pe-aici? îl întrebă ea.

— Am venit să-ți spun că n-o să ajung la cină diseară.

— Ah, Matt!

El își ridică mâinile pentru a-i stăvili protestele.

— Îmi pare rău, dar nu pot să scap.

— A doua oară în patru zile. Ce mai e de data asta?

— Leonard Wiley ne-a invitat pe mine și pe tata să mergem cu el diseară la vânătoare de ratoni. Are un câine nou de care e teribil de mândru și vrea să ne arate de ce e-n stare. Tata a acceptat invitația în numele meu.

— Spune-i că nu poți să te duci în seara asta, că avem planuri deja.

— Nu avem niciun plan.

— Spune-i că mi-ai promis să stăm amândoi acasă să ne uităm la televizor.

— N-am promis nimic.

— Dar el n-are de unde să știe!

— Eu, însă, știu.

— Ah, pentru Dumnezeu! exclamă ea. N-ai spus nicio minciună în viața ta?

— Nu tatei.

— Atunci spune-i adevărul. Spune-i că mă supără teribil de mult când nu-ți petreci serile acasă și că te-am amenințat cu castrarea dacă mă lași singură în seara asta, spuse ea ridicându-se de pe scaun și agitănd un cuțit de desfăcut scrisori.

Râzând, el se feri când ea se făcu că îndreaptă cuțitul spre sexul lui.

— Știam c-o să fii dezamăgită.

— Nu sunt dezamăgită. Sunt ofticată.

Zâmbetul lui se evaporă.

— Genul ăsta de limbaj e chiar necesar?

Reproșul o înfurie și mai mult.

— Nu, nu e necesar, Matt. Dar când îl folosesc mă simt mult mai bine. Soțul meu, cu care sunt căsătorită de trei luni, preferă să-și petreacă seara cu un câine de vânătoare decât cu mine. Cred că asta-mi dă dreptul să vorbesc vulgar.

Îi întoarse spatele și se duse la bibliotecă în care se aflau cărțile ei de drept și volumele despre legea federală a Carolinei de Sud. Rama pe care i-o dăruise Roscoe la nuntă se afla pe unul din rafturi și Kendall pusese în ea o fotografie de la nuntă pe care o ținea în birou, așa încât îngrijitorul o vedea de fiecare dată când venea să facă curat.

Prima dată când își văzuse darul așezat astfel la vedere, pieptul îngust se umflase de mândrie și zâmbetul lui meritase mustrarea pe care o primise din partea lui Gibb și a lui Matt pentru faptul că le nesocotise dorința și îi trimisese invitația la nuntă.

— Nu văd ce-i atât de important la un nou câine de vânătoare.

— Nu pentru mine e important, zise Matt răbdător. Ci pentru Leonard. Nu pot să-i rănesc sentimentele.

Ea se întoarse atunci.

— Dar pe-ale mele poți să le rănești.

— Nu vreau asta.

— Nu vrei, dar asta faci.

— Eu doar încerc să mulțumesc pe toată lumea, zise el încordat. Și, sincer să fiu, începe să mă obosească treaba asta.

Se părea că subiectul îl chinuia demult. Fără să vrea, ea deschisese discuția și acum el avea multe de spus.

— Nu știu ce e mai rău, Kendall. Privirea ta îndurerată când nu faci ceea ce dorești sau frecușul pe care îl primesc din partea prietenilor când o fac.

Vorbele lui o usturară.

— Din moment ce căsătoria îți pune prietenii în dificultate, atunci poate ar fi fost mai bine să te gândești mai mult înainte să faci pasul.

— Dar am vrut să mă-nsoz. Am vrut să mă căsătoresc cu tine. Numai că trebuie să-nțelegi că...

— Le aparții întâi lor. Mai ales lui Gibb.

El străbătu într-o clipă distanța dintre ei și o apucă de umeri.

— Exact, așa a fost. Numai pe mine m-a avut după moartea mamei. Trăim împreună de aproape treizeci de ani. Numai noi doi. Acum, că am plecat de-acasă, a rămas complet singur.

— Singur? repetă ea nevenindu-i să creadă. Fără să fie nevoie să mă gândesc prea mult, aș putea enumera o duzină de femei care mor după el și care se bat pentru a-i ține companie. Dacă ar accepta toate invitațiile, ar lua cina în oraș în fiecare seară a anului. Are mai mulți prieteni decât poate să viziteze. De ce trebuie să fii tu întotdeauna cel care îi ține companie?

— Pentru că e tatăl meu și îl iubesc. Mă iubește. Și te iubește și pe *tine* adăugă el punând accent pe ultimul cuvânt. Poți să-mi spui măcar un singur lucru rău pe care ți l-a făcut sau ți l-a spus? N-a făcut tot posibilul ca să te aducă în familia noastră?

Ea își coborî privirea și trase adânc aer în piept.

— Ba da, Matt, dar...

El îi puse degetul pe buze.

— Hai să nu ne certăm, Kendall. Nu-mi place când ne certăm.

Ea nu putea să sufere că, întotdeauna, el începea să-și pledeze cauza și apoi încerca să repare lucrurile înainte să apuce să-și spună și ea părul. Dar fiecare student la drept cunoștea valoarea faptului de a-și alege discuțiile. Acea era una la care putea renunța. Ieșirea lui din seara aceea nu-i strică niciun fel de planuri.

Cu toate acestea, serile acelea lipsite de obligații sociale îi plăceau cel mai mult, căci stăteau acasă amândoi, uitându-se la televizor, mâncând floricele. Făcând dragoste. Se simțea exclusă atunci când el ieșea împreună cu prietenii, mai ales că ea nu putea să participe.

Dar prefera să rămână singură decât să stea cu celelalte soții ale prietenilor lui în timp ce ei erau plecați.

Încercase să cultive prietenii dar nu avusese succes. Fără să vrea, le îndepărta pe celelalte femei datorită faptului că dorea să aibă o carieră. Și apoi era ceva nedefinit care o separa de ele. Nu știa sigur ce era, dar simțea puternic acel lucru. Poate se numea paranoia, dar avea impresia aproape tot timpul că toți ceilalți cunoșteau un secret de la care ea era exclusă. Bănuia că acea senzație de înstrăinare se datora faptului că nu avea rădăcini adânci în comunitate, așa cum aveau aproape toți ceilalți.

Nu reușise să se integreze. Poate că făcea prea mult caz tocmai pentru că Matt avea atâția prieteni și ea niciunul. Poate că era stânjenită de faptul că încă nu fusese acceptată în acele cercuri sociale restrânse. Excluderea o făcea să fie geloasă și posesivă în privința lui Matt, pe care toată lumea îl adoră.

În orice caz, oferea un clișeu jalnic – o tânără căsătorită geloasă pe activitatea soțului ei în afara căsniciei.

— Sper că afurisitul ăla de câine să nu prindă niciun raton, zise ea apoi bosumflată.

Luând acest lucru drept steagul alb al capitulării, Matt o sărută ușor pe vârful nasului.

— N-ar trebui să stăm prea mult, dar nu mă aștepta.

— Ba o să te aștept, spuse ea și el o sărută din nou, după care se îndreptă spre ușă. Ai grijă cu puștile alea, îi strigă ea.

— Întotdeauna am.

Multă vreme după aceea ea rămase la birou, gândindu-se la tot ce se spusese. Matt avusese dreptate în unele privințe. Într-adevăr, ea îl pusese în situația de a trebui să aleagă între tatăl ei și ea, două persoane pe care le iubea și pe care voia să le mulțumească. Era o greșeală.

N-ar fi trebuit niciodată să-l îndepărteze pe soțul ei de tatăl lui și nici nu voia să o facă. Îi plăcea foarte mult gândul că făcea parte din familia lor. În loc să se plângă în legătură cu activitățile de la care era exclusă, ar fi trebuit să se arate interesată și să încerce să participe la ele. Matt ar fi fost încântat și la fel și Gibb, care spunea mereu că i-ar fi plăcut ca ea să le adopte complet stilul de viață.

Când luă aceea hotărâre, se simți mult mai bine. Dacă nu-i plăcea situația actuală, nu depindea decât de ea însăși să o schimbe. Avea să facă orice era nevoie.

Pentru că nu voia numai o căsnicie reușită, ci una extraordinară.

Billy Joe Crook era înalt și deșirat, fără nicio diferență de măsură a umerilor, mijlocului și șoldurilor. Oasele se vedeau ieșind prin haine. Părul lui deschis la culoare și drept putea fi împiedicat să-i intre în ochi printr-o mișcare a capului care era executată la intervale. Atât de scurte, încât ajunseseră să pară un tic nervos.

— În raportul poliției scrie că, în momentul în care ai fost prins, aveai compact-discurile în cămașă.

El își trase nasul și înghiți.

— Aveam de gând să le plătesc.

— După ce ieșeai?

— Mă duceam la mașină să iau banii când idiotul ăla a pus mâna pe mine și a-nceput să dea în mine de parcă aș fi fost un criminal.

— Hm, zise Kendall, neimpresionată de faptul că el susținea că era nevinovat. Ai mai fost prins vreodată furând din magazine?

El o fixă cu privirea. Oricât de rece ar fi fost privirea aceea, Kendall nu fu intimidată. În cele din urmă, el își mută privirea asupra tavanului și apoi se uită peste umăr la paznicul de lângă ușă și în alte câteva puncte din încăperea înainte să se întoarcă la ea.

— Nu.

— Nu mă minți, Billy Joe, îl preveni ea. Oricum, tot aflu. Indiferent cât de urât ar fi adevărul, prefer să-l aud din gura ta decât de la domnul Gorn. Ai mai fost arestat?

— N-am fost arestat.

— Dar a avut loc vreun incident?

El se strâmbă.

— Acum vreo doi ani. În *Piggly Wiggly*.

Ea își încrucișă brațele și luă aerul că îl asculta.

— ... fata de la casă a zis că am încercat să fur o carte de comicsuri, spuse el ridicând din umerii uscățivi cu indiferență. Cățeaua a mințit.

— N-ai luat cartea?

— Am luat-o de pe raft, sigur, numai că o luam la toaletă să citesc. Ticăloasa aia a făcut un scandal monstru și l-a chemat pe director, care

m-a dat afară din magazin și mi-a poruncit să nu mai intru niciodată acolo. De parcă m-ar fi durut undeva. Era ultima oară când mă vedeau acolo și chiar le-am spus-o.

— Sunt convinsă că au suferit teribil.

— Hei, ticăloaso, de partea cui ești? strigă el aplecându-se brusc în față pe scaun. Și cum de m-am pricopsit cu un avocat în fustă, mă rog?

Kendall se ridică atât de repede, încât scaunul se răsturnă. Paznicul se duse imediat spre ea, dar Kendall îl opri ridicând mâna și clătinând din cap. El îi respectă dorința și rămase la distanță, deși părea pregătit să-i dea un pumn lui Billy Joe Crook dacă era nevoie.

Kendall își privi furioasă clientul insolent și își coborî glasul foarte mult.

— Dacă mai vorbești o dată așa, te fac să-ți înghiți toți dinții ăia stricați. Înțelegi? Și, dacă aș fi în locul tău, aș prefera o avocată. Ești atât de antipatic, de ce ar accepta o femeie să stea lângă dumneata într-o sală de judecată și să pledeze în favoarea dumitale dacă n-ar fi ferm convinsă că ai fost acuzat pe nedrept?

Îi lăasă timp de gândire. El se foi pe scaun și își roase unghia degetului arătător, care era deja roasă la maximum. În ciuda insolenței lui, ea sesiză acum o umbră de stânjeneală.

— Bine, bine, zise el, în cele din urmă. Nu-i nevoie să te înfurii așa. N-am vrut să zic ceva rău.

— Sigur că ai vrut, spuse ea și își îndreptă scaunul cu calm, așezându-se din nou. Puțin îmi pasă ce părere ai despre mine, domnule Crook. Sunt plătită să te reprezint. Mă privește cât de bine sau cât de prost o s-o fac. Indiferent care o să fie rezultatul audierii dumitale, eu tot o să-mi iau banii vinerea viitoare. Pricepi?

El pricepea. Dându-și părul la o parte din ochi, spuse cu o voce slabă:

— Nu vreau să intru în pușcărie.

— Bine, atunci. Hai să vedem cum stăm.

— Să spună că-i vinovat? Ți-ai pierdut mințile, cucoană!

Grosolănia părea să fie o trăsătură a familiei Crook, la fel ca părul de culoarea paielor murdare și ochii lipsiți de orice culoare.

Cei doi frați gemeni ai lui Billy Joe erau înalți și slăbănogi, deși nu păreau atât de deșirați ca el. Maturitatea le mai atenuase părțile colțuroase.

Henry și Luther Crook o așteptaseră la ieșirea din tribunal. Și ei își exprimaseră gălăgios dezacordul față de, faptul că fratele lor era reprezentat de o femeie. Ignorându-le obiecțiile, ea le spuse ce își sfătuisse clientul să facă.

— Nu mi-am pierdut mințile, zise ea calmă. Părerea mea e că Billy Joe ar trebui să spună că e vinovat.

— Să spună că e vinovat, zise Henry ironic. Ce avocată! Ei bine, poți să-ți iei gândul. O să găsim pe altcineva. Cineva care știe ce naiba să facă.

— Foarte bine. Voi fi încântată să cedez cazul oricui veți vrea să-l angajați sau pe care îl va numi curtea. Dar sarcina mea e să rezolv cazul ăsta repede. S-ar putea să treacă cine știe câte săptămâni până când se va putea ocupa alt avocat de el. Cât de repede vreți să se termine?

Luther și Henry se gândiră câteva clipe. Henry se uită disperat la fratele său când zise:

— Pe mama o omoară gândul că băiețașul ei e în pușcărie.

— Atunci, ascultați-mă și pe urmă luați o hotărâre, le sugeră Kendall. Billy Joe n-are decât șaisprezece ani. E minor. E prima lui greșeală. Putem să uităm de întâmplarea din *Piggly Wiggly*. N-a fost arestat și, chiar dacă ar fi fost, n-ar avea importanță acum.

— Hm?

Henry îi trase un cot lui Luther.

— Taci și las-o să vorbească.

Datorită faptului că Henry era în mod evident cel mai inteligent dintre cei doi, ea se adresă în continuare acestuia:

— Sunt de părere că, dacă Billy Joe o să susțină că a comis o eroare de judecată plecând cu compact-discurile asupra sa înainte să le plătească, deși avea intenția să facă acest lucru, probabil că va fi muștrat și pus sub supraveghere.

— Ce-nseamnă asta?

— Că nu-și va petrece nicio clipă în pușcărie și că n-o fie trimis la Columbia pentru P și E.

Primirea și Evaluarea era o perioadă de patruzeci și cinci de zile, în care delincvenții minori erau verificați cu foarte mare atenție de către Departamentul de Justiție al Minorilor. Apoi, judecătorul pronunța sentința pe baza acelei evaluări și a recomandării departamentului.

— Ce înseamnă că e sub supraveghere?

— Că Billy Joe nu mai poate să facă altă „greșeală” într-o perioadă de un an, să zicem, timp în care va fi urmărit îndeaproape și în care ar face bine să se țină departe de necazuri.

— Altfel?

— Altfel o bagă pe mână.

Henry căzu pe gânduri, scărpînându-se absent la subsuoară.

— Care-i cealaltă alternativă?

— Să spună că e nevinovat și să treacă prin proces, care s-ar putea încheia cu o hotărâre de supraveghere mai strictă sau P și E. Eu una cred că un judecător va răspunde favorabil dacă acuzatul se declară vinovat.

Întâlnind priviri nedumerite, încercă din nou.

— E mult mai probabil ca judecătorul să ia o hotărâre în favoarea lui Billy Joe dacă el spune că-i pare rău pentru ce-a făcut și promite să nu mai facă. Trebuie să vă spun că ideea supravegherii i-a plăcut fratelui dumneavoastră. Mi-a jurat că, dacă scapă de necazul ăsta, o să fie cuminte. Asta e. Ce-ați hotărât?

Gemenii se retraseră deoparte și se consultară în șoaptă.

— Bine, zise Henry vorbind pentru amândoi. Suntem de acord cu ce-ați spus.

— Bine. Dar vreau să vă fie clar că, spunând că e vinovat, Billy Joe recunoaște că a comis o infracțiune. Va avea cazier. Și nu există garanția că acest lucru îi va înmuia inima judecătorului. E un risc care s-ar putea întoarce împotriva noastră. Totuși, eu cred că e cel mai bun lucru.

Ei căzură de acord dând din cap afirmativ și spunând că mama lor avea să se bucure foarte tare că tânărul Billy Joe nu va fi trimis la pușcărie.

— Sigur că, imediat cum o să scape, o să-i tragă o bătaie cu cureaua pentru că i-a făcut atâtea griji.

Și mama lor trebuia să fie de aceeași teapă, își spuse Kendall.

— V-aș propune să-i cumpărați un costum nou înainte să apară în fața curții. Și niște articole de toaletă.

Folosind niște termeni pe care ei să-i înțeleagă mai bine, adăugă:

— Vreau să arate ca și cum s-ar duce la biserică să se-nsoare.

— Fiindcă veni vorba de nuntă, sunteți nevasta lui Matt Burnwood, nu? Întrebă Luther.

— Așa este.

— Bătrânu' Matt și-a luat o fată de la oraș.

— Nu chiar, zise Kendall îndreptându-se spre ușa de la mirare. Am crescut în estul statului Tennessee, într-un oraș chiar și mai mic decât Prosper, numit Sheridan.

— Dar vă purtați de parcă ați fi de la oraș, zise Luther. Și vă îmbrăcați așa, remarcă el, aruncându-i o privire mai atentă. Ciudat că Matt s-a-nsurat cu dumneavoastră, întotdeauna ne-am gândit c-o să...

Fratele lui îl înghionti din nou.

— Mereu îl ia gura pe dinainte, se scuză Henry. Trebuie să ne ducem acasă acum să-i dăm vestea mamei, adăugă el și își împinse fratele spre o mașină uzată.

Kendall răsuflă ușurată când îi văzu plecând. O făcuseră să simtă nevoia urgentă de o baie.

— Ton de vânzare, trei conserve la un dolar.

Cerșetorul de pe treptele tribunalului era o prezență familiară, citind cu glas tare din ziarul lui Matt. Deși obrații și bărbia îi erau acoperite de o barbă „sare și piper”, nu era bătrân. Probabil nu era mult mai bătrân decât Matt.

— Bună seara, Bama, îi spuse ea zâmbind.

— Bună seara, doamnă avocat.

— Ce mai faci?

— N-am de ce să mă plâng.

Roscoe îi spusese povestea acelui om.

— A apărut, pur și simplu, într-o zi, cu câteva luni înainte să veniți în oraș. Se spune Bama, de la Alabama.

Stă în fiecare zi pe treptele tribunalului, că plouă sau ninge, că-i frig sau cald, citind ziarul de la-nceput până la sfârșit. E un tip destul de prietenos. Nu supără pe nimeni. Nu prea mult, oricum. Au încercat să-l gonească de câteva ori, dar a doua zi venea înapoi. Mare păcat să-și

irosească viața așa, nu? spusese îngrijitorul clătinând din cap cu tristețe.

Acum, Kendall scoase o hârtie de un dolar și o vârî în buzunarul de la piept al jachetei lui murdare.

— Cumpără-ți și tu puțin ton, Bama.

— Vă mulțumesc mult, doamnă avocat.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Fusese o zi lungă. Fiecare minut își lăsase amprenta asupra ei ca o lovitură de bici. Încercă să-l aștepte pe Matt, așa cum promisese, dar se făcu atât de somn, încât la miezul nopții se recunoscă înfrântă și se duse la culcare singură.

CAPITOLUL 11

— Onorată instanță!

— Liniște! strigă judecătorul H.W. Fargo bătând cu ciocănelul. Dacă avocata nu poate stăpâni izbucnirile clientului ei și ale susținătorilor acestuia, consider că este o sfidare a curții.

— Onorată instanță, dacă îmi permiteți! strigă Kendall de la masa apărării, unde, în același timp, încerca să-l domolească și pe Billy Joe Crook, care, când auzise sentința începuse să strige tot felul de obscenități.

— Clientul dumitale s-a declarat vinovat, așa că am hotărât să fie trimis în Columbia pentru P și E. Ce mai avem de discutat?

— Vă rog să scuzați izbucnirea clientului meu, onorată instanță, dar ținând cont de împrejurări, cred că supărarea sa este îndreptățită.

Fargo se aplecă înainte și zâmbi, dar expresia de pe chip nu îi era deloc plăcută.

— Chiar așa?

— Da, onorată instanță.

— Onorată instanță pe naiba, zise Billy Joe strâmbându-se. Ești un rahat, domnule judecător. La fel și ea. La fel toată lumea din afurisitul ăsta de tribunal.

Kendall îl strânse de braț atât de tare încât îl făcu să țipe.

— Stai jos și tacă-ți gura. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

— De ce-aș face-o? întrebă el, eliberându-și brațul. Am făcut așa cum ai zis și acum o să merg la pușcărie din cauza asta. Mă rog, tot o pușcărie e și aia. Nimeni n-o să mă evalueze pe mine!

Părul, care îi fusese dat pe spate și cu gel, se răvășise. Dădu din cap ca să nu-i intre în ochi și se uită furios Kendall, care îi răspunse cu o privire pe măsură. El fu primul care cedă.

— La dracu', zise el trântindu-se pe scaun din nou. O să fug. O să vedeți că asta o să fac.

Dincolo de bară, Henry și Luther mârâiau ca niște câini furioși ținându-l din scurt. Doamna Crook murmură înjurături. Kendall avea impresia că trăia un coșmar.

Cu coada ochiului îl observă pe procurorul Dabney Gorn care îi rânjea de la masa lui. Se bucura nu numai de înfrângerea ei, dar și de incapacitatea ei de a-și stăpâni clientul.

Dacă era un caz atât de lipsit de importanță, de ce nu trimisese pe cineva, pe unul din asistenții lui? Rareori apărea personal la proces. De obicei, trimitea pe cineva și apoi își petrecea o bună parte a zilei în cafeneaua de vizavi de tribunal, bând ceai cu gheață și stând la palavre cu oricine se întâmpla să treacă pe acolo.

Adresându-se din nou judecătorului, Kendall simți toate privirile ațintite asupra ei, inclusiv a lui Matt. Trecuse să o încurajeze, dar ea ar fi preferat să nu o facă.

— Onorată instanță, P și E în acest caz e ridicol. Valoarea lucrurilor luate se ridică la mai puțin de o sută de dolari. Pe ce considerent...

— Pe considerentul că acest client al dumitale e un hoț, doamnă. A recunoscut chiar el. Dacă dorești, pot să rog grefierul să citească partea respectivă.

— Mulțumesc onorată instanță, dar nu este nevoie, nu că s-a declarat vinovat. Domnul Crook recunoaște că a comis o eroare de judecată, deși noi nu considerăm în spatele acelei greșeli s-a aflat o tentativă de furt, cum susține curtea. Este prima infracțiune a clientului meu.

— Oficială, mormăi Fargo.

— Numai acest lucru ar trebui luat în seamă, zise ea. Presupunem cumva că există prejudecăți împotriva clientului meu?

Fargo se făcu roșu ca racul.

— Nu trebuie să presupui nimic în legătură cu această curte, spuse el bătând cu ciocănelul pentru a-și sublinia afirmația. Te afli pe un teren foarte periculos, doamnă avocat. Asta-i tot?

— Nu. Aș vrea să se consemneze cât de nedreaptă și nejustificată cred că este această judecată. Billy Joe Crook și-a exprimat regretul pentru gestul său și, dat fiindcă aceasta este prima lui infracțiune, consider că o perioadă de supraveghere ar fi mult mai indicată. În conformitate cu standardele acceptate.

— Ei bine, eu încerc să îmbunătățesc aceste standarde acceptate, drept pentru care clientul dumitale este trimis în custodia Departamentului de Justiție al Minorilor. Sentința se va da pe baza raportului acestora, spuse judecătorul, după care bătu cu ciocănelul în masă. Ședința este încheiată.

Când aprozii se duseră la Billy Joe să-i pună cătușele el se împotrivi atât de tare încât se văzură siliți să încerce să-l liniștească. Atâta le trebui fraților săi, care săriră imediat peste bară.

Kendall se așază în fața lor, sperând să-i împiedice și să le dea timp aprozilor să-i pună cătușele lui Billy Joe.

— Vă rog, Luther, Henry, nu-l ajutați cu nimic!

Dar ei nu o ascultau. Și nici nu o lăsară să le stea în cale. Unul din ei o împinse la o parte și ea se lovi cu șoldul de colțul mesei. Văzu cum Billy Joe era târât pe ușă laterală, în timp ce dădea din picioare și urla. Luther și Henry alergau după el.

Deodată, altcineva trecu în fugă pe lângă ea. Era Matt care îi prinse din urmă pe gemeni înainte să ajungă la ușă. Apucându-l pe Luther din spate, îl izbi de perete. Când Henry sări în apărarea fratelui său, Matt luă poziție de atac. Expresia lui era atât de dură, încât îi potoli imediat lui Henry setea de sânge.

— Ați auzit ce-a hotărât judecătorul, băieți, zise Matt. Ședința e încheiată. Billy Joe e-n drum spre închisoare.

— Numai datorită ei, spuse Luther aruncându-i lui Kendall o privire ucigătoare. N-avem nimic cu tine Matt. Numai cu nevastă-ta. Ea ne-a trimis frățiorul la pușcărie.

— Frățiorul vostru s-a trimis singur la pușcărie în momentul în care a furat compact-discurile alea. Și, dacă te mai atingi vreodată de nevastă-mea, îți iau gâtul.

— Matt, te rog, spuse Kendall apropiindu-se de ei schiopătând.

Răfuiala atrăsese o mulțime de curioși. În uși se aflau angajații tribunalului care dăduseră fuga din birouri să vadă despre ce era vorba. Kendall nu voia ca toată lumea vadă cum se făcea de rușine. Dacă se răspândea zvonul că soțul ei îi sărise în ajutor, credibilitatea ei avea de suferit și avea să-și piardă din respectul pe care îl câștigase atâtea eforturi. Cei care nu fuseseră de acord cu ea și-ar fi susținut argumentele spunând că o femeie nu se putea descurca într-o situație dificilă.

Îi atinse brațul lui Matt și îl privi rugător.

— E terenul meu. O să lupt cum știu eu.

Își dădu seama că lui nu-i convenea și că voia să obiecteze.

— Trebuie să rezolv treaba asta singură, Matt. Te rog.

El le mai aruncă fraților Crook o privire amenințătoare, după care se dădu la o parte.

Kendal se apropie de ei.

— Dacă vă aduceți aminte, v-am prevenit că există riscuri în cazul în care va susține că este vinovat, spuse ea clătînând din cap cu tristețe. Vă rog să mă credeți că sunt la fel de șocată și dezamăgită că și voi.

— Pe naiba.

Kendall se întoarse la auzul acelei voci, care era rece și dură ca oțelul.

Spre deosebire de fiul ei slăbuț, doamna Crook era solidă, dar masivitatea ei consta mai mult din mușchi decât din grăsime. Purta o rochie imprimată, fără nicio formă și în picioarele noduroase avea o pereche de papuci de casă. Viața plină de greutate îi brăzdase din belșug chipul.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Crook, zise Kendall. Nu a mers așa cum m-am așteptat.

— Din cauza dumitale, copilul meu e trimis la pușcărie.

— E ceva temporar. Billy Joe nu a mai avut necazuri serioase până acum. Recomandarea care se va primi va cu siguranță pentru supraveghere. Și, deși judecătorul *nu* e obligat să țină seama de ea, sunt convinsă că o va face.

— Așa cum ai fost sigură de asta? întrebă ea cu dispreț. O să-ți pară teribil de rău că ne-ai întâlnit.

Privind peste umărul lui Kendall, ea le făcu semn gemenilor, care se alăturară ascultători, după care, fără să mai scoată un cuvânt, porniră spre ieșire. Cei de față și dădură la o parte pentru a le face loc.

Cu o greutate pe inimă, Kendall privi în urma lor știind că își făcuse dușmani în dimineața aceea. Cei de genul familiei Crook rareori îi uitau pe cei care le făceau rău.

Și nu iertau niciodată.

Burnwood's Sporting Goods mai avea douăzeci de minute până la ora închiderii când intră Dabney Gorn. Gibb îl salută ușor din cap, dar rămase lângă pescarul căruia îi vindea ceva.

După ce încasă banii, îl conduse pe client afară și apo încuie ușa, întorcând plăcuța pe care scria „*Inchis*”. Stingând luminile, se duse la vizitatorul lui, care se făcuși comod în încăperea din spate.

Procurorul răsfoia un catalog de arme de foc scuipând tutun într-o cutie așezată în partea din spate a încăperii, așezată special în acel scop.

— Vorbăreț mai era. Ți-a împuiat capul, nu?

— A meritat. Mi-a făcut o vânzare serioasă, spuse Gibb așezându-se pe fotoliul confortabil care se afla în fața celui pe care stătea Gorn și desfăcând o sticlă de sifon dietetic. Vrei?

— Mi-am luat deja, mulțumesc, spuse Gorn, după care râgâi, scuipă din nou și se aplecă în față, frecându-și mâinile. Gibb, ai auzit ce s-a întâmplat la tribunal după-amiază?

— Matt m-a sunat, foarte supărat. Pe bună dreptate, adevărat că noră-mea s-a luptat cu toată lumea pentru băiatul ăla.

Procurorul îi povesti totul exact cum se întâmplase.

— Îmi dau seama că ți-e rudă acum, dar nu ți-e de prea mult timp, zise el tulburat. Pe de altă parte, noi doi suntem prieteni de-o viață.

Legătura dintre ei era mult mai puternică decât cele de sânge și mai lungă decât viața.

— Ce e în mintea ta, Dabney? Știi că poți să-mi spui orice.

— Fata asta mă îngrijorează, zise el.

Îl îngrijora și pe Gibb, dar nu voia să recunoască acest lucru înainte de a afla ce avea de spus Gorn. Un mare lider știa când trebuia să asculte. Nu trebuia să-și dezvăluie gândurile până nu știa ce era în mințile celor din jurul lui.

— Cum așa, Dabney?

— Chiar crezi că o să devină vreodată de-a noastră? Cu adevărat de-a noastră? Întrebă procurorul așezându-se și mai pe marginea fotoliului, ca pentru a da o impresie mai mare de confidențialitate.

— Prosper are nevoie de un apărător public care ar trebui... să ne împărtășească punctele de vedere, ca să zic, așa, continuă Gorn. Ne-am închipuit că o să fie ușor de manevrat. După afacerea aia din

Tennessee, nu ne așteptam să aibă conștiință. Dacă-ți aduci aminte, asta a fost și motivul pentru care a fost angajată.

Scupă din nou și se șterse la gură cu dosul mâinii.

— E mai dificil decât ne-am așteptat, fiind foarte devotată convingerilor ei. De asemenea, e și mai scrupuloasă decât ne-am închipuit. Ni se opune mai des decât am vrea. Unii au început să se întrebe dacă nu cumva am făcut o greșală.

Și Gibb fusese surprins de faptul că nora lui adera la niște principii nobile. Avea propria ei voință. Crezuse că fata avea să fie mult mai maleabilă și mai puțin sinceră, Era convins că, dacă trecea mai mult timp, avea să se schimbe. Numai că trebuia să treacă mai mult decât plănuiseră ei. Asta îi spuse și lui Gorn.

Dar îndoielile prietenului său nu dispăruseră.

— Nu se-nțelege cu celelalte femei.

— Nu încă, dar o să se-nțeleagă. Las-o în seama lui Matt și a mea. Chiar acum câteva zile mi-a zis că se simte puțin exclusă. Poate că ar trebui s-o includem mai mult.

Dabney Gorn păru foarte surprins.

— Crezi că-i bine?

— Liniștește-te, îi spuse Gibb râzând. Nu-s prost. N-o să fie implicată în nimic important până n-o să fim convinși că e de aceeași părere cu noi.

— Și chiar crezi c-o să fie?

— Da, spuse Gibb fără cea mai mică ezitare. E încă legată de ideile liberale care i-au fost insuflate de mică. Bunică-sa nu poate trăi o veșnicie. După ce-o să moară, influența ei asupra lui Kendall o să ia sfârșit.

— Și dacă nu?

— O să se sfârșească, zise Gibb cu asprime, după care zâmbi și schimbă tonul. Dar toate treburile astea nu pot fi grăbite, Dabney. Trebuie să acționăm încet. N-o putem ataca din toate părțile deodată. E prea impulsivă.

Strânse pumnul și ochii îi licăriră în semiîntunericul din încăpere.

— Dar gândește-te ce bună o să fie când o să ne aparțină în întregime. Lasă totul în seama mea. Știu exact cum ebuie să procedez cu ea.

Se ridică și prietenul său făcu la fel.

— De fapt, dacă nu pleci mai repede, o să-ntârzii. M-a invitat la cină. La ușă, Gorn îi mai aruncă o privire, tot îngrijorat, dar dintr-un alt motiv.

— Sper că n-ai înțeles chestia asta greșit, Gibb. Eu – și toți frații – avem încredere în tine. Întotdeauna am avut.

— În cazul ăsta, frații n-au de ce să-și facă griji, nu?

— A fost un gest foarte cavaleresc, Matt, dar trebuia să mă descurc singură, zise Kendall întinzându-se peste masă și strângându-i mâna ușor.

El nu-i răspunse la zâmbetul de împăcare.

— M-ai făcut de râs în fața tuturor.

— Ah, te rog!

— Vrei să negi? Am fost umilit în public.

Ea se întoarse spre Gibb și zise defensiv:

— N-a fost nimic de genul ăsta.

— Se pare că ai făcut un adevărat spectacol.

— N-a fost deloc atât de senzațional cum face Matt să pară.

— Lui Dabney s-a părut senzațional.

— Dabney? Ai vorbit cu el despre asta?

Gibb încuviință.

— A venit la magazin și mi-a povestit varianta lui.

— În care sunt convinsă că am fost descrisă ca o ticăloasă, spuse Kendall și se ridică furioasă de la masă.

Sperase că, invitându-l pe Gibb la cină, avea să-l potolească pe Matt, a cărui mândrie fusese rănită pentru că ea nu îl lăsase să-i ia apărarea.

În schimb, acum erau amândoi împotriva ei. Gibb ni spusese nimic critic, dar ea îi citise mustrarea pe chip.

— N-a fost atât de spectaculos cum ar fi fost dacă Matt s-ar fi luat la bătaie cu frații Crook, spuse ea, după care se adresă soțului ei: N-am încercat să te pun într-n postură jenantă, Matt, ci doar să evit o catastrofă.

El rămase posomorât în continuare.

— Nu pot să zic că m-am bucurat când am auzit că fiu și nora mea s-au încăierat cu niște sărăntoci precum Crook, indiferent care ar fi fost motivul, zise Gibb.

— Sunt prietenii lui Kendall, nu ai mei, mormăi Matt.

Kendall se prinse de dulap și numără în gând până la zece. Când fu suficient de calmă pentru a vorbi, zise:

— Nu sunt prietenii mei, Matt. Billy Joe a fost clientul meu. Iar, conform Constituției Statelor Unite, toată lumea, inclusiv Billy Joe Crook, are dreptul să fie reprezentat legal. Dacă nu mă-nșel, Prosper încă mai respectă Constituția. E adevărat, clienții mei fac rareori parte din crema societății noastre.

— Ei bine, nu-mi place chestia asta. Te ciocnești în fiecare zi de toți nenorociții.

— Îmi fac meseria!

— Cred că principala problemă este cea a loialității împărțite, interveni Gibb. Kendall, le-ai luat apărarea fraților Crook împotriva soțului tău și toată lumea a văzut.

Ea îl privi cu gura căscată, nevenindu-i să creadă că vorbea serios, deși era evident că o făcea.

— Exagerați teribil de mult. Amândoi.

— Probabil că ai dreptate, spuse Gibb. Aș vrea să fac în așa fel încât o asemenea neînțelegere să nu mai apară niciodată. Și cred că am găsit o soluție. Te rog, spuse el arătându-i lui Kendall scaunul gol.

Ea se așază din nou, șovăitoare. Ca și lui Matt, nici lui Gibb nu-i plăcea când ea își susținea poziția.

— De multă vreme mă gândesc la ceva, începu Gibb. Acum mi se pare că e momentul potrivit pentru a o discuta. Kendall, te-ai gândit vreodată să-ți deschizi un cabinet propriu?

— Nu.

— Poate ar trebui s-o faci.

— Nu vreau să mă alătur unei alte firme concurente, îndârjite, unde se cheltuie tot atâta energie pentru strângerea banilor ca și pentru practicarea avocaturii.

— Dacă n-ar fi atât de îndârjită? întrebă Gibb. Dacă nu ar exista nicio concurență? Dacă ți-aș deschide propriul tău cabinet? Ți-aș achita eu totul până te-ai pune pe picioare.

Ea nu se așteptase la acest lucru și, pentru moment, prea uluită că să mai poată vorbi. Știa că trebuia să refuze cu politețe și cu diplomatie și când fu în stare, zise:

— E o ofertă extrem de generoasă, Gibb. Îți mulțumesc. Dar n-aș putea să mă recompensez niciodată. N-aș avea niciodată atâtia clienți încât să-mi pot câștiga existența.

— Am mare încredere în tine.

— Nici mie nu-mi lipsește încrederea în mine însămi, în oamenii din Prosper. N-aș putea spune că atitudinea lor s-a schimbat prea mult, ce zici? Întrebă ea zâmbind cu tristețe. Familia Crook nu m-ar fi ales să-l reprezint pe Billy Joe dacă ar fi avut altă posibilitate. Cine de-aici o să mă angajeze pe mine, *o femeie*, ca să-mi încredințeze problemele juridice?

— Nu va fi nevoie să ai prea mulți clienți, zise Gibb. Pentru prima oară în seara aceea, Matt arătă un oarecare entuziasm.

— Așa e, draga mea. Am putea să-ți facem rost clienți.

— Nu vreau asta, Matt. Aș fi de râsul lumii – nora lui Gibb, nevasta lui Matt, făcând în fiecare zi pe avocata, spuse ea clătinând din cap cu fermitate. Mulțumesc, nu pot să accept.

— Tu trebuie să hotărăști, bineînțeles, spuse Gibb oftând dezamăgit. Deși sunt de părere că-ți irosești talentul în serviciul public.

Nu avea nici cea mai mică idee cât de mult o jigni acea remarcă.

— Mi-l irosec, Gibb? Eu nu cred. Vezi tu, misoginismul și spiritul de competiție de la *Bristol and Mathers* au constituit doar o parte din motivul pentru care ardeam de nerăbdare să mă disociez de ei. Până acum n-am mai spus asta nimănui în afară de Ricki Sue și bunica mea, dar o să vă spun și vouă pentru că s-ar putea să vă ajute să înțelegeți de ce mi-am concentrat carierei asupra apărării publice.

Se ridică și se plimbă prin cameră în timp ce vorbea.

— O femeie a venit odată, la *Bristol and Mathers* solicitându-mi ajutorul. Avea SIDA. Soțul ei o infectase cu virusul și apoi o părăsise lăsând-o cu trei copii. Stare sănătății ei era din ce în ce mai proastă. Când nu mă putuse să muncească pentru a-și crește copiii, statul i-a luat în custodie și i-a plasat în diverse case. După șase luni, ea dorea cu disperare să-i vadă, dar repetatele ei cereri au fost respinse. Disperarea a făcut-o să intre în agenție cu un pistol. A fost arestată. Arma nici măcar nu era încărcată, dar ăsta era doar un amănunt. A adunat banii de cauciune și a fost eliberată. Nemulțumită de avocatul desemnat pentru a se ocupa de cazul ei, a venit la mine. Eu am simpatizat-o imediat. Da, comisese o infracțiune dar împrejurările o

împinseseră la acel gest. După părerea mea, în acel caz, legea și dreptatea se aflau în conflict. Era o femeie care nu dorea decât să-și mai vadă copiii o dată înainte să moară. Am fost de acord să reprezint.

Trase aer în piept pentru a-și potoli furia care se năștea în ea de fiecare dată când se gândea la reacția partenerilor.

— Au fost îngroziți. Femeia fusese arestată la locul faptei. Ce speranță aveam să câștig o achitare? Și firma chiar voia să se încurce cu un bolnav de SIDA? Răspunsul nerostit era un nu răsunător. Ba mai mult – și asta a fost adevăratul factor hotărâtor – nu erau bani. Femeia avea resurse limitate, iar taxa firmei era considerabilă. Cum avea să profite *Bristol and Mathers* dacă făcea acte de caritate? Dacă acceptă un asemenea caz, s-ar fi dus zvonul și atunci ar fi fost asaltați de inși care ar fi cerut să fie reprezentați pe gratis. Mi s-a cerut imediat să renunț la caz. Dacă aș fi avut curaj, aș fi demisionat chiar atunci. Dar aveam nevoie de slujbă și era firma cea mai respectată din Sheridan. Așa că am rămas până am aflat de acest post din Carolina de Sud. Credeam că aici o să pot servi justiția fără să mă gândesc la profitul câștigat de firmă. Și am convingerea demodată că a fost instituită pentru oameni, nu pentru avocați. Apropo, femeia a murit înainte de proces. Fără să-și mai revadă copiii. De fiecare dată când pierd un proces, pun la suflet. E ca și cum aș fi dezamăgit-o din nou.

— O poveste emoționantă, Kendall, zise Gibb încet, după un moment de tăcere. Dar nu trebuie să ai senzația că ai dat greș datorită faptului că H.W. l-a trimis pe Billy Joe la Columbia.

— În cazul ăsta, nu era nevoie. Infracțiunea pe care a comis-o nu cerea o asemenea pedeapsă.

— Eh, eu nu sunt decât un vânzător de articole sportive. Nu susțin că aș ști cum de-a ajuns H.W. la o asemenea hotărâre, spuse Gibb. E și el un om ca noi toți ceilalți. Bineînțeles, că ești dezamăgită, dar decizia lui nu e o reflectare a incapacității tale. Ai făcut tot ce-ai putut. Nimeni nu se așteaptă la mai mult din partea ta.

El simțise nevoia să audă acel lucru.

— Îți mulțumesc pentru sprijin, Gibb, zise ea, zâmbind.

— Tata e un vrăjitor când e vorba să lămurească lucrurile. Întotdeauna are dreptate.

Kendall se duse în spatele lui Matt și îi puse mâinile pe umeri.

— Am nevoie de un prieten. Mai suntem prieteni?

El își dădu capul pe spate.

— Ce crezi?

Ea se aplecă și îl sărută pe frunte.

— Îți mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor. Am văzut o latură a ta îndrăzneță și periculoasă pe care n-am mai văzut-o până acum. Îmi pare rău că ți-am dat impresia că n-aș fi apreciat gestul tău eroic.

— Te-am iertat.

Se sărutară și ea își încrucișă brațele pe pieptul lui.

— Tată, să-i dezvăluim surpriză pentru weekend?

— Surpriză? Întrebă ea uluită.

Fusese o zi îngrozitoare. A doua zi nu avea să fie cu mult mai bună, deoarece vestea despre înfrângerea ei se va răspândi. Toată lumea avea să vorbească despre ea. Bama, cerșetorul, aflase încă de când ea plecase de la tribunal după-amiază.

— Păcat, doamnă avocat. O să câștigați data viitoare, spusese el ridicând degetele mari într-un gest menit să o bine dispună.

Însă sărăcia lui o deprimase și mai mult.

În adâncul sufletului, știa că făcuse tot ce putuse, cu toate acestea, nu suporta bine înfrângerile. Când pierdea avea întotdeauna senzația că îi dezamăgea pe cei care crezuseră în ea – clienții, rudele acestora, bunica ei și chiar și părinții ei decedați.

În ziua aceea suferise o înfrângere amară, dar trecuse. Avea să adauge cazul Crook la experiența ei și să aștepte un altul. Avea să încerce mai serios. Să lucreze cu mai multă viclenie. Era decisă să reușească.

După ce luă acea hotărâre, începu să se însenineze. Un weekend relaxant părea minunat.

— Ce-ați pus la cale? îi întrebă ea.

— Matt mi-a zis că-l tot bați la cap să te ia și pe tine într-una din expedițiile noastre.

— N-aș folosi expresia „a bate la cap”.

— Dar a bârâi sau a cicăli?

Ea îl lovi în burtă pe Matt în glumă, iar el scoase un geamăt de durere exagerat.

Încântat că armonia se reinstaurase în familie, Gibb zâmbi cu indulgență.

— Vrei să auzi sau nu?

Kendall își luă un aer sobru.

— Vreau.

— Sâmbăta asta va fi lună plină.

Ea își imaginează o cină la lumina lumânărilor într-o cabană la munte, sau o plimbare cu barca pe lac sub razele lunii.

— Luna plină în noiembrie nu poate să însemne decât un singur lucru, zise Matt, făcând-o să spere și mai mult.

— Ce anume? întrebă ea curioasă.

— Tăiatul porcilor.

CAPITOLUL 12

Gibb sosi înainte de ivirea zorilor, arzând de nerăbdare. Kendall ieși repede în aerul rece al dimineții. Răsuflările lor formau aburi în timp ce se îndreptară spre camioneta lui Gibb, urcând în cabină. Ea tremură și își vârî mâinile înmănușate la subsuori încercând să le încălzească.

Matt o strânse lângă el.

— Ți-e frig?

— Puțin. Dar o să mă-ncălzesc.

Ea voise acel lucru; ea dorise să fie inclusă. Nu avea de gând să se plângă de nimic.

— E nevoie de puțin ger înainte ca porcii să poată fi omorâți, îi spuse Gibb pornind camioneta. Altfel, carnea ar putea să se strice.

— E normal.

— Așa că omorârea porcilor a devenit o tradiție de toamnă. Îi îngrășăm toată vara cu porumb.

— „Noi”?

— Nu noi personal, explică Matt. Avem un fermier care ni-i crește.

— Aha.

— Șunca pe care am avut-o la nuntă era de la unul din porcii noștri, zise Matt cu mândrie.

Ea zâmbi stins.

— N-am știut că am mâncat un prieten de familie.

Matt și Gibb izbucniră în râs.

— Credeai că toate soiurile alea de carne au apărut direct în cutiile alea frumoase în vid pe care le cumperi de la magazin?

— Prefer să cred că da.

— Ești sigură că nu ești o fată de la oraș?

Cuvintele lui îi aduseră aminte de ce îi spusese răzii Crook și își aminti că Billy Joe trebuia transferat în ziua aceea la Columbia. Era deja un individ care făcea necazuri și spusese foarte clar că avea să se

împotrivescă analizelor. În cazul lui, ea se temea că P și E nu erau o soluție bună. Avea o presimțire că se va întâmpla ceva rău.

Matt o strânse lângă el, crezând că tremura din cauza Irigului.

Luminișul se afla într-o zonă împădurită îndepărtată, unde ajunseră străbătând un drum îngust și accidentat care derivă din șoseaua principală. Când sosiră, găsiră deja câteva duzini de familii adunate.

Era o atmosferă de carnaval. Aerul rece mirosea a fum de lemne, care se înălța de la numeroasele focuri deasupra cărora atârnavă cazane imense de fier pline cu apă.

Copiii se fugăreau printre copaci. Adolescenții se strânseseră la un loc, în partea din spate a unei camionete, și făceau o gălăgie de nedescris.

Toți îi întâmpinară pe membrii familiei Burnwood cu strigăte de bun venit când îi văzură coborând din camionetă lui Gibb. Cineva îi întinse lui Kendall o cană de cafea, din care ea bău bucuroasă și tocmai voia să mulțumească, dar în clipa aceea zări animalele.

Fiecare porc era atârnat cu capul în jos de tendoanele expuse ale picioarelor din spate, printre care era trecută câte o vergea subțire, suspendată între doi pari în formă de furcă. Erau atât de mulți, încât nici nu-i putea număra. Și nici nu putea să-și ia ochii de la acea priveliște grotescă.

— Kendall? Scumpo?

Matt, care vorbea cu vădită îngrijorare, îi atinse obrazul și îi întoarse fața spre el. Își pusese o pereche de mănuși negre din cauciuc, pe care ea le simți reci și străine. Își mai pusese, de asemenea, o salopetă, un șorț lung din cauciuc și cizme înalte până la genunchi, tot din cauciuc.

Era foarte puțină iarbă sub picioarele lui. Chiar și prin locurile pe unde crescuse puțin, fusese călcată în picioare. Pământul, ca și salopeta soțului ei, părea ruginiu.

Arătând spre pete, ea întrebă cu o voce stinsă:

— Sânge?

— Aici venim de obicei să scoatem măruntaiele animalelor pe care le ucidem.

Ea înghiți cu greu.

— Ești foarte palidă, Kendall. Te simți bine?

- Mi-e puțin greață.
- Să sper că e o greață matinală?
- Din păcate, nu, spuse ea cu tristețe.

El fu la fel de dezamăgit că ea. Dornic să aibă un copil, el îi promisese tot ajutorul în ceea ce privea menajerele și guvernantele, deși ea era convinsă că putea să îmbine cariera cu rolul de mamă.

Nu folosea nicio metodă contraceptivă, dar, spre dezamăgirea lor, organismul ei continuă să funcționeze regulat.

— Nu mă așteptam să arate atât de neputincioși și... goi, spuse ea cu un glas stins, arătând spre animalele golite de măruntaie.

— La început nu sunt așa, zise Matt, încercând în zadar să-și ascundă amuzamentul. Sunt aduși aici, omorâți, de obicei, cu un glonț în cap. Li se străpunge vena jugulară și sângele e lăsat să se scurgă. Pe urmă, sunt udați bine cu apă fierbinte și li se dă la o parte părul. Pentru toate astea avem nevoie de timp, așa că plătim oameni să le facă. În mare parte, oameni de la munte. Pentru treburile murdare, ei primesc câțiva dolari, câteva bucățele de carne și capetele.

Lui Kendall se înmuiară picioarele.

- Capetele?
- Le gătesc.
- Matt!

Și ea și Matt se întoarseră și îl văzură pe Gibb stând lângă două din animalele suspendate. Îmbrăcat aproape la fel că Matt, îi făcu semn acestuia să se ducă la el.

— Vin imediat, tată, zise Matt, privind-o pe Kendall îngrijorat. Ești sigură că ți-e bine?

— Mi-e foarte bine. Numai că n-am văzut niciodată...

— Kendall, nu-i chiar atât de înfricoșător cum faci să pară. Până și copiilor le place.

— Ah, e teribil de interesant!

El și Gibb crezuseră că, pentru ea, avea să fie ceva nemaipomenit. Nu voia să pară nerecunoscătoare.

- Presupun că trebuie doar să mă obișnuiesc.
- Matthew!
- Vin, tată.

Matt o sărută în fugă și se duse repede la tatăl lui. Kendall respiră pe gură ca să-și alunge greața. Trase adânc fiecare gură de aer, după care

expiră încet. Aerul era mai rarefiat acolo decât în oraș. Nu avea nevoie decât de puțin oxigen, atâta tot.

Matt îi mai aruncă o privire. Ea izbuti să-i facă cu mâna și să schițeze un zâmbet de încurajare. Văzu cum Gibb îi dădu lui Matt un cuțit cu lamă lungă și lată. În timp ce Gibb ținea animalul nemișcat, Matt vârî cuțitul în gâtul lui, tăind mușchi și țesut, făcând un cerc complet. Apoi, după ce îi dădu cuțitul tatălui său, apucă de cap și trase cu toată puterea.

Când capul se desprinse de trup, Kendall leșină.

Simți cum privirile disprețuitoare ale tuturor erau ațintite asupra ei când înaintă pe culoar până la cel de-al treilea rând, unde ea, Matt și Gibb stăteau în fiecare duminică dimineată.

Imediat după ce se așează, deschise cartea și se prefăcu că citește, pentru a scăpa de stânjeneala de a întâlni privirile batjocoritoare ale bărbaților și femeilor care credeau, cu siguranță, că era o mironosiță.

Ar fi vrut să le strige: „N-am mai leșinat niciodată!”

Dar nu o făcu, bineînțeles, numai că nu putu să-și ascundă starea de agitație față de Matt, care se aplecă spre ea și îi șopti:

— Relaxează-te, Kendall.

— Nu pot. Toată lumea știe ce s-a-ntâmplat ieri-dimineată.

Spre groaza ei, își revenise în camioneta lui Gibb cu o mulțime de oameni în jur, plesnindu-i obrajii, frecându-i încheieturile mâinilor și făcând comentarii despre fragilitatea ei.

— Ești paranoică, spuse Matt. Și, chiar dacă s-ar fi răspândit zvonul că ai leșinat, ce-i cu asta?

— Mi-e rușine!

— Dar nu trebuie. A fost o reacție foarte feminină în fața unei noi experiențe. Și, în plus, mi-ai oferit ocazia să mă reabilitez în ochii lumii. Am făcut pe eroul tău ducându-te în brațe până la camionetă și agitându-mă în jurul tău, spuse el zâmbind. Ești foarte drăguță când ești neputincioasă.

Ea ar fi vrut să-i spună că acel cuvânt, „drăguță”, nu inspira prea multă încredere într-un apărător public, dar nu voia să continue discuția. Expresia de iubire de pe chipul lui îi aminti de ziua nunții și o făcu să simtă o căldură prin tot corpul. Îl luă de braț când li se ceru să se ridice pentru rugăciune.

După ce cântară imnuri, se așezară din nou cu toții pentru a asculta predică. Kendall încercase să nu se ducă la biserică în dimineața aceea și numai parțial datorită faptului că toată lumea din oraș știa de scena din ziua precedentă. Deși familia Burnwood era enoriașă a acelei biserici protestante de ani de zile, ei nu-i plăcea să meargă la slujbă fiindcă nu putea să-l sufere pe preot.

Fratele Bob Whitacker era un băiat destul de plăcut și un preot bun și blând cu mulțimea lui de enoriași – dar numai până ajungea în amvon. Acolo, se transforma într-un predicator înrăit al flăcărilor iadului. Nici chiar acest lucru nu o deranja pe Kendall foarte mult. Predicatorii de la televizor aproape că îi obișnuiseră pe oameni cu admonestările împotriva păcatelor.

Ceea ce o deranja era mesajul repetat de nenumărate ori despre judecata cea aspră. Spunea de atâtea ori „ochi pentru ochi” încât ea ajunsese să se întrebe dacă era singurul lucru pe care îl învățase pe de rost. Avea foarte puține de spus despre milă și iertare și foarte multe despre răzbunare și pedeapsă. Îl înfățișa pe Dumnezeu ca pe un răzbunător însetat de sânge, nu ca pe creatorul iubirii și al iertării.

Deși se afla acolo datorită îndemnurilor lui Matt, nu putea fi obligată să asculte. Acum că fratele Bob era în toiul predicii împotriva greșelii, ea își îndreptă gândurile în alte părți.

Tocmai plănuia ce avea să facă săptămâna următoare, când întâlni privirea unei femei care stătea pe partea cealaltă, cu un rând mai în spate. Era de-a dreptul izbitoare. Kendall bănuia că bărbatul care stătea lângă ea era soțul ei, dar el – de fapt, toată lumea – deveneau invizibili.

Nu era o frumusețe tradițională, dar, cu siguranță, atrăgea atenția. Părul castaniu îi cădea în valuri până mai jos de umeri, ochii, nasul și gura erau mari, dar se potriveau foarte bine cu fața provocatoare și, oarecum, mohorâtă.

În afară de înfățișarea ei izbitoare, ceea ce îi mai atrase atenția lui Kendall era faptul că femeia o privea fix. Pentru a o vedea, Kendall trebuise să se întoarcă de parcă ar fi fost atrasă de puterea magnetică a privirii ei plină de răutate.

Matt o înghionti.

— Unde te uiți?

Ea întoarse capul brusc.

— Nicăieri.

El o luă atunci de mână și o ținu astfel tot restul predicii. Kendall ar fi vrut să vadă dacă femeia aceea se mai uita la ea, dar, nu știa de ce, îi era frică să se întoarcă.

După slujbă, când se îndreptau spre ieșire, Kendall o zări în mulțime.

— Matt, cine e femeia aceea? Întrebă ea arătându-i-o. Cea în rochie verde.

Dar, înainte să răspundă, Matt se auzi strigat.

— Hei, Matt.

Administratorul școlilor veni lângă ei și îi strânse mâna lui Matt. Uitându-se apoi la Kendall, îi făcu cu ochiul.

— Ai mâncat șuncă dimineață? o întrebă el și începu să râdă. Ce-ați zice să veniți într-o seară la noi la masă? Eu și nevastă-mea o să frigem niște coaste.

Matt și Gibb o preveniseră că avea să fie tachinată în legătură cu leșinul de la tăierea porcilor, poate chiar ani de zile de atunci încolo. Era genul de incident pe care nimeni nu îl uita ușor.

Afară, mai mult de jumătate din cei care se aflaseră înăuntru rămăseseră să stea de vorbă. Kendall fu oprită de o femeie a cărei fiică se gândea să urmeze Facultatea de drept și care o întrebă ce universitate ar fi trebuit să urmeze. În timp ce răspundea, ea se uita după femeia în rochie verde.

Observă că Matt și Gibb se alăturaseră unui grup de bărbați, pe care ea îi cunoștea în mare parte, izolându-se de toți ceilalți. Probabil ca să poată fuma, își spuse Kendall când văzu că o parte din ei își aprinseseră țigările.

— Nu știu dacă o să ne permitem să o ținem într-o școală în afara statului, spuse femeia când Kendall îi făcu câteva recomandări. Presupun că ar putea...

— Mă scuzați că vă întrerup, zise Kendall. Îi vedeți pe cei doi care urcă în mașină acum? Ea poartă o rochie verde. O cunoașteți?

Femeia duse mâna streășină la ochi și se uită în direcția indicată de Kendall.

— Ah, sunt domnul și doamna Lynam, zise ea disprețuitoare. Nu vin la biserică atât de regulat cum ar trebui. Și, dacă vreți să știți părerea mea, ar avea nevoie să fie aici în fiecare duminică.

Pe Kendall nu o interesau bârfele. Voise doar să vadă dacă numele femeii se părea cunoscut, dar nu se părea. Totuși, fusese evident, după privirea ei, că îi purta ranchiună. De ce?

— Vă rog să mă scuzați din nou, zise ea. Doamna Lynam are cumva vreo legătură cu familia Crook?

— Doamne ferește, nu! De unde v-a venit ideea asta?

Din fericire, Matt sosi tocmai atunci lângă ea.

— Bună ziua, doamnă Gardner, Amy, spuse el. Mergem, scumpo? Tata ne-a invitat la masă la club. Dacă nu ne grăbim, bapțiștii or să ocupe toate mesele bune. Nu-i așa, doamnelor?

Aruncându-le un zâmbet fermecător, se scuză și o luă pe Kendall.

Când se îndreptau spre parcare, Kendall arătă spre grupul de bărbați de unde Gibb abia atunci plecă.

— Pare a fi o conferință la nivel înalt. Despre ce e vorba?

— De ce întrebi?

Ea pusese, întrebarea pe un ton inofensiv, aproape glumeț, dar răspunsul lui defensiv o surprinse.

— N-am niciun motiv deosebit. Eram pur și simplu curioasă.

Expresia lui de încordare se transformă într-un zâmbet.

— Diaconi. Măine seară o să aibă loc o întâlnire specială a diaconilor pentru discutarea bugetului bisericii.

— Aha.

— Te rog nu te bosumfla.

— Nu mă bosumflu. De fapt, am și eu foarte mult de lucru, așa că o să fac treaba asta cât o să fii plecat.

În ultima vreme făcuse un efort teribil să nu se mai plângă ori de câte ori ieșea seara. De asemenea, când era nevoit să plece, el încerca să se întoarcă devreme și atunci era deosebit de tandru.

Pentru a-i mulțumi că înțelegea, el o sărută.

Încă se mai giugiuleau când apăru Gibb, ținând *Biblia* sub braț.

— Mai țineți-o așa și șeriful o să vă aresteze pentru atitudine indecentă, spuse el pe un ton glumeț și zâmbi când urcă pe bancheta din spate. Haideți să mergem. Slujba a ținut mult și stomacul mi-a chiorăit tot timpul.

Matt urcă la volan și porni motorul.

— Ce zici de povestea cu Billy Joe Crook, tată?

Kendall intră în alertă imediat.

- Ce poveste?
- A fost implicat într-un accident în drum spre Columbia, îi spuse Gibb din spate, iar ea se întoarse să-l privească.
- Accident? Ce fel de accident? E teafăr?
- Nu, Kendall. Mă tem că nu.

Rozându-și o pielită, Luther îi aruncă o privire fratelui său geamăn, iar acesta nu făcu altceva decât să ridice din umeri, exprimându-și astfel propria uimire.

Erau nervoși. Irascibili. Nu știau ce să facă.

Nu își mai văzuseră niciodată mama atât de neclintită și de tăcută. Așa era de cu o seară în urmă când îi sunaseră de la închisoare și le spusese de accidentul lui Billy Joe.

Henry răspunsese la telefon. Ascultase șocat și simțise cum creștea furia în el cu fiecare cuvânt pe care îl auzea.

— Putem să-l vedem?

— Încă nu, se spusese. O să mai luăm legătura cu dumneavoastră.

După ce închisese, îl chemase pe Luther afară și îi spusese ce se întâmplase cu fratele lor mai mic. Luther a înjurat urât, a luat o secure pe care a înfipt-o adânc în peretele exterior al casei și apoi a rostit cuvintele de care Henry se temea cel mai mult.

— Trebuie să-i spunem mamei.

Luther folosisese pluralul, dar Henry știa că el trebuia să o facă.

Nu era timp să o sune pe una din surorile lor pentru a o face. Locuiau prea departe. Și, în plus, ar fi început să bocească, ceea ce n-ar fi îmbunătățit cu nimic situația.

El era cel mai mare, capul familiei. Responsabilitatea îi revenea lui. Așa că se dusese înapoi în casă împreună cu Luther și îi dăduse vestea cea proastă mamei lor.

Aceasta, însă, nu reacționase așa cum se așteptaseră ei. Nu făcuse o criză de furie și nu începuse să urle și să bocească. Nici măcar nu băuse nimic. În schimb, se trântise în balansoar, cu privirea ațintită pe fereastră, unde mai stătea și acum, cu aproape douăzeci și patru de ore mai târziu.

Parcă împietrise și acest lucru începea să-l calce pe nervi pe Henry. Ar fi preferat să o vadă dezlănțuindu-se decât să stea acolo ca o stană de piatră, clipind doar. Aproape că ar fi preferat ca ea să aibă unul din

obișnuitele ei accese de furie. Ar fi știut cum să procedeze din experiență.

Oficialitățile sunaseră cu o oră în urmă și le spusese că îl puteau vedea pe Billy Joe la cinci. Trebuiau să fie gata până atunci, așa li se spusese. Astfel că Henry era confruntat acum cu o dilemă. Trebuia neapărat să-și vadă fratele mai mic, dar nu-și putea lăsa mama singură. Iar Luther nu voia să rămână cu ea.

— Singur? Întrebase el cu o voce gătită și plină de teamă când Henry îi propusese să rămână acasă cu mama lor. La naiba, nu! Mă sperie cum stă așa și se uită-n gol. Cred că nu mai e întreagă la minte, asta cred. Chestia asta a făcut-o s-o ia razna. Oricum, să fie clar, eu nu rămân singur cu ea.

Henry nu rezolvase încă problema și timpul trecea. Dacă nu ajungea când era așteptat, poate nici nu avea să-l mai vadă pe Billy Joe înainte de...

— Henry!

Tresări speriat.

— Da, mamă.

Ducându-se lângă balansoarul ei, se împiedică, dar când ajunse la ea, văzu că privirea îi era limpede și își dădu seama imediat că Luther se înșelase. Nu își pierduse mințile.

— Tatăl tău o să se răsucescă-n mormânt dacă-i lăsăm nepedepsiți, zise ea.

— Așa e, spuse Luther părând ușurat și îngenunchind lângă scaunul ei. În niciun caz n-o să-i lăsăm să scape nepedepsiți.

Ea se ridică atunci și îl pocni peste cap.

— Și n-am luat-o razna, să știi. Să nu te mai aud că zici asta vreodată.

Ochii lipsiți de culoare ai lui Luther se umplură de lacrimi. Își frecă urechea care, probabil, că avea să-i mai țiue și anul următor pe vremea aceea.

— Am înțeles.

— Ce facem, mamă? Întrebă Henry.

În timp ce ea le expunea planul, el își dădu seama că la asta se gândise ea tot timpul cât privise pe geam în acea postură atât de ciudată.

CAPITOLUL 13

— Cafeaua miroase minunat.

Kendall fusese atât de furată de gânduri, încât nici nu-l auzise intrând în bucătărie. Se întoarse brusc. El se afla în prag, sprijinit în cârje, îmbrăcat, dar nebărbierit. Părea neîngrijit, dar odihnit. Chipul își mai recăpătase din culoare, iar cearcănele începuseră să dispară.

— Bună dimineața, spuse ea și își șterse nervoasă palmele de pantalonii scurți. Tocmai voiam să vin să văd ce mai faci. Cum te simți?

— Mai bine. Deocamdată nu grozav.

— Sper că nu te-a trezit Kevin.

— Nu. Încă mai doarme în chestia aia.

— Coș. Stai jos. Îți pregătesc imediat micul dejun, spuse ea turnându-i puțină cafea. Ce-ai vrea? Clătite? Ouă? Pâine prăjită? Fac orice în afară de vafele.

— Ce ai împotriva vafelelor?

— N-avem aparat.

— Ah! De unde a apărut mâncarea? Au adus-o zânele în timpul nopții?

— Am fost la cumpărături.

El păru surprins.

— N-am auzit când ai plecat.

— Nici nu trebuia.

— Cât de departe e cel mai apropiat oraș?

— Nu prea departe.

— Te-ai gândit din întâmplare să cumperi un ziar?

— E pe măsuta din living-room.

— Mulțumesc.

Ea îi pregăti ouăle cu costiță pe care le ceruse, iar el goli farfuria cât ai clipi, lăsând doar o bucățică de costiță.

— O vrei?

— Ți-am spus că nu mănânc porc.
— Tot nu renunți la povestea asta?
— Nu-i nicio poveste.
— Ba cred că da. Numai că nu vreau s-o cunosc deocamdată. De ce n-ai spălat putina dimineată, când ai avut ocazia?

De ce n-o făcuse? Întrebarea aceea o preocupase încă de când se întorsese. Când plecase în zori, intenționase să, nu se mai întoarcă, dar cu cât se depărta cu atât se simțea mai vinovată.

Își amintea de câte ori îl auzise gemând în timpul nopții. El abia putea să meargă, iar contuzia continua să reprezinte o problemă majoră. N-ar fi părăsit nici măcar un animal care ar fi fost puțin rănit. Nu îl putea abandona acum așa cum nu putuse să o facă nici la locul accidentului.

Acel sentiment de responsabilitate pe care îl avea față de el era înspăimântător și era o piedică teribilă. Dar știa că avea să fie legată de el până când starea sănătății avea să se îmbunătățească și când se va descurca singur.

De asemenea, îi mai trecuse prin cap că putea fi mai în siguranță acolo decât pe drumuri. În dimineța aceea, lând fusese în oraș, se simțise expusă și vulnerabilă. Dacă ar fi fugit, unde s-ar fi dus? Nu avea nicio destinație precisă în minte – numai fuga. Cât de departe izbutea să ajungă. Atâta timp cât el nu reprezenta un pericol real pentru planurile ei, de ce să-și forțeze norocul și să plece înainte să fie silită să o facă?

Își mai dădea seama că gândea astfel, pentru că iubea casa aceea. Acolo se simțea în siguranță și nu voia neapărat să plece.

— Promit să nu plec atâta timp cât ești în starea asta, zise ea.
— Asta înseamnă că o să pleci imediat ce mă mai înzdrăvenesc.
— N-am zis așa ceva.
— Tot ce spui e atât de evaziv, încât încerc să umplu spațiile goale.
— Spațiile goale or să se umple singure în clipa în care o să-ți revină memoria. Doctorul spunea că s-ar putea s-o blochezi fără să vrei. Că nu vrei să-ți amintești.

El cuprinse ceașca de cafea cu amândouă mâinile și o privi direct în ochi.

— Are dreptate, Kendall?

Era pentru prima oară când îi spunea pe nume. Auzindu-l rostit de buzele lui, ea își pierdu pe moment șirul gândurilor.

— Dacă are dreptate? repetă ea. Numai tu poți să răspunzi.

— Dacă nu-mi amintesc nimic, de unde să știu ce-am ales să uit? spuse el, după care înjură și își trecu degetele prin păr. Dar uitase de cusături și acel gest de nervozitate îi readuse aminte de ele. Ah!

— Ai grijă! Ia să văd, spuse ea și se duse lângă el, dându-i mâinile la o parte.

Îndepărtându-i puțin bandajul, examinează rana.

— Nici urmă de infecție. Cusăturile sunt intacte. Din câte văd nu s-a întâmplat nimic.

— Începe să mă mănânce, spuse el nervos.

— Asta înseamnă că se vindecă.

— Bănuiesc că da.

Ea continua să stea lângă el, așa că el își ridică privirea.

— De unde ai luat bani de mâncare?

— Ți-am spus că...

— I-ai câștigat. Făcând ce?

Ea ezită, gândindu-se dacă să-i spună sau nu, după care decise că ar fi bătut-o la cap până i-ar fi spus.

— Sunt avocată.

El începu să râdă.

— Minciunile tale devin din ce în ce mai interesante.

— Sunt apărător public, spuse ea, dar el continua să o privească de parcă n-ar fi crezut-o. Ți-a adevărul, insistă ea.

— Povestește-mi.

— Ce vrei să știi?

— Erai bună? Pun pariu că da. Minți atât de bine.

Ea zâmbi.

— Și Ricki Sue spunea la fel.

— Cine e?

— Cea mai bună prietenă a mea.

— Hmm, zise el și mestecă absent ultima bucăciță de costiță. Cât de bună erai ca avocată?

Ea trase de timp punându-și o cafea și trăgând un scaun mai departe de el.

— Cred că eram destul de bună. Dacă nu pentru altceva, pentru efort tot meritam un A. *Voiam* să fiu bună. Cei care mă angajau își închipuiau că riscă enorm încredințându-și cauzele unei femei. De aceea, trebuia să le dovedesc ce puteam. În general, raportul dintre victorii și înfrângeri era bun. Bineînțeles că n-am câștigat toate cazurile.

El luă un aer atent care o făcu să continue.

— Una din înfrângeri a fost îngrozitor de grea. La început, cazul a părut ceva de rutină, dar, în final, a fost... chiar îngrozitor.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am sfătuit un puști de șaisprezece ani să-și recunoască vinovăția într-un caz de furt din magazin și să spere în mila judecătorului. Din moment ce era prima lui infracțiune, mă așteptam ca acesta să fie destul de indulgent. Dar s-a folosit de băiat că să mă umilească, spuse ea și apoi îi povesti scena din sala de judecată.

— Există și un postscriptum?

— În drum spre Columbia, a avut loc un accident groaznic. El avea cătușe și, nu știu cum, când au făcut un popas, cătușele s-au agățat în ceva și brațul lui...

Făcu o pauză, înghițind cu dificultate.

— Brațul s-a retezat de la umăr, de parcă i-ar fi fost smuls. El a suferit un șoc și a fost cât pe-acți să moară din cauza pierderii unei cantități mari de sânge. I-au salvat viața, dar n-o să-și mai revină niciodată, nici fizic, nici psihic.

În dimineața aceea de duminică, aflând de accident, Kendall a fost cuprinsă de durere, vinovăție și furie. Acel lucru a continuat să o chinuiască. Billy Joe nu era un înger, dar accidentul acela excludea orice speranță că ar mai fi putut fi un membru al societății normale. Mutilat și plin de durere, dădea vina pe toată lumea pentru nenorocirea lui. În primul rând pe avocata lui.

Ai lui o făceau cu siguranță.

— Al naibii accident, remarcă el.

Rămăsese tăcut, lăsând-o să se gândească la acele momente tulburătoare.

Oare era bine să continue discuția? Nu cumva spunea prea multe? Dar se simțea bine descărcând din povară care o chinuise timp de luni de zile.

— Am propria mea teorie în legătură cu asta, zise ea.
— Și anume?
— Că n-a fost deloc un accident.
— Interesant, spuse el aplecându-se înainte. Ai pus pe cineva să verifice?

— La vremea aceea nu mi-a trecut prin cap.
— L-ai văzut pe băiat?
— Am încercat. M-am dus la spital să-l văd, dar mi s-a spus că încă nu putea primi vizite.

— Nu ți s-a părut suspect?
— Ar fi trebuit, dar atunci mi-am zis că era firesc. Timp de câteva săptămâni s-a aflat într-o stare critică. Apoi, chiar fără să cer așa ceva, mi s-a trimis o copie după raportul accidentului. Era o relatare detaliată a tot ce se întâmplase. Totul părea oficial și în ordine. Abia mult mai târziu mi-am dat seama că „accidentul” ar fi putut fi înscenat. Billy Joe era o victimă.

Își trecu degetele prin păr. Se simțea tulburată de fiecare dată când își amintea de naivitatea ei.

— Când mi-am dat seama că fusese sacrificat, era prea târziu ca să mai fac ceva. Deja...

Se opri înainte să spună prea mult.

— Deja ce?

— Nimic.

— Ce?

— Mi se pare că-l aud pe Kevin, spuse ea ridicându-se brusc.

— Nu scapi așa ușor. Nu plânge. Stai jos.

— Nu sunt câine să stau jos la comandă.

— De ce nu vrei să termini povestea?

— Pentru că...

— Ce este, Kendall? De ce anume fugi? De mine?

— Nu, spuse ea cu o voce răgușită.

— N-o să recunoști niciodată, dar aveai de gând să pleci din spital fără mine. Dacă nu te-aș fi surprins furișându-te, ai fi dispărut și habar n-aș fi avut unde erai. Nu te osteni să mai negi pentru că știu că am dreptate. Pe urmă mă aduci într-un loc unde nu-i telefon, nu-i televizor și nici radioul nu funcționează. Așa e, spuse el când ea se arătă

surprinsă. L-am încercat pe cel pe care-l ții ascuns în dulap. L-ai defectat intenționat?

— Știam că e defect, așa că l-am pus acolo.

El își arată foarte limpede neîncrederea.

— N-avem nicio posibilitate de comunicare cu lumea exterioară. Nu există vecini în preajmă, cel puțin din câte am văzut eu. Păstrezi intenționat izolarea asta. E ceva ce nu-mi spui. Sunt foarte multe lucruri pe care nu mi le spui – despre trecutul meu, al tău, despre căsnicia noastră. Dacă există, într-adevăr, o căsnicie.

Se sprijini de masă ca să se ridice.

— Mă înec în necunoscut și tu ești singura mea legătură cu viața pe care am avut-o înainte de accident. Ajută-mă să ies din starea asta. Dă-mi o mână de ajutor până nu-mi pierd mințile. Spune-mi ce vreau să știu. Te rog.

Ea strânse atât de tare spătarul scaunului, încât încheieturile degetelor se albiră.

— Bine, ce vrei să știi?

— Întâi și întâi, ce-am făcut de te-am supărat?

— Cine zice că m-ai supărat?

— E destul de ușor de dedus. Când ți s-a ivit ocazia să mă lași, ai profitat de ea și era cât pe-acți să reușești. În al doilea rând, susții că suntem căsătoriți, dar, din semnele pe care le văd, nu suntem. De ce susții chestia asta?

— Ce semne?

— Te-am văzut goală. Te-am atins. Dar, de fiecare dată când suntem unul lângă altul, nu simt... nimic familiar.

— De ce spui asta?

— Pentru că e prea tulburător.

Ea se mută de pe un picior pe altul, nesimțindu-se în apele ei.

— Poate că așa pare. Dar numai pentru că nu-ți amintești că ai fost apropiat de mine.

— Atunci care ți-e scuza?

Ea își privi încheieturile albe ale degetelor și tăcu. Nu putea să spună nimic.

— Ai stat lângă mine toată noaptea, dar ai avut mare grijă să nu mă atingi, nici chiar din greșeală, continuă el. Am fost suficient de agitat și de treaz ca să-mi dau seama cât de mult te fereai să te atingi de mine.

— Nu-i adevărat. Ne-am sărutat de noapte bună.
— Eu te-am sărutat, nu tu. Și sunt convins că n-am mai făcut-o niciodată.

— Cum poți să fii atât de convins?

— Pentru că nu-mi amintesc.

Ea râse ușor.

— Asta nu-nseamnă decât că sărutările mele nu sunt memorabile.

— În niciun caz. Chiar contrariul.

Răgușeala vocii lui o făcu să-l privească. Își simți fața fierbinte, de parcă privirea lui intensă ar fi emanat căldură. Din moment ce nu avea nicio replică, păstră tăcerea.

După un moment, el reîncepu discuția de unde o lăsase.

— Să presupunem, prin absurd, că suntem căsătoriți. Eram cumva în relații reci în momentul accidentului?

— N-am spus asta.

— Nici nu trebuia. Care a fost cauza problemelor noastre? Nu-mi plăcea că acordai prea mult timp carierei laie?

— Nu în mod exagerat.

— Eram compatibili?

— Ne înțelegeam bine.

— Ne certăm din cauza copilului? Din când în când am momente în care parcă văd că ne certam în legătură cu faptul de a avea copii?

— Zău? Întrebă Kendall fără să-și dea seama.

— Am vrut copilul?

— Bineînțeles.

El păru extrem de uluit, tulburat și își frecă fruntea.

— Nu cred.

— Spui un lucru îngrozitor!

— Sunt brutal de sincer. Ceea ce nu pot spune și despre tine.

O imploră cu privirea să-i dea o explicație sinceră, dar expresia ei rămase neutră.

— Ne certăm din cauza banilor? Întrebă el.

— Nu.

— A sexului?

Ea își feri privirea și clătină din cap.

— Sexul, spuse el, trăgând o concluzie din reacția ei.

— Nu era nimic în neregulă cu acest aspect al relației noastre.

- Atunci vino încoace.
- Pentru ce?
- Vino încoace, repetă el cu fermitate în glas.

Dacă ar fi rămas pe loc, el i-ar fi putut lua încăpățânarea drept lașitate. Și, chiar dacă acest lucru ar fi fost parțial adevărat, nu putea să-l lase să creadă că îi era teamă de el. Așa că ocoli masa și se postă chiar în fața lui.

- Ce-i ăsta, un test?
- Cam așa ceva, spuse el și îi apăsă sânul cu căldură.

Ea icni.

- Ai căzut, șopti el.

Îi era la fel de greu să se mențină pe poziție cum îi fusese cu o seară în urmă când o atinsese, dar știa că trebuia să o facă, altfel își punea în pericol credibilitatea.

- A trecut prea multă vreme, atâta tot.
- Cât? Întrebă el turtindu-i sfârcul cu palma.
- Încă dinainte de nașterea lui Kevin.
- Atunci nu-i de mirare.
- Ce anume?

El se apropie și mai mult și, în clipa în care își lipi mijlocul de al ei, fu clar ce voise să spună.

Lăsându-și capul în jos, își frecă ușor buzele de ale ei, gest care o făcu să simtă furnicături peste tot. După aceea o sărută cu adevărat, gura lui fiind mobilă, deschisă și dulce. O împunse pe a ei cu limba.

Ea se trase înapoi cu răsuflarea tăiată.

- Nu pot.
- De ce? Întrebă el coborând cu buzele pe gâtul ei.
- Sunt plină.
- Plină?
- Alăptez, spuse ea dându-i mâna la o parte și făcu câțiva pași în spate, clătînându-se.

Tulburată, își atinse buzele umede și gâtul, după care își trecu mâna peste locurile unde tricoul îi era ud.

- Ținând cont de împrejurări, nu cred că ar trebui să... facem ceva.
- Cum adică?
- E stânjenitor.
- De ce?

- Pentru că amnezia ta ne face să fim practic niște străini.
- Susții că suntem căsătoriți.
- Da.
- Că avem un copil.
- Da.
- Dar suntem practic străini? Explică-mi cum vine asta, Kendall. Și, dacă tot e vorba de explicații...
Duse mâna la spate și scoase ceva de la brâul pantalonilor scurți.
- Începe cu asta, zise el îndreptând pistolul spre ea.

CAPITOLUL 14

— Numele meu e Kendall Burnwood, spuse ea și își puse servieta pe masă, după care îi întinse mâna femeii care se afla singură în camera de interogatoriu.

Părul nu îi mai era superb ca altă dată. Fața îi era schimonosită din cauza umflăturilor și a vânătăilor. Cu toate acestea, Kendall o recunoscuse imediat pe femeia pe care o văzuse o singură dată la biserică.

— Știi cine ești. Eu sunt Lottie Lynam.

Îi strânse mâna lui Kendall cu o vădită lipsă de entuziasm. Kendall observă că mâna îi era uscată, nu umedă din cauza transpirației provocate de emoție. Vocea îi era egală și privirea neutră. Ținând cont de împrejurări, te-ai fi așteptat la mai multă emoție.

Părea uluit de calmă pentru o femeie care abia își ucisese soțul.

— Ce pot să fac pentru dumneata, doamnă Lynam?

— Să mă scoți de-aici.

— O să mă apuc de lucru imediat. Ce le-ai spus celor care te-au arestat?

— Nimic.

— Trebuie neapărat să știu tot ce le-ai spus polițiștilor, chiar dacă e ceva ce dumneata consideri că e lipsit de importanță.

— Nu le-am spus decât că Charlie m-a bătut și m-a violat și că vreau un avocat înainte să-mi pună întrebări în legătură cu felul în care a murit.

— Foarte bine. Asta-i foarte bine.

— Mă uit mult la televizor, spuse ea cu tristețe.

— La ce oră ai fost arestată?

— Pe la patru dimineața.

— Când te-a examinat doctorul?

— M-au adus direct aici.

Kendall se uită la ceas. Era aproape șapte.

— Ești aici de trei ore, în starea asta? Te doare ceva?

— Puțin, dar suport.

— Ei bine, eu nu, spuse Kendall și își dădu scaunul în spate cu zgomot, traversă camera, deschise ușa furioasă și se adresă în general, nu cuiva anume: Clienta mea are nevoie de un control medical. Cine ne duce până la spital?

Kendall stătu pe bancheta din spate a mașinii de poliție cu doamna Lynam, care tăcu tot drumul. La spital, fu consultată foarte amănunțit. Fu pregătit un dosar de viol, incluzând fotografiile ale trupului doamnei Lynam. Lui Kendall se promise să se trimită o copie a raportului imediat după ce va fi primit și departamentul de poliție una.

Deși vânătăile de pe fața femeii erau îngrozitoare, doctorul o asigură că erau „superficiale” și că aveau să dispară cu timpul. Zgârieturile de pe umeri, sâni și pulpe au fost dezinfectate. Când se întoarseră la tribunal, Kendall insistă să se facă o baie cliente sale și să se servească micul dejun înainte de a fi interogată.

— Sună-mă când ești gata să o interoghezi, îi spuse ea ofițerului însărcinat cu acel caz. Aștept în biroul meu.

Înainte să plece, îi strânse mâna doamnei Lynam încurajator.

Două ore mai târziu, se aflau din nou în camera de interogatoriu. Părul lui Lottie Lynam era încă umed. Fața îi părea proaspăt spălată – și nevinovată, observă Kendall. Nefardată, părea mult mai tânără și mai vulnerabilă. Purta o salopetă cenușie de închisoare și o pereche de papuci din imitație de piele.

— Erau trei găuri de gloanțe în Char... în victimă, îi spuse polițistul lui Kendall. Avem deja fotografiile făcutei la locul crimei. Nu sunt deloc plăcute.

— Aș putea să le văd?

El întinse un plic. Așa cum spusese, fotografiile color erau de-a dreptul oribile.

— Un glonț a pătruns în gât. Unul a fost tras în frunte, cam pe-aici, zise el arătând punctul respectiv pe propria-i frunte. Iar celălalt a trecut prin obraz și a ieșit prin tâmpla din partea opusă. S-a tras de la mică distanță. Pe la trei și jumătate dimineața. A murit pe loc, în propriul lui pat.

Privirea îi alunecă spre Lottie, care stătea cu mâinile împreunate în poală. Chipul ei nu trăda nimic. În sinea ei, Kendall își spusese că stoicismul ei avea să fie foarte folositor în sala de judecată.

Îi mulțumi polițistului pentru informații.

— Medicul legist a întocmit raportul autopsiei?

— O să-l facă în cursul dimineții. A zis c-o să-l avem gata până la sfârșitul zilei.

— Vreau o copie cât se poate de repede.

— Sigur. Dar o să conțină exact ce v-am spus eu.

Kendall nu comentă nimic legat de acest lucru. În schimb, puse o întrebare simplă:

— De ce este bănuită de crimă clienta mea?

Polițistul, care asista și care până atunci stătuse rezemat de perete, cu gleznele încrucișate, curățindu-și dinții cu o scobitoare, pufni ironic. Arată spre pistolul de pe masă, care fusese etichetat și pus într-o pungă de plastic.

— Asta-i arma crimei. Era pe podea lângă patul în care a fost zburat capul lui Charlie. Am identificat deja amprente pe pistol, iar pe mâini avea urme de praf de pușcă. Ce vreți mai mult decât atât?

— Nu e nevoie de mai mult? Întrebă Kendall și atunci celălalt polițist interveni:

— Când am ajuns acasă la ei, Lottie stătea la masa din bucătărie, sorbind dintr-un pahar de whisky, foarte calmă.

— Bănuiesc că doamna Lynam suferise un șoc și merita să bea ceva după ce fusese violată.

— Violată! Charlie era bărbatu-său. Erau căsătoriți de ani de zile, zise polițistul care asista. Avem un caz foarte clar de crimă. E foarte limpede ce s-a întâmplat.

— Da? Întrebă Kendall și tonul ei îl invită să continue.

— Charlie a venit acasă beat, ceea ce nu i-a prea convenit lui Lottie. L-o fi cicălit și el a luat-o puțin la bătaie. Nu zic că a făcut bine, adăugă el repede. Oricum, Lottie era furioasă, așa că, după ce-a adormit el, l-a împușcat și l-a omorât.

— Aveți declarații ale martorilor? Întrebă Kendall.

— Martori?

— Cineva care să fi fost acolo și să fi văzut ce s-a întâmplat, explică ea cu inocență. Poate să spună vreun vecin că a avut loc o asemenea

ceartă? Poate să jure cineva că doamna Lynam era supărată pe soțul ei și l-a împușcat cu un pistol, pe care, întâmplător, l-ar fi putut folosi oricând înainte de noaptea trecută?

Cei doi polițiști schimbă o privire.

— Nu există vecini, spuse unul din ei mormăind. Casa lor e undeva mai departe.

— Înțeleg. Deci nimeni n-a auzit această ceartă despre care susțineți că ar fi avut loc. Nimeni n-a fost martor la o crimă.

Polițistul aruncă scobitoarea și se desprinsese de perete.

— Nimeni n-a fost martor nici la vreun viol.

Kendall le mulțumi și îi rugă să o lase singură cu clienta ei. După ce polițiștii părăsiră încăperea, Lottie vorbi pentru prima oară.

— E cam așa cum au zis ei.

Kendall se temuse de acest lucru, dar nu lăsă să se vadă că era descurajată.

— Datorită dovezilor palpabile pe care le au deja, e aproape sigur că o să fii acuzată de crimă. Indiferent de teatrul pe care l-am jucat cu polițiștii, știm foarte bine că ai apăsât pe trăgaciul armei care ți-a ucis soțul. Nu ești nevinovată – asta e o realitate. Totuși vinovăția trebuie dovedită. Așa că treaba mea e să cercetez și să prezint anumite aspecte ale vieții dumitale alături de Charlie, după care se va stabili gradul de vinovăție. Înainte să intru în sala de judecată ca să te reprezint, trebuie să știu mai multe despre dumneata și despre căsnicia dumitale decât voi avea nevoie, probabil. Sala de judecată nu-i un loc unde să vii cu surprize. Așa că, îmi cer scuze dinainte pentru amestecul în problemele dumitale personale, dar, oricât de neplăcut ar fi, este un aspect necesar al meseriei mele.

Era limpede că lui Lottie nu-i făcea plăcere acel amestec, dar încuviință, dându-i de înțeles că putea să înceapă.

Kendall începu cu datele biografice. Astfel află că Lottie se născuse în Prosper, fiind cea mai mică într-o familie cu cinci copii. Părinții ei erau decedați; rudele îi erau împrăștiate. Făcuse liceul, un an de colegiu și după aceea își luase o slujbă de secretară la o firmă de asigurări.

Charlie Lynam era un comis-voiajor care vindea tot felul de lucruri pentru birou.

— A venit la firmă, îi spuse ea lui Kendall. A-nceput să flirteze și m-a invitat în oraș. La început am zis nu, dar, până la urmă, am acceptat și ne vedeam ori de câte ori era în oraș. Un lucru a dus la altul.

Fuseseră căsătoriți șapte ani, dar nu aveau copii.

— Nu pot să fac copii. Am avut apendicită în adolescență și infecția care a urmat m-a lăsat sterilă.

Lottie Lynam nu avusese o viață cu prea multe împliniri. Cu cât vorbea mai mult cu atât îi făcea mai multă milă lui Kendall, care trebui să-și aducă aminte să-și păstreze detașarea pe care i-o impunea meseria. Voia tare mult să o ajute pe femeia aceea, care fusese silită să facă un gest disperat pentru a scăpa de un soț teribil de abuziv.

Kendall deschise un dosar.

— Am făcut câteva cercetări în timp ce dumneata erai la duș și luai micul dejun. În ultimii trei ani ai chemat poliția acasă de șapte ori, spuse ea ridicându-și privirea. Așa e?

— Dacă spui dumneata. Eu am pierdut șirul.

— De două ori ai fost spitalizată. O dată cu câteva coaste rupte. Altă dată cu o arsură pe spate. Ce fel de arsură, doamnă Lynam?

— M-a însemnat cu ondulatorul, spuse ea cu un calm remarcabil. Presupun că am avut noroc. A-ncercat să... mi-l vâre înăuntru. Zicea că voia să mă facă a lui odată pentru totdeauna.

Kendall trebui din nou să se concentreze asupra faptelor și să nu-și arate compătimirea.

— Era gelos?

— Nebun de gelozie. Pe oricine purta pantaloni. Nu puteam să mă duc nicăieri, să fac nimic, că mă acuza că atrag alți bărbați. Voia să arăt bine, dar când mă aranjam, se-nfuria îngrozitor dacă vreun bărbat îmi aruncă măcar o singură privire. Pe urmă se îmbăta și mă snopea în bătaie.

— Te-a amenințat vreodată cu moartea?

— De prea multe ori ca să mai țin socoteala.

— Te-aș ruga să te gândești la anumite momente când a făcut-o, de preferat când ar fi putut să-l audă cineva. Ai vorbit cu cineva despre purtarea lui abuzivă? Cu preotul? Cu vreun consilier matrimonial, poate?

Lottie clătină din cap.

— Ar fi bine dacă cineva ar putea să confirme cât de speriată erai că, în timpul vreunuia din accesele lui de furie, ar fi putut să te omoare. N-ai discutat problema asta cu nimeni?

Ea ezită.

— Nu.

— Bine. Ce s-a întâmplat aseară, doamnă Lynam?

— Charlie fusese plecat câteva zile. A venit obosit și țăfnos și a-nceput să bea. După puțin timp era deja beat. Pe urmă s-a înfuriat și a făcut un dezastru cu cina pe care o pregătisem. A azvârlit mâncarea pe pereți. A spart farfuriile.

— Polițiștii au văzut toate astea?

— Nu. Curățasem tot.

Păcat. Dovada unui acces de furie ar fi fost foarte bună – dacă ea ar fi putut dovedi că Charlie fusese cel ce făcuse dezastrul.

— Continuă, o îndemnă Kendall.

— A ieșit ca o vijelie din casă și s-a-ntors după ce a lipsit câteva ceasuri. Pe la miezul nopții s-a-ntors, mai beat și mai furios decât era când plecase. N-am vrut să fac sex cu el, așa că m-a adus în halul ăsta, zise ea arătând spre fața învinețită și umflată. M-am gândit că, din punct de vedere legal, este viol atunci când o femeie zice nu.

— Așa este. I-ai spus foarte clar că nu vrei să faci sex cu el aseară, corect?

Ea încuviință.

— Dar m-a forțat. M-a ținut în pat și mi-a ținut brațul apăsător pe gât. Mi-a smuls chiloții și m-a posedat. A fost îngrozitor de dureros. A făcut să mă doară intenționat.

— Ți-au curățat unghiile la spital. Or să găsească urme de piele, dovezi cum că ai opus rezistență?

— Așa ar trebui, pentru că m-am împotrivit ca o pisică sălbatică. Atunci când a terminat, s-a prăvălit peste mine. Mi-a aruncat tot felul de vorbe urâte și pe urmă m-a amenințat că mă omoară.

— Care au fost exact cuvintele lui?

— Și-a scos pistolul din sertarul noptierei, mi-a vârât țeava în gură și a zis că ar trebui să-mi zboare capul ăsta afurisit. M-ar fi omorât chiar atunci, numai că și-a pierdut cunoștința. Mult timp am stat acolo, prea obosită și prea îngrozită că să mă mișc. Știam că, atâta timp cât

dormea, eram în siguranță. Dar când se trezea? Atunci m-am hotărât să-l omor eu înainte să mă omoare el pe mine.

Privind-o pe Kendall drept în ochi, mărturisi:

— Am luat pistolul și l-am împușcat în cap de trei ori, exact așa cum au spus ei. Dar nu-mi pare rău c-am făcut-o. Mai devreme sau mai târziu, m-ar fi omorât. Viața mea nu e cine știe ce, dar nu voiam să mor.

Întorcându-se în biroul ei, Kendall privi picăturile de ploaie care loveau în geam ca niște bile de metal.

— Neobișnuit, murmură ea.

În dimineața aceea, când sosise la tribunal, Bama prezisese că va ploua.

— Înainte să se întunece, spusese cerșetorul, dând din cap cu înțelepciune.

Kendall se uitase cu îndoială la cerul senin.

— Nu văd niciun nor, Bama. Ești sigur?

— Furtună înainte de apusul soarelui. Ascultați-mă pe mine.

Avusese dreptate. Tunetele răsunau în munții îndepărtați, ascunși acum de norii joși și de ceață. Scuturându-se de un vag sentiment neplăcut, Kendall răspunse mesajelor telefonice și citi corespondența.

Printre scrisorile primite în dimineața aceea era încă una din partea familiei Crook, în care făceau niște amenințări scrise greșit. Era a cincea scrisoare de acel gen pe care o primea după accidentul lui Billy Joe, dar nu era și cea mai rea. La câteva zile după ce brațul băiatului fusese retezat, ea primise un pachet în care se afla un șobolan mort.

Se dusese vorba prin tot tribunalul. În cele din urmă, ajunsese și la urechile celor de la ziar, care își aveau redacția la două blocuri distanță. Imediat Matt apăruse în biroul ei, dorind să știe dacă ceea ce auzise era adevărat.

Când ea îi arată dovada urât mirositoare, el fusese cât pe-acți să adune un grup de oameni care să pornească în căutarea gemenilor și a oricui altcuiva pe nume Crook. Gibb, care, de asemenea, aflase vestea, era de acord cu Matt.

Kendall îi împiedicase să facă acest lucru.

— Sunt supărați din cauza celor întâmplăte cu Billy Joe. Într-o anumită măsură, sunt de acord cu ei.

— De acord! Ai făcut tot ce-ai putut pentru hoțul ăla mic, strigase Matt.

— Metoda asta de intimidare a întrecut cu mult măsura, chiar dacă e vorba de niște nenorociți ca frații Crook, spusese Gibb. Sunt niște ticăloși și trebuie puși la punct odată pentru totdeauna.

— Dar sunt niște oameni înapoiați, spusese ea, încercând să-i liniștească.

— I-am prevenit pe nemernicii ăia că, dacă-ți fac vreun rău... zise Matt.

— Dar nu mi-au făcut nimic. Dacă ripostăm, înseamnă că ne coborâm la nivelul lor. Vă rog, Matt, Gibb. Nu faceți nimic pripit. În ultimă instanță s-ar putea dovedi mai nefast pentru mine decât orice ar putea să facă ei. Trebuie să răspund cum îmi cere profesia, adică ignorând totul.

Izbutise să-i potolească și să le smulgă promisiunea că nu aveau să facă nimic. Gândindu-se cât de mult ar fi putut să se înfurie, nu le mai spusese nimic despre celelalte mesaje primite din partea familiei Crook. Îi spusese lui Matt că se spărsese parbrizul când un camion care trecea pe stradă făcuse să sară o piatră. Adevărul era că îl găsisese spart când se dusese la mașină într-o seară, după program. Piatră care îl spărsese avea atașat un bilet de amenințare scris incorect. Datorită faptului că, mai târziu, ar fi putut fi folosite ca dovezi, ea nu distrusese scrisorile primite la birou, ci le ținea închise într-un dulap cu dosare. O puse în dosar și pe cea pe care o primise în dimineața aceea și se gândi din nou la Lottie Lynam. Fără îndoială că acel caz avea să-i domine programul în următoarele câteva săptămâni.

Așa cum se așteptase, primi un telefon din partea procurorului Dabney Gorn mai târziu în acea după-amiază.

— Eh, se pare că o să fie ceva interesant.

— Adevărat? întrebă Kendall prefăcându-se inocentă. Ni se aduce noul ascensor? Asta deja e atât de șubred încât eu întotdeauna urc pe scări.

El râse apreciindu-i simțul umorului.

— Nu merge să faci pe proastă cu mine, doamnă Burnwood. Ai un caz teribil.

— Așa e. Îmi place la nebunie să-mi înfig dinții în ceva atât de nemaipomenit că o agresare fizică și un viol.

— Dar de crimă de gradul unu ce zici?
— Crimă de gradul unu? Întrebă ea părând uimită. Sigur vorbim de același caz?

— Lottie Lynam.

— O să susții că e crimă de gradul unu? M-ai lăsat fără grai.

— Ai văzut aceleași dovezi ca mine.

— Atunci cum de ți-au scăpat fotografiile făcute doamnei Lynam la spital, sau dosarele despre internările ei anterioare, sau rapoartele poliției în care se pomenea de atacuri violente în locuința soților Lynam?

— Toate astea îmi întăresc convingerea că a fost vorba de premeditare, spuse el. Lottie avea o mulțime de motive să o facă și a avut mult timp de gândire. O să fie condamnată pentru crimă cu premeditare. Sperai omor prin imprudență? Ia-ți gândul. Clienta dumitale s-a gândit ore întregi azi-noapte înainte să se hotărască să-l termine pe Charlie.

— Asta nu se poate dovedi, și o știi foarte bine, Dabney. Pot să găsesc o sută de moduri în care să strecur în doiala.

— Bine, hai să nu mai batem câmpii, îi spuse el după ce se gândi o clipă. Charlie Lynam nu-i tocmai o biată victimă. Toată lumea știe că bea prea mult și că obișnuia să o bată pe Lottie. Hai să-i scutim pe contribuabili să mai cheltuiască niște bani și pe noi să pierdem timpul.

— Care-i cea mai bună ofertă? Întrebă ea direct.

— Fă-o pe Lottie să spună că e vinovată de omor prin imprudență. Probabil că o să primească vreo douăzeci, din care o să facă cel mult opt.

— Mulțumesc, dar nu sunt de acord. Clienta mea e nevinovată.

— Nevinovată! exclamă el uluit. Vrei să pledezi pentru nevinovăție?

— Exact asta am de gând să fac.

— Pe ce motiv, nebunie?

— Lottie Lynam e perfect sănătoasă mental. A știut exact ce trebuia să facă pentru a-și salva viața. Bineînțeles că a fost un gest disperat, dar uciderea soțului ei a fost un act clar de legitimă apărare.

CAPITOLUL 15

— Domnule Pepperdyne?

— Aici, strigă el.

Agentul mai tânăr și mai lipsit de experiență dădu buzna în mica bucătărie. Pepperdyne își întrerupsese cercetarea lucrurilor lui Kendall Burnwood, care se aflau pe masă în fața lui.

— Ai găsit ceva?

— Da, domnule. Tocmai am găsit asta în dormitor. Era lipit sub un sertar.

Pepperdyne luă teancul de hârtii de la agentul care era foarte emoționat și începu să le citească. Subalternul său, fiind prea tulburat pentru a sta liniștit, se plimba prin spațiul îngust dintre masă și aragaz.

— M-am gândit că treburile alea legate de preot – acel Bob Whitaker – sunt foarte interesante, zise el. Noi nu știam că n-a absolvit niciodată seminarul și că, de fapt, s-a cerut să plece datorită faptului că opiniile lui erau atât de neortodoxe?

— Nu, recunosc Pepperdyne încruntat.

— Dar doamna Burnwood știa. A avut grijă să afle. Sunt o mulțime de documente în acest sens.

— Hmm. Doamna Burnwood a noastră a fost îngrozitor de ocupată.

— Și mai e un dosar întreg despre procurorul din Prosper. Numai că în Carolina de Sud sunt numiți consultanți. Ați citit?

— Fă-mi un rezumat.

— Gorn a fost exclus din barou în Louisiana. A venit în Carolina de Sud. După câțiva ani a fost ales avocat consultant în Prosper. Dubios, ca să nu spunem mai mult. Și mai e ceva în legătură cu judecătorul. Bancheri, administratori de școală, avocați. A făcut investigații despre toți stâlpii societății acelei comunități, scoțând la iveală câte o fisură destul de mare. E totul scris acolo.

Fără să vrea, Pepperdyne fu impresionat de acele investigații extinse, care rivalizau cu unele efectuate de către biroul său.

— Trebuie să-i fi trebuit ceva timp ca să facă toate cercetările astea, remarcă celălalt agent. Și cap.

— Ah, cap are, spuse Pepperdyne. E teribil de vicleană.

— Au trecut aproape două săptămâni de când au fugit de la spital, și nici urmă de ei.

— Știu cât a trecut, se răsti Pepperdyne, ridicându-se brusc.

Acel gest aproape că răsturnă măsuta de bucătărie. Tonul lui îl făcu pe subaltern să iasă repede, murmurând ceva despre continuarea căutărilor în dormitor.

Pepperdyne se duse la chiuvetă. Pe pervazul ferestrei de deasupra, o iederă ofilită se lupta să supraviețuiască în ciuda lipsei de apă. Se afla într-un ghiveci de ceramică pe care era desenată o floarea-soarelui. Perdeluțele erau strânse cu o panglică tot în formă de floarea-soarelui, Pepperdyne se trezi pipăind una și zâmbind ușor.

„Aparțin unei răpitoare”, își aminti el, retrăgându-și brusc mâna.

Dar, cel puțin, nu aparțineau unei criminale. Autopsia efectuată asupra persoanei decedate în urma accidentului de mașină din Georgia dovedea că aceasta murise datorită impactului. Doamna Burnwood nu o lăsase să se înece. Deci nu era o criminală. Încă.

Pepperdyne privi pe fereastră, gândindu-se la ce dezvăluiau acele recente descoperiri despre doamna Burnwood și despre oamenii din Carolina de Sud cu care avusese ea de-a face. Cu cât află mai mult, cu atât știa mai puțin. Fiecare întrebare la care primea răspuns dădea naștere alteia și mai complexă și mai alarmantă. Cu cât trecea mai mult timp de la dispariția lor, cu atât li se pierdeau urmele.

Înjurând încet, lovi cu pumnul în pervazul ferestrei.

— Unde ești, cucoană? Și ce-ai făcut cu el?

Telefonul de pe perete începu să sune. Pepperdyne întoarse brusc capul și se uită la aparat. Sună a doua oară. Exista o șansă să o sune cineva pe Kendall Burnwood, cineva care i-ar fi putut furniza un indiciu. Dacă era așa, nu voia să sperie persoana respectivă.

Simțind un nod în stomac, ridică receptorul și răspunse prudent.

— Domnule Pepperdyne?

— La telefon, zise el relaxându-se.

— Sunt Rawlins, domnule. Am găsit ceva.

Pepperdyne simți din nou un gol în stomac când recunoscuse numele unuia din agenții care rămăseseră în Stephensville, Georgia.

— Ascult.

— Am găsit un tip care zice că i-a vândut o mașină lui Kendall Burnwood. A recunoscut-o după fotografie.

— Nu există nicio îndoială?

— Absolut niciuna.

— Și unde naiba a fost tot timpul ăsta?

— Și-a vizitat nepoții în Florida. N-a mai fost niciodată acolo, așa că și-a cumpărat un bilet de avion până la Miami cu banii pe care doamna Burnwood i-a dat pe mașină.

— Avea bani gheață?

— Așa zice omul.

O veste proastă. Deci nu lăsa nicio hârtie în urmă. Nu că ar fi fost atât de imprudentă, dar întotdeauna trebuia să sperii.

— Era plecat din oraș când noi am întors totul cu fundul în sus, adăugă agentul. S-a întors abia aseară, așa a zis, și atunci a aflat ce s-a întâmplat, când i-a văzut poza în ziar. A citit articolul și ne-a sunat.

— Dă în urmărire mașina.

— Am și făcut-o, domnule.

— Bine. Vin imediat.

CAPITOLUL 16

— Fă-i să tacă! Nu suport. Fă-i să nu mai plângă, să nu mai plângă. Isuse! Oh, Doamne. Nu!

Propriul strigăt îl trezi din somn. Se ridică brusc în capul oaselor și privi speriat în jur. În mod automat, întinse mâna după pistolul pe care îl ținea sub saltea.

— Nu-i acolo.

Era vocea lui Kendall. O auzea, dar nu o vedea.

— L-am pus într-un loc unde nu mai poți să-l găsești de data asta.

El scutură din cap ca să se dezmeticească, se uită prin cameră după ea și, în cele din urmă, o zări pe jos, lângă pat.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce cauți pe jos?

— Aici am aterizat când m-ai împins. Ai avut un coșmar și am încercat să te trezesc, dar am primit un pumn în umăr.

— Ai pățit ceva?

— Nu, zise ea ridicându-se.

Inima lui bătea cu putere și era scăldat de sudoare. Simțindu-se slăbit și dezorientat, își ridică genunchiul piciorului teafăr și își rezemă fruntea de el.

— Trebuie să fi fost ceva groaznic, zise ea. Îți amintești ceva?

Ridicându-și capul, el se uită la ea.

— Din fericire, nu. M-a speriat îngrozitor.

— Ești ud learcă. Îți aduc un prosop.

În absența ei, el se dădu jos din pat și se duse la fereastră, așezându-se în fotoliu. Ridică jaluzeaua și fu dezamăgit când văzu că ziua era la fel de prăfuită și de liniștită ca atunci când se hotărâse să se lase pradă letargiei și să doarmă puțin. După ploaia neîncetată din urmă cu două săptămâni, acum era secetă. Zăpușeala era înnebunitoare.

Aruncă o privire peste umăr spre așternutul răvășit și ud de transpirație.

— Îmi pare rău, îi spuse el lui Kendall când ea reapăru în cameră.

— N-o să fie greu să schimb așternutul, zise ea și ezită puțin înainte de a adăuga: Nu e prima oară când ai coșmarul ăsta.

— Nu?

— Nu, dar de data asta a fost mult mai rău. Te simți mai bine acum?

El încuviință și luă paharul de limonadă pe care ea i-l adusese pe o tavă. Mâna îi tremura. Luă câteva înghițituri de limonadă rece și apoi își lipi paharul de frunte.

Fu uimit când simți prosopul peste umeri, peste coaste și pe șira spinării până la baza acesteia. Atingerea ei era ușoară.

Îi amintea de felul cum se purta cu băiețelul ei. Pentru că, indiferent ce altceva ar fi fost, era o mamă excelentă. Blândă. Generoasă. Atentă. Iubitoare. Îi plăcea nespus acel rol. Copilul îi smulgea zâmbete naturale care îi luminau chipul.

O observase, de obicei când ea nu își dădea seama și când se ocupa de copil. Erau momente când aproape că invidia copilul. El nu își amintea de copilărie, bineînțeles, dar nu putea să creadă că fusese dădăcit atâta. Se îndoia că fusese iubit vreodată atât de mult, nici în copilărie, nici ca adult.

Se întrebă dacă el ar fi fost capabil să iubească o altă ființă omenească la fel de complet și de lipsit de egoism. Nu-i plăcea să creadă că nu.

— E mai bine? îl întrebă ea și făcu o compresă din prosop, lipindu-i-l de ceafă.

— Da, mulțumesc, spuse el și îi acoperi mâna cu a lui, ținând astfel compresă pe ceafă timp de câteva clipe și mâna ei între a lui și prosop. Mult mai bine.

— Mă bucur.

În cele din urmă, el își retrase mâna și ea pe a ei. După aceea, el folosi prosopul ud pentru a-și șterge pieptul și burta care, dintr-odată, și-ar fi dorit să fi fost mai tare și mai tânără. Când o surprinse pe Kendall privindu-l, ea se uită repede în altă parte.

Amândoi începură să vorbească în același timp.

— Am adus...

— Pentru ce sunt toate astea?

— O să-ți spun imediat, zise ea. Trage-ți sufletul.

Ea se așeză atunci pe marginea patului și își împreună mâinile în poală. Purta tot timpul pantaloni scurți, așa că picioarele se bronzaseră. El bănuia că și le epila de fiecare dată când făcea baie, fiindcă întotdeauna păreau netede. *Păreau* netede. Nu știa din proprie experiență, deoarece, din dimineața aceea, când o sărutase, nu o mai atinsese. Din motive neștiute de el, ea instituisese o regulă de „nu pune mâna”. Încercase să se convingă de faptul că îi convenea acel tabu. Dacă așa voia ea, foarte bine.

Dar nu era bine deloc. El suferea de o dorință aproape insuportabilă. Trăind cu ea ca soț și soție și totuși comportându-se ca un străin, asta începea să-l chinuiască din ce în ce mai mult. Își luă ochii de la picioarele ei.

„Cine e femeia asta?”

De ce fugea? se întrebă el. Pentru că sigur fugea. Putea să nege până în pânzele albe, el tot știa că o înspăimânta ceva dincolo de pereții acelei case. În fiecare noapte, se dădea jos din pat de câteva ori și se ducea în vârful picioarelor prin încăperi și se uita pe ferestre. De ce? El se prefăcea întotdeauna că doarme în timpul patruleșilor ei nocturne, dar era perfect conștient de ele. Îl deranja oribil faptul că nu cunoștea motivul vigilenței ei.

Uneori simțea că înnebunește din această cauză. De ce nu îi spunea, pentru ca el să o ajute? Singurul motiv pe care îl întrezărea era acela că el însuși făcea parte din problema ei. Era o posibilitate supărătoare, dar ea ar fi putut să clarifice totul cu niște răspunsuri foarte simple și sincere. Departe de ea acel gând. Dormise lângă ea în fiecare noapte în cursul celor două săptămâni, dar nu îi câștigase încrederea.

Îi cunoștea felul cum respiră în somn, dar continua să rămână un străin pentru ea. Chiar și legat la ochi i-ar fi recunoscut parfumul și sunetul vocii, dar ea nu-i aparținea. Era în stare să pună pariu pe orice.

— Cum ai găsit pistolul? o întrebă el.

— Nu sunt prea multe ascunzători accesibile unui om în cârje.

În prima dimineață când ajunseseră acolo, în timp ce ea își făcuse de lucru prin bucătărie, el îi scotocise prin lucruri și dăduse de pistol în punga cu scutece a copilului, ultimul loc unde s-ar fi putut aștepta cineva și găsească o armă. Lucru care îi confirma bănuielile – și anume că ea mințea de înghețau apele. Situația nu era deloc atât de inofensivă cum voia ea să pară.

Firește că ea se supărase teribil când îl văzuse cu pistolul și îl acuzase că umbla unde nu trebuia, ceea ce el a și recunoscut, dar când ea îi ceruse pistolul înapoi, el îi răsese în față.

Însă, tot ea a râs la urmă, pentru că ascunsese gloanțele în altă parte, deci pistolul îi era inutil lui. Cu toate acestea, îi dăduse un fals sentiment de putere faptul că îl avea asupra lui. Și, surprinzător, se simțise bine în posesia lui. Greutatea armei în mână lui fusese ceva familiar și tulburător de firesc. O mânuise fără cea mai mică stângăcie. Deși nu avea gloanțe, știa perfect cum să o încarce și cum să o folosească și o respectă fără să se teamă de ea. Datorită faptului că se simțise bine cu arma în mână, se întrebă cum dobândise acea familiaritate, încercase să-și amintească, dar memoria continuase să nu-l ajute. Când ținuse acel pistol în mână, zărise puțin din trecut; era teribil de supărat acum, că nu-l mai avea.

— O să-l găsesc din nou, zise el.

— De data asta n-o să-l mai găsești.

— O să caut până o să-l găsesc.

— N-o să-l găsești.

— Al cui e?

— Al meu.

— Mamele care alăptează nu umblă cu pistoale asupra lor, Kendall. Ce faci cu o armă de foc? Ai amenințat pe cineva și m-ai răpit? Mă ții ca să primești recompensă?

Ea râse când auzi o asemenea idee.

— Cât crezi că meriți? Te simți bogat?

El se gândi puțin, după care clătină din cap cu tristețe.

— Nu.

— Adu-ți aminte că tu ai insistat să vii cu mine. Nu te-am luat din spital împotriva voinței tale.

Așa era. Nu o făcuse. Deci teoria răpirii cădea.

— Ai ascuns pistolul în același loc cu cheile mașinii?

— De ce ai căutat cheile mașinii?

— De ce le-ai ascuns?

— Dacă ți le-aș aduce pe o tavă de argint, ce-ai face cu ele? Întrebă ea. Oricum n-ai putea să conduci cu piciorul stâng.

— Cel puțin aș încerca.

— Ne-ai lăsa pe Kevin și pe mine izolați aici?

El răspunse printr-un da apăsător.

— Exact așa cum ai tu de gând să mă lași când o să ți se ivească prima ocazie.

— Ei bine, înainte să plec, mai trebuie să fac ceva, zise ea sarcastic. Așa că mai bine o fac cât mai repede ca să termin odată.

Se ridică și luă tava pe care o pusese pe noptieră. El privi cu suspiciune sticla de plastic cu spirt, forfecuța și penseta.

— Ce să faci?

— O să-ți scot firele.

— Pe naiba.

— Dar nu-i nimic rău în asta.

— Ți-e ușor să zici așa. Nu-s firele tale. De ce nu mergem la un doctor?

Ea îmbibă puțin pansament în spirt.

— Nu-i nevoie. Nu trebuie decât să le tai și să le trag afară. Am văzut cum se face.

— Și eu am văzut cum se face o operație pe cord deschis, dar asta nu înseamnă că pot s-o fac.

— Când ai văzut tu o operație pe cord deschis?

— Ziceam și eu așa. Du chestiile astea de-aici. Să nu te apropii de mine cu foarfecă aia. De unde știu eu n-ai de gând să mi-o vâri în vena jugulară?

— Dacă aș fi avut de gând să fac asta, aș fi făcut-o în timp ce dormeai și n-aș fi așteptat până acum.

Avea dreptate. Voia să scape de el, dar nu se gândea la crimă – cel puțin el credea acest lucru.

— Nu te mai prosti și lasă capul în jos, spuse ea, dar el o apucă de mâini.

— Chiar știi ce faci?

— Ai încredere în mine.

— În viața asta în niciun caz.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Nu sunt decât câteva cusături la suprafață. Majoritatea sunt sub piele și trebuie să se fi dizolvat până acum.

— De unde știi atâtea lucruri?

— Mi-a spus doctorul, zise ea cu sinceritate în glas. N-o să te doară. Îți promit. Rana s-a vindecat.

Era adevărat. Nu îl mai dureau de câteva zile; durerile de cap dispăruseră. Acum putea să se spele pe cap. Părul îi creștea și locul respectiv îl mânca îngrozitor.

Șovăitor, își lăsă mâinile în jos.

— Bine. Dar dacă începe să doară...

— Mă opresc.

Îi puse mâna pe obraz și îi lăsă capul în jos, după care tamponă zona cusăturilor cu spirt.

— Stai liniștit, șopti ea dând pansamentul la o parte și luând forfecuța.

Umbla cu blândețe. Dacă n-ar fi auzit clicul metalic al forfecuței, n-ar fi știut că ea tăiasă primul fir. Bineînțeles că atenția îi era atrasă de alte lucruri – de răsuflarea ei în părul lui, de atingerea pulpelor ei, de sânii ei care se aflau, atât de tulburător de aproape de fața lui.

Poate n-ar fi trebuit să o oblige să se arate goală. În momentul respectiv se păruse a fi o idee bună, un mod de a-i verifica povestea cu „căsnicia”. Dar acum se temea că fusese o eroare de tactică ce îl tulburase mai mult pe el. Pentru că acum, când vedea cum se mișcau sânii sub cămașa de noapte sau pe sub tricou, îi și vedea în fața ochilor minții cum arătau neacoperiți.

— Ți-e bine? întrebă ea deodată.

— Da, sigur.

— Te supără piciorul?

— Nu.

— Atunci ce e?

— Nimic.

— În cazul ăsta, nu te mai mișca atât. Nu pot să fac nimic dacă nu stai liniștit.

— Termină odată, da? spuse el arțăgos.

Ea puse forfecuța la loc pe tavă și luă penseta.

— S-ar putea să simți o ușoară...

— Au!

— Ciupitură.

— Au!

Ea se dădu înapoi și își propti mâinile în șolduri, fapt care făcu să se întindă tricoul peste sâni.

— Vrei s-o faci singur?

— „Vreau să te fac pe tine”, strigă mintea lui.

— Dacă vrei, mă opresc, zise ea.

— Ai ajuns până aici, termină măcar.

Când termină, ea tamponă din nou locul respectiv cu spirt. Îl ustură puțin, dar nu se plânse.

— Imediat cum o să-ți crească părul, o să fii ca nou.

— Nu chiar.

— Te referi la amnezie? Nicio licărire de memorie?

— Nu te preface dezamăgită. Nici nu vrei să-mi amintesc. Nu-i așa?

— Ba sigur că vreau.

— Atunci de ce nu mă ajuți? Ești foarte evazivă când e vorba să-mi dai informații.

— Doctorul a zis...

— Doctorul a zis, doctorul a făcut, o imită el enervat. Susții că nu aveai niciun pic de încredere în tipul ăla sclifosit și vorbăreț, dar îl pomenești ori de câte ori îți convine.

— Doctorul a zis că n-ar trebui să-ți aglomerez mintea cu prea multe informații.

Păru netulburată de supărarea lui. Oare nimic nu o deranja pe femeia asta? Tonul ei liniștitor și calmul ei nu îl potoliră, ci îl făcură să fie și mai artăgos.

— Dacă te forțezi, ai putea încetini procesul de refacere, spuse ea. Memoria o să-ți revină când o să vrea ea. Nu putem s-o grăbim.

— Născocești chestia asta.

— Foarte bine, spune, zise ea simțindu-se jignită. Ce vrei să știi?

— Cine e tatăl copilului tău?

În sfârșit! O reacție sinceră, nerepetată și necalculată. A fu complet luată prin surprindere. Era limpede că se aștepta la o altă întrebare, nu la una referitoare la paternitatea copilului.

— Nu e al meu, spuse el cu convingere. Știu că nu-i al meu. Nu simt nimic în sufletul meu. Nu simt nicio legătură cu el.

— Cum poți să-ți dai seama? Nici nu l-ai atins. Abia dacă te-ai uitat la el.

— Nu... nu pot. El, copiii, în general, ei...

Ce putea să spună? Că îl îngrozeau? Ea ar fi zis atunci ea era nebun și el n-ar fi putut să o condamne. Totuși, frica era cel mai potrivit

cuvânt pentru a descrie ceea ce simțea ori de câte ori se afla lângă copil.

Kendall îl privea cu curiozitate, așa că trebuia să spună ceva.

— Mă deranjează când îl aud plângând.

Numai când se gândea la copii care plâneau transpira tot. Auzea ecouri ale recentului coșmar, dar în loc să-l alunge din minte, de data aceasta, închise ochii și încercă din rășputeri să și-l amintească. Și, de data aceasta, prinse ceva care înainte îi scăpase. În coșmarul lui, voia ca niște copii să se oprească din plâns. Dar își dădu seama acum se temea de tăcerea lor bruscă la fel de mult ca de plânsul lor. Fiindcă tăcerea însemna moarte. Știa asta. Și mai știa și că, într-un fel, el era vinovat. „Isuse”.

Trecu mult timp până redeschise ochii. Se simțea epuizat și sleit de puteri, ca și cum ar fi rețrăit acel coșmar.

Kendall nu făcuse nicio mișcare. Îl urmărea cu un amestec de îngrijorare și de teamă.

— Când ai încercat să mă părăsești în Stephenville, chestia asta era în legătură cu copilul? Întrebă el. Ce aveam împotriva lui?

— Nimic.

— Nu mă minți, Kendall. Am ceva împotriva unui copil mic și habar n-am de ce. Trebuie să existe un motiv pentru care simt așa ceva, doar dacă nu cumva sunt un individ total lipsit de inimă. Ce este?

— Nu știu.

— Spune-mi.

— *Nu știu.*

CAPITOLUL 17

Sunt însărcinată!

Într-un efort de a-și stăpâni bucuria, Kendall strânse volanul cu putere. Râse în hohote. Oricine ar fi trecut pe lângă ea pe stradă ar fi crezut că își pierduse mințile, dar era prea fericită ca să-i mai pese.

Oare Matt bănuia ceva? Nu credea. Nu era ceva neobișnuit ca ea să plece de acasă la puțin timp după ivirea zorilor. Adesea se ducea la birou înainte de începerea programului ca să poată lucra nestânjenită.

În dimineața aceea, însă, se dusesse la doctor. Nu voise să-i spună nimic lui Matt până nu se confirma că mult doritul copil fusese conceput, în sfârșit.

Îl rugase pe doctor și pe cei de la cabinetul acestuia să păstreze secretul, deoarece veștile circulau foarte repede în Prosper. Nu voia ca Matt să afle de la altcineva înainte ca ea să aibă ocazia să-i spună.

La masa de prânz, poate? Da, avea să-l sune și să aranjeze să se întâlnească undeva. Sau poate că avea să aștepte până seară pentru a-i da vestea la cină, la lumina lumânărilor.

Era încă devreme când ajunse la tribunal. Mașina ei era prima în parcare. Păru să plutească pe deasupra pământului când intră în clădire și străbătu coridoarele pustii îndreptându-se spre biroul ei.

Când dădu colțul, observă că lumina era aprinsă în biroul ei. Și Roscoe venise devreme. Vârî capul pe ușa deschisă, dar, în loc să spună simplu bună dimineața, exclamă:

— Oh, Doamne!

Îngrijitorul tresări speriat, dar când o văzu pe Kendall, spaimă din ochii lui se transformă în scuză.

— Speram să fac ordine înainte să sosiți, doamnă Burnwood.

Dezastrul era îngrozitor, geamul de la ușă fusese spart și cioburile erau peste tot pe podea. Dulapurile cu dosare fuseseră deschise și tot

ce se afla înăuntru era împrăștiat pe orice suprafață imaginabilă. Cărțile fuseseră azvârlite de pe rafturi.

Două violete africane, pe care ea le îngrijise cu o atenție deosebită, fuseseră răsturnate pe biroul ei, iar frunzele lor rupte și o grămadă de pământ din ghivece era tot ce mai rămăsese pe suprafața biroului. Toate celelalte lucruri fuseseră aruncate pe jos, sfâșiate, rupte sau sparte. Fotoliul de piele fusese tăiat.

— Cine e răspunzător pentru toate astea? Întrebă ea.

— Credeți că e mâna nenorociților ălor de gemeni Crook?

Da, așa credea, dar nu își dezvălui bănuielile. Chemă poliția și, la puțin timp după aceea, sosiră doi polițiști. Făcură tot ce trebuia făcut la locul faptei, dar Kendall își dădu seama că nu o făceau cu prea multă convingere. Când terminară de presărat pulberea pentru luarea amprentelor, ea îi urmă pe coridor.

— Ați găsit ceva amprente?

— Greu de spus, spuse unul din polițiști. Ale dumneavoastră, ale secretarei și ale negrului ăluia bătrân or să fie probabil singurele.

— De unde știți că n-a făcut-o el? Întrebă celălalt polițist arătând din cap spre birou.

Kendall fu atât de supărată din cauza acelei păreri rasiste, încât îi trebui ceva timp până înregistră întrebarea.

— Domnul Calloway? Întrebă ea uluită. Ce motiv ar fi putut avea?

Cei doi schimbară o privire.

— O să vă anunțăm dacă o să descoperim ceva important, doamnă Burnwood, spuse poi unul din ei. V-ați făcut ceva dușmani în ultima vreme?

— O mulțime, zise ea arțăgoasă. Mai ales în departamentul dumneavoastră.

Nu avea nimic de pierdut dacă îi insulta. Plângerea ei putea fi clasificată și apoi uitată. Nu avea să se facă nicio investigație serioasă. Nu era simpatizată de poliție. Prea mulți membri ai ei căzuseră victime atacului ei în timpul proceselor.

— Voi aprecia tot ce veți face.

Privind în urma lor, ea știa că acela avea să fie sfârșitul afacerii dacă nu lua ea însăși nicio măsură, ceea ce nu putea să facă din cauza lui Matt. Dacă află ce se întâmplase, și-ar fi dus la îndeplinire amenințările la adresa fraților Crook.

— Roscoe, strânge de pe aici, te rog, spuse ea întorcându-se în birou.

— Nici nu trebuia să mă rugați.

— Mulțumesc. Dosarele trebuie puse în ordine cât se poate de repede, zise ea, după care adăugă: Ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai ajuta să ținem secret toată afacerea asta. Te rog să nu mai spui nimănui. Nici chiar soțului meu.

Până la prânz Kendall putu să meargă prin birou fără să calce pe vreun ciob sau să se împiedice de vreun volum. Secretara îi pusese dosarele în ordine cât de cât, iar Roscoe căutase și adusese un fotoliu pe care să-l folosească până sosea unul nou.

Dacă s-ar fi întâlnit întâmplător cu Henry sau cu Luther Crook, ar fi fost în stare să-i împuște cu mâna ei, nu numai pentru că îi devastaseră biroul, ci și pentru că îi stricaseră bucuria acelei zile. În loc să poată savura în liniște secretul sarcinii și să se gândească la un mod deosebit de a-i da vestea lui Matt, fusese silită să rezolve problemele pe care le făcuseră frații Crook cu vandalismul lor.

Firește că dezordinea din biroul ei stârnise curiozitatea celorlalți angajați ai tribunalului. Când fu întrebată, minți. Îl minți chiar și pe procurorul Gorn când veni în biroul ei exact la sfârșitul programului, când ea voia să plece.

— Ce s-a-ntâmpat aici? întrebă el arătând spre omul care înlocuia geamul ușii ei.

— M-am gândit să rearanjez biroul, spuse ea și apoi întrebă repede: Ce te-a adus aici la ora asta, Dabney? Cafeneaua de vizavi a rămas fără ceai cu gheață?

— Ai o gură foarte isteată, doamnă avocat. Mă mir că Gibb și Matt nu te-au învățat până acum niște maniere mai bune.

— Matt e soțul, nu profesorul meu. Iar Gibb n-are nicio autoritate asupra mea. Și, pe urmă, dacă n-aș fi avut o gură isteată, nu ți-aș fi fost ca paiul în ochi. Și rolul ăsta începe să-mi placă din ce în ce mai mult.

Întinse mâna spre dosarul din mâna lui, care bănuia că era motivul acelei vizite neanunțate.

— Ce ai pentru mine?

— O descoperire în procesul Lynam. Asta-i tot ce avem de gând să folosim. N-o să poți să mă acuzi că am ascuns dovezi și că le-am adus în

instanță fără să știi de ele. N-avem nevoie s-o facem. Avem un caz foarte clar.

Își vârî degetele mari pe sub bretelele late și roșii.

— Suntem gata să apărem în instanță. Aș putea să obțin o condamnare cu o mână legată la spate.

— Cred că nici tu nu crezi asta, Dabney, spuse ea și se ridică luându-și poșeta și servieta și îndreptându-se spre ușă. Dacă ai crede-o, nu mi-ai mai repeta-o de atâtea ori. Îți mulțumesc pentru dosar. Acum te rog să mă scuzi, dar tocmai voiam să plec când ai apărut tu. Îți sugerez să te programezi data viitoare când vrei să mă mai vezi.

Mai devreme în cursul acelei zile, primise un telefon de la Gibb, care îi invitase pe ea și pe Matt la cină. Abia aștepta să-i spună lui Matt de copil, dar, din moment ce ziua aceea fusese atât de grea, nu avea chef nici să gătească, nici să iasă în oraș, așa că acceptă invitația socrului ei.

Fu o cină obișnuită. Mâncară pe tăvi în living-room, sub privirile trofeelor lui de vânătoare. Abia când ajunseră la desert, el aduse vorba de procesul lui Lottie Lynain, care urma să aibă loc.

Nefiind un om care să bată câmpii, Gibb întrebă direct:

— Cum poți să pledezi pentru nevinovăția ei?

— Nu pot să discut despre cazurile mele, Gibb. Știi foarte bine asta.

— Înțeleg chestiile astea avocățești, dar ești între rude acum, zise el zâmbind. Și, în plus, nu vreau să aflu amănunte, ci vorbeam de principiile de bază.

— Ca acelea despre care a vorbit fratele Whitaker duminică?

Congregația fusese muștruluită zdravăn din amvon. Kendall se simțise foarte jignită și se hotărâse să o spună deschis, deși dacă afirmă că nu era de acord cu preotul pe care Matt și Gibb îl respectau foarte mult era ca și cum le-ar fi fluturat un drapel roșu prin fața ochilor.

— Ce legătură are predica fratelui Whitaker cu cazul tău? întrebă Matt.

— Nu cred că a fost o simplă coincidență faptul că și-a ales tocmai duminica trecută ca să le amintească enoriașilor de caracterul sacru al căsătoriei, zise ea, neputând să-și ascundă tonul ironic. A predicat o oră întreagă despre cât de orbește trebuie soțiile să-și asculte soții.

— Despre supunerea soției scrie și în *Scriptură*.

— Tot în *Scriptură* mai scrie și că soția ar trebui să se supună unui soț care încearcă să o penetreze în spate cu ondulatorul de păr?

— Nu-i un subiect tocmai plăcut de discutat la cină, nu crezi?

— Nu-i un subiect plăcut de discutat în general, Matt, zise ea furioasă. Dar, revenind la predica de duminică trecută, nu poate fi descrisă decât ca fiind fanatică și misogină. Printre cei de față se aflau și posibili jurați. Cum ar fi putut să nu se lase influențați?

— Bob nu-i îndemna pe bărbați să-și bată soțiile, Kendall, spuse Matt. Toată lumea știe că Charlie Lynam era un bețiv brutal și irascibil.

— Dar asta nu-i dădea dreptul ei să-l omoare, fiule, zise Gibb înainte de a se întoarce spre Kendall. I-am spus lui Dabney că o sfătuiești pe Lottie să-și susțină nevinovăția pentru că nu-i cunoști adevărata fire.

— Cum adică „i-ai spus lui Dabney”? A discutat despre cazul ăsta cu tine? Nu trebuia să...

Gibb ridică mâna pentru a o opri.

— Dabney și cu mine suntem prieteni de foarte multă vreme, Kendall. De fapt, eu l-am convins să candideze pentru postul ăsta și am ajutat la alegerea lui. Ca *prieten*, m-a întrebat ce părere am despre faptul că tu susții că e nevinovată, așa că i-am explicat. Tu nu ești de aici. Lottie te-a orbit. N-ai de unde să știi că e o stricăță încă de când a devenit femeie. Căsătoria nu face pe cineva să-și uite obiceiurile. Curvășăreală ei l-a făcut pe Charlie să se apuce de băut.

Kendall rămase fără grai. Procurorul Gorn încălcase etica în mod grosolan cerându-i părerea lui Gibb despre un proces pentru crimă care se afla în plină desfășurare, dar Gibb părea să nu-și dea seama. Era prea furios de faptul că nora lui îi lua partea stricategi orașului.

— Gibb, domnul Gorn n-ar fi trebuit să discute despre acest lucru cu tine. Și, de fapt, procesul nu este legat de caracterul moral al doamnei Lynam. Ești periculos de aproape de a afirma că a meritat să fie bătută și violată.

— Asta-i altă problemă, zise el. Puțin îmi pasă ce legi sunt în cărți, dar cum poate un bărbat să-și violeze propria nevastă?

Matt interveni înainte ca ea să apuce să răspundă la acea întrebare aberantă.

— Tată, Kendall n-ar trebui să discute despre cazurile ei cu noi. E foarte obosită. Hai să strângem masa ca să o pot duce acasă.

Kendall reluă discuția chiar înainte să iasă de pe alea lui Gibb.

— Ceea ce mă înspăimântă, de fapt, e că o mare parte din cei care vor face parte din juriu vor adera la convingerile demodate ale lui Gibb despre obligația soției de a-și asculta soțul fără să crâcnească. Aș putea să cer schimbarea locului unde să se desfășoare procesul. Clienta mea n-o să aibă parte de o judecată dreaptă în Prosper.

— Tata face parte dintr-o altă generație. Nu poți să te aștepți ca el și prietenii lui să aibă aceleași păreri ca noi despre anumite chestiuni sociale și morale.

— Cum ar fi bătaia și violul conjugal?

— Nu căuta să te cerți cu mine, spuse el sesizându-i tonul. Eu n-am spus că nu sunt de acord cu tine.

— Dar nici nu mi-ai apărat poziția.

— N-am vrut să fiu prins la mijloc într-o discuție fără sens.

— Eu nu cred că e lipsită de sens. Doamna Lynam cu siguranță că n-ar găsi-o fără sens.

— Eu nu sunt jurat, zise Matt calm. Nu trebuie să-ți ții pledoaria în fața mea. Și n-ar fi trebuit s-o faci nici în fața tatei.

— El nu s-a sfiit să discute subiectul cu procurorul, spuse ea supărată și uluită în aceeași măsură. Spune-mi, Matt. De ce ar discuta Dabney o problemă juridică cu Gibb?

— Doar ți-a explicat tata. Sunt prieteni foarte vechi și stăteau la o suetă. Faci prea mult caz din povestea asta.

— Nu cred. Nu-mi pace să știu că Dabney a dat fugă să spună lui Gibb, de parcă el ar avea vreo putere asupra felului în care îmi fac meseria.

Acela era încă un factor perturbator într-un caz care era deja tulburător. Era convinsă că obținerea unei achitări în Prosper era ceva echivalent cu un miracol.

— Te superi dacă îi iau un interviu doamnei Lynam pentru un articol?

— Poftim? întrebă ea uluită și se uită la Matt, a cărui propunere căzuse din senin. Ce fel de articol?

— Doamna Lynam a fost acuzată de toată lumea, începând de la amvon și până la omul de pe stradă. Chiar și de ziarul meu, recunosc el cu regret. Merită să se acorde o șansă.

Kendall îi mulțumi pentru intenție, dar își exprimă unele rezerve. Încă mai discutau când ajunseră acasă. În timp ce străbăteau holul spre dormitor, el încercă să o convingă.

— Așa vreau eu să răscumpăr greșeala tatei. E obișnuit să se ceară sfatul și să-l dea. Sunt sigur că nu și-a dat seama în ce poziție te-a pus spunându-i lui Dabney părerea lui. Lasă-mă să fac asta pentru tine, Kendall. Jur că articolul n-o să fie incriminatoriu. De fapt, o să-ți fac o listă de întrebări, pentru ca tu să o sfătuiești pe doamna Lynam ce să răspundă. N-o să mă abat de la ele, iar tu o să poți citi articolul înainte să apară în ziar. Ce nu-ți place, pot să omit.

Ea nu văzu niciun motiv pentru care să refuze.

— Bine. Mulțumesc.

El întinse brațele.

— Arăți ca și cum ai avea nevoie de o îmbrățișare.

Ea o acceptă bucuroasă. El o ținu strâns, masându-i spatele. Cina pe care o luaseră la Gibb o împiedicase să-i spună de copil.

Se gândise să le dea vestea amândurora în același timp, dar apoi se răzgândise. Prea des, Gibb era pe lângă ei. Ocazia aceea era foarte specială și necesită intimitate. Egoistă, îl voia pe Matt numai pentru ea când avea să-i dea vestea.

Și acum erau singuri, în sfârșit.

Numele îi stătea pe limbă, când el fu cel care vorbi primul.

— Kendall?

O depărtă puțin de el și îi mângâie obrazul.

— Ești foarte absentă în ultima vreme. Poți să-mi acorzi puțină atenție în seara asta?

Era și mai bine. După ce aveau să facă dragoste, când se relaxau avea să fie momentul cel mai potrivit pentru a-i spune. Îl luă de gât.

— Plăcerea o să fie de partea mea, șopti ea.

Îl sărută ușor și se bucură de masculinitatea și forța lui fizică. Se lăfăia în intimitatea conjugală, de care, așa cum spusese și el, nu prea se bucurase în ultima vreme.

Dar actul în sine nu fu atât de mulțumitor cum ar fi putut să fie. Când el o penetră, ea nu era tocmai pregătită pentru a-l primi și mișcărilor lui îi produsese puțină durere, care îi luă din plăcere. Ar fi preferat un preludiu mai îndelungat, o excitare lentă a simțurilor care i-ar fi dizolvat oboseala încetul cu încetul.

După aceea, el o întrebă zâmbind apologetic:

— A fost bine?

Ea minți pentru a nu-i răni sentimentele.

— Gândurile tale sunt prea împrăstiate, Kendall, spuse o cu dezamăgire în glas. Nu mai suntem în armonie unul cu celălalt. Ne-am pierdut ritmul. Tata are dreptate.

Ea se sprijini într-un cot.

— În legătură cu ce?

— Îți petreci prea mult timp la serviciu și prea puțin acasă.

— Ai discutat despre defectele mele cu Gibb înainte de a vorbi cu mine?

— Nu te înfuria. N-am dat toată vina pe tine. I-am spus că probabil nu fac ceva bine, altfel n-ai fi atât de distantă.

— Matt, fii sincer, exclamă ea. Alaltăieri seară, când am sunat să-ți spun că lucrez până mai târziu, ai zis că nu-i nicio problemă, pentru că și așa trebuia să ieși și tu. Eu dormeam demult când ai ajuns tu.

— Nu te înfuria.

— De ce să nu mă-nfurii? Ai un mod deformat de a gândi. Când eu întârzii, stau să lucrez. Când întârzii tu, te duci să te distrezi cu prietenii și cu Gibb.

— Ești invidioasă.

— Asta nu-i invidie.

— Așa pare.

— Atunci înseamnă că tu ești invidios pe munca mea.

— Sunt. Și o recunosc. Pentru că ești atât de obsedată de cariera ta.

— Sunt *devotată*. Dacă aș fi fost bărbat, s-ar fi spus despre mine că sunt un tip care știe ce vrea.

— Dar nu ești. Ești femeie. Și slujba ta te face să-ți neglijezi responsabilitatea de soție.

Schimbând tonul, el o strânse mai aproape și îi mângâie părul.

— Nu pot să sufăr când ne certăm, scumpa mea.

— Nici eu, Matt, dar uneori, certurile sunt necesare. Când te-ai însurat cu mine, ai știut că vreau o carieră. Îmi place foarte mult să practic avocatură. Vreau dreptate pentru...

— Știu toate astea, o întrerupse el. Sunt mândru de treabă pe care o faci, dar trebuie să te dedici chiar atât de mult? Nu poți să fii mai generoasă cu tine însăși? Și alte părți ale vieții au nevoie de timpul și

de atenția ta. Mai precis, eu. Și aș vrea să-ți arăți mai mult interesul față de comunitate, să te împaci mai bine cu celelalte femei. E mult mai bine să zici că faci parte dintr-un grup decât să te izolezi.

Îi sărută tâmpla.

— Tata zice că ne trebuie un copil. Un copil ar da un echilibru vieții. Sunt perfect de acord cu el. Hai să facem un copil, Kendall. În seara asta.

Nu era genul de atmosferă în care Kendall sperase să-i spună că mult așteptatul copil fusese deja conceput. Făcură dragoste din nou, dar cuvintele lui îi stinseseră dorința. Era prea hotărât să o lase însărcinată pentru a băga de seamă pasivitatea ei.

CAPITOLUL 18

— Ce faci?

— Vin în oraș cu tine, spuse el de pe scaunul de lângă șofer, după ce puse cârjele pe podeaua mașinii în spate.

— Ba n-o să, vii nicăieri, zise Kendall.

— Ba o să vin.

Ea își spuse în sinea ei să nu facă prea mult caz, altfel bănuielile lui aveau să fie confirmate.

— Crede-mă pe cuvânt, nu-i un oraș cine știe ce.

— Aș vrea să văd cu ochii mei, iar pe tine nu te cred orice ai spune.

La naiba! De ce alesese tocmai ziua aceea pentru a o însoți? Ziua aceea! Oare coșmarul pe care îl avusese cu o după-amiază în urmă îi limpezise puțin memoria? Strigase nume, care o făcuseră să-i înghețe sângele în vene. Pentru că, dacă își amintea persoanele ale căror nume le strigase în somn, avea să-și amintească totul. Și atunci, ar fi fost vai de ea.

De aceea hotărâse să se ducă în ziua aceea în oraș și să nu se mai întoarcă.

— E atât de cald, zise ea, încercând să-l descurajeze. O să te obosești. Ce-ar fi să rămâi aici să te odihnești și, dacă tot o să mai vrei să mergi în oraș, te iau mâine.

— Sunt mișcat că-mi porți atâta grijă, dar... spuse el clătînând din cap. Va trebui să mă scoți cu forța din mașină. Chiar și având piciorul rupt, tot aș câștiga. Pe scurt – merg.

Știa că pregătea demult o asemenea revoltă. Căpăta putere cu fiecare zi care trecea. Și, cu cât se simțea mai bine, cu atât avea mai multă putere și putea să preia controlul.

Nu mai era mulțumit cu eschivările ei și cu răspunsurile în care strecura doar atâta adevăr cât să le facă să pară plauzibile. Cu o zi înainte, scăpase de întrebările lui privind aversiunea față de Kevin

spunându-i că nu era probabil decât vreo festă a amneziei. Dar își dădu seama că acea explicație fragilă îl făcuse și mai neîncrezător.

Era din ce în ce mai intuitiv, așa că ea nu prea mai avea timp. Stătuse deja cu el mai mult decât îngăduia bună cuviință. Dacă era destul de puternic încât să pună la cale o împotrăvire, însemna că se putea descurca singur până avea să găsească ajutor.

De două săptămâni puneă în balanță groază că el ar fi putut să-și recapete memoria și teama de a părăsi siguranța pe care i-o oferea casa aceea. Nu îi oferea cine știe ce protecție, dar ar fi fost și mai periculos pe drumuri, unde probabil că era căutată. Cu siguranță că agitația stârnită de dispariția ei din Stephenville trebuia să se fi potolit deja. Cei care o căutau trebuiau să-și fi pierdut interesul și să fi renunțat. Ținând seama de toate acestea, era momentul perfect pentru a pleca.

Însă el îi dejucase planurile.

Pe de altă parte, poate era mai bine că insistă să o însoțească. Se aștepta ca ea să plece și să nu se mai întoarcă, dar nu s-ar fi așteptat să plece atâta timp cât el se afla cu ea.

Avea timp până ajungea în oraș să se gândească la o modalitate de a se furișa neobservată.

— Dacă ții cu tot dinadinsul să mergi în oraș, foarte bine, zise ea, silindu-se să zâmbească. O să-mi facă plăcere compania ta.

Dar însoțitorul ei nu se dovedi o companie prea plăcută. În primele zece minute, nu scoase nicio vorbă, fiind prea ocupat cu studierea drumului și memorarea punctelor de reper. Din partea ei, putea să deseneze și hărți. Dacă avea să aibă succes în dimineața aceea, nu avea să aibă de suferit din acel motiv.

— Cunoști bine drumurile astea, spuse el într-un târziu.

— E și normal. Pe-aici m-a învățat bunica să conduc.

— Vorbești foarte mult de ea. Ai iubit-o mult, nu-i așa?

— Foarte mult.

— Cum era, de ți-a inspirat atâta dragoste?

Kendall își dădu seama că niște cuvinte obișnuite nu și-ar fi putut exprima profunzimea iubirii ei față de Elvie Hancock, dar încercă să-și exprime sentimentele în limitele vocabularului.

— Bunica era o ființă creativă și amuzantă, gândindu-se întotdeauna să facă ceva interesant. În afară de faptul că am iubit-o, am

și admirat-o pentru felul cum era. Extraordinar de tolerantă, acceptându-i pe ceilalți în ciuda defectelor lor. Toată viața m-a făcut să mă simt deosebită. Chiar și atunci când făceam ceva greșit și trebuia să fiu pedepsită, nu m-am îndoit că mă iubea. De asta am iubit-o atât de mult.

Deja ajunseseră la marginea orașului și Kendall opri în parcare a unui supermarket. El așteptă până când ea opri motorul și o întrebă:

— Ai iubit-o mai mult decât pe mine?

Kendall fu stupefiată.

— Ce întrebare! Sunt două relații total diferite. Nu le poți compara.

— Dragostea e dragoste, nu?

— Deloc. Variază.

— În funcție de ce?

— De cei doi oameni și de natura relației lor.

— Eu te iubeam? Nu, nu te obosi să răspunzi, zise el. Ai minți, bineînțeles.

Privi un moment pe geam și apoi spuse gânditor:

— Nu-mi amintesc să fi iubit pe cineva. Dacă aș fi iubit, mi-aș fi amintit, nu crezi?

Se întoarse din nou să o privească și Kendall văzu că ochii îi erau tulburi. Oare la ce se gândea? Dacă împrejurările ar fi fost altele...

Dar nu erau, așa că era inutil să facă speculații pe marginea sentimentelor lui.

Coborî repede și îl scoase pe Kevin din scăunelul lui.

— N-o să stau mult, minți ea. Nu te deranjează, nu?

— Deloc. O să stau aici și o să admir peisajul.

Nu avea cum să scoată lucrurile pe care le înghesuisese în portbagaj. Poate avea să cumpere câte ceva de la magazin, deși timpul îi era limitat.

— Să-ți aduc ceva? îl întrebă ea, vrând să pară cât mai normală.

— Șase beri ar fi foarte bine.

— Ce marcă îți place?

— Nu-mi amintesc. Dar tu ar trebui să știi, scumpo.

Ea îi ignoră sarcasmul.

— Adevărul e că știu. Mă întorc în câteva minute.

Îi simți privirea ca lama unui cuțit înfipt în spate când intră în magazin. Se forță să meargă încet, să pară degajată. Odată intrată în

magazin, știind că el nu mai putea să o vadă, se duse repede la un telefon public. Din fericire, știa numărul pe de rost.

— Alo?

— Doamnă Williams? Sunt Mary Jo Smith, cea care v-a telefonat acum câteva zile în legătură cu mașina.

— Ah, vă așteptam să sosiți. Sper că nu v-ați răzgândit, nu? Pentru că le-am spus celorlalți care au sunat că mașina s-a dat.

— Nu, nu. Nu m-am răzgândit. Doar că... vă amintiți că v-am spus că a mea mai are puțin și se strică? Ei bine, m-a lăsat în drum și nu mai vrea să pornească. N-am cum să mai ajung la dumneavoastră. Am și copilul cu mine și... ah, nu știu deloc ce să fac!

Luă un ton disperat și neputincios.

— Păi, eu știu ce să zic... spuse doamna Williams compătimitoare, dar prudentă.

Probabil că fusese prevenită în legătură cu atacurile asupra văduvelor în vârstă.

— Bănuiesc că aș putea să vin eu să vă iau din locul unde vă aflați.

— Ah, n-aș putea să vă cer așa ceva! Nu, nu, o să... Stați să mă gândesc o clipă.

Tactica ei dădu rezultate.

— Nu-i niciun deranj, spuse doamna Williams. Unde vă aflați?

Ea îi spuse numele benzinăriei pe care o zărise mai înainte și la care putea să ajungă pe jos.

— E numai la cinci minute de locuința mea, zise doamna Williams încântată. Vă aduc mașina, încheiem tranzacția și apoi mă aduceți înapoi acasă.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez atât.

— Nu-i nimic. Abia aștept să vând mașina.

— Iar eu abia aștept s-o cumpăr. Sunt chiar disperată.

Și era foarte adevărat. Deja Jim Pepperdyne trebuia să fi dat de cel care îi vânduse mașina în Stephenville. Trebuia să renunțe la ea și să facă rost de alta.

— Bine. O să fiu acolo în cinci minute, spuse doamna Williams.

Kendall închise și se îndreptă spre ieșirea din partea opusă celei pe unde intrase.

Ușile automate se deschiseră și Kendall încremeni.

Piciorul îl dureau deja din cauza drumului pe care îl făcuse până în oraș, dar nu avea de gând să lase să-i scape ocazia aceea de a încerca să afle ce se petrecea.

Imediat ce Kendall dispăru din raza lui vizuală, el deschise portiera și își luă cârjele, după care coborî și privi în jur.

Ea avusese dreptate. Nu era cine știe ce oraș. De unde se afla, vedea o stație de benzină, un service auto, un restaurant, o frizerie și... o poștă!

Porni să traverseze parcare asfaltată care dogorea ca un grătar. Într-un minut, cămașa îi fu leoarcă de sudoare și mușchii îi tremurau din cauza efortului. Doamne, cât de mult disprețuia și ura slăbiciunea aceea! Cu coada ochiului văzu un băiat care trecea pe bicicletă.

— Hei, puștiule! strigă el.

Băiatul, care nu avea mai mult de doisprezece ani, aruncă o privire peste umăr, întoarse bicicleta și se apropie de el.

— Ce-ai pățit la picior?

— Mi l-am rupt într-un accident de mașină.

— La cap te-ai lovit tot atunci?

— Da, tot atunci. Ce oraș e ăsta? Suntem în Tennessee?

Băiatul opri brusc și, după ce îl privi cu mai multă atenție, începu să zâmbească.

— Interesant. Ești drogat, nu?

Făcu un cerc din degetul mare și cel arătător, după care le lipi de buze și le supse ca și cum ar fi fumat marijuana.

— Nu sunt drogat, vreau doar să știu unde mă aflu.

— În Katmandu, tipule, îi șopti băiatul. Dar nu ești prea bătrân ca să te mai droghezi? Trebuie să ai pe puțin patruzeci.

— Da, sunt bătrân. O relicvă. Deci, cum se numește afurisitul ăsta de oraș?

— Dumnezeuule, da' ești tare ciudat, spuse băiatul și se depărtă repede.

— Stai puțin, vino înapoi!

Băiatul îi arătă degetul.

El privi în jur, sperând că nu mai asistase nimeni la acel schimb de cuvinte. Nu era sigur că voia ca poliția să fie înștiințată că un necunoscut cu piciorul rupt și bandajat la cap puneă tot felul de întrebări ciudate. Singurul motiv pentru care voia să meargă la poștă

era pentru a afla exact unde era și pentru a vedea dacă era vreun afiș cu chipul lui din care să afle că era căutat.

Calculă din privire distanța rămasă și își dădu seama. Că poșta se afla mai departe decât își închipuise. Traversarea parcurii pe zăpușeala aceea îl sleise de puteri.

Cât timp mai avea, oare, până avea să se întoarcă ea la mașină? Cât avea să dureze până își făcea cumpărăturile? Câte alte lucruri mai avea de gând să cumpere în afară de berea lui? Nu păruse să se grăbească în mod deosebit când se dusesese...

Deodată, o revăzu pe Kendall intrând în magazin. Dacă nu avea de gând să stea în magazin decât câteva minute, de ce luase și punga cu scutece cu ea?

Se întoarse imediat și porni spre supermarket sprijinindu-se în cârje.

— Prostule ce ești, spuse el gâfâind. De ce-ai scăpat-o din ochi?

El avusese o presimțire că ea voia să fugă. De aceea insistase să o însoțească în ziua aceea. Dar ce îl făcuse, oare, să creadă că prezența lui ar fi împiedicat-o să facă ceea ce era evident că intenționa să facă?

Se lăsase păcălit ca un prost.

Înjurându-și credulitatea și handicapul, se forță să meargă mai repede.

— Oh, Doamne. Dumnezeu!

Kendall nu își dădu seama că vorbise cu glas tare decât când își auzi vocea plângărească.

Lăsându-și capul în jos, se îndepărtă repede de standul de ziare, de fotografia mare de pe prima pagină a ziarului care o înfățișa chiar pe ea. Se îndreptă direct spre ieșire.

Trebuia să iasă din magazin înainte să fie recunoscută. Trecuseră, oare, cinci minute? Doamna Williams probabil că o aștepta. Kendall știa că, dacă nu ajungea la timp, femeia avea să plece.

Atunci îi trecu prin cap un gând și mai îngrozitor: Dacă doamna Williams citise ziarul de dimineață și o recunoștea pe loc?

Își spuse că trebuia să-și asume riscul. Nu avea încotro. Așa cum se temuse, începuse vânătoarea și ea era vânatul.

Ajungând afară, clipi de câteva ori din cauza soarelui și continuă să meargă pe lângă zidul exterior al clădirii. El nu avea cum să o vadă din mașină, dar...

— Pleci undeva?

Kendall îngheță, dar se întoarce brusc. El se, sprijinea cu toată greutatea în cârje. Respira anevoios. Din păr îi picura sudoare.

— De ce ai coborât din mașină?

— De ce ai ieșit pe-aici? Mașina e în partea cealaltă a clădirii.

— ... cred că m-am încurcat.

— Aha. De ce n-ai cumpărat nimic?

De ce nu cumpărase nimic? „Gândește-te, Kendall!”

— Kevin a vărsat de cum am ajuns înăuntru. Cred că nu se simte bine. Căldura sau altceva îl face să fie irascibil și neliniștit.

— Mie mi se pare că se simte foarte bine.

Adevărul era că băiețelul părea mai sănătos și mai fericit ca oricând, făcând balonașe la gură și jucându-se cu cerceul ei.

— Ei da, nu se simte bine, zise ea tăios. Va trebui să mă-ntorc altă dată.

Porni imediat spre mașină, aceasta aflându-se în direcția opusă stației de benzină, unde doamna Williams aștepta uimită și enervată.

Nu avea să mai cumpere o mașină în ziua aceea.

Și nici nu avea să mai pună la cale vreo fugă.

CAPITOLUL 19

— Li e un nume chinezesc?

Gardianul închisorii ridică din umeri.

— Chinezesc, japonez, cine știe? Nu poți să-i deosebești unul de altul.

Privirea încărcată de reproș a lui Kendall nu îl afectă. Descuie ușa micii încăperi în care ea urma să stea de vorbă cu noul ei client. De cum intră ea, Michael Li, acuzat de viol, se ridică în picioare.

— O să stau lângă ușă, spuse gardianul aproape mârâind la adresa tânărului.

Kendall închise ușa, se întoarse și se apropie de Li, a cărui atitudine era atât de rigidă, încât îi veni să spună „Pe loc repaus”. După ce se prezintă și îi strânse mâna, îi făcu semn să se așeze. Ea luă loc pe un scaun de partea cealaltă a mesei.

— Ai nevoie de ceva? Vrei să bei ceva?

— Nu, doamnă, spuse el cu stoicism.

Michael Li, în vârstă de optsprezece ani, avea o față absolut netedă și un păr negru îngrijit. Era scund și slăbuț. Ochii lui negri erau temători, dar curioși, urmărind-o cum scotea din servietă un carnețel și un stilou.

— Închisoarea nu-i niciodată un loc plăcut, spuse ea. Chiar când spun asta, îmi dau seama că e un lucru arhicunoscut.

— Ați fost vreodată la închisoare?

— O dată, răspunse ea cu sinceritate. Am fost arestată în timp ce protestam împotriva interzicerii accesului unor anumite cărți în bibliotecă publică.

El încuviință aprobator.

— O să aranjez imediat cauțiunea.

— Ai mei n-or să poată plăti, spuse el cu o demnitate rigidă. Nu vreau să-mi împovărez părinții și mai mult decât a făcut-o această nefericită neînțelegere, doamnă Burnwood.

— Sunt sigură că o să rezolvăm lucrurile într-un fel.

— Dacă se poate, aș vrea să pot merge la școală în continuare, spuse el. E important să absolv împreună cu clasa mea.

— Ești premiantul clasei, nu?

— Exact.

— Părinții tăi trebuie să fie foarte mândri de tine.

— Da, doamnă, sunt. Mi s-au oferit burse la câteva universități. Nu m-am hotărât încă pe care să o accept.

Își coborî privirea asupra mâinilor și trase de o pieleță.

— După povestea asta, s-ar putea să nu mai fie nevoie să iau o hotărâre.

Deocamdată, Kendall se gândi că era mai bine să schimbe subiectul și să nu mai discute despre viitorul lui Li. Era prea deprimant să-și aducă aminte ce urma să piardă dacă lucrurile nu aveau să iasă așa cum voiau ei.

— Lei parte la multe activități școlare și ești membru al multor organizații, inclusiv *Național Honor Society*.

— Da, doamnă. De fapt, chiar în timpul unei excursii organizate de *NHS* la Gatlingburg, eu și Kim ne-am remarcat pentru prima oară.

— Ce-ar fi să-ncepi de acolo și să-mi povestești totul?

În timp ce vizitau punctele turistice ale aceluia oraș de munte din Tennessee, el și colega lui de clasă, Kimberly Johnson, „începuseră să se cunoască”.

— După aceea, a ieșeam regulat. Dar n-am luat-o niciodată de acasă. Întotdeauna ne întâlneam. Ea credea că părinții ei nu ar fi fost de acord cu mine. Mă consideră străin.

Deodată, în ochi, apăru un licăr de mândrie.

— Sunt *american*, cum e și Kim. Cum e și domnul Johnson. Mama s-a născut în America, iar familia tatălui meu a emigrat când el era foarte mic. N-a învățat niciodată chinezește și vorbește engleza mult mai bine decât domnul Johnson.

Kendall nu se îndoia de acest lucru. Nu îl cunoștea personal pe Herman Johnson, dar îl văzuse deseori la club. De obicei era pilit, vorbea prea tare, spunea glume nesărate și, în general, se făcea de râs.

Nu îl cunoștea nici pe domnul Li, dar se auzea că el și soția lui crescuseră un băiat extrem de manierat și de inteligent. Din informațiile pe care le culesese, aflase că erau oameni foarte muncitori, demni de mândria fiului lor.

Cu timpul, relația dintre Michael Li și Kim Johnson se intensificase.

— Avem intenții foarte serioase, spuse el cu gravitate. Și recunosc că, de vreo două luni, întrețineau relații sexuale. Cu foarte mare prudență, adăugă el cu emfază, întotdeauna sunt protejat. Și jur că mereu a fost cu acordul amândurora. Nu i-aș face niciodată ceva rău lui Kim.

Ochii se umplură de lacrimi.

— Absolut niciodată.

— Te cred, îl asigură Kendall. Acum spune-mi ce s-a întâmplat aseară.

El și Kim se întâlniseră la bibliotecă să studieze. Stăteau la aceeași masă, dar avuseseră grijă să se ignore sub privirea atentă a bibliotecarei.

Plecaseră separat, dar, așa cum stabiliseră dinainte, el se dusesese în mașina lui Kim. Neavând curajul să o privească pe Kendall în ochi, el recunoscă că se duseseră pe bancheta din spate pentru a face sex.

— Îmi dau seama că e stânjenitor pentru tine, Michael, dar dacă acuzarea rămâne în picioare și vei fi judecat pentru viol, va trebui să răspunzi unor întrebări și mai directe, iar procurorul va fi extrem de nemilos. De acum încolo e absolut necesar să fii sincer cu mine. Pot să mă bazez pe asta?

El încuviință, iar ea începu să-i pună întrebări.

— Kim s-a dezbrăcat?

— Și-a scos doar chilotul.

— Purta fustă, deci.

— Da.

— Bluză?

— Da.

— Sutien?

— Da.

— Niciuna din toate astea n-au fost scoase?

— Desfăcute, dar nu le-am scos.

— Și tu?

- Doar mi-am descheiat pantalonii.
- Ți-ai scos cămașa?
- Nu. Ai descheiat-o?
- Da.
- Când ai fost prins, oamenii te-au văzut cu cămașa descheiată?
- Bănuiesc că da. E relevant?
- E cam îndoielnic că un violator ar sta să-și mai descheie cămașa.

E un lucru pe care-l face un îndrăgostit.

El se relaxă și chiar îi aruncă un zâmbet stins.

— Actul se încheiase când a apărut domnul Johnson?

— Da.

— Ejaculaseși?

El își coborî privirea.

— În... prezervativ.

— Deci, proba trimisă la laborator este incontestabilă?

— Da, spuse el ridicându-și capul. Nu neg că eu și Kim am făcut sex, doamnă Burnwood. Dar nu a fost viol, așa cum susține domnul Johnson. Bibliotecara l-a sunat și i-a spus că am urmărit-o pe Kim după ce a ieșit din clădire. Era îngrijorată pentru siguranța lui Kim. Bănuiesc că, dacă ai ochii oblici, ești considerat suspect, spuse el ironic. Oricum, din moment ce Kim încă nu ajunsese acasă, domnul Johnson a intrat în panică. A venit s-o caute și făcuse deja spume la gură chiar înainte să ne găsească. M-a tras imediat din mașină și a-nceput să mă strângă de gât. Credeam c-o să mă omoare.

— Dar Kim? Ea ce făcea în timpul ăsta?

Plângea isteric. Când a sosit poliția, un ofițer a scos de pe bancheta din spate. Era încă parțial dezbrăcată.

Își acoperi fața cu mâinile.

— Trebuie să fi fost îngrozită. Toată lumea din bibliotecă ieșise să vadă ce se întâmplase. Toți căscau gura la ea. Și eu nu puteam să fac nimic s-o apăr de rușinea aceea.

Kendall lăsa stiloul deoparte și își împreună mâinile pe masă.

— Când or să se pună întrebări lui Kim, ce crezi că o să le spună polițiștilor?

— Că n-am violat-o! exclamă el. Nici măcar n-am obligat-o vreodată. O să le spună toate astea, dacă n-a făcut-o deja. N-o să-i lase să mă

acuze de viol. După ce o să le spună totul polițiștilor și aceștia or să se convingă, o să fiu eliberat.

Kendall nu avea aceeași încredere că el în loialitatea lui Kimberly Johnson. Reacția violentă a lui Herman Johnson când își găsisese fata în flagrant delict cu Michael Li trebuia să o fi speriat atât de tare, încât ar fi fost în stare să-i mintă pe polițiști, pe procuror și chiar pe jurați numai ca să scape de mânia tatălui ei.

Kendall întâlneau martori care aveau mult mai puține în joc și, totuși, minșiseră ca să scape. Poate că fata avea să se teamă de represalii din partea familiei dacă recunoștea că fusese de acord, mai ales dacă obiecțiile părinților ei împotriva lui Michael Li erau motivate rasial.

Chiar dacă fata ar fi recunoscut în fața părinților ei că îi plăcea Michael, ei ar fi putut să o forțeze să mintă. Nu vor vrea să știe toată lumea că fiica lor avusese o aventură amoroasă cu un tânăr de origine asiatică, nici chiar cu premiantul clasei, pe care îl aștepta un viitor de succes.

Kendall se mustră în sinea ei pentru faptul că îi învinuia pe soții Johnson pe nedrept de intoleranță, din moment ce nici nu îi cunoștea. Dar se temea de ceea ce era mai rău. Era foarte probabil că aveau să facă tot posibilul să dovedească faptul că Michael Li le violase fiica. Iar Kim, ca să scape de scandal și de represalii, probabil că avea să confirme.

Kendall nu voia să își dezvăluie pesimismul în fața clientului ei, totuși. Era extrem de important să dea o notă pozitivă lucrurilor.

— Sunt sigură că toți colegii tăi or să spună că tu și Kim formați o pereche serioasă. Profesorii voștri or să fie niște martori foarte credibili. În general, avem multe în favoarea noastră.

Își introduse însemnările în servietă și se ridică.

— Sper ca domnul Johnson să-și retragă acuzația. Dacă nu, o să ncerc să aranjez trimiterea în instanță mâine.

Tânărul era convins că nu avea să se ajungă la trimiterea în instanță.

— Kim mă iubește la fel de mult cât o iubesc eu. O să le spună adevărul. Și atunci, tatăl ei va trebui să-și retragă, acuzația.

Kendall ar fi vrut să-i împărtășească încrederea.

Nu părăsea niciodată tribunalul fără să se gândească la Bama. Cerșetorul părăsisese orașul cu un marfar. Cel puțin asta bănuiau ea și Roscoe.

— Cred că e un hoinar înnăscut, spusese îngrijitorul când Kendall îl întrebase dacă și el observase absența lui Bama de pe treptele tribunalului. A apărut într-o dimineață din pământ, din iarbă verde și presupun că tot așa a dispărut. O să se simtă lipsa pe-aici, adăugă el cu tristețe.

Trecuse mai mult de o săptămână de la dispariția lui Rama. Plecând de la tribunal la puțin timp după întrevvedereea cu Michael Li, Kendall își aminti deodată de schimburile scurte de cuvinte cu cerșetorul. Le simțea lipsa. El era primul care o întâmpina la sosire și ultimul care îi spunea la revedere când pleca. Devenise ca un prieten pentru ea.

În după-amiaza aceea se simțea total lipsită de prieteni.

Biroul nu se pusese complet la punct după actul de vandalism al fraților Crook. Continua să creadă că ei erau făptașii, deși nu avea nicio dovadă și, așa cum bănuise, polițiștii nu făcuseră niciun efort să investigheze.

Biroul acela întors pe dos îi dădea o senzație de claustrofobie. Întâlnirea cu Michael Li o deprimase. Simțindu-se sufocată, se hotărâse să se ducă la doamna Lynam cu dosarul despre cazul ei. Aerul curat avea să-i iacă bine, își spuse ea, și pe drum până acolo avea timp de gândire.

Se simțea abandonată și motivul era personal, nu profesional. Trecuseră mai mult de douăzeci și patru de ore de când aflate că purta copilul lui Matt, dar încă nu-i spusese soțului ei.

Seara precedentă el o dăduse peste cap exprimându-și niște puncte de vedere care nu îi erau caracteristice. Rămăsese șocată când îl auzise cu asemenea păreri demodate despre căsnicie și rolurile pe care trebuiau să le joace cei doi parteneri.

Dacă ar fi vorbit în glumă, sau chiar la mânie, ea ar fi ignorat acele remarci misogine. Dar, datorită faptului că el le exprimase cu o convingere atât de calmă, se gândise la ele toată ziua.

Îl imita pe Gibb, bineînțeles. Matt nu se putea să-și dorească o soție tăcută și supusă. Altfel nu s-ar fi însurat cu ea. Dar o deranja faptul că Gibb avea atâta influenții asupra modului de a gândi al lui Matt. La fel

de mult cum o descuraja faptul că influența lui Gibb în acel oraș se extindea și în domenii care nu îl priveau.

Pentru ca ea să-și recapete euforia pe care o simțise când aflase de sarcină, trebuia să ajungă la o înțelegere cu Matt cu privire la parteneriatul lor și la amestecul lui Gibb.

Nu îi plăcea că o asemenea discuție avea să necesite timp, energie și emoții, mai ales într-o perioadă în care ea trebuia să-și concentreze toate resursele spre apărarea lui Lottie Lynam.

Kendall și procurorul Gorn se angajaseră într-o aprigă dispută pe marginea cauțiunii, dar, spre surprinderea lui Kendall, judecătorul Fargo hotărâse în favoarea lor. Doamna Lynam izbutise să strângă banii ipotecând proprietatea familiei, care îi revenise prin neprezentare. Nici frații, nici surorile ei nu o voiseră.

Planul de apărare era fragil. Spera ca doamna Lynam să descopere ceva folositor în acele documente pe care le ducea acum. Poate că avea să descopere ceva care ar fi putut arunca o umbră de îndoială în mințile juraților, susținând o pledoarie de legitimă apărare.

Kendall nu își făcea iluzii. Procesul avea să fie dificil și să necesite toată priceperea ei. Gândindu-se la el, simți o arsură între omoplați. Mușchii gâtului îi erau încordați.

Nu era bine că clienta ei să o vadă neliniștită și încordată, așa că opri mașina la marginea drumului îngust. Casa se afla la o distanță foarte mică din acel punct. Mersul pe jos avea să-i facă bine – și ei și copilului.

Coborî din mașină și porni spre casă. Ramurile copacilor erau acoperite de verdele crud care anunța apropierea primăverii. Acea promisiune de reînnoire, pe lângă existența embrionului care se dezvoltă în pântecul ei, îi dădu forțe noi. Era hotărâtă să reușească, atât pe plan profesional cât și personal. Riscase enorm când venise în Prosper. Nu putea să dea greș.

Hotărârea o făcu să grăbească pasul, dar se opri brusc când zări mașina parcată lângă cea a doamnei Lynam în fața căsuței dărăpănate.

Ce căuta Matt acolo?

Să fi sunat la birou și să se fi spus că ea se ducea la doamna Lynam, așa încât să se fi hotărât să o întâlnească acolo pentru a lua interviul despre care vorbiseră cu o scară în urmă?

Nu, nu se putea. Nici măcar nu-i dăduse lista de întrebări pe care i-o promisese. Cu siguranță că nu putea să fi acționat fără să știe ea, stând

de vorbă cu doamna Lynam înainte ca ea să fi avut ocazia să o pregătească.

Dar, dacă nu simțea că prezența lui acolo în miezul zilei era oarecum neobișnuită, de ce nu se ducea direct la ușă ci se furișa în spatele unui gard viu?

Întrebarea aceea nu se formase complet în minte când apărură Lottie și Matt. Ieșiră împreună pe verandă. Matt își ținea haina de la costum aruncată pe umăr. Cu celălalt braț o ținea pe Lottie pe după mijloc.

Ea purta doar un furou alb, demodat, cu cupe din dantelă și o fustă strâmtă care nu-i ajungea nici măcar până la genunchi. Una din bretele alunecase, lăsând să se vadă puțin din sânul alb. Își ținea capul pe pieptul lui și trupul îi era complet lipit de al lui. Era imposibil de spus cine susținea pe cine, deoarece amândoi păreau la fel de epuizați și dornici de sprijin.

Nu ajunseră decât la prima treaptă, când Lottie se opri și se întoarse spre el frecându-se sugestiv de trupul lui. El lăsă haina să cadă fără zgomot pe veranda nevopsită.

Ea își înlănțui brațele pe după gâtul lui.

El îi cuprinse posesiv fesele și o trase în sus.

Ea își propti pulpa sus pe șoldul lui.

El o împunse cu partea inferioară a trupului.

El îi rosti numele gemând.

Buzele li se căutară, se întâlneau și se uniră cu o pasiune nestăpânită.

CAPITOLUL 20

— Ce naiba s-a-ntâmpnat cu părul tău?

Ieșind din baie, Kendall își atinse ceafa, care acum era dezgolită, fiindcă își tăiase părul.

— Era prea cald, tot timpul mi se lipea de ceafă. Nu-l mai suportam deloc, spuse ea și se uită la locul aproape chel de lângă tâmpla lui. Și, pe urmă, nu cred că tocmai tu ar trebui să vorbești despre păr.

El avea dreptate; al ei arăta îngrozitor. Tăierea părului fusese un gest drastic, dar necesar după ce își văzuse chipul pe prima pagină a celui ziar din Nashville. Fotografia aceea fusese arătată și la televizor, probabil. Spera ca tunsoarea să-i servească drept deghizare.

— Plânge copilul, spuse el.

Ea trecu atunci pe lângă el și intră în dormitorul mic unde dormea Kevin.

— Ce e, Kevin? Hmm?

— Te recunoaște dacă arăți așa?

— Îmi recunoaște vocea, spuse ea ridicând copilul din coș și ducându-l la dulapul pe care îl transformase în masă de schimbat scutece. Ești ud. Asta-i problema?

Ea auzi bocănitul cârjelor când el veni în spate. Încă supărată din cauza remarcii lui la adresa părului ei tuns îl ignoră și se concentrează asupra schimbării scutecelor.

— A fost circumcis, remarcă el.

— Îhî.

— Din motive de religie?

— Nu în mod deosebit. Așa am căzut de acord.

— De ce?

— Nu știu, spuse ea pierzându-și răbdarea.

— Voiam să fie sau să nu fie ca mine?

— Ce vrei să spui?

— Sunt sau nu?

Ea scoase un sunet batjocoritor.

— Nu știi?

— Ba da, eu știu, zise el, întorcându-i capul cu un deget sub bărbie.

Dar tu știi?

Nici dacă ar fi fost împușcată, n-ar fi fost atât de uluită. În cele din urmă, începu să râdă tremurător.

— Ce întrebare ridicolă, spuse ea, încercând să se eschiveze, dar el o apucă de încheietura mâinii și o ținu până când ea îl privi din nou.

— Care-i răspunsul, Kendall?

— Nu-mi place să fiu supusă la teste.

— Mie nu-mi place să fiu mințit. Susții că ești soția mea. O soție trebuie să știe cu certitudine dacă soțul ei a fost circumcis sau nu.

Vorbi cu o asemenea intensitate, încât cuvintele abia se auziră. O privea în ochi în timp ce îi mângâia încet palma cu degetul mare.

— Ei? Am făcut dragoste numai cu lumina stinsă?

— Sigur că nu.

— Am făcut duș împreună?

Ea încercă să se întoarcă, dar el o trase de încheietură, Kendall îi aruncă o privire furioasă.

— Câteodată.

— Atunci, cu siguranță că m-ai spălat. M-ai mângâiat, spuse el ridicându-i mâna și sărutându-i palma. Sunt convins că știai să mă atingi în așa fel încât să-mi clocotească sângele.

Kendall simți un gol în stomac. Încercă să înghită, dar gura îi era prea uscată. Bătăile inimii îi răsunau în urechi.

— Nu te-ai plâns niciodată, spuse ea cu un glas stins.

— Atunci întrebarea asta n-ar trebui să fie atât de dificilă.

— Nici nu e.

— Răspunde-mi, atunci.

— E o prostie.

— Fă-mi plăcerea asta.

Ea știa că vocea avea să-i fie aspră și răgușită, dar el aștepta un răspuns. Și trebuia să fie cel corect.

Înghiți în sec.

— Ești.

El o privi câteva clipe, pătrunzător, după care, în sfârșit, îi dădu drumul mâinii. Ei îi veni să leșine de bucurie. Era amețită și simțea fericirea cuiva care fusese grațiat.

Îl luă pe Kevin în brațe, îl sărută de noapte bună și îl așeză înapoi în coș. Îl alăptase înainte să facă baie, așa că putea să doarmă acum. Îl înveli cu un pled ușor.

Când se îndreptă și se întoarse, îl văzu stând înspăimântător de aproape. O apucă de umeri și îi privi chipul și apoi părul.

— De ce-ai făcut-o?

— E chiar atât de oribil? Întrebă ea.

— Față de cum era înainte, da, e îngrozitor. De ce ți-ai făcut așa ceva?

— Ți-am spus...

— Nu era adevărul, Kendall. Dacă ți-ar fi fost cald, l-ai fi putut strânge. Dar tu l-ai ciopârțit. De ce? o întrebă el privind-o stăruitor. Aveai de gând să fugi astăzi, nu?

— Nu!

— Nu mă mai minți. Dacă nu poți să-mi spui altceva decât minciuni, nu-mi mai spune nimic, spuse el strângând-o în brațe cu putere. Pentru că încep să-mi doresc ca minciunile tale să fie adevărate. Te doresc atât. De mult, încât aș vrea să fii, într-adevăr, a mea. Aș vrea... Ah, fir-ar să fie, zise el apoi, sărutând-o lacom și apăsător.

Kendall se lăsă sărutată, se lăsă să răspundă. Deodată, realizează ceea ce conștiința ignorase zile întregi – și anume că și ea îl dorea la fel de mult cât părea să o dorească el. La început, se temuse și disprețuia tot ce reprezenta el. Aversiunea aceea o făcuse să nu mai vadă omul. Dar, după ce trăise alături de el, după ce dormise lângă el, farmecul lui era imposibil de ignorat. Se crezuse imună la sexualitatea lui și, chiar și la a ei înseși, dar nu era.

Și dorința ei nu era strict hormonală. Chiar în timp ce trupul lui se vindeca, ea sesizase răni adânci în sufletul lui, care aveau nevoie de îngrijire. Nevoia aceea, de care el probabil că nici nu era conștient, îi atingeau o coardă sensibilă. Voia să nu-i mai vadă ochii tulburați.

Cu fiecare zi și fiecare oră care trecuseră, se apropiase de acel moment. Fusese inevitabil încă de la început. În loc să se mai împotrivescă, ea cedă.

Din moment ce el nu putea fi prea mobil, ea fu cea care se apropie mai mult și se lipi de el. Îl auzi gemând și îi simți mâinile pe sâni.

— Lasă-mă să te ating, spuse el cu o voce răgușită.

Îi mângâie sfârcurile și acestea se întăriră. Mângâierile lui făcură să apară pete umede pe cămașa ei de noapte. Se uită la ele, la degetele lui ude și pe chipul lui apără o pasiune extraordinară.

Îi cuprinse capul între mâinile lui mari și își plimbă degetele peste pomeții ei și buzele umede. Își lăsă capul în jos pentru un alt sărut, dar acesta fu surprinzător de tandru. Gura lui abia o atinse pe a ei. De câteva ori. De fiecare dată când li se întâlneau, buzele abia li se atingeau și, totuși, Kendall simți că se topește.

Nerăbdarea îi fu răsplătită, în sfârșit. O sărută profund și ea se simți pulsând, udându-se. Nu mai ținea minte când cunoscuse ultima oară acea senzație extraordinară. Sâni începură să o doară și tânjea să-i simtă mâinile și gura pe ei. Voia să fie aproape de el. Foarte aproape.

— Kendall?

— Hmm?

— Hai să mergem în pat.

În pat. El o voia în pat, unde aveau să facă dragoste. Avea să se aștepte să se poarte ca o soție.

O luciditate nedorită o cuprinse. Nu putea să se mai oprească, așa cum nu putea să se ferească de o avalanșă. O învăluia și o sufoca.

Oare înnebunise? Își pierduse și ea memoria? Nu putea să facă așa ceva!

— Îmi pare rău. Nu pot.

Se desprinsă de el atât de brusc, încât amândoi își pierdură echilibrul. Ea se agăță de dulap și întinse mâna să-l susțină.

— Te rog să nu mă mai atingi așa niciodată.

Chipul lui era întunecat și îi trăda excitarea. Înjură cu o voce răgușită.

— N-are niciun sens, Kendall. De ce nu poți?

— Foarte simplu, am spus nu. Asta e de ajuns.

— Pentru mine nu e. Am dreptul la o explicație.

— Ți-am explicat deja.

— Prin minciuni, strigă el și Kevin gemu dezaprobat.

După ce copilul căzu din nou pradă somnului, el își apăsă tâmpilele cu podurile palmelor și oftă profund.

— Nu pricep. Dacă suntem soț și soție, așa cum pretinzi, dacă o vrem amândoi...

— Eu nu mai vreau. Nu mai vreau demult.

— De ce?

— Din cauza durerii.

— Durere? Întrebă el devenind alb ca varul. Ți-am făcut rău?

Ea clătină din cap.

— Nu fizic. Emoțional, spuse ea și ochii se umplură de lacrimi. Îmi amintesc totul atât de bine, încât mai doare încă.

Simți iarăși toată durerea și sentimentul de trădare din după-amiaza aceea, acasă la Lottie Lynam. Își încrucișă brațele cuprinzându-și mijlocul, de parcă toate s-ar fi întors pe dos înăuntru.

— Ah, la naiba, spuse el și buzele care fuseseră atât de insistente cu câteva clipe în urmă, se subțiară exprimând amărăciune și regret. A fost o altă femeie, nu?

CAPITOLUL 21

Stând pe un scaun pe verandă, Kendall privea în gol. Nu vedea veverițele care se fugăreau prin copaci, deși, de obicei, îi plăcea să le urmărească acrobațiile. Nu auzea zgomotul drujbei pe care o folosea un vecin în depărtare și nici muștrarea unei gaițe albăstrui.

Simțurile îi amortiseră complet în clipa în care își văzuse soțul făcând dragoste cu Lottie Lynam cu o pasiune mai mare decât arătase vreodată în patul conjugal.

Kendall se muștră pentru faptul că nu se dusesese la ei. Îi prinsese în flagrant. N-ar fi putut să nege. De ce nu le vorbise cu disprețul pe care îl meritau din plin?

Pentru că, în momentul respectiv, nu știuse decât să se retragă pentru a-și linge rănilor. Timp de câteva momente după ce îi văzuse, privise stupefiată, aproape așteptându-se ca ei să se întoarcă brusc și să-i strige: „Te-am prins!” făcând din ea victima unei glume proaste.

Dar nu fusese o glumă, ci o realitate tragică. Îi privise cu o groază plină de fascinație pe cei doi amanți înlănțuiți. Când nu mai suportase, se întorsese neobservată pe drumul prăfuit. Înainte să ajungă la mașină, fusese cuprinsă de o greață oribilă și vomase în șanțul de la marginea drumului. Nu știa cum, dar reușise să ajungă acasă, deși nu își mai amintea nimic din timpul drumului.

Trecuseră câteva ore de atunci. Furia își făcuse loc încetul cu încetul și îndepărtase puțin din durere. Acum era pregătită să-i vorbească soțului ei de trădarea pe care o comisese, deși nu prea știa cum să abordeze problema. Nu era ceva care putea fi plănuț sau repetat.

În orice caz, nu mai avea timp. El sosise.

Îi văzu mașina intrând pe aleea lor. Claxonă de două ori când o văzu pe verandă și coborî zâmbind fericit că o vedea.

— Bună! Am sunat la birou, dar secretara ta mi-a spus că ai plecat devreme. Unde ai fost?

— Am avut câteva drumuri de făcut.

El urcă treptele în fugă, își lăasă servieta pe verandă, își puse haina pe brațul unui scaun și se aplecă să o sărute pe frunte. Ea avu nevoie de toată puterea de abținere ca să nu se ferească. Bine măcar că nu o sărutase pe buze. Așa ceva nu ar fi suportat.

El îi remarcă lipsa de entuziasm și o întrebă:

— Ai avut o zi grea?

— Ca de obicei.

Ca de obicei? Dimpotrivă, n-ar fi putut fi mai îngrozitoare. Fusese înșelată de partenerul ei de viață și de o clientă al cărei viitor se afla în mâinile ei.

Matt își lărgi cravata și se așeză pe scaunul de lângă ea.

— Mi-am pierdut aproape toată ziua la telefon, încercând să fac pe cineva de la Capitoliu să stea de vorbă cu un amărât de ziarist ca mine despre noul buget al școlilor publice. Toată lumea din Columbia e prea ocupată și nu-ți acordă nimeni niciun interviu dacă nu ești de la vreun ziar mare.

Își scosese pantofii și ciorapii. Proptindu-și un picior pe genunchiul celuilalt, începu să-și maseze laba piciorului.

— Ai vorbit cu tata azi?

— Nu.

— Nici eu n-am luat legătura cu el. Mă-ntreb ce o pune la cale. Mai bine mă duc să-l sun.

Ea îl opri înainte să ajungă la ușă.

— Matt, când îmi dai lista aia cu întrebări?

— Ce listă?

— Pentru interviul cu doamna Lynam.

El pocni din degete.

— Exact. Deci ești de acord cu ideea? Primesc lumină verde?

— Ca să-i iei interviul sau ca s-o regulezi?

Nu era o abordare tocmai delicată, dar fu ca un pumn care își atinse ținta. El se făcuse alb ca varul.

Cu o voce mult mai calmă decât ar fi sperat, ea zise:

— Nu te simți jenat și nici nu mă insulta făcând pe prostul. Nu-i un zvon urât pe care să-l fi cules la coafor. Am fost la casa Lynam după-amiază și v-am văzut pe amândoi la lumina zilei. Nu era decât o singură concluzie de tras. Nimic nu era neclar.

El se duse lângă balustradă și privi spre curte, stând cu spatele la ea. Cu o răbdare care începea să se piardă, Kendall așteptă să spună ceva. Tocmai voia să-și înceapă atacul verbal, când el se întoarse, în sfârșit, spre ea și își încrucișă brațele.

— Ceea ce ai văzut n-are nicio legătură cu tine.

Afirmația aceea fu rostită cu calm, dar o lovi pe Kendall cu forța unui val de flux.

— N-are nicio legătură cu mine! strigă ea. Nicio legătură cu mine? Dar sunt nevasta ta!

— Exact, Kendall. Te-am ales să-mi fii soție.

— Și pe Lottie Lynam să-ți fie amantă!

— Exact. Cu câțiva ani în urmă. Înainte ca măcar să aud de tine.

— Cu ani în urmă?

El îi întoarse spatele din nou, dar ea țâșni de pe scaun și, ducându-se repede la el, îl apucă de mânecă și îl forță să se întoarcă.

— De cât timp te culci cu ea, Matt? Vreau să știu.

El își pierdu cumpătul și se smulse din mâna ei.

— De când aveam paisprezece ani.

Stupefiată, Kendall făcu un pas înapoi.

— Poftim. Te simți mai bine știind asta, Kendall? Te face să te simți mai bine? Bineînțeles că nu. Ar fi trebuit să nu mai zgândări problema.

Totuși el nu o făcu. Nu se opri la acea informație uluitoare. Acum că afacerea se descoperise, nu mai ținu nimic ascuns.

— Între mine și Lottie a fost ceva încă de când eram niște copii curioși, începu el. Farmec, atracție, poți să-i spui cum vrei. La paisprezece ani ne-am satisfăcut curiozitatea. Așa a-nceput totul.

Kendall își lipi degetele de buze ca să le facă să nu mai tremure. Era mai rău decât își închipuise. Mult mai rău. Nu era doar o aventură ușoară, o greșeală pe care ar fi vrut să o îndrepte și apoi să se gândească la ea plin de remușcări și cu regret. Între el și Lottie Lynam era mai mult decât o simplă aventură. Era o relație care durase mai mult timp decât multe mariaje.

Kendall se pregătise pentru o ceartă. Se așteptase ca el să nege, mai întâi, apoi să recunoască și, în final, să o implore să înțeleagă și să-l ierte. Nu fusese pregătită pentru așa ceva.

— După acea primă oară, Lottie și cu mine ne-am întâlnit în secret ori de câte ori am avut ocazia. Eu mă întâlneam și cu alte fete. Ea ieșea

cu alți băieți. Dar asta numai ca să nu-și dea seama nimeni de legătura noastră. Lottie cumpăra prezervativele pentru ca farmacistul să nu poată să-i spună tatei câte foloseam. Drept urmare, Lottie a căpătat o reputație proastă. Nimeni nu și-a dat seama că nu avea decât un singur iubit. Sigur că, până la urmă, s-a aflat că ne întâlneam pe furiș. Tata a auzit. M-a întrebat dacă era adevărat și eu am negat. Pe urmă m-a lăsat singur într-un weekend, motivând că se ducea la o expoziție de articole sportive la Memphis. Lottie era în patul meu când a dat el peste noi. L-a chemat pe taică-său s-o ia. Tata mi-a dat apoi o bătaie și mi-a ținut o predică despre vicleșugurile femeilor și despre felul în care fetele de teapa lui Lottie prindeau în capcană băieți ca mine. După care mi-a dat numele și adresa unei matroane din Georgia. A zis că oricând aveam nevoie de o femeie, el plătea bucuros. Dar trebuia să nu mă mai apropii de o târfă ca Lottie, că nimic bun nu putea să iasă din asta. O vreme mi-a fost frică să mă mai văd cu ea, că nu cumva să afle el. Pe urmă am plecat la colegiu. Au trecut anii și am început s-o uit. Am absolvit, m-am întors în Prosper și am început să fac tot ce trebuia ca să cumpăr ziarul. Când am încheiat tranzacția, m-am dus la firma de asigurări și acolo am văzut-o pe Lottie.

Tăcu un moment, de parcă ar fi revăzut-o în clipa aceea stând la birou.

— Ne-am privit. Atât a fost de ajuns ca s-o luăm de unde o lăsasem. Timp de câțiva ani a fost nemaipomenit. Pe urmă, ea a început să-mi dea ultimatumuri. Zicea că, ori mă însuram cu ea, ori dispăream din viața ei pentru totdeauna. Am zis că blufează și am încetat să mă mai văd cu ea. Peste trei luni s-a măritat cu Charlie Lynam.

— Ca să-ți faci în ciudă.

El încuviință.

— Din ziua aia a fost tot timpul nefericită.

— În afară de momentele pe care le petrece cu soțul meu.

El își trecu degetele prin păr nervos.

— Astăzi a fost o excepție, Kendall. N-am mai fost cu ea după ce ne-am căsătorit. Închipuie-ți ce am simțit când am auzit că tu o s-o reprezinți la proces. N-am fost deloc încântat, dar nu puteam să fac nimic.

— De ce te-ai dus la ea astăzi?

— Nu știu, zise el încordat. Ce mai contează?

— Pentru mine contează. Ai încălcat legămintele maritale. Vreau o explicație. Măcar atâta tot merit.

Simțindu-se încolțit, el o privi furios.

— Nu poate fi explicat, e bine?

— Nu, nu e bine, spuse ea.

O costa foarte mult, dar trebuia să întrebe.

— O iubești?

El clătină din cap și spuse un „nu” categoric.

— Dar Lottie a putut întotdeauna să...

— Să ce? Ce-ți face ea?

— Îmi satisface o anumită nevoie! strigă el.

— O nevoie pe care eu nu ți-o satisfac?

El strânse din buze și rămase mut, deși răspunsul era deja clar și fu pentru Kendall că o lovitură puternică dată respectului ei de sine. După ziua aceea, avea să mai aibă vreodată încredere, oare, în atractivitatea ei?

Parcă citindu-i gândurile, el zise:

— N-am vrut niciodată să-ți fac rău.

— Ei bine, e puțin cam târziu pentru asta, domnule Burnwood, pentru că mi-ai făcut un rău îngrozitor. Sunt și furioasă, dar mai mult derutată. Dacă Lottie îți satisface atât de bine nevoile, de ce naiba nu te-ai însurat cu ea?

El izbucni într-un râs scurt, neîncrezător.

— Să mă-nsor cu ea? Asta ar fi fost absolut exclus. Tata n-ar fi fost niciodată de acord.

— Cum adică n-ar fi fost de acord? Gibb trebuia să ia hotărârea finală? El m-a ales, sau tu?

— Nu născoci cuvinte pe care nu le-am spus, Kendall.

— Și tu nu folosi tonul ăsta superior când îmi vorbești.

— Devii isterică.

— Nu sunt isterică. Sunt furioasă. Îngrozitor de furioasă. M-ai înșelat. Ți-ai bătut joc de mine.

El își luă un aer de nedumerire și de inocență.

— Cum te-am înșelat?

— Făcându-mi curte și prefăcându-te că mă iubești.

— Dar te iubesc chiar. Am așteptat ani de zile soția perfectă și iată-te. Te-am ales pentru că tu ai toate calitățile pe care le doream.

— Așa cum cumperi o mașină. Ai așteptat să apară modelul dorit, după care ai cumpărat-o.

— Ești exagerată, Kendall.

— Cred că e foarte normal să fiu așa.

— Pentru că am greșit o dată? Pentru că mi-am petrecut o după-amiază cu fostă iubită? Nu-mi pot închipui de ce ești atât de șocată și de supărată.

Ei nu îi venea să creadă. Cine era acel bărbat? Oare îl cunoștea cu adevărat? Dar el o cunoștea pe ea? Nu își dădea seama cât de importantă era infidelitatea pentru ea? Nu discutaseră niciodată acest lucru în mod special, dar cu siguranță că fusese de la sine înțeles că ea aștepta fidelitate.

— Dacă aș fi greșit eu? Întrebă ea atunci. Dacă m-ai fi prins făcând dragoste cu un fost iubit?

— Nu-i deloc același lucru.

— În ce sens e altceva?

— E altfel, zise el scurt.

— Nu există două seturi de reguli, Matt, unul pentru băieți și altul pentru fete.

— Discuția asta a început să devină absurdă. Aș vrea să terminăm odată și să intru în casă, spuse el încercând să treacă pe lângă ea, dar ea îi blocă drumul.

— Discuția asta nu-i absurdă și e departe de a fi terminată. Te-am văzut cu ea, Matt. V-am văzut cum vă țineți în brațe și, sinceră să fiu, cred că te amăgești singur în privința sentimentelor tale față de Lottie. Nu părea deloc ceva superficial, așa cum susții tu. Ba chiar dimpotrivă. Eu nu pot să mă prefac că nu s-a-ntâmplat. Nu pot să ignor cu ușurință faptul că tu ai comis un adulter.

Vocea se frânse și trase adânc aer în piept pentru a-și reține lacrimile. Orice semn de slăbiciune i-ar fi pus în pericol poziția.

Când își recăpătă controlul asupra vocii, spuse:

— Vreau să te duci să stai la Gibb. Trebuie să stau câțva timp singură ca să mă gândesc. Până nu lămuresc lucrurile, nu vreau să trăiesc în aceeași casă cu tine.

El îi aruncă un zâmbet. Trist, de parcă naivitatea ei i-ar fi stârnit milă.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, Kendall, spuse el încet. Țsta-i casa mea. Tu ești soția mea. Nu m-am dus la Lottie cu intenția de a-ți face rău. Regret că m-ai văzut cu ea, dar acum nu trebuie decât să uiți totul.

O dădu la o parte și se îndreptă spre ușă. Cu un ton plăcut, de parcă toată discuția aceea nici nu ar fi avut loc, zise:

— Tata și cu mine avem de lucru la popasul căprioarelor. Probabil că o să mă-ntorc foarte târziu.

CAPITOLUL 22

În mai puțin de zece minute, Matt se schimbă, își puse ustensilele de vânătoare într-o geantă de pânză și plecă. Păru amuzat când ea nu îi răspunse la sărutul de la revedere.

Mult timp după plecarea lui, Kendall rămase pe scaunul de pe verandă, imobilizată de disperare. Nu știa ce o afecta mai mult, infidelitatea lui Matt sau nonșalanța cu care trata el acel lucru.

Oare trebuia să freacă cu vederea pentru că era prima oară când o înșelase? Trebuia lăudat pentru că rezistase tentației atâta timp? Cum îndrăzne să-i trateze furia cu atâta desconsiderare și nu cu seriozitatea pe care o merita?

I-ar fi dat o lecție dacă și-ar fi strâns lucrurile și ar fi plecat în timp ce el nu era acasă. Acest lucru i-ar fi atras atenția!

Dar acela era un impuls într-un moment de furie, nu un gând înțelept, iar dacă era hotărâtă să aibă o căsnicie bună, nu trebuia să acționeze în pripă. Infidelitatea lui o făcuse să sufere îngrozitor; nu avea să-și mai revină niciodată complet. Totuși, știa că furia și mândria puteau fi la fel de distrugătoare.

Cel mai greu de acceptat era faptul că Matt fusese îndrăgostit de Lottie timp de mulți ani și s-ar fi căsătorit cu ea dacă Gibb ar fi fost de acord.

Lottie nu era genul de femeie pe care Gibb să o vrea pentru fiul lui. Nu se ridica la nivelul pretențiilor familiei Burnwood. Dar Gibb o acceptase pe Kendall Deaton, care era educată, cultivată și inteligentă.

Singurul ei defect era că nu-i satisfăcea toate nevoile soțului ei, își spuse ea cu amărăciune.

Oare Matt hotărâse să se însoare cu ea sau o făcuse Gibb în locul lui? O înspăimânta gândul că Gibb avea atâta putere asupra deciziilor lui Matt. Atâta timp cât era în grațiile lui Gibb, totul avea să fie în regulă.

Dar, dacă își supăra socrul, acesta devenea un dușman extrem de puternic.

Deocamdată, alungă acel gând tulburător. Trebuia să hotărască ce avea să facă în privința căsniciei.

Voia să o păstreze? Da. Și, cum avea să o facă?

Avea două avantaje clare față de Lottie Lynam. În primul rând, Gibb nu o agreea și, în al doilea rând, Lottie nu putea să aibă copii. Iar ea era însărcinată.

Numai că, în loc ca acea armă secretă să o liniștească, o făcu să o doară sufletul și mai mult. Ea și Matt ar fi trebuit să sărbătorească în seara aceea, să se bucure de acea minune a naturii, rezultat al iubirii lor. Ar fi trebuit să facă planuri pentru camera copilului, să se gândească ce nume să-i pună, să schițeze un viitor pentru copilul lor.

Dar el plecase, lăsând-o singură și nenorocită, contemplând imaginile în care el era cu Lottie. Își vedea de treabă netulburat.

— Să-l ia naiba! spuse ea.

Cum putuse să plece așa și să pretindă că nu se întâmplase nimic? Nici măcar nu-i dăduse satisfacția unui conflict serios.

Deodată, țâșni de pe scaun și dădu fugă în casă, unde nu stătu decât cât să-și ia poșeta. La câteva secunde după luarea hotărârii, se afla la volan și pornea cu viteză.

Voia să rămână căsătorită cu Matt. Voia să întemeieze o familie. Voia să aparțină unei familii.

Dar nu sacrificându-și respectul de sine. Nu avea să fie ignorată. Nu voia să fie transformată în preș. Nu avea să-i dea voie lui Matt să-i reducă furia la o simplă criză de isterie.

Dacă voia că mariajul lor să rămână intact, trebuia să-și recunoască propria-i vinovăție. Ea trebuia să-i smulgă promisiunea că nu avea să se mai repete acea greșeală nici cu Lottie nici cu altă femeie. Fidelitatea nu era ceva negociabil. Dacă era dispus să admită că tot ceea ce făcuse era greșit, ea avea să-l ierte.

Dar oferta era valabilă doar pentru seara aceea.

Nu avea să aștepte acasă, ca o nevestică ascultătoare și cuminte până se întorcea el. Dacă Gibb era cu el, foarte bine. Să-i explice Matt însuși acea aventură sordidă și extraconjugală a sa cu Lottie Lynam.

Kendall știa că, în privința aceea, avea să fie susținută de Gibb.

Se întunecă până când ajunse la marginea oraşului. În curând începu să-şi dea seama că nu avea să-i fie prea uşor să-l găsească pe Matt. Acum că luminile oraşului sclipeau în depărtare, nu se mai putea orienta după nimic.

Fusese o singură dată la popasul căprioarelor împreună cu Matt. Acolo se afla o cabană micuţă, în stil rustic, construită chiar de el şi de Gibb. I-o arătase cu mândrie. Acum îşi dorea să fi fost mai atentă pe unde o luaseră pentru a ajunge acolo.

Drumurile care şerpuiau pe dealurile din jurul oraşului erau nepavate, înguste şi întunecoase. Câteva aveau marcaje rutiere. Numai un localnic le-ar fi putut deosebi unul de altul. Pentru cineva din afară, toate păreau identice.

Fiind convinsă că, până la urmă, avea să descopere ceva familiar, îşi continuă drumul. Dar, când trecu pe lângă acelaşi şopron dărăpănat pe care îl văzuse cu zece minute în urmă, îşi dădu seama că se rătăcise, fără nicio îndoială.

Opri în mijlocul drumului.

— La naiba!

În ochi îi apărură lacrimi de neputinţă. Dorea cu disperare să-l găsească pe Matt. Cu cât lămuriau totul mai curând, cu atât mai repede puteau să uite şi să-şi trăiască vieţile în continuare.

Exasperată, coborî din maşină şi se uită în toate părţile, încercând să zărească vreun semn cunoscut. Dar, peste tot vedea numai pădurea întunecată şi înfricoşătoare.

Urcă din nou la volan şi porni iarăşi, ştiind că, până la urmă, tot avea să găsească drumul care ducea înapoi în Prosper. Trebuia să renunţe la a mai căuta popasul căprioarelor la ora aceea.

Acum îşi dădu seama că, rătăcindu-se, avusese timp să se calmeze înainte de a-l înfrunta pe Matt.

Avea să poată examina situaţia din toate unghiurile. Poate că descoperea chiar şi ce anume îl împinsese pe Matt să caute compania primei lui iubite. Oare ea era în vreun fel de vină?

Dornică să-şi pună cât mai repede în aplicare planul de împăcare, mări viteza. Când ajunse în vârful unei coline, observă o strălucire roşiatică pe deasupra copacilor la vreo jumătate de milă mai departe. La început se sperie că luase foc pădurea. Dar alungă repede acea

ipoteză înfricoșătoare, deoarece focul părea să ardă într-un singur punct, nu să se extindă.

Apoi, pe măsură ce se apropia de foc, peisajul începu să-i devină cunoscut. Își dădu seama unde se afla. Fusese acolo în dimineața aceea de noiembrie, la tăiatul porcilor. Cel puțin de acolo știa cum să ajungă înapoi acasă. Și, poate că Matt avea să o aștepte acolo, totuși.

Cu toate acestea, mută piciorul pe frână. Ce anume ardea?

Poate că primul ei gând fusese corect. Cineva o fi lăsat nestins vreun foc de tabără. Nu se vedea nicio mașină în jur, așa că era ușor de dedus că focul nu era supravegheat. Putea fi un pericol pentru toată pădurea.

Opri, dar lăsa motorul în funcțiune. După ce aruncă o privire în jur, deschise portiera și coborî. În aer se simțea un miros de fum puternic, dar nu neplăcut.

Privi cu teamă spre pădurea întunecată. Poate ar fi trebuit să se întoarcă în oraș cât mai repede și să-i anunțe pe pompieri.

Dar dacă era vreun grup de tineri sau vreo familie care lua masa în aer liber? Ar fi stârnit agitație pentru nimic. Ar fi fost încă un incident pentru care s-ar fi făcut de rușine, așa cum leșinase când fusese atunci la tăierea porcilor.

Un lucru era cert – nu putea să se întoarcă, pentru că exista o posibilitate a existenței unui incendiu în pădure. Făcându-și curaj, porni pe jos.

Purtând tot taiorul și pantofii cu toc pe care și le, pusese în dimineața aceea, cu greu se putea spune că era îmbrăcată adecvat pentru o plimbare prin pădure. Ramuri și crengi, care reveniseră la viață după lunile de iarnă, se agățau de părul ei și de haine, lăsându-i zgârieturi pe brațe și pe picioare. Se auzi un foșnet la o distanță de numai câțiva iarzi, dar ea merse și mai repede, fără să stea pe gânduri.

Un țipăt sfâșie aerul.

Kendall încremeni. Spaima îi încleștă gâtul. Ce naiba era asta? Un animal? Vreo sălbăticiune? Nu cumva panterele făceau așa?

Nu, fusese un zgomot omenesc – înspăimântător și înfricoșător de omenesc. Peste ce naiba dăduse, oare?

Acel prim țipăt ascutit fu urmat de alte câteva de pură agonie.

Impulsionată de gândul că cineva putea să aibă nevoie de ajutor și uitând de spaimă, ea înaintă cât putu de repede prin beznă, pierzând cărarea în încercarea ei de a ajunge mai repede. Trebui să-și facă drum

cu mâinile prin frunzișul des, nebăgând de seamă durerea când pielea îi era sfâșiata de crengi și înțepată de ghimpi.

Apoi, deodată, în față îi apărură luminișul familiar. Printre copaci zări focul care pâlpâia și niște siluete omenești în jurul lui.

Erau vreo două duzini de oameni sau chiar mai mulți. Strigau. Dar strigătele lor nu păreau să fie provocate de spaimă sau de durere.

Ușurată, se opri să-și tragă sufletul, temându-se că acel drum prin pădure fusese un efort prea mare pentru primele trei luni de sarcină. Rezemându-se cu mâna de trunchiul unui copac, se îndoi de la mijloc și inspiră adânc.

Un hohot de râs o făcu să-și ridice capul brusc. Curiozitatea o împingea să vadă pentru ce se adunaseră toți acei oameni. Dar presimțea că trebuia să o facă fără să fie observată. Până când nu afla cine țipase și de ce, cel mai bine era să fie prudentă.

În curând observă că acel grup era alcătuit numai din bărbați. Oare era martora vreunei inițieri? Aproape că hotărâse că asta trebuia să fie, când zări deodată un chip familiar care o făcu să rămână cu gura căscată.

Dabney Gorn. Ce căuta, oare, procurorul acolo, în mijlocul pădurii? Și mai era și judecătorul Fargo. Să fi fost vreo întrunire a clubului?

Îi mai zări și pe președintele consiliului administrativ al școlii, pe poștaş, pe Herman Johnson și pe Bob Whitaker, pastorul.

Atenția tuturor era ațintită asupra unui lucru de pe pământ, în jurul căruia formaseră un cerc, așa încât Kendall nu putea să vadă foarte bine ce era.

Tresări îngrozită când se auzi un alt țipăt. Atunci, Herman Johnson își dădu capul pe spate și scoase un urlet gutural care făcea să înghețe sângele în vene și câțiva din tovarășii săi ridicară obiectul care se aflase pe pământ.

Era o cruce.

Și pe ea era răstignit Michael Li.

CAPITOLUL 23

Tânărul era gol pușcă.

Din locul unde ar fi trebuit să fie organele genitale țâșnea un șuvoi de sânge de un roșu întunecat. Capul îi atârna inert pe pieptul îngust. Era mort sau fără cunoștință.

Kendall era prea îngrozită pentru a țipa. Văzu mută de groază cum unul din bărbați țină mâinile în așa fel încât să-l propulseze pe domnul Johnson în sus. Ajungând la același nivel cu Michael Li, îl apucă pe băiat de păr și îi dădu capul pe spate, vârându-i ceva în gură. Kendall își dădu seama cu ușurință ce anume era.

Când Johnson puse din nou picioarele pe pământ, toți începură să chiuie, dar, după aceea, se lăsă o tăcere stranie și, după câteva momente, cineva începu să cânte un imn.

Kendall simți că se face greață. Înghiți pentru a nu vărsa și începu să meargă cu spatele, temându-se acum de ceea ce descoperise. Fusese martoră la execuția unui băiat nevinovat. Dacă ar fi știut că îi văzuse, ei nu i-ar fi arătat mai multă îndurare decât îi arătaseră lui Michael Li.

De cum fu sigură că nu putea fi văzută, se întoarse și o rupse la fugă printre copaci, și mai repede decât înainte, cum s-o audă. Continuau să cânte modificând textul original.

Se împiedică într-o rădăcină care ieșea din pământ și fu gata să cadă. Imediat duse mâna la burtă într-un gest protector. Știa că trebuia să aibă grijă de dragul copilului, trebuia să meargă mai încet. Dar, trebuia, totuși, să se grăbească. Dacă autoritățile erau alertate imediat, puteau veni să-i aresteze la locul oribilei lor crime.

— Dumnezeu, spuse ea gâfâind și gândindu-se la cât de tare avea să fie zguduită comunitatea.

Cum putuse Herman Johnson, care era considerat de majoritatea oamenilor un bătăran, să-i facă pe acei stâlpi ai comunității să participe la o asemenea atrocitate?

Căzu cu fața în jos și cu putere, iar câteva clipe nu putu decât să stea acolo și să tragă aer în piept.

Atunci fu asaltată de un miros îngrozitor care o făcu să se înece. În aceeași clipă, își dădu seama că nu era întinsă pe pământ, ci pe o bucată de material. Proptindu-se în podurile palmelor, se ridică și atunci se trezi față în față cu Bama.

Jumătate din fața lui lipsea, iar cealaltă jumătate intrase în descompunere. Unul din globii oculari era gol.

— Doamne Dumnezeule mare, îngăimă ea îngrozită și dându-se repede în spate, vomă.

După aceea, continuând să stea în patru labe, se uită la cadavrul intrat în putrefacție și care fusese îngropat într-un mormânt prea superficial pentru a-l apăra de animale. Carnea îi fusese smulsă de pe oase, dar nu animalele îl omorâseră. Murise împușcat, căci în mijlocul frunții se vedea o gaură neagră.

Sinucidere? Greu de crezut. Să fi fost o coincidență că trupul neînsuflețit al lui Bama fusese lăsat atât de aproape de locul unei execuții? În mintea lui Kendall nu exista nici cea mai mică îndoială cu privire la cine îl omorâse.

Genunchii îi tremurau prea tare pentru a o susține, dar se forță să se ridice. Păși peste rămășițele pământești ale lui Bama și continuă să meargă împleticindu-se în direcția generală a drumului, până când, în cele din urmă, îl găsi. Deviasse puțin, dar văzu mașina. Alergă spre ea și fu bucuroasă că lăsase motorul în funcțiune. Nu trebuia să mai piardă timpul. Și apoi, nu credea că mâinile, care îi tremurau îngrozitor, ar fi putut băga cheia în contact.

Depărtându-se cu viteză, se gândi ce să facă. Pentru a ajunge în centrul orașului, trebuia să treacă pe lângă locuința ei. De ce să nu se oprească acolo și să sune la poliție? Poate că, – oh, Doamne – Matt avea să fie acasă. Avea nevoie de el. Infidelitatea lui își pierduse din importanță în comparație cu ceea ce tocmai văzuse ea.

Își concentrează privirea asupra drumului, strângând volanul cu putere și gândindu-se la ce avea de făcut, dai în fața ochilor nu îl avea decât pe Michael Li pe crucea ceea oribilă. Îi auzi din nou pe toți scoțând chiote de bucurie când se vârâseră în gură organele genitale.

Și Bama. Blândul și inofensivul Bama, care avea câte un cuvânt bun pentru fiecare și care putea să prezică vremea cu o precizie

extraordinară. Fusesse executat cu siguranță pentru că strică frumusețea orașului. Era o pacoste, un cetățean neproductiv, un model negativ pentru copiii din Prosper.

Dumnezeule, de câte alte asemenea persoane se descotorosiseră, câți alții fuseseră pedepsiți în acel mod sălbatic și barbar?

Billy Joe Crook? Cu siguranță! Era un hoț, așa că îi retezaseră brațul. Cine ar fi putut să pună la îndoială acea poveste, în aparență inocentă, dar tragică, despre un accident? Cu siguranță nu Billy Joe, a cărui viață era în primejdie dacă spunea cumva că accidentul fusesse, în realitate, pus la cale de un grup de autointitulați judecători.

„Ochi pentru ochi” era crezul lor. Michael Li întrecuse limita cu o fată albă și pedeapsa lui era castrarea și moartea.

Kendall fu cât pe ce să scoată un strigăt de bucurie când văzu mașina lui Matt în fața casei. Urcând în fugă treptele de la intrare, îl strigă. Îl văzu ieșind din dormitor, fiind evident că tocmai făcuse duș. Părul îi era încă ud. Un prosop îi era înfășurat în jurul mijlocului.

— Kendall, unde ai fost? Am venit acasă și nu te-am găsit. După cearta pe care...

— Matt, slavă Domnului că ești aici, spuse ea, aruncându-i-se în brațe și suspinând.

El o strânse cu putere.

— Scumpa mea! Mă ierți? Putem s-o luăm de la capăt?

— Da, bineînțeles, dar ascultă-mă!

Când se desprinsese din îmbrățișare, el își dădu seama că bucuria de a-l vedea nu avea nicio legătură cu pasiunea.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? Ești albă ca varul. Ce-i asta în părul tău? Întrebă el desprinzându-i o rămurică din păr și privind-o nedumerit.

— Matt, a fost oribil, spuse ea suspinând. N-aș fi crezut niciodată, dacă n-aș fi văzut cu ochii mei. L-au prins pe Michael Li. Probabil că nu știi cine e. E... Nu contează, o să-ți explic mai târziu. Mai bine te-ai îmbrăca. Eu o să la sun la poliție chiar acum. Pot să ne ia de-aici, pentru că e în drum. Și o să-i conduc la...

— Kendall, liniștește-te. Despre ce naiba tot vorbești?

Acum că avusese timp să o examineze mai cu atenție, el era aproape la fel de speriat ca ea. Îi atinse obrazul și își retrase degetul murdar de sânge.

— Sângerezi. Cum naiba de te-ai zgâriat în halul ăsta?

— Sunt teafără. Zău, n-am nimic. Sunt doar speriată.

— Cine te-a adus în halul ăsta? Întrebă el furios! Cumva frații Crook? Dacă nenorociții ăia...

— Nu, nu! strigă ea, întrerupându-l. Ascultă-mă, Matt. L-au omorât pe Michael Li. Sau așa cred, că era mort. Îl castraseră și era sânge peste tot. Pe el, pe pământ.

Se desprinsese de el și păși peste hainele lui murdare pentru a se duce la telefon, formând 911.

— Vorbești fără sens, Kendall. Despre cine e vorba?

— Despre Michael Li, repetă ea pierzându-și răbdarea. Un băiat care a fost acuzat pe nedrept de a fi violat-o pe Kim Johnson. Ei l-au omorât și pe Bama. I-am descoperii cadavrul în timp ce fugeam... Alo? Da? Sunt... Nu, nu mă lăsați să aștept! strigă ea în receptor și vocea se frânse.

Matt se duse lângă ea repede.

— Kendall, ești isterică.

— Ba nu sunt. Jur că nu sunt, spuse ea, înghițind nodul care se pusese în gât, iar dinții îi clănțăneau incontrollabil. Când polițiștii or să ajungă aici, o să fiu calmă. Pot să-i duc direct acolo.

— Acolo unde?

— În locul unde se taie porcii. Probabil că omoară acolo ca să nu se observe sângele, adăugă ea, acel gând apărându-i în minte chiar în clipa aceea. Sunt deștepți. Și sunt atât de mulți. Oameni pe care-i cunoaștem și pe care nu i-am fi bănuț niciodată.

— Ce căutai în pădure singură noaptea?

— Plecasem să te caut, spuse ea și lacrimi fierbinți și sărate îi șiroiră pe obraji. Voiam să te văd. Nu voiam ca afacerea aia cu Lottie să devină ireparabilă. Nu puteam să aștept până veneai acasă. Căutam popasul căprioarelor, dar m-am rătăcit.

— Departamentul urgențe. Cu ce vă pot fi de folos?

— Da, alo? spuse ea făcându-i semn lui Matt că cineva se afla, în sfârșit, pe fir. Trebuie să stai imediat de vorbă cu cineva de la poliție sau de la biroul șerifului. Numele meu e...

Matt îi smulse receptorul din mână și închise. Ea îl privi cu gura căscată.

— De ce-ai făcut asta? Trebuie să anunț neapărat! Pot să-i duc acolo. Dacă se deplasează suficient de repede...

— N-o să te duci în altă parte decât la duș și, pe urmă, la culcare, spuse el mângâindu-i părul. Pădurea poate fi înspăimântătoare noaptea dacă nu ești obișnuită cu ea. Te-ai rătăcit și ai intrat în panică, scumpa mea. Și acum o criză de isterie. După un duș fierbinte și un pahar de vin rece o să uiți totul.

— Dar nu e vorba de o criză de isterie!

Dându-și seama că acel ton ridicat al vocii nu făcea altceva decât să confirme spusele lui, ea trase adânc aer în piept.

— Sunt deplin stăpână pe facultățile mele mintale, te asigur. Sunt îngrozită, dar nu și nebună.

— Nici n-am zis că ai fi nebună, dar, în ultima vreme, ai fost foarte stresată și...

Ea îl împinse la o parte.

— Nu mă mai dăscăli și ascultă-mă. Matt, ei...

— Întâi și-ntâi, cine sunt acești „ei” despre care tot vorbești?

— Aproape toată lumea care are ceva putere aici. Ți-aș putea da numele unei duzini de oameni importanți.

Tocmai îi înșira câteva nume, când el o întrerupse din nou.

— Vrei să spui că oamenii ăștia au o legătură cu o castrare și o crucificare? Pentru a nu mai vorbi de uciderea unui cerșetor? spuse el ridicând din sprâncene cu scepticism. Kendall, fii serioasă. Cum te aștepti să cred o asemenea poveste?

— O crezi.

El lăsă capul într-o parte, nedumerit.

Ea se cutremură deodată.

— N-am pomenit de nicio crucificare.

Își coborî privirea asupra maldărului de haine de pe podea. Tălpile cizmelor lui erau pline de noroi, rămurele și ace de pin. Simți un miros vag de fum.

Își ridică privirea încet spre el. O privea calm și inexpressiv.

— Ai fost acolo, nu-i așa? șopti ea răgușită. Ești unul din ei. Și Gibb la fel.

— Kendall, spuse el întinzându-se spre ea, dar ea se întoarse și o rupse la fugă, numai că, din câțiva pași, el fu lângă ea, trăgând-o de taior.

— Dă-mi drumul! strigă ea, încercând să-l zgârie pe față cu unghiile și simți puțină satisfacție când îl auzi gemând de durere.

— N-ai putut să-ți vezi de treabă, nu, domnișoară Buttinsky?

Ea îl lovi cu cotul în stomac și el îi dădu drumul pe moment. Kendall o zbughi spre ușă, dar el o prinse iar.

Se luptară și, în cele din urmă, el reuși să o imobilizeze. Chipul lui era schimonosit de furie. Scurpă când se aplecă și îi strigă drept în față:

— Vrei să vorbești cu șeriful? Sau cu șeful poliției? Foarte bine. O să-ți găsești acolo, printre noi.

— Cine sunteți?

— Frăția. Facem dreptate pentru că așa-zisa democrație și sistemul juridic s-au întors împotriva noastră. Totul e de partea lepădăturilor acum. Și, ca să fim chit, suntem siliți să rezolvăm singuri problemele.

— Omorâți oameni?

— Uneori.

— Câți? De când se petrec toate astea?

— De zece ani.

Ei se înmuieră picioarele și s-ar fi prăbușit, dacă n-ar fi ținut-o el.

— Sperasem c-o să ni te alături, Kendall. Cu siguranță că nu ni te poți împotrivi.

— Ești convins?

Îi trase un genunchi în testicule și el scoase o înjurătură când se chirci. Fără să stea măcar pe gânduri, Kendall se răsuci, luă o vază cu trandafiri de pe măsuta de toaletă și îl lovi în cap cu toată puterea. El se prăvăli ca un copac doborât și rămase nemișcat.

Timp de câteva minute ea se uită la trupul lui inert, nevenindu-i să creadă ce făcuse. Răsuflarea îi erai zgomotoasă și aspră. Se gândi la copil. Oare avea să supraviețuiască acelei nopți? Dar ea?

Numai dacă fugea.

Își scoase verigheta și i-o aruncă lui Matt, după care o rupse la fugă spre ușa de la intrare.

Farurile unei mașini se vedeau apropiindu-se de casă. Mașina se opri și Gibb coborî de la volan, urcă treptele și bătu la ușă.

Într-o clipă, Kendall dădu fugă înapoi în dormitor, dar numai pentru a lua un capot din dulap.

— Imediat! strigă ea.

Ducându-se în grabă la ușă, își puse capotul și îl strânse cu cordonul pentru a-și acoperi hainele murdare și brațele zgâriate. În ultima clipă

își aduse aminte să-și scoată pantofii. După aceea întredeschise ușa și privi afară.

— Ah, bună, Gibb, spuse ea sperând că el avea să creadă că răsuflarea îi era întretăiată din alte motive, nu din cauza fricii.

Cizmele îi erau la fel de murdare de noroi ca ale lui Matt și, de asemenea, și el mirosea a fum. Venise direct de la o execuție sângeroasă, dar nimeni n-ar fi bănuit acest lucru văzându-i zâmbetul blând.

— Nu v-ați culcat încă?

Ea aruncă o privire peste umăr, aproape așteptându-se ca Matt să apară împleticindu-se din dormitor mascându-și cucuiul.

Dacă nu cumva era mort.

Ea schiță ceea ce spera că era un zâmbet timid și își privi din nou socrul.

— De fapt, nu. Adică... ei bine, încă nu adormisem. Dar... știi tu, zise ea stânjenită. Mă duc să-l chem pe Matt dacă e foarte important.

El râse.

— Mă-ndoiesc că e la fel de important ca lucrul pe care tocmai îl făcea.

— Eh, ne împăcăm, zise ea. Am avut o discuție mai devreme.

Ascultând de un impuls, îl întrebă:

— Nu ți-a spus nimic?

— De fapt, mi-a spus el ceva, dar n-a zis în legătură cu ce a fost discuția. Am trecut pe-aici ca să văd dacă nu pot să vă ajut să limpeziți lucrurile, spuse el și apoi îi făcu cu ochiul, zâmbind. Dar văd că nu e nevoie de ajutorul meu. Așa că o să mă duc frumușel acasă, să vă las să vă vedeți de treabă.

Când el întinse mâna și îi strânse brațul ușor, ea se temu că avea să verse din nou.

— Du-te înapoi la soțul tău. Noapte bună.

— Noapte bună.

El se întoarce și coborî treptele.

Pentru a fi mai sigură, Kendall îi strigă:

— Vino să iei micul dejun cu noi, ce zici? Mi-e tare poftă de vafele alea.

— O să fiu aici la opt.

Ea privi în urma mașinii până când luminile dispărură complet și apoi dădu fugă înapoi în dormitor. Matt era exact în același loc unde îl lăsase. Nu putea să-l atingă, nici măcar pentru a-i verifica pulsul. Ce importanță mai avea?

Indiferent dacă el trăia sau nu, viața ei așa cum o cunoscuse, era încheiată.

CAPITOLUL 24

— Numele meu e Kendall Deaton Burnwood. Ceea ce am de gând să vă spun va părea incredibil. O să credeți că sunt nebună, dar vă asigur că nu sunt.

Făcu o pauză pentru a sorbi puțin din Coca-Cola pe care o cumpărase de la motel.

— Ascult.

Agentul Braddock de la FBI părea somnoros și plictisit. Păcat. Ceea ce avea să-i spună ea avea să-l trezească bine de tot. Pentru a oferi mai multă credibilitate poveștii ei, se prezentase ca apărător public. Altfel, el ar fi crezut că stătea de vorbă cu o ticnită.

— De aproape doi ani trăiesc și lucrez în Prosper. În seara asta am descoperit existența unui grup secret care comite niște crime atroce. Din grup fac parte câțiva din oamenii cei mai de vază ai orașului. Își spun Frăția. Și... și soțul meu este unul din ei. Din câte a recunoscut singur, pedepsesc pe oricine cred ei că merită, dar care a scăpat în vreun fel de brațul legii. Nu-mi dau seama câți oameni au eliminat de-a lungul anilor, dar în seara asta, am fost martoră la o crimă.

Îi povesti după aceea despre execuția lui Michael Li și despre felul cum dăduse peste rămășițele pământeste ale lui Bama.

— Nu era un delicvent, dar bănuiesc că tot ei l-au omorât.

Îi spuse agentului ce văzuse în pădure, fără să omită nimic, păstrându-și vocea egală. Prea multă emoție i-ar fi pus în pericol credibilitatea.

— Locul ăsta e în pădure, unde mai obișnuiesc să taie și porci. Și bănuiesc că nu numai porci, adăugă ea cu glas tremurător.

Făcu o pauză, dându-și seama că el tăcuse tot timpul.

— Mai sunteți pe fir?

— Da. Doar că... Ce să zic, doamnă, e o poveste tare stranie. Ați anunțat presupusa crimă poliției locale?

— Și ei sunt amestecați.

— Și poliția? Înțeleg.

Era clar că nu înțelegea deloc. Doar îi făcea pe plac. Ce putea să-i spună ca să-l facă să-și dea seama că nu era vorba de nebunie? Își dădu părul pe spate și mai bău puțin. Încordarea o făcu să simtă o durere puternică între omoplați. Condusese o sută cincizeci de mile până când simțise că era în siguranță. Pe toată distanța aceea stătuse cu un ochi ațintit asupra drumului și cu unul fixat asupra oglinzii retrovizoare.

Când avea să-și recapete Matt cunoștința și să-i alerteze pe ceilalți membri ai Frăției că ea îi descoperise? Sau, dacă îl omorâse cu acea lovitură, când avea să fie găsit? Spera că nu înainte de ora opt a doua zi dimineată, când Gibb avea să se ducă să le facă vafele. Se uită la ceas. Era deja trecut de două. Timpul se scurgea repede.

— Domnule agent Braddock, v-am avertizat că o să vi se pară incredibil.

— Trebuie să recunoașteți că e puțin cam exagerat. Eu știu că Prosper e un oraș cu oameni cumsecade.

— Așa pare, dar totul e numai un camuflaj. Știu că auziți tot felul de povești de la indivizi ciudați în fiecare zi, dar jur că vă spun adevărul gol-goluț. L-am văzut cu ochii mei pe băiatul acela răstignit pe cruce.

— Liniștiți-vă, doamnă Burnwood. Nu rezolvăm nimic dacă deveniți isterică.

— Dar n-o să rezolvăm nimic dacă nu luați în seamă ce vă spun.

— Nu-i vorba că nu iau în seamă...

— Atunci ce aveți de gând să faceți?

— Mi-ați spus numele unor oameni foarte importanți, zise el eschivându-se. Oameni cu influență.

— Credeți că nu-mi dau seama? La început nici nu mi-a venit să cred că erau implicați cu toții. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât devine mai credibil.

— De ce spuneți asta?

— Există o anumită atitudine în orașul acela. Nu pot să descriu exact, dar am *simțit* încă de când m-am mutat acolo. Oamenii nu sunt la fel de îngrozitori ca niște capete rase. Nu sunt agresivi ca unele din grupurile mai cunoscute de neonaziști. Dar convingerile li se aseamănă.

— Asta e tulburător.

— Cu atât mai mult cu cât operează în secret. Nu pot fi depistați. Nu-i recunoști imediat drept ceea ce sunt. Sunt persoane care dețin funcții de încredere și de mare importanță, nu niște indivizi rași în cap și cu zvastici tatuate pe frunte. Nu poartă haine lungi și scufii țuguiate. Nu țin întruniri la care să strige sloganuri și să predice supremația rasei albe. Dacă stau să mă gândesc bine, nici a fi alb nu e bine pentru ei. Billy Joe Crook e alb. La fel și Bama.

— Billy Joe Crook?

Îi povesti de tânărul delincvent și de „accidentul” lui.

— Bănuiesc că, în ochii lor, trebuie să fii alb și „ales”, spuse ea cu un dezgust prost mascat.

Agentul FBI oftă adânc.

— Păreți o persoană inteligentă, doamnă Burnwood. Nu cred că ați fi putut să născociți toate aceste lucruri. O să fac un raport și o să văd ce pot face.

— Mulțumesc, dar un raport n-o să rezolve nimic. Eu nu voi fi în siguranță decât atunci când or să fie cu toții în spatele gratiilor.

— Sunt de acord, dar înainte să începem să ridicăm suspiecții, o să trimit un agent să arunce o privire locului cu pricina. Dacă am aduce pe cineva să-l luăm la întrebări pe soțul dumneavoastră, de exemplu, i-am alerta pe toți ceilalți. S-ar putea răspândi. S-ar putea ascunde. Avem nevoie de o dovadă concretă înainte să facem vreo arestare și trebuie procedat în mod organizați acoperit.

Avea dreptate, bineînțeles. Acea era cea mai bună strategie. Dar ea nu avea să respire liniștită până când soțul ei, Gibb și toți ceilalți nu erau arestați.

— Când începeți?

— Dacă-mi dați câteva îndrumări cu privire la acel loc, o să trimit pe cineva cum se luminează de ziua.

Ea îi spuse unde puteau găsi cadavrul lui Bama. Era aproape sigură că, atunci când avea să fie descoperit, și Michael Li avea să fie un cadavru. Ar fi fost interesant de știut cum se explicase dispariția lui din închisoare.

Când povestise despre lupta ei cu Matt, ea îi spusese lui Braddock că îl lovise, făcându-l să-și piardă cunoștința. Nu-i spuse că se temea să nu-l fi omorât. Avea să spună acel lucru numai dacă și când era nevoie.

— Unde o să puteți fi găsită? o întrebă el. În caz că vom găsi vreo dovadă care să vă susțină povestea, veți fi un martor-cheie și veți avea nevoie de protecția guvernului.

— Într-un oraș numit Kingwood, spuse ea și îi dădu numărul autostrăzii care trecea prin centrul orașului. La motelul *Pleasant View*. Nu se poate să nu-l găsiți. E chiar la șosea. Camera 103. La ce oră veți fi acolo?

— La nouă.

Șapte ore. Oare avea să reziste să stea singură atâtea ore? Nu avea încotro. Cerase ajutor; nu trebuia decât să aștepte ca acesta să sosească.

— Stați liniștită, îi spuse agentul. Nu faceți prostii luându-le drept acte de curaj. Dacă tot ceea ce mi-ați spus e adevărat – și încep să cred că e – aveți de-a face cu niște oameni extrem de periculoși.

— Vă rog să mă credeți că știu asta. Dacă mă găsesc, mă omoară fără niciun fel de scrupule.

— Mă bucur că înțelegeți asta. Nu vă aventurați pe afară pentru nimic. Se poate să fi fost urmărită?

— Aș putea să jur că nu.

— Nimeni nu știe unde vă aflați?

— Nu. Am condus în cercuri și n-am oprit decât atunci când am considerat că eram în siguranță. Întâi și întâi am sunat la dumneavoastră.

— Foarte bine. O să conduc o mașină a guvernului nemarcată. Un Sedan gri.

— O să vă aștept.

— O să fiu acolo la ora nouă ca să vă duc direct la biroul nostru din Columbia.

— Vă mulțumesc, domnule Braddock.

Kendall închise, dar ținu mâna pe receptor. Să o sune pe bunica ei? Un telefon, de orice fel, la acea oră ar fi speriat-o pe bătrână. Acel telefon ar fi îngrozit-o.

Formă un număr.

— Eu sunt, Ricki Sue.

Prietena ei schimbă tonul imediat, părând surprinsă.

— Kendall, ce...

— E cineva cu tine?

— Papa e catolic?
— Îmi pare nespus de rău, zău. Nu ți-ăș cere o favoare dacă n-ar fi vorba de ceva vital.

— Ce e? S-a-ntâmpat ceva?

— Da, dar e mult de povestit. Poți să te duci la bunica, te rog, și să stai toată noaptea cu ea?

— Ăăă... acum? Întrebă Ricki Sue fără entuziasm.

— Imediat.

— Kendall, ce naiba...

— Te rog, Ricki Sue. Știi foarte bine că nu ți-ăș cere așa ceva dacă situația n-ar fi critică. Stai cu bunica până o să vă sun eu. Încuiați ușile și nu deschideți nimănui, nici măcar lui Matt sau lui Gibb.

— Ce...

— Nu răspunde la telefon decât dacă sună de două ori. Așa o să fac eu. Ai înțeles? Transmite-i bunicii toată dragostea mea și spune-i că, deocamdată, sunt în siguranță. O să sun când o să pot. Mulțumesc.

Închise înainte ca Ricki Sue să mai apuce să obiecteze sau să pună alte întrebări. Dacă Matt supraviețuise și, dacă el și Gibb porniseră în căutarea ei, primul loc unde aveau să o caute era Tennessee. Viața bunicii ei era în primejdie la fel de mult ca și a ei. Și ca și a copilului ei. Kendall își dădu seama deodată de enormitatea urmărilor. În cel mai bun caz, toți membrii Frăției aveau să fie judecați pentru crimele lor, iar ea avea să fie martoră pentru cel puțin una. Avea să se afle sub protecția guvernului timp de luni de zile, poate chiar ani, în timp ce procurorii căutau dovezi și construiau cazul. Investigația însăși ar fi putut dura ani de zile. Apoi vor fi amânări, tăgădnări, apeluri, o mulțime de mașinațiuni juridice care aveau să se întindă la infinit. Iar ea și copilul ei aveau să se afle în mijlocul acelei încurcături.

Până se termină totul, viața ei avea să se afle în mâinile guvernului. Tot ce făcea avea să fie supravegheat. Avea să aibă nevoie de permisiunea guvernului pentru orice mișcare. Nu o să mai aibă niciun pic de putere de decizie asupra propriei vieți.

Își acoperi fața cu mâinile și gemu. Acea avea să fie pedeapsa ei? Așa avea să fie nevoită să plătească pentru ceea ce făcuse ca să obțină acel post în Prosper?

Când agenții federali vor începe să scormonească prin trecutul principalei lor martore, aveau să aibă o mare surpriză. Aveau să

dezgroape totul în legătură cu Kendall Deaton. Câtă credibilitate avea să mai aibă când secretul avea să-i fie scos la lumină?

Era prinsă în propria ei capcană și nimeni nu putea fi învinuit în afară de ea însăși. Tare ar fi vrut să plângă, dar se temea că dacă începea nu se mai putea opri. Dacă agentul Braddock o va găsi plângând ar considera-o o femeie care se certase cu soțul ei și scornise o poveste de domeniul fantasticului menită să-l pună într-o poziție jenantă.

Pentru a se liniști și a-și alina durerea din trup, făcu un duș fierbinte, dar ținu perdeaua trasă pentru a vedea până la ușa de la intrare. Fugise numai cu hainele pe care le avusese pe ea. Costumul îi era pătat și rupt, dar și-l puse din nou și se întinse în pat.

Deși era extrem de obosită, nu putea să doarmă. Ațipi, dar se trezea de fiecare dată când auzea cel mai mic zgomot, și se uita la ceas foarte des.

Fu o noapte foarte lungă.

— Vreți ceva dulce pe lângă asta? Avem niște chifle cu miere delicioase în dimineața asta.

— Nu, mulțumesc, doar o cafea.

Era abia ora opt și jumătate. Kendall se trezise de la ora șase și se plimbase prin camera de motel, numărând clipele care treceau. Hotărând că nu mai suporta să stea înăuntru niciun moment în plus și, tânjind după o cafea, nesocotise ordinul lui Braddock și ieșise. Uitându-se tot timpul în spate, traversase strada intrând în localul de vizavi.

Kendall îi plăti casierului prietenos și ieși cu cafeaua. Zări o cabină telefonică într-un colț al clădirii. Încă un telefon scurt în Sheridan, ca să se asigure că totul era în ordine? Putea folosi oricând telefonul din cameră, dar cu cât avea mai puține note de plată acolo, cu atât mai bine.

Era o cabină telefonică de modă veche, cu ușă pliantă. O închise și dădu telefon, folosind monede. Lăsă telefonul să sune de două ori, închise și apoi sună din nou.

Ricki Sue răspunse imediat.

— Ce este? Au aflat? Ai dat de necazuri?

— Am dat de necazuri, zise Kendall. Dar nu pentru ceea ce crezi tu. Ce face bunica?

— E bine. Îngrijorată, bineînțeles. Am vrea foarte mult să știm ce naiba se întâmplă.

— A sunat cineva cerând cu mine?

— Nu. Unde ești, Kendall?

— Nu pot să vorbesc mult. Sunt...

— Vorbește mai tare, abia te aud. Parcă ai vorbi din tunel.

Un Sedan gri intră în parcare a motelului. Agentul Braddock venise cu o jumătate de oră mai devreme.

— Kendall, mai ești pe fir?

— Da, sunt aici. Stai puțin.

Privirea îi rămase ațintită asupra mașinii care înainta încet pe lângă ușile numerotate. Erau doi bărbați înăuntru. Braddock nu spusese că mai aducea pe cineva cu el, dar agenții federali nu lucrau de obicei câte doi?

— Kendall, bunica vrea să-ți vorbească.

— Nu, stai. Rămâi pe fir, Ricki Sue. Ia-ți ceva de scris. Repede.

Sedan-ul opri în fața camerei 103. Un bărbat înalt, subțire și cu părul cărunț coborî din mașină. Purta o pereche de ochelari de soare, un costum negru și cămașă albă, uniforma caracteristică agenților federali. Privi în jur și apoi se duse lângă ușă. Bătu, așteptă, bătu din nou. Întorcându-se spre mașină, ridică din umeri.

— Kendall? Spune ceva. Despre ce e vorba?

Cel de-al doilea bărbat coborî din mașină. Era Gibb Burnwood.

— Ricki Sue, trebuie să mă asculți cu foarte mare atenție. Nu pune întrebări, te rog, pentru că n-am timp.

Vorbi rapid, dând instrucțiuni scurte, în timp ce îi ținea sub observație pe cei doi bărbați de pe partea cealaltă a șoselei cu două benzi de circulație.

— Ai notat?

— Am stenografiat. Dar nu poți să-mi spui...

— Nu acum.

Închise. Își simțea inima în gâtlee. Agentul Braddock și Gibb stăteau de vorbă în fața ușii. Încă nu o văzuseră, dar nici nu se uitaseră în direcția aceea. Dacă ar fi aruncat o privire spre local, ar fi existat șansa să o zărească.

Agentul scoase ceva din buzunarul hainei și se aplecă deasupra clantei. Peste câteva secunde, ușa camerei 103 se deschise și cei doi intrară.

Kendall ieși repede din cabina telefonică și se furișă pe ideea dintre local și un magazin. Fugind printre clădiri, deranjă o pisică vagaboandă care lua micul dejun dintr-un cazan de gunoi, dar nimeni altcineva nu o văzu.

La capătul aleii se afla o parcare îngustă în spatele unor clădiri cu un singur nivel. Acolo își lăsase mașina în timpul nopții. La momentul respectiv, o asemenea precauție părise melodramatică, dar acum îi mulțumi lui Dumnezeu că avusese acea inspirație.

Alese o stradă la întâmplare, conducând nici prea repede, nici prea încet. Trecu pe lângă stadionul de fotbal al echipei *Troienii războinici* după care ieși din oraș și continuă până când strada deveni un drum de țară care avea să ducă undeva.

Sau nicăieri.

CAPITOLUL 25

Se întâlniră în Chattanooga la motelul pe care îl indicase Kendall în timpul scurtei convorbiri telefonice cu Ricki Sue în dimineața aceea. Bunica ei o îmbrățișă, mângâindu-i părul.

— Fetița mea scumpă, mi-am făcut o mulțime de griji. În ce necaz te-ai mai vârât de data asta?

— Bineînțeles că presupui că eu sunt vinovată.

— Experiența e un profesor bun.

Kendall râse și își strânse bunica în brațe și mai tare. Era încântată să o vadă, dar rămăsese uimită când observase cât de mult îmbătrânise de când o văzuse ultima oară. Totuși, ochii îi rămăseseră la fel de strălucitori și plini de viață ca întotdeauna.

Ricki Sue fu cât pe ce să o sufoce pe Kendall când o îmbrățișă.

— M-ai luat de lângă un tip nemaipomenit azi-noapte și azi-dimineață vorbeai cu viteza cu care zboară gloanțele dintr-o mitralieră. Aș vrea să știi și eu ce naiba se întâmpla.

— Nu te condamn că ești supărată. Îmi cer scuze pentru că te-am deranjat și-ți mulțumesc din tot sufletul pentru tot ce-ai făcut. Cred că o să-nțelegi de ce m-am grăbit așa după ce o să vă explic totul. E o poveste lungă, înainte să încep, sunteți sigure că n-ați fost urmărite?

— Ne-am învârtit în jurul orașului ăsta de atâtea ori că am amețit. Sunt absolut sigură că nu ne-a urmărit nimeni.

Se așezară toate trei pe un pat și Kendall le spuse toată povestea aceea incredibilă. Cele două femei ascultară stupefiate, iar Ricki Sue scotea din când în când câte o exclamație de uimire.

— Așa că, azi-dimineață când l-am văzut pe agentul Braddock cu Gibb, mi-am dat seama că ori nu m-a crezut și a sunat cea mai apropiată rudă pentru a salva o femeie în pragul unei crize de nervi, ori – și asta e o posibilitate cu adevărat înspăimântătoare – Frăția are membri în rândurile FBI-ului din regiune.

— Dumnezeu mare! exclamă Ricki Sue. Oricare ar fi adevărul, ești într-un pericol teribil.

— Exact. Așa că nu pot să risc să-i sun din nou decât când o să mă aflu la o distanță destul de mare. Între timp, sunt singura non-membră care știe de existența Frăției și de îndeletnicirile lor mizerabile. Or să fie pe urmele mele. Am de gând să mă ascund până când nemerniciiăștia or să fie arestați, acuzați și închiși fără să aibă dreptul la cauțiune.

Bunica ei îi strânse mâna. Îngrijorarea îi făcu ridurile să devină și mai pronunțate.

— Până atunci, viața ta e în pericol.

— Unde o să te duci? o întrebă bunica.

— Nu știu. Dar vreau să vii cu mine. Te rog, bunico, zise Kendall când văzu că bătrâna începe să protesteze. S-ar putea să stau plecată luni de zile. Vreau să te am lângă mine. Pentru propria ta siguranță. S-ar putea să încerce să mă atace prin tine. Trebuie să vii.

Timp de mai mult de o oră încercă să o convingă, dar în zadar. Bunica ei era de neînduplecat.

— O să fii mai în siguranță fără mine în spinare.

Kendall o rugă pe Ricki Sue să o facă pe bunica ei să înțeleagă, dar ea ținu cu bătrâna.

— Tu ești cea care nu înțelege. Bunica ta are dreptate. Poți să-ți schimbi culoarea părului, să-ți pui o pereche de ochelari, să te îmbraci altfel, să-ți schimbi înfățișarea în nenumărate feluri. O femeie de vârsta bunicii tale cu greu s-ar putea deghiza.

— Și, în plus, spuse bunica ei, știi foarte bine că vreau să mor acasă la mine și să fiu îngropată lângă bunicul și părinții tăi. Când o să-mi sune ceasul, nu vreau să fiu în vreun loc necunoscut, îngropată printre străini.

Kendall nu avu ce să mai spună, deși o certă pentru că vorbea de moarte de parcă ar fi fost iminentă.

Dormiră în același pat în noaptea aceea în timp ce Ricki Sue sforăia în celălalt. Toată noaptea, Kendall își ținu bunica în brațe. Șușotiră despre trecut. Râzând ușor, rețrăiră momentele plăcute pe cale le cunoscuseră împreună. Vorbiră despre părinții și bunicul lui Kendall, deși ea nu își amintea de ei. Îi știa numai din descrierile bunicii care fuseseră atât de dese și de fidele, încât Kendall îi vedea cu ochii minții foarte limpede.

— Dacă ținem cont de toate greutățile cu care ne-am confruntat, putem spune că ne-am descurcat foarte bine, nu? întrebă bătrâna, bătându-i ușor mâna lui Kendall.

— Chiar foarte bine, bunico. Am fost extraordinar de norocoasă că te-am avut în viața mea. M-ai iubit mai mult decât îmi iubesc copiii mulți părinți naturali.

— Aș vrea ca dragostea mea să fi fost suficientă.

— A fost! spuse Kendall în șoaptă, dar cu fermitate.

— Nu. La fel ca orice copil, ai vrut dragostea și aprobarea părinților tăi și ei n-au putut să ți le ofere, zise că și se întoarse spre Kendall punându-i pe obraz mâna rece și uscată. Nu trebuie să dovedești nimănui nimic, draga mea. Cu atât mai puțin lor. Ești exact cum și-ar fi dorit ei să fii și chiar mai mult. Nu fi atât de aspră cu tine însăși. Bucură-te de viață.

— După asta, mă-ndoiesc că o să mai fie prea multă bucurie.

Bunica ei zâmbi având aerul unei ghicitoare care văzuse ceva bun în globul ei de cristal.

— O să supraviețuiești. Întotdeauna ai fost curioasă și curajoasă și aceste lucruri te-au ajutat foarte mult. Când le-am văzut prima oară, la spital, priveai în toate părțile, nu dormeai liniștită în pătuț precum ceilalți nou-născuți.

— Atunci i-am spus mamei tale că ești deosebită și nu mi-am schimbat părerea. Ești unică. Te așteaptă lucruri minunate. Așteaptă și o să vezi că am dreptate.

Dimineața le găsi triste și posomorâte.

Bunica îi puse în mână lui Kendall un plic cu bani. Își călcă mult pe mândrie pentru a-l primi, dar nu avea încotro.

— O să ți-i trimit înapoi imediat cum o să ajung undeva și o să-mi găsesc o slujbă.

— Știi foarte bine că tot ce-i al meu e și al tău. Și nu-ți face griji că s-ar observa retragerea unei sume mari din bancă. Banii ăștia au stat ascunși prin diverse colțuri ale casei timp de ani de zile.

— Hei, ești o bătrână tare deșteaptă, spuse Ricki Sue bătând-o pe spate. Îmi place stilul tău, bunicuțo.

Kendall se simțea bine în atmosfera aceea caldă. Era liniștită lăsând-o pe bunica ei în grija lui Ricki Sue.

— O să vă sun când o să pot, le promise ea. Dar, probabil că n-o să putem vorbi multă vreme de-acum încolo. S-ar putea să vă pună telefoanele sub urmărire.

Văzându-le expresiile șocate, zise:

— Îi cred în stare de orice. Fiți extrem de atente.

Ar fi vrut tare mult să le spună de copilul pe care îl purta, dar hotărî să nu o facă. Ar fi fost și mai îngrijorate dacă ar fi știut de copil. Și, în plus, nu avea încredere în propriile forțe. Poate ar fi convins-o să nu plece spre locuri necunoscute și ea ar fi fost tentată să rămână.

Veni și momentul inevitabil al despărțirii. Kendall își îmbrățișă strâns bunica, memorându-i parfumul și trupul firav.

— Te iubesc, bunico. O să ne vedem cât mai curând posibil.

Bătrâna o desprinsе de ea și o privi multă vreme.

— Și eu te iubesc. Foarte, foarte mult. Fii fericită, copila mea.

Kendall desluși în expresia de tristețe de pe chipul ei un adio final.

Știind că era, probabil, ultima oară când își vedea bunica în viața, ar fi vrut să o strângă în brațe cât mai mult. Dar îi urmă exemplul plin de demnitate și izbuti să schițeze un zâmbet curajos, dar tremurător.

Ricki Sue, care plângea zgomotos și nestânjenită, spuse că ea una nu voia niciun bădăran criminal sau trădător pe capul ei și o împinse pe bătrână afară pe ușă.

Kendall privi în urma lor pe fereastră, după care plânse până o apucă durerea de gât. De ce trebuia să-i fie frică de membrii Frăției? Înainte să o găsească ei, era sigură că avea să moară de durere.

Își abandonă mașina în parcareа motelului din Chattanooga și, folosindu-se de banii pe care îi avea de la bunica ei, cumpără o alta de la o persoană care dăduse anunț în ziar.

Aceasta o duse numai până în Denver, unde se defectă. O abandonă pe o autostradă aglomerată, se îndreaptă spre cel mai apropiat *McDonald's* și, în timp ce mânca un *Big Mac*, caută în ziar o locuință de închiriat.

Găsi exact ce căuta într-un cartier mai vechi. Proprietăreasă era o văduvă care făcea rost de ceva bani în plus închiriind apartamentul de deasupra garajului. Casa se afla în apropierea bibliotecii publice, unde Kendall făcu rost de o slujbă.

Lucra multe ore pe zi. Nu își făcu prieteni. Nu avea nici măcar un telefon instalat. Când sarcina începu să devină vizibilă, răspunse întrebărilor politicoase cu o reținere care descuraja.

Din câte își dădea seama, niciunul din telefoanele pe care le dăduse la FBI nu stârnise interes, cu atât mai puțin nu se pornise vreo investigație. La câteva săptămâni suna la câte un sediu FBI și povestea la ce fusese martoră în Prosper.

Se părea că o considerau nebună. Ea urmărea cu atenție buletinele de știri și citea ziarele, sperând că găsească vreun articol despre descoperirea unei organizații secrete în Carolina de Sud. Dar nu exista niciun asemenea articol.

Membrii Frăției scăpau nepedepsiți pentru comiterea crimei și ea nu putea face nimic fără să-și riște viața. Numai că nu putea să stea cu mâinile în sân.

Își petrecea timpul liber obținând informații. Avea la dispoziție o mulțime de computere pe care le folosea, încetul cu încetul își alcătui propria-i bibliotecă. Această constă în dosare despre oficialitățile din Prosper, cazuri de crime nerezolvate, de persoane dispărute, orice ar fi putut ajuta într-o bună zi la acuzarea criminalilor.

Pentru propria lor siguranță, Kendall nu le spuse lui Ricki Sue și bunicii ei unde se afla. De aceea nu află despre moartea bunicii decât când dădu întâmplător un telefon.

— Îmi pare atât de rău, Kendall, spuse Ricki Sud plângând. Mă doare sufletul că trebuie să-ți dau o asemenea veste.

— Era singură?

— Da. M-am dus în dimineața aia să văd ce mai face, dar n-a răspuns când am bătut. Am găsit-o în pat.

— Atunci înseamnă că a murit în somn. Asta-i bine.

— Ce vrei să fac cu casa?

— Dă hainele cuiva care le poate folosi. Pune toate lucrurile personale și de valoare într-o casetă de valori. Lasă totul așa cum e și încuie. Plătește facturile cu banii din bancă.

O însărcinase pe Ricki Sue să semneze cecurile bunicii ei când plecase în Prosper.

Kendall nu avea cu cine să împartă durerea, așa că suferi în tăcere.

Lucră până cu două săptămâni înainte să nască, timp în care pregăti micul apartament pentru sosirea copilului. Durerile o apucară într-o

dimineată devreme și folosi telefonul proprietăresei pentru a chema un taxi care să o ducă la spital.

Copilul se născu în după-amiaza aceleiași zile. Era un băiețel sănătos și fericit care cântărea patru kilograme și ceva. Îl botează Kevin Grant, după tatăl și bunicul ei. Bucuria ei era atât de mare, încât abia o suportă. Trebuia neapărat să o împărtășească și altcuiva.

— Un copil! țipă Ricki Sue, dar oricât de încântată ar fi fost la aflarea acelei vești, fu foarte supărată că nu-i spusese nimic de sarcină.

— Nu poți să te-ntorci acum? Doamne, cât o să mai fugi? Doar n-ai făcut nimic, pentru Dumnezeu!

Spre dezamăgirea lui Kendall, nimeni din Prosper nu încercase să ia legătura cu ea nici prin intermediul lui Kicki Sue, nici prin bunica ei. Era evident că Gibb oferise o explicație pentru dispariția ei subită, dar de ce, oare, nu căuta să se răzbune? Faptul că nu o căutau o făcea să fie și mai bănuitoare decât dacă ei ar fi încercat să-i terorizeze pe cei apropiați de ea.

Sau poate știau unde se afla și nu așteptau decât momentul potrivit pentru a da lovitura.

Datorită faptului că ei ar fi putut să se afle în apropiere în orice clipă, ea nu făcu nimic pentru a atrage atenția asupra ei. Se resemnase să-și trăiască restul vieții în obscuritate, sub un nume fals, sacrificându-și cariera de juristă și acceptând slujbe de nivel inferior pentru a se putea întreține împreună cu copilul.

Nu mai putea să aspire la o carieră. Nu mai putea să se căsătorească. Ricki Sue se oferise să cerceteze să vadă dacă Matt murise din cauza loviturii la cap, dar Kendall nu voia să știe. Dacă murise, putea să fie acuzată de omor prin imprudență. Dacă supraviețuise, însemna că era tot căsătorită. Deci, era captivă pe vecie.

Kevin împlinea trei luni în după-amiaza când ea stătea cu el pe o pătură pe pajiștea din fața casei. Denver se bucura de o zi splendidă de primăvară. Cerul era senin, dar Kendall simți apropierea mașinii la fel cum simți când soarele e gata să alunece în dosul unui nor. Se făcu frig deodată și își dădu seama că exilul ei se sfârșise.

Sedan-ul bleumarin opri lângă bordură. Doi bărbați coborâră și se îndreptară spre ea. Cel mai scund și mai plinuț zâmbi plăcut. Cel înalt, nu.

— Doamnă Burnwood? o întrebă primul.

Proprietăreasa apăru în ușă. Nu o știa pe Kendall sub acel nume și fu uimită când o văzu răspunzând afirmativ.

Omul scoase atunci un portmoneu de piele din buzunarul de la piept și îi arătă legitimația.

— Sunt agentul Jim Pepperdyne. FBI, spuse el și apoi arătă spre celălalt, cu gură severă și ochelari de soare fumurii. Iar el este șeriful John McGrath.

CAPITOLUL 26

John McGrath se trezi cu memoria complet recăpătată. Se trezi brusc, fără să simtă niciun pic de somnolență sau dezorientare. Cu o claritate extraordinară își aminti instantaneu totul în legătură cu trecutul său atât cel îndepărtat, cât și cel apropiat.

Știa cum se numește, își aminti de copilăria petrecută în Raleigh, Carolina de Nord, și își mai aminti, de asemenea, și care fusese numărul de pe tricoul de fotbal din liceu.

Își aminti de activitatea lui din cadrul FBI-ului și de incidentul zguduitoare care îl făcuse să părăsească biroul cu doi ani în urmă. Își aminti de actuala slujbă. Își aminti că fusese trimis la Denver și, de asemenea, și de ce.

Momentul impactului avea să fie șters din memoria lui probabil pentru totdeauna, dar își aminti că străbătea o autostradă udă de ploaie și la un moment dat, a dat de copacul căzut în mijlocul drumului. Își aminti că se simțise neputincios în fața unui anumit dezastru și că se resemnase să moară în clipa în care mașina s-a prăbușit. Își aminti că se trezise la spital și că îl durea tot trupul. Înconjurat de necunoscuți, fusese un necunoscut chiar și pentru sine.

Cel mai bine și-o amintea pe Kendall care îl privise drept în ochi și spusese: „E soțul meu!” John înjură printre dinți, pentru că își mai amintea, de asemenea, și ce se întâmplase din acel moment.

Mai ales noaptea precedentă.

Noaptea precedentă îl făcuse să intre în bucluc până peste cap.

Noaptea precedentă o cunoscuse carnal pe Kendall Burnwood.

Perna de lângă a lui era goală acum, dar nu de multă vreme. Încă mai purta amprenta capului ei. Amintindu-și fiecare murmur, oftat, senzație și gust, gemu și își trecu mâinile peste față.

Dumnezeule mare, mai era de mirare că memoria îi fusese zguduită și refăcută? Tot ceea ce îl făcuse pe John McGrath să fie cine era fusese distrus de ceea ce făcuse.

Își acoperi din nou ochii, de data aceasta frecându-i cu podurile palmelor. Cum îi va explica toate acestea lui Pepperdyne? Cum putea să-și explice lui însuși? Bine măcar că nu fusese necredincios altei femei. El și Lisa...

Lisa. Lisa Frank. La fel ca toate celelalte, amintirile legate de ea nu existaseră până în acel moment. Acum reveniră toate. Și cât de mult spunea faptul că primul lucru pe care și-l aminti în legătură cu relația lor era o ceartă, nu un moment plăcut.

John sosise acasă după un drum în Franța pentru a escorta un evadat înapoi în Statele Unite. Era epuizat, murdar și îl usturau ochii. Nu voia decât să doarmă timp de treizeci de ore fără să fie deranjat. Vârî cheia în broască sperând că Lisa era plecată.

Dar era acasă. Nervoasă. Căutând motiv de ceartă pentru că un pasager de la clasa întâi de pe cursa ei de după-amiază se purtase ca un bătăran.

— Îmi pare rău că a fost neplăcut, spuse el încercând să pară sincer supărat. Nici eu n-am avut un zbor nemaipomenit. Mă duc să fac un duș. După aceea, hai să ne culcăm și să uităm, da?

Dar Lisa nu era maleabilă din fire. Era acolo cu un prosop când el ieși de la duș, iar când intră în dormitor, ea îl aștepta în așternut, zâmbind seducător.

Încă de când descoperise încântătoarele diferențe între fete și băieți, priveliștea unei femei goale îl excitase întotdeauna. Cu toate acestea, în seara aceea fu stângaci și egoist, iar Lisei îi lipsi delicatețea lui obișnuită.

Aprinse brusc veioza.

— John, trebuie neapărat să stăm de vorbă.

— Nu acum, Lisa, te rog. Sunt epuizat.

Știa, după tonul ei, că urma o discuție stil „relația noastră nu merge deloc” și el era prea obosit pentru așa ceva în seara aceea. Chiar și în serile bune se împotriva analizei relației.

Neținând seama de oboseală și de proasta lui dispoziție, ea începu cunoscuta listă a aspectelor relației lor care erau nesatisfăcătoare și care, întâmplător, lui îi plăceau.

Nu se vedeau destul de des, spuse ea. Fiind stewardesă la o mare companie de transport aeriene, ea avea un program neregulat și era plecată foarte mult timp. Munca lui presupunea multă activitate de teren. Se aflau în apartament suficient de des pentru a-și menține libidourile în armonie, dar nici chiar atât de des încât să devină dependenți unul de celălalt. John prefera așa, Lisa voia mai mult.

— Nu vrei să iei o hotărâre definitivă, se plânse ea.

El spuse că nu era adevărat, dar în gând recunoscuse faptul că așa era. Îi plăcea situația lor – nici măcar nu se gândea la ea ca la o „relație” – așa cum era. Cereea foarte puțin timp, efort și puțină atenție din partea lui. Și așa voia să rămână.

Dar, în seara aceea, Lisa a continuat să-l bată la cap până când el s-a înfuriat.

— Nu vreau să discut despre asta acum, Lisa, spuse el și stinse veioză, cufundându-și capul în pernă.

— Ticălosule, murmură ea, dar el o ignoră.

A doua zi dimineață, el se trezi înaintea ei. Privind-o cum dormea, își dădu seama că Lisa Frank îi era la fel de străină ca în ziua în care făcuseră schimb de numere de telefon, după ce încheiaseră o cursă la bordul căreia el se aflase și ea lucrase.

Avusese relații intime cu trupul ei de multe ori, dar nu o cunoștea. Ea nu îl cunoștea pe el. Nimeni nu intră pe sub pielea lui John McGrath. Bănuia că ar fi trebuit să joace mai cinstit și să o prevină în legătură cu acest lucru. Dar el se lăsase să plutească până la ruptura finală.

Se întrerupse din reverie când o auzi pe Kendall cântându-i un cântec de leagăn lui Kevin în camera cealaltă. Probabil că tocmai îi dăduse prima masă a zilei. John și-o închipui ținând băiețelul în brațe, zâmbindu-i, plimbându-și ușor degetele peste fața lui mică și înconjurându-l cu o dragoste maternă.

Același lucru îl făcea și când o văzuse prima oară, stând pe o pătură în curtea acelei case din Denver. Când s-a prezentat Jim Pepperdyne, ea a părut aproape ușurată, de parcă ar fi așteptat să fie găsită și nu i-ar mai fi fost groază.

I-au acordat timp pentru a-și strânge lucrurile înainte de a o conduce la mașină. Înainte să urce, ea a ezitat și s-a uitat neliniștită când la el, când la Jim.

— Mă duceți înapoi în Carolina de Sud?

— Da, doamnă, a spus Jim. Trebuie să vă duceți înapoi.

În timpul carierei sale, John văzuse aproape orice fel de reacție omenească. Era un expert în descifrarea inflexiunilor vocii și în deslușirea expresiilor de pe chip. Putea distinge adevărul de minciună cu o precizie [uluitoare. Aceea fusese vocația lui. Mulți se bazau pe priceperea lui în ceea ce privea comportamentul uman.

Astfel că, în clipa în care Jim i-a spus că intenția lor era de a o trimite înapoi în statul de unde fugise și ochii s-au umplut de lacrimi, în timp ce strângea copilul protector la piept, John a fost absolut sigur că ea credea din tot sufletul exact ce a spus:

— Dacă mă duceți înapoi, or să mă omoare.

John mai lucrase cu Jim Pepperdyne într-o Echipă de salvare a ostatecilor. Pepperdyne era un agent excelent, iar John îl considera unul din puținii lui prieteni adevărați. Deși John nu mai lucra pentru Birou, Pepperdyne îl invitase să asiste la interogarea doamnei Burnwood.

— Doar ca observator, i-a spus el în timp ce se îndreptau spre biroul în care aștepta Kendall. S-ar putea să ți se pară foarte interesant. Și, în plus, am nevoie să știu dacă mă pot încrede în ea. Spune adevărul sau o grămadă de minciuni?

— Știi deja că spune adevărul.

— Dar mărturia ei trebuie să fie suficient de solidă ca să convingă niște jurați de ceva ce ei or să creadă că e absurd. Tu ești un ticălos cu inimă de piatră, i-a spus Pepperdyne prietenește. Ești mai dur și mai cinic decât or să fie mulți jurați. Dacă te convinge pe tine, suntem asigurați.

— Dar nu mai lucrez în domeniul ăsta, i-a reamintit John când au ajuns în fața ușii.

Pepperdyne a pus mâna pe clanță, i-a aruncat o privire, a zis: „Prostii”, și apoi a deschis ușa.

CAPITOLUL 27

Ea era singură în birou, fiindcă refuzase să fie asistată de un avocat spunând că avea să se apere singură. De copilul ei avea grijă un agent. Nu a dat niciun semn de neliniște, nici atunci când Pepperdyne i-a arătat mandatul.

Ea și-a aruncat privirea peste el și apoi s-a uitat la ei nedumerită.

— Dar acesta e un mandat de martor principal.

— Și la ce vă așteptați? La unul pentru crimă?

— E mort?

— Matt Burnwood? Nu.

Ea a strâns din buze, dar John nu și-a dat seama dacă reacția ei era de ușurare sau de consternare.

— Credeam că l-am omorât.

— Dacă domnul Burnwood o să fie condamnat pentru acuzațiile aduse, probabil că o să-și dorească să fi fost mort.

Ea și-a dus mâna la frunte, extrem de nelămurită.

— Stați puțin, nu mai înțeleg nimic. Vreți să spuneți că Matt e arestat și acuzat?

— El, tatăl lui și mulți din cei despre care ne-ați spus că fac parte din acel grup secret, a spus Pepperdyne dându-i o listă cu nume. Acuzațiile variază de la conspirație pentru comiterea de crime până la crimă capitală. Din moment ce judecătorul districtual și procurorul au fost puși sub acuzare, au fost numite alte persoane în locul lor. Sunt reținuți cu toții, doamnă Burnwood. Nu li s-au acceptat cererile de eliberare pe cauțiune.

— Nu-mi vine să cred, a spus ea cu un glas stins. Cineva m-a luat, totuși, în serios.

— Ați fi fost luată în serios încă de la început, dacă v-ați fi adresat biroului care trebuia, a zis Pepperdyne așezându-se pe colțul biroului. Cineva de la Justiție depistase deja că acolo se petrecea ceva necurat.

Prea mulți sfârșeau prin a muri sau a fi accidentați în timp ce se aflau la închisoarea din Prosper. Sentințele erau extraordinar de severe.

— Se aflau deja sub cercetări?

— Încă dinainte să fiți angajată ca apărător public, a spus Jim. Aveam un om acolo care lucra sub acoperire. Dar a dispărut fără urmă înainte să apuce să obțină o dovadă palpabilă împotriva vreunui din suspecți.

A deschis un dosar și i-a dat o fotografie.

— Cred că o să-l recunoașteți.

— Bama! Oh, Doamne!

Pepperdyne i-a aruncat o privire lui John și acesta a încuviințat. Surprinderea ei era sinceră.

— În seara în care i-am văzut omorându-l pe Michael Li, am dat peste cadavrul lui, a zis ea. Dispăruse de vreo săptămână.

— În ceea ce ne privește, e încă dispărut. Am scotocit zona respectivă, dar n-am găsit nici urmă de mormântul de care ați pomenit în telefoanele dumneavoastră. Credeți că l-ați mai putea găsi?

— Mă-ndoiesc. A trecut mai bine de un an. Era întuneric. Mă rătăcisem, eram dezorientată, îngrozită. Pur și simplu, m-am împiedicat de cadavrul lui și am rupt-o la fugă, speriată de moarte. Chiar dacă aș putea să vă duc exact în locul respectiv, probabil că elementele naturii au distrus orice urmă.

— Totuși, am putea să mai găsim câte ceva.

Ea și-a dus mâna la gură, încercând să ascundă tremurul degetelor.

— Nu-mi vine să cred că Bama era agent FBI.

— Agentul Robert McCoy. Probabil că și-a dezvăluit în vreun fel identitatea și a plătit cu viața pentru asta.

— Nu neapărat. Probabil că Frăția făcea o curățenie de primăvară și a hotărât că treptele tribunalului trebuiau măturate. Ar fi fost un motiv suficient pentru ei.

S-a ridicat și s-a dus la fereastră. Brațele îi erau încrucișate și umerii aduși în față. După părerea lui John, era foarte vulnerabilă și speriată.

— Nici nu vă puteți închipui de ce sunt capabili, a zis ea aproape în șoaptă.

— Ne-am cam făcut o idee, a spus Pepperdyne. Vă amintiți de directorul ziarului soțului dumneavoastră?

— Nu l-am întâlnit decât o dată. A murit subit în timp ce eu și Matt eram logodiți.

— Credem că nu a murit din „cauze naturale”, așa cum scrie în certificatul de deces. Nu era deloc de acord cu politica soțului dumneavoastră. Îi exhumăm rămășițele pământești pentru a fi examinate de medicul legist.

Pepperdyne s-a uitat la ea sumbru.

— Nu, doamnă, să știți că nu i-am subestimat deloc.

— Mă tem că și-au infiltrat oameni și în instituția dumneavoastră.

Un anume agent Braddock...

— E închis împreună cu toți ceilalți. Am avut grijă de asta.

— Adevărat? De unde știți că totul se oprește la Braddock? Câți membri are Frăția? Știți? a întrebat ea ridicând glasul. Dacă depun mărturie împotriva lor, or să pună să fiu eliminată. Or să găsească ei o cale.

— Veți fi sub protecția noastră, a spus Pepperdyne arătând spre John, dar ea i-a aruncat acestuia o privire care spunea clar că nu se încredea în competența lui.

— Nu mă puteți apăra. Indiferent ce măsuri o să luați, n-o să fie de ajuns.

— Mărturia dumneavoastră este vitală pentru cazul nostru, doamnă Burnwood.

— Cine altcineva mai depune mărturie împotriva lor?

Când Pepperdyne nu a putut să-i spună numele unui alt martor, ea a început să râdă batjocoritor.

— Eu sunt singură, nu? Și chiar credeți că o să obțineți o condamnare numai pe baza mărturiei mele? Avocatul lor o să mă facă praf. O să spună că am inventat toată această poveste incredibilă că să mă răzbun pe dușmanii mei din Prosper.

— Dar Matt Burnwood? Și el e un dușman?

John era bucuros că Jim i-a pus întrebarea aceea. Potrivit raportului, ea încercase să-i spargă capul cu o vază de cristal. Era tare curios să afle de ce.

— Sunteți dispusă să depuneți mărturie împotriva lui, doamnă Burnwood?

— Sunt cât se poate de dispusă. Numai că nu l-am văzut pe Matt la locul execuției lui Michael Li. Nici pe socrul meu. Dar au fost acolo. Știu sigur asta.

— Și noi știm, a spus Pepperdyne și a deschis un alt dosar. Frăția n-ar fi organizat ritualul unei execuții fără Gibbons Burnwood de față deoarece el este fondatorul ei și marele preot.

Ea și-a ținut răsuflarea și apoi a zis cu o voce răgușită:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Cât de mult știți despre trecutul socrului dumneavoastră?

Ea a spus câteva lucruri, dar apoi a adăugat:

— Nu-i prea mult, nu?

Pepperdyne a început să-i spună pe scurt ce se găsea în dosarul gros pe care îl avea despre Gibb Burnwood.

— Tatăl lui a servit în Pacificul de Sud în cel de-al doilea război mondial. El și cu alți câțiva s-au oferit voluntari pentru o misiune specială. Ceilalți au fost uciși în prima săptămână, dar el a supraviețuit timp de opt luni pe o mică insulă ocupată de japonezi, hrănindu-se cu pește crud pe care-l prindea cu mâna lui. A reușit să elimine cincizeci de inamici fără să fie prins. Când infanteriștii au recapturat insula, el a fost trimis acasă și aclamat ca un erou. S-a supărat foarte tare că războiul a luat sfârșit înainte ca el să se poată întoarce pe front. Într-o zi de octombrie în 1947, în timp ce își ștergea meticulos pușca, și-a vârât țeava în gură și a apăsat pe trăgaci cu degetul mare de la picior. În ciuda sinuciderii, tânărul Gibb și-a idolatrizat tatăl și a vrut să-i calce pe urme. S-a înrolat la infanterie, a avut parte de puțină acțiune în Coreea, dar războiul s-a terminat prea curând pentru gustul lui. Când a-nceput cel din Vietnam, era prea bătrân pentru a mai fi înrolat. A pierdut toate războaiele bune, așa că și-a creat unul propriu, pregătindu-l pe Matt încă de la o vârstă foarte fragedă. Ca tatăl lui, Gibb a fost membru al Klanului, dar pe la începutul anilor 60 a rupt-o cu ei. Se părea că metodele lor erau prea blânde pentru Gibb Burnwood. A hotărât să-și formeze propriul grup, alcătuit din oameni aleși cu foarte mare grijă, așa încât să nu fie nevoit să dea socoteală nimănui. Presupunem că a organizat Frăția pe la jumătatea anilor 60. Bineînțeles că îl pregătea pe Matt pentru a-i lua locul după moartea lui. Îl urmărim de vreo treizeci de ani, dar n-avem nicio dovadă concretă. Totul e bazat pe prezumții. Sunteți cea mai bună șansă a noastră,

doamnă Burnwood. Dacă o să cadă el, or să cadă toți ca niște piese de domino.

Kendall îl ascultase fără să scoată un sunet. Când el a lăsat deoparte dosarul, ea a spus:

— Tot nu puteți dovedi că el și Matt au luat parte la execuția lui Michael Li. Au avut un an la dispoziție ca să îndepărteze orice urmă. Un avocat bun – iar Matt și Gibb or să-l angajeze pe cel mai bun posibil – o să afirme că mărturia mea nu e decât o răzbunare pentru faptul că Matt a avut o relație amoroasă cu una din clientele mele.

— A avut o astfel de relație?

— Da.

Pepperdyne s-a strâmbat, s-a scărpinat în cap și s-a uitat la John că pentru a-i cere părerea.

— Mă tem că are dreptate, Jim, a spus el. Dacă treaba asta o să se pomenească în instanță, o s-o facă să apară ca o femeie înșelată și o să-i slăbească mărturia.

— Isuse!

— N-are importanță, domnule Pepperdyne, a spus ea într-o izbucnire nervoasă. Toată discuția asta n-are niciun sens. O să fiu moartă înainte ca ei să ajungă la proces. Frăția n-ar fi rezistat atât dacă nu s-ar fi bucurat de o loialitate absolută din partea membrilor săi și a familiilor acestora. Credeți c-or să mă lase în viață? I-am văzut castrând și crucificând un tânăr minunat numai pentru că era de origine asiatică și a îndrăznit să o iubească pe una din fiicele lor. Pentru ei, crima pe care am comis-o eu e de o mie de ori mai gravă decât aceea. Chiar dacă aș refuza să depun mărturie, tot m-ar ucide pentru că i-am trădat. M-ar omorî fără niciun fel de remușcări și s-ar simți îndreptățiți, pentru că ei cred că au dreptate, că Dumnezeu e de partea lor. Că au fost unși. Tot ce fac, fac în numele Lui. Cântau imnuri în timp ce Michael Li murea sângerând. După părerea lor, eu sunt o eretică. Uciderea mea ar fi o misiune sfântă. Și să presupunem că o să trăiesc suficient de mult ca să depun mărturie. Dacă or să fie achitați? Dacă dovezile pe care le aduceți, cuplate cu mărturia slabă a unei soții înșelate, n-or să fie de ajuns pentru a-i condamna și ei scapă foarte frumos? Dacă Matt n-ar pune pe cineva să mă omoare, m-ar acuza de părăsire de domiciliu și ar încerca să obțină custodia lui Kevin.

Pepperdyne a pufnit stânjenit.

— Poate ar trebui să știți că a obținut deja divorțul. Pe motiv că l-ați agresat fizic.

— Pentru că m-am apărat de el?

Pepperdyne a ridicat din umeri.

— A depus actele. N-ați răspuns în termenul stabilit, așa că tribunalul a hotărât divorțul prin neprezentare.

— Judecătorul Fargo?

— Exact.

John a privit-o cum digera faptul că, legal, scăpase de Matt Burnwood și a observat că nu era deloc tulburată, numai că era ușor încruntată.

Următoarea ei întrebare explica îngrijorarea aceea.

— Fostul meu soț știe de existența lui Kevin?

— De la noi nu, a zis Pepperdyne. Noi n-am aflat că aveți un copil decât când v-am găsit. Bineînțeles că există posibilitatea ca vestea să-i fi ajuns la urechi prin alte surse.

Ea s-a așezat din nou, și-a cuprins coatele și a început să se legene înainte și înapoi.

— N-o să se dea în lături de la nimic pentru a mă omorî și a-l încredința pe Kevin vreunui membru al Frăției. Nu, a spus ea apoi hotărâtă. Nu pot să mă-ntorc. Nu vreau.

— Știți la fel de bine ca și mine că n-aveți încotro, doamnă Burnwood, a zis Pepperdyne. Ați fugit dintr-un district unde s-au comis câteva crime. Fuga în scopul evitării de a depune mărturie este un delict federal. Peste o jumătate de oră trebuie să apăreți în fața unui judecător care va emite un ordin potrivit căruia veți fi reținută ca martoră principală și trimisă înapoi, în custodie, districtului acuzat. Bineînțeles că puteți angaja un avocat.

— Cunos perfect legile, domnule Pepperdyne și afirm în continuare că mă voi apăra singură.

— Suntem dispuși să retragem acuzațiile împotriva dumneavoastră dacă ne ajutați să-i condamnăm, a spus el, după care i-a acordat puțin timp pentru a vorbi, dar ea a continuat să tacă. Ați venit aici crezând că sunteți arestată pentru crimă. Credeam că o să răsuflați ușurată.

Ea a clătinat din cap cu tristețe.

— Nu înțelegeți. Or să facă tot posibilul să mă omoare.

— În seara asta plecăm, a spus Pepperdyne scurt.

John știa că prietenul său nu era total neînțelegător față de situația ei, dar Jim era un om care nu se abătea de la sarcina pe care o avea. Dacă trebuia să facă un anumit lucru, îl făcea.

— E o cursă la ora trei, a zis el. Veți fi transferată în Columbia, unde veți sta într-o casă, în siguranță, până la prima apariție în fața instanței. Eu vă voi însoți numai până la Dallas, iar o polițistă și șeriful McGrath, până la destinație.

John a avut impresia că pământul îi fuge de sub picioare. A ieșit apoi după Pepperdyne pe coridor și l-a întrebat:

— Ce-ai vrut să spui?

— Când?

— *Eu* o escortez până în Columbia? Eu?

Expresia lui Pepperdyne era prea inocentă pentru a fi convingătoare.

— Asta-i treaba, John.

— Dar nu-i treaba mea. Stewart trebuia să fie aici, nu eu. A sunat în ultima clipă spunând că-i bolnav și eu am fost trimis în locul lui.

— Atunci, înseamnă că ai avut ghinion.

— Jim, a spus el apucându-și prietenul de mânecă și forțându-l să stea pe loc să-l asculte. Habar n-am avut că are un copil.

— Asta ne-a surprins pe toți.

— Nu pot accepta misiunea. O să... o să mă înnebunească. Știi asta foarte bine.

— Ți-e frică?

— Absolut.

— De un bebeluș?

Sunase absurd chiar și în propriile lui urechi. Cu toate acestea, era adevărat.

— Știi prin ce-am trecut după acel fiasco din New Mexico. Și-acum mai am coșmaruri.

Lui Pepperdyne îi venea să râdă de acea teamă irațională a lui. John aprecia întotdeauna că nu o făcea, totuși. În schimb, a încercat să-i vorbească logic:

— John, te-am văzut înfruntându-i pe cei mai ticăloși indivizi lăsați de Dumnezeu pe pământul ăsta. I-ai făcut pe teroriști să lase armele jos, deși ei credeau că, dacă se predau, n-or să mai ajungă în rai. Ai o putere de convingere extraordinară.

— Am avut, poate. Acum nu mai am.
— Ai avut o zi proastă și lucrurile n-au stat cum ai vrut tu.
— O zi proastă? Poți să reduci tot ce s-a-ntâmplat la o zi proastă?
— N-am avut intenția să minimalizez. Dar nimeni nu te-a considerat vinovat. Absolut nimeni, John. N-aveai de unde să știi că nemernicul ăla avea să-și pună în aplicare amenințările.

— Totuși, ar fi trebuit să știi, nu? De asta m-am pregătit și m-am antrenat atâta. Asta însemna acel doctor în psihologie trecut după numele meu. Ar fi trebuit să știu cât de mult să presez și când să mă retrag.

— Ești cel mai bun în domeniu, John. Încă mai avem nevoie de tine și, până la urmă, sper să te ierți pentru ce s-a întâmplat în New Mexico și să te-ntorci, a spus Pepperdyne punându-i o mână pe umăr. Ai niște nervi de oțel. Acum, sincer vorbind, cât rău poate să facă un bebeluș care nici măcar n-are dinți?

CAPITOLUL 28

Când urcau la bordul avionului pe aeroportul din Denver, John a avut presimțirea unui dezastru. A fost cuprins de un puternic sentiment că acea călătorie era destinată eșecului.

Acum, după câteva săptămâni, stând în patul pe care îl împărțise cu prizoniera lui, cu piciorul rupt, cu o cicatrice proaspătă pe cap și recent vindecat de amnezie se întreba ce ar fi putut să facă, dacă ar fi putut face ceva pentru a schimba cursul evenimentelor. N-ar fi putut evita urcarea în acel avion. Pepperdyne l-ar fi luat drept nebun dacă el l-ar fi tras deoparte și i-ar fi spus că nu era o idee bună, că instinctul îl îndemna să se mai gândească și să facă un alt plan.

Pepperdyne trebuia să rămână la Dallas, în timp ce John împreună cu partenera lui, Ruthie Fordham, o femeie plăcută de origine hispanică, urmau să zboare cu doamna Burnwood și copilul acesteia până la Raleigh-Durham, după care să ia un alt avion spre Columbia.

Acela era itinerariul.

Dar a intervenit destinul.

La puțin timp după decolare, pe Kendall au început să o supere urechile, iar partenera lui i-a adus la cunoștință acest lucru stewardesei, care a asigurat-o că, imediat după ce avionul avea să atingă altitudinea necesară, durerea avea să se mai potolească. Ceea ce, însă, nu s-a întâmplat.

S-a chinuit tot timpul zborului, adică o oră și patruzeci de minute.

Simțind tulburarea mamei sale, băiețelul s-a agitat și a plâns. Stând pe partea cealaltă a culoarului, John a strâns cu putere brațele scaunului, rugându-se că băiețelul să se oprească din plâns. Dar cu cât se ruga John mai mult, cu atât mai tare plângea copilul.

— Poate ar trebui să ceri ceva de băut, îi sugerează Pepperdyne când îi observă broboanele de sudoare de pe frunte.

— Sunt în timpul serviciului.

— Dă-le naibii de reguli. Ești verde la față.

— Mi-e bine.

Nu îi era bine deloc, dar s-a concentrat asupra tavanului, încercând să nu mai audă plânsul copilului.

Când avionul s-a oprit, în sfârșit, pe pistă, John i-a dat repede la o parte pe ceilalți pasageri în graba lui de a coborî. Imediat cum ajunseră în incinta aeroportului, polițista o duse pe Kendall în prima toaletă pentru femei. Pepperdyne fusese lăsat cu copilul în brațe și nu se simțea deloc în apele lui în noua postură. În orice altă împrejurare, John ar fi râs în hohote de stângăcia prietenului său burlac. Acum, însă, nu putea să schițeze nici măcar un zâmbet sau să facă vreo remarcă.

— Cum e bărbatul ăsta al ei? Întrebă el.

Puțin îi păsa, dar vorbea numai ca să ignore copilul din brațele lui Pepperdyne.

— Încă n-am avut plăcerea să-l cunosc.

Copilul se oprise din plâns, iar Pepperdyne îl legăna încet în brațe.

— Din câte am înțeles, Matt Burnwood e un tip care susține supremația rasei albe, dar genul de individ îmbrăcat în costume elegante. E frumos, inteligent, educat și cultivat. Dar mai e și expert în domeniul armelor, un supraviețuitor și un fanatic. Crede că tatăl lui îl are pe Dumnezeu în buzunar. Dacă Gibb îi spune să sară, el întreabă cât de sus.

Făcu o pauză înainte să adauge:

— Oricine se pune cu ei, e ca și mort.

John îi aruncă o privire.

— Are dreptate, John, zise atunci Pepperdyne, ghicind gândul prietenului său. E vai de ea dacă vreunul din indivizii ăștia ajunge în preajma ei.

— Atunci, înseamnă că treaba asta nu-i numai o chestie de supraveghere.

— Departe de așa ceva. Chiar dacă sunt în spatele gratiilor, cei doi Burnwood au tentacule lungi. De unii – poate chiar de foarte mulți – poate că nici nu știm încă.

— Isuse!

— Să n-o scapi din ochi. Suspectează pe toată lumea. Peste câteva minute, apărură și femeile. Kendall luă copilul din brațele lui

Pepperdyne, iar polițista le dădu vestea care schimbă cursul evenimentelor.

— Doamna Burnwood nu se poate urca în alt avion până când un doctor n-o să-i examineze urechile.

— Am avut niște probleme în ultima vreme, spuse Kendall. Probabil că infecția s-a localizat în urechi. Presiunea din avion mi-a provocat o durere îngrozitoare.

Pepperdyne se întoarse spre John.

— E misiunea ta.

McGrath se uită la ea, fiind pentru prima oară când se priveau în ochi. Nu putea spune de ce evitase să o facă până atunci. Poate că se temuse de ce ar fi putut să vadă și de felul în care ar fi putut să-l afecteze.

Lisa îl părăsise. În timp ce el era plecat într-o misiune, ea și-a luat lucrurile și o parte din ale lui și a plecat. Nu lăsase niciun bilet, niciun număr de telefon, nicio altă adresă. Nimic. Punct. Lui nu-i pasase, dar ar fi vrut ca ea să știe cât de puțin îi simțea lipsa. După plecarea ei, el se bucurase foarte mult de singurătate și jurase să nu se mai încurce cu nicio femeie o vreme.

Dar era ceva în legătură cu aceea...

Îl privea drept în ochi, fără să clipească. Atunci bănuî el pentru prima oară că era o mincinoasă înăscută. Privirea ei era prea constantă ca să fie absolut sinceră. O asemenea candoare nu putea fi obținută decât după multe ore de exerciții.

Bănuia că așa-zisa durere de urechi era un truc pentru a întârzia călătoria. Poate avea chiar să încerce să fugă, să se strecoare prin mulțimea de oameni de la aeroportul din Dallas.

Totuși, ținând seama că durerea ar fi putut fi reală, trebuia să o ducă la un medic și să rezerve locuri la o altă cursă, mai târziu.

În fața aeroportului, Pepperdyne îl părăsi.

— Distracție plăcută, amice, îi spuse el bătându-l pe spate.

— Să te ia naiba, murmură John, dar prietenul lui râse și se urcă într-un taxi.

După aceea, John se trezi înghesuit într-un alt taxi, cu un șofer care nu vorbea englezește, două femei și un copil care plângea. Folosindu-se de câteva cuvinte-cheie și gesturi, îi spuse șoferului că trebuiau să ajungă la cel mai apropiat spital de urgență.

Când ajunseră, polițista rămase în sala de așteptare cu copilul, iar John o însoți pe Kendall în sala de consultații. O soră îi luă tensiunea, temperatura, îi puse câteva întrebări și apoi îi lăsă singuri.

Ea stătea pe masă, cu picioarele atârând. John își băgă mâinile în buzunare și, stând cu spatele la ea, începu să studieze un desen color al sistemului circulator care era agățat pe perete.

— Ți-e frică să nu fug?

El se întoarse cu fața.

— Poftim?

— Ai venit cu mine aici de teamă să nu cumva să ies pe ușa din dos?

El nu spuse nimic, dar nici nu era nevoie. Ea începu să râdă ușor.

— Crezi că mi-aș putea abandona copilul?

— Nu știu. Ai face-o?

— Nu, spuse ea categoric.

— Sarcina mea e să-ți ofer protecție, doamnă Burnwood.

— Și pe urmă să mă predai autorităților din Carolina de Sud.

— Exact.

— Unde probabil că o să fiu omorâtă. Nu vezi deloc ironia? Mă aperi în timp ce mă duci acolo unde o să fiu în cel mai mare pericol.

Adevărul era că el sesiza ironia. Dar, la naiba, nu-și făcea decât meseria. Nu era plătit să se gândească la ce era mai bine de făcut.

— Atâta timp cât vă aflați în grija mea, nu trebuie să vă scap din ochi, spuse el rigid.

Când intră, doctorul îl privi pe John nedumerit.

— Sunteți domnul Burnwood? îl întrebă el.

John îi arată legitimația.

— Șerif? Adevărat? Și dânsa e prizonieră dumitale? Dar ce-a făcut?

— A apucat-o durerea de urechi în avion, zise John tăios. Aveți de gând să o examinați sau nu?

Doctorul o ascultă cu stetoscopul, îi pipăi gâtul și sesiză că avea glandele puțin umflate, după care îi examinează urechile și confirmă că avea o infecție neplăcută în spatele ambelor timpane.

— Poate să zboare cu avionul?

— În niciun caz. Doar dacă vreți să se spargă timpanele.

Așteptă în hol în timp ce sora îi făcea o injecție cu antibiotic. Apoi Kendall ieși și, în timp ce se îndreptau spre sala de așteptare, îl surprinse cu întrebarea:

— Ai crezut că mint, nu?
— Mi-a trecut prin cap.
— N-aș irosi o minciună pe ceva ce poate fi descoperit cu atâta ușurință.

— Asta înseamnă că aștepti cu minciunile până când o să fii sigură că n-o să te descopere nimeni.

Ea se opri și se întoarse spre el.

— Exact, domnule McGrath.

— N-ar trebui să fie prea rău.

— Ți-e ușor să vorbești așa, spuse John care era teribil de prost dispus și găsea banalitățile lui Pepperdyne enervante. Nu tu trebuie să faci o mie de mile cu mașina.

După ce luase o cameră la motel pentru cele două femei și copil, se duse direct să-i dea raportul lui Pepperdyne, care discută despre transferul doamnei Burnwood cu șeful poliției din Columbia.

— N-ai încotro, John, spuse Pepperdyne răbdător. Potrivit spuselor doctorului, n-are voie să zboare cu avionul cel puțin o lună. Nu putem aștepta atâta. Călătoria asta o să dureze doar trei zile și două nopți.

— Aș putea s-o fac foarte ușor în două zile.

— Singur. Fără pasageri. Mai ales un copil mic. O să parcurgeți aproximativ trei sute de mile pe zi. N-o să fie deloc plăcut, dar n-o să dureze o veșnicie.

Ignorându-i expresia îndurerată, Pepperdyne îi dădu un itinerar și o hartă rutieră.

— O să plecați dimineață și o să vă petreceți prima noapte în Monroe, Louisiana. A doua noapte în Birmingham. Iar ziua următoare, vă îndreptați în continuare spre Columbia.

Oare avea să apuce sfârșitul acelei călătorii? se întrebă el.

— Bine măcar că o să fie și Ruthie Fordham cu mine, spuse el încercând să vadă partea plăcută a lucrurilor, dacă exista așa ceva. Pare să se înțeleagă bine cu amândoi.

— O să stea cu doamna Burnwood și cu copilul. Am aranjat să ți se ofere camera alăturată la fiecare din moteluri.

John aruncă o privire itinerariului.

— Mi-e groază de fiecare milă. Crezi că putem avea încredere că n-o să încerce să facă o nebunie?

— Să fugă, vrei să zici?

— E speriată, Jim.

Pepperdyne zâmbi.

— N-ai putut să te abții, nu? Ai analizat-o fără să vrei.

— N-a fost nevoie s-o analizez. Până și un orb ar putea să vadă că e îngrozită.

— N-o să plece nicăieri fără copil. I-ar fi foarte greu să se lupte cu voi doi și să fugă având cu ea și un copil mic.

— Poate că ai dreptate, dar doamnă are curaj, nu glumă. Și mai e ceva ce ar trebui să știi. E o mincinoasă.

— Mincinoasă? repetă Pepperdyne râzând. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nascoceste povești.

— Doar nu crezi că a nascocit și...

— Nu. În legătură cu Frăția spune adevărul. Dovezile pe care le-ai adunat până acum confirmă treaba asta. Dar doamna Burnwood ține cărțile foarte aproape de piept. Ascunde ceva. Are o fire șireată.

— E avocată, doar.

Afirmația lui Pepperdyne îl făcu să zâmbească pe un agent care lucra la un computer în partea cealaltă a încăperii. Pepperdyne se întoarse spre el.

— Ai descoperit ceva?

— Facem o verificare de rutină a ei, deși se pare că nu e nimic în neregulă, îi spuse Pepperdyne lui John. Potrivit raportului victorii/înfrângeri a fost o apărătoare publică foarte șireată și i-a înnebunit pe cei din domeniu din Prosper. Știind ce știm acum despre oamenii din pozițiile-cheie de acolo, trebuie să fie foarte tare dacă a rezistat atâta timp.

— Și atunci, care-i problema? Întrebă John arătând spre computer, fiindcă știa că acesta era conectat la numeroase rețele naționale și internaționale de informații.

— Se pare că avem un virus în sistem. Informațiile pe care le primim n-au niciun sens. Încercăm să-i dăm de capăt.

— Anunță-mă când afli ceva.

Jim râse.

— Doctorul McGrath e curios să vadă care e punctul ei vulnerabil, hm?

— N-ai de ce să te aprinzi așa, spuse John dând să plece. La vechile obiceiuri se renunță greu, atâta tot.

— Poți să te întorci când vrei. Mi-ar plăcea foarte mult să te numeri printre oamenii mei.

Pepperdyne vorbea serios și John îi era recunoscător fostului său coleg pentru votul de încredere, dar răspunsul lui era în continuare negativ.

— Prea multă tensiune. Actuala mea ocupație e mai puțin stresantă.

După aceea se uită la harta rutieră pe care era marcat drumul lor din Texas până în Carolina de Sud și adăugă sumbru:

— A fost, până acum.

Tot aducându-și aminte, John ajunsese la dimineața accidentului. Când plecaseră din Birmingham, el era morocănos și dornic să îi predea pe doamna Burnwood și pe copilul ei. Estimă că aveau să ajungă în capitala statului Carolina de Sud pe la apusul soarelui. Imediat după ce luaseră micul dejun în cafeneaua motelului, îl urcase pe toți în mașină. Afară ploua ușor.

Cu cât înaintau spre est, cu atât ploaia se întetea. Pe la amiază, nervii îi erau încordați la maximum. Umerii îl dureau cumplit datorită faptului că trebuia să țină strâns volanul. Înjură în gând camioanele cu remorci care treceau cu viteze pe care el le considera primejdioase chiar și pe acea autostradă interstată. Bineînțeles că cineva făcu o greșală.

John observă imediat că circulația se încetinise pe toate benzile și, în cele din urmă, mașinile ajunseră să se târască. Dădu drumul radioului pe frecvența poliției și ascultă din ce în ce mai nerăbdător cum polițiștii discutau despre accidentul grav care provocase acel blocaj.

Accidentul, în care erau implicate câteva autovehicule, se datorase tot ploii, care părea să se reverse asupra întregii părți de sud-est a țării, provocând inundații locale și alte nenumărate neplăceri.

Potrivit calculelor lui John, accidentul trebuia să se le la câteva mile în fața lor. Circulația de pe alte benzi fusese oprită pentru a se permite accesul ambulanțelor. Îi părea rău pentru oamenii implicați, dar era furios din lăuză acelei întârzieri.

Ruthie Fordham se afla în față, lângă el. Îi dădu harta și o rugă să se uite să vadă dacă nu exista vreo altă rută pe unde ar fi putut să o ia. Era una, îi spuse ea, dar avea să-i îndepărteze de la traseu. El hotărî că era de preferat să parcurgă câteva mile în plus decât să stea pe loc. Ieși din șirul de mașini.

Așa ajunseră pe drumul de țară în mijlocul căruia destinul așezase trunchiul unui copac prăbușit. Hotărârea lui de a devia de la traseul stabilit o costase viața pe Ruthie Fordham. Nu se aflaseră într-o zonă celulară, așa că el nu putuse să sune la biroul din Columbia de la telefonul din mașină. La radio, pe frecvența poliției, se urzeau tot felul de apeluri în legătură cu accidentul, așa că nu contribuise și el la acea zăpăceală.

După ce ieșiră de pe interstată, intenționa să oprească și să sune de la un telefon public. Dar nu existau telefoane publice pe drumurile de țară. Drept urmare, nimeni nu știa exact unde se afla el în acel moment.

Oare cât îi așteptaseră în Columbia înainte să pornească în căutarea lor? Cu siguranță că, deja, oamenii lui Jim aflaseră că fuseseră la spitalul din Stephensville. Probabil că descoperiseră cadavrul domnișoarei Fordham. Oare avea familie? se întrebă el. Din cauza greșelii lui de gândire, colega lui murise inutil. Încă o bilă neagră pentru John McGrath.

La naiba, Kendall Burnwood era deșteaptă. Acum, când stătea să se gândească, John își dădea seama că femeia aceea nu lăsase nicio urmă. Oricine ar fi investigat dispariția lor, ar fi avut impresia că el, Kendall și copilul se evaporaseră, pur și simplu.

Realiză că ea nu mai cânta. Auzi conductele de apă făcând zgomot prin pereți și știu că ea dăduse drumul la duș. Mai avea câteva minute de gândire înainte ca ea săi descopere că se trezise.

Fusese o idee extraordinară să susțină că era soțul ei. Acest lucru îi permitea să vorbească în numele lui când *el* nu putea. Dar, odată ce spusese minciuna aceea, trebuia neapărat să continue. Și acest lucru îl făcuse bine.

Toate răspunsurile pe care ea le dăduse la întrebări, se bazaseră pe adevăr. La fel și povestirile despre ziua nunții, noaptea nunții, aventura lui. Totul fusese real. Numai că ea povestise despre căsnicia ei cu Matt Burnwood. Ținându-se de adevăr, în loc să născocească altă poveste,

nu putea fi prinsă prea ușor. Inteligent. De asemenea, îi spusese și numele lui adevărat, în caz că făcea vreo greșeală. Era foarte bună.

Atât de bună, încât John începu să se întrebe dacă nu cumva noaptea precedentă fusese încă o minciună.

CAPITOLUL 29

Un alt coșmar îl trezise în timpul nopții. Nu fusese la fel de intens precum celelalte, dar îl tulburase suficient de mult ca să-l facă să se trezească. Agitat și transpirat, dăduse la o parte cearceaful umed și se ridicase în capul oaselor.

Kendall nu fusese în paț, dar acest lucru nu îl alarmase. Obişnuia să se trezească de multe ori în timpul nopții pentru a se duce să vadă ce făcea copilul. Poseda acel sistem senzorial matern care o înştiinţa imediat de necesităţile acestuia. Uneori le anticipa chiar, ceea ce îl uluia întotdeauna.

Proptindu-se în cârje, ieşi pe hol îndreptându-se spre celălalt dormitor. Coşul era gol. La fel şi camera. Simţi deodată un fior neobişnuit de nelinişte şi de regret. Oare plecase pe furiş? Fusese ciudat de tăcută şi liniştită toată ziua. Oare pusese la cale o altă fugă?

Se întoarce repede şi aproape că începu să alerge în cârje, dacă se putea spune așa, până în living-room, unde se opri atât de brusc, încât fu gata să cadă.

Încăperea era luminată doar de razele lunii care pătrundeau prin perdelele subţiri de la ferestrele deschise. Adierea uşoară a vântului umfla perdelele ca pe nişte pânze şi probabil că aceasta căutase şi Kendall.

Stătea în balansoar, ţinându-l pe Kevin în braţe. Breteaua cămăşii de noapte fusese lăsată în jos pentru a-l putea alăpta. Guriţa lui era agăţată de sfârc. La fiecare câteva secunde, copilul scotea un sunet ca şi cum ar fi supt, după care gura se relaxa din nou.

Amândoi dormeau.

Acum, când îşi amintea, John îşi dădu seama că felul în care se uitase fusese total necuviincios, o gravă încălcare a intimităţii ei, dar nu putuse să se retragă încet spre dormitor. Fusese încremenit de dorinţă.

Nici măcar părul ei ciuntit nu strica imaginea frumoasă pe care o forma, așa cum stătea cu capul rezemat de spătarul balansoarului. Gâtul arcuit și scobitura de la baza acestuia erau luminate de lună, iar adâncitura dintre sâni era cufundată în umbră și, astfel, transformată în ceva misterios. Ar fi vrut tare mult să cerceteze acea vale ispititoare. Își imaginează cum ar fi fost să o sărute în acel punct și acea fantezie îi provocă o dorință sexuală atât de mare, încât gemu fără să vrea.

Și-o înăbuși imediat, de teamă că nu cumva să o trezească. Era prea bătrân să se uite pe furiș la sânul dezgolit al unei femei. Era o prostie, ceva imatur și foarte asemănător cu masturbarea să se excite în taină privind o femeie aflată în partea cealaltă a unei încăperi.

Dezgustat de sine, voise să se întoarcă și să plece, dar nu fusese capabil. Concentrându-se asupra buzelor ei pline, care îl duseseră în pragul nebuniei, simțise o dorință extrem de intensă de a le devora. Ar fi vrut să guste din sânii ei plini, să-i exploreze tărâmul exotic al poalei și să-i adune gustul pe limbă. Ar fi vrut...

Deodată, un fluierat șuierător străpunsese liniștea.

Ea fu trezită brusc.

El tresări speriat și una din cârje îi căzu pe podea. Timp de câteva secunde rămaseră încremeniți astfel. El era excitat și, pe deasupra, stânjenit și furios că ea îl surprinsese.

— Ce naiba a făcut așa?

— Ceainicul, spuse ea cu răsuflarea tăiată și își ridică repede breteaua.

Copilul se strâmbă și scoase un sunet de nemulțumire când ea îl desprinse de la sân, așezându-l pe umăr.

— L-am pus pe foc înainte să mă așez să-l alăptez pe Revin. Dar tu de ce te-ai trezit?

— E prea cald ca să pot dormi.

— Am observat că ai fost cam agitat în seara asta. Vrei puțin ceai?

Ceainicul continua să șuiere.

— Ceai de plante. Fără cofeină.

— Nu, mulțumesc.

Ea veni spre el.

— Atunci, ține-l puțin pe Revin, până îmi pun eu o ceașcă.

Îi puse copilul în brațe și apoi se duse repede la bucătărie. Timp de câteva momente, el nu făcu nimic. Se forță să facă în așa fel ca mintea

să nu înregistreze nicio senzație. Apoi, încet-încet, permise câtorva impulsuri senzoriale să străpungă barierele aversiunii și groazei. Kevin era un copil dolofan. De aceea fu foarte surprins că era incredibil de ușor. Tot uluitoare era și moliciunea pielii lui. Sau poate se părea doar că era moale în comparație cu pieptul lui păros.

În sfârșit, își făcuse destul curaj să se uite la copil. Privirea acestuia era ațintită asupra lui. Își ținu respirația. Cu siguranță că avea să înceapă să urle când avea să-l recunoască.

Însă, gurița lui Kevin se deschise pentru un căscat larg, lăsând să se vadă gingiile fără dințișori și limba micuță.

Fără să vrea, John râse ușor.

— Știam eu că voi doi o să vă înțelegeți foarte bine dacă tu o să lași jos garda.

Nu observase că se întorsese Kendall. Își ridică privirea și o văzu uitându-se la el pe deasupra unei cești de ceai cu aromă de portocale.

— Bănuiesc că e drăguț.

— E minunat și o știi foarte bine. Te place.

— De unde știi?

— Face balonașe. Când e fericit, face balonașe.

În realitate, copilul saliva serios și își agita încântat mânuțele. Părea mulțumit, dar John tot nu era sigur.

— Ar fi mai bine să-l iei acum.

Ea păru amuzată, dar nu spuse nimic și puse ceașca pe măsută, după care luă copilul și îl duse în camera lui.

— A adormit din nou imediat, spuse ea când se întoarse. De ce n-or fi și adulții la fel de norocoși?

— Noi avem prea multe în minte.

— Tu ai ceva în minte?

El căută vreo tentă ușoară de ironie în glasul ei, dar nu detectă nimic. Îi pusese întrebarea cu seriozitate, așa că el îi răspunse la fel.

— Da, am ceva în minte. De fapt, e tot timpul în mintea mea.

Nu spuse mai mult. Ochii ei se înceteșară și vocea îi deveni răgușită.

— Nici mie nu prea îmi iese din minte.

El nu credea că ar mai fi suportat încă o respingere, ilar, după ce ea spusese acest lucru, nu putu să nu întindă brațele spre ea. Kendall se lipi ușor de pieptul lui, iar ceașca îi căzu din mână, spărgându-se pe podea și împroșcând ceaiul calduț pe picioarele lor goale. Ea își afundă

degetele în părul lui de pe piept și își ridică privirea. El dădu drumul cârjei și își strecură degetele prin părul ei tuns, ținându-i capul nemișcat.

Buzele ei așteptau dornice. Datorită ceaiului, gura îi era caldă. El o sărută cu atâta pasiune, încât, când se opri în sfârșit, ea își lipi obrazul de pieptul lui.

— Mai încet, John. Nu mai pot să respir.

— Bine, spuse el cu o voce îngroșată. Respiratul e opțional.

Râzând ușor, ea își plimbă mâinile peste umerii lui.

— Nu-mi vine să cred că te ating. Am dorit atât de mult s-o fac, de atâtea ori.

— Atinge-mă cât vrei.

El nu sperase decât un sărut lung și neîntrerupt care să-i mai potolească dorința. Să o guste doar atât cât să poată supraviețui acelei nopți. Așa că răspunsurile ei, atât verbale cât și fizice, îi întrecuseră cu mult așteptările. Realitatea era mai fascinantă decât oricare din fanteziile lui.

În timp ce gura lui continua să o soarbă pe a ei, ea îl luă de gât. El își lăsă mâinile să alunece pe toracele ei, apăsându-i părțile laterale ale sânilor. Aceștia îi împungeau pieptul și contactul îl făcu să ia foc.

Își lăsă capul în jos și își frecă obrazul aspru de umflătura palidă a sânilor ei. Îi sărută prin materialul subțire al cămășii de noapte și trase nerăbdător, până când îi simți sfârcurile în gură.

Gustul ei îl îmbătă. Lipi sfârcul de cerul gurii și supse.

— Oh, Doamne.

Glasul ei sugrumat și oftatul pe care îl scoase erau cele mai sexy sunete pe care le auzise vreodată și le putea imagina. Îi sărută gâtul.

Ea se întoarse încet. El îi ridică brațele puțin deasupra capului, lipindu-i-le de perete.

Apoi, îi ridică încetul cu încetul cămașa și își strecură mâinile pe sub chiloții ei, frământându-i fesele. După aceea, cu o mână îi cuprinse sânul, în timp ce pe cealaltă o lăsă să-i alunece peste burtă, peste părul pubian și între pulpe.

Era foarte udă. Acea descoperire îl făcu să amețească de dorință. O mângâie cu două degete, strecurându-le încet înăuntru.

Își dădu seama că nu avea să mai uite niciodată cât de strâns fusese ținut și cât de intim.

Își împinse șoldurile ușor și își lipi erecția de șezutul ei. Îi atinse sfârcul ușor, frecându-i-l, în timp ce își mișca degetele înăuntru. În curând, ea începu să-și miște șoldurile și încleștă pumnii pe tapet.

Ea ajunsese la orgasm în tăcere, dar zguduitor. Imediat după ce se potoliră zvâcnirile, el își retrase mâna și, întorcând-o cu fața, o îmbrățișă. Ea se sprijini de el, sleită de puteri și gemu în părul lui de pe piept.

După câteva clipe, el îi strecură degetul sub bărbie și îi înălță capul.

— Te-aș duce în brațe până în pat dacă aș putea.

Ea înțelese. Îi luă cârjele de jos și le dădu, după care îl conduse spre dormitor. Acolo, el își scoase lenjeria și se strecură în pat.

Deodată, ea ezită. Chiar și după acea experiență sexuală incredibilă pe care tocmai o trăiseră, ea păruse feciorelnică și nesigură acolo, în picioare, lângă pat.

În dimineața aceea, înțelegea de ce ezitase. În ultimele două săptămâni își petrecuseră aproape fiecare clipă unul în compania celuilalt, dar erau, de fapt, niște străini. El nu era soțul ei. Ci doar un amant.

Undeva, în adâncul sufletului, el știuse acest lucru. Dar ignorase acea voce lăuntrică supărătoare. Nu voise să-și audă conștiința. Neținând seama de intuiția are îi spusese că era o greșeală foarte mare, el o luase de mână și o trăsese în pat, lângă el.

— Întinde-te.

— Poți... cu ghipsul...?

— Nu-i nicio problemă.

O întinse pe spate, îi scoase cămașa de noapte aruncându-i-o pe jos, după care îi mingile sâni și abdomenul.

Privindu-i chipul pentru a-i vedea reacțiile, John îi conduse mâna spre sexul său. Pentru o fracțiune de secundă, ea ezită. Apoi îl mângâie de sus până jos. Și din nou.

Înjurând ușor, el îi desfăcu pulpele și se lăsă între ele. Observă cicatricea rămasă în urma cezarienei și, încruntându-se, își plimbă vârful degetului peste ea, așa rum tăcuse în prima seară când sosiseră în casa aceea.

— Ești sigură că e bine să...?

Ea zâmbi și îi atinse pieptul.

— E bine.

Din cauza ghipsului, el trebui să se sprijine numai în brațe. O privi drept în ochi când o penetra cu o încetineală intenționată.

Se cufundă în ea până când îi fu imposibil să mai avanseze. Ținându-i capul în mâini, o sărută. Când puse capăt sărutului, el îi șopti:

— M-ai mințit, Kendall.

Ea îl privi repede, speriată.

El începu să se miște, împingând și retrăgându-se într-un ritm perfect cu unduirea șoldurilor ei.

— N-am mai fost niciodată cu tine așa, spuse el, încercând să nu își piardă controlul complet. N-aș fi putut să uit așa ceva.

Ea îl strânse mai tare, mișcându-se sub el.

— Nu te opri.

— Mi-aș fi amintit. Mi-aș fi amintit asta. Cine naiba ești? murmură el.

Ea își arcui spatele.

— Nu te opri, te rog.

Nu s-ar fi oprit, oricum. Se mișcară amândoi până ajunseră la un orgasm tumultuos, trupurile unindu-li-se într-un fel pe care el știa sigur că nu îl mai cunoscuse niciodată.

Când el se dădu la o parte, ea se întinse pe piept.

— Ține-mă strâns, îi șopti.

El o făcuse încântat. Atâta timp visase să atingă ceea ce putea să vadă.

Istovită și cu o voce somnoroasă, ea murmurase:

— John, de ce n-am fost rușinoasă cu tine?

— Nici n-ar fi fost normal. Doar sunt soțul tău.

Ea nu mai răspunsese nimic pentru că adormise. El se întrebă acum dacă ea își dădea seama că spusese cu glas tare ce gândea. Dăduse frâu liber senzualității cu un bărbat cu care nu mai fusese niciodată și voise să știe de ce.

Și John însuși ar fi vrut să știe.

Dar nu își putea permite să mediteze. Trebuia să se gândească numai la faptul copleșitor că avusese un raport sexual cu o martoră principală de siguranța căreia era răspunzător. Amnezia nu era o scuză. El știuse. Fir-ar să fie, știuse tot timpul că ea mințea.

Dar, cu toate acestea, se culcase cu ea. Și fusese extraordinar, atât de zguduitor, încât făcuse să-i revină memoria. Își amintea că era ofițer

federal. Ofițerii federali nu trebuiau să aibă raporturi sexuale cu femeile pe care erau însărcinați să le supravegheze. Nimeni nu privea cu ochi buni așa ceva.

Și, atunci, ce naiba avea să facă?

Nimic din experiența lui de psiholog, de agent FBI, de polițist nu îl pregătise pentru acel gen de situație. Nu avea niciun act prin care să dovedească cine era. Și cui să-i dovedească? Nici măcar nu știa exact unde se aflau.

Și, pe deasupra, mai avea și un picior rupt. Cât de departe se aștepta să ajungă sprijinit într-o pereche de cârje? Ea nu avea să-l lase să pună mâna pe cheile mașinii. Dacă reușea să se furișeze și să ia mașina, nu avea nicio îndoială că ea ar fi plecat până se întorcea el. Avea, cu siguranță, toate motivele să vrea să dispară iarăși și era incredibil de plină de resurse. Ar fi găsit o modalitate prin care să se evapore împreună cu Kevin.

Unde naiba îi era pistolul? Ea spusese că nu avea să mai găsească ascunzătoarea și, deocamdată, avusese dreptate. Îl căutase peste tot.

Ea era foarte mândră de sine pentru faptul că nu lăsase nimic la întâmplare, plănuiind totul dinainte. Până atunci îi fusese ușor, din cauza stării lui. Ei bine, își spuse el, poate că șeriful John McGrath a fost amnezic și neputincios în ultimele două săptămâni, dar, de acum înainte, își reintra în funcție.

Se dădu jos din pat și se duse la dulap pentru a-și lua o pereche de chiloți curați. Ea îi strânsese cu grijă lenjeria, separat de ciorapi. „Ca o soție”, își spuse el și trânti furios sertarul.

Zgomotul acela puternic răsună ca o bubuitură de tun în liniștea casei, făcându-l să se strâmbe. Stătu puțin să asculte și răsuflă ușurat când auzi apa de la duș curgând în continuare. Mai avea câteva minute ca să caute pistolul.

Era prea deșteaptă ca să se fi descotorosit de el. Dacă nu avea de gând să-l folosească împotriva lui – ceea cu rămânea, totuși, o posibilitate, își spuse el mohorât – l-a fi păstrat ca să se apere cu el. Poate că existau membri ai acelui grup în libertate, care o căutau. Nu ar fi aruncat pistolul.

John căută prin sertare, încercând să nu deranjeze bikinii și sutienele așezate cu grijă. Negăsind nimic în dulap, se întoarse la pat și își strecură mâinile între saltea și arcuri, deși nu se aștepta să-l

găsească acolo, din moment ce aceea fusese prima lui ascunzătoare, complet lipsită de imaginație.

Căută pe raftul de sus al dulapului. Se târî pe jos, căutând scânduri dislocate sub care ea ar fi putut să ascundă arma. Sertarele noptierei erau goale.

Apa se opri, deodată.

John își trecu mâinile prin păr într-un gest de neputință. Ce avea să facă? Trebuia să ia o hotărâre. Repede. Imediat.

Impresia lui în legătură cu Kendall Deaton Burnwood se dovedise corectă – era o mincinoasă extrem de pricepută. Avea curajul și inteligența necesare pentru a pune în aplicare planul cel mai îndrăzneț, chiar dacă pentru acest lucru trebuia să consume așa-zisa căsătorie cu un bărbat care, de fapt, era temnicerul ei.

Ba, mai mult, era mamă, temându-se pentru viața copilului ei la fel de mult ca pentru a ei. Era în stare de orice pentru a-și apăra copilul.

Dar nici măcar faptul că era mamă nu justifica răpirea unui ofițer federal. Încălcase mai multe legi decât îi veneau lui în minte în momentul acela. Misiunea lui era de a o preda autorităților în drept. Și asta va face. Cu orice preț.

Ieși în hol. Ușa băii era ușor întredeschisă. Încercând să nu facă niciun zgomot, el se apropie încet și o deschise mai mult.

Kendall stătea în dreptul chiuvetei. Părul, șters cu prosopul, avea aspectul unor țepi uzi. Avea pe ea numai pereche de bikini. Un braț era ridicat deasupra capului își dădea cu pudră la subsuoară.

Fredona fals, dar plăcut.

El nu își permise să zâmbască. Nu își permise să simtă niciun pic de tandrețe.

Isuse, oare avea să aibă puterea?

Era bine. Era necesar. Dar avea să fie al naibii de greu, poate cel mai dificil lucru din cariera lui. Din ambele cariere.

Deși o mulțime de instincte încercau să-l împiedice, el o forță să înainteze. Se temea ca ea să nu-l zărească în oglindă, dar acest lucru nu se întâmplă, deși el se afla la o mică distanță de ea. El scoase ușor cărja de sub braț și o apucă strâns.

Apoi, cu cealaltă mână, o apucă de braț și o răsuci brusc.

CAPITOLUL 30

— Cum adică a dispărut?

Gibb Burnwood nu primi vestea bine. Vocea îi era la fel de ucigătoare ca și privirea.

Avocatul familiei Burnwood rămase netulburat. Stând cu un picior proptit pe genunchiul celuilalt și cu mâinile lungi și subțiri împreunate în poală, Quincy Lamar era întruchiparea eleganței și calmului sudic.

Arăta de parcă nu ar fi fost asudat în viața lui. Costumul lui avea o croială impecabilă. Manșetele cămășii erau încheiate cu butoni bătuți cu diamante. Părul îi era uns cu ulei, iar unghiile manichiurate.

Fandoseala lui îi întorcea stomacul pe dos lui Gibb. Nu l-ar fi acceptat pe Lamar dacă nu ar fi avut reputația de avocat foarte bun, cel mai șmecher și cel mai coruptibil avocat. Unii din cei mai mari escroci ai Sudului erau liberi grație lui Quincy Lamar.

— Cum a scăpat? Când? întrebă Gibb.

— Din câte am înțeles, a dispărut de mai bine de două săptămâni.

— Două săptămâni! tună Gibb. Și noi abia acum aflăm? De ce nu ni s-a spus mai înainte?

— Nu văd niciun motiv să strigați la mine, domnule Burnwood. V-am spus tot ce știu și abia am aflat eu însumi.

Vocea lui Lamar era la fel de inofensivă în aparență, ca whisky-ul sorbit. Dar putea ameți niște jurați sau un adversar.

— Doamna Burnwood a fost luată în custodie în Denver. Tocmai era escortată înapoi în Carolina de Sud pentru a apărea ca martoră principală la proces.

Matt vorbea pentru prima oară.

— Păcat că am divorțat de ea. Atunci n-ar mai fi putut depună mărturie împotriva mea.

— Sunt sigur că nu e forțată, spuse Lamar și făcu o pauză pentru a îndepărta o scamă imaginară de pe mânecă. Undeva, pe drum, doamna Burnwood le-a scăpat și...

— Le-a scăpat? A scăpat din mâinile a doi polițiști?

Lamar îi aruncă o privire furioasă lui Matt.

— Doriți să continui, sau mă întrerupeți tot timpul?

— Îmi pare rău, zise Matt încordat.

Avocatul nu se grăbi să reînceapă, însă. Îi aruncă lui Gibb o privire disprețuitoare care parcă spunea că ar fi trebuit să-și învețe fiul bunele maniere. Lui Gibb îi venea să-l strângă de gât, dar era la fel de nerăbdător că Matt să afle cum dispăruse Kendall.

— Unul din polițiști era o femeie, explică Lamar, după care le spuse de infecția lui Kendall, din care motiv fuseseră nevoiți să parcurgă restul traseului cu mașina și să-și petreacă vreo două nopți pe drum.

Apoi adăugă, de parcă și-ar fi adus aminte deodată:

— Presupun că bărbatul trebuia să-i ofere protecție și intimitate doamnei Burnwood, în timp ce polițista se ocupa de copil.

Gibb și Matt se priviră, după care țâșniră de pe scaun în aceeași clipă. Lui Gibb îi făcu plăcere expresia de spaimă de pe chipul avocatului când îl apucă de cravată de culoarea levănțicăi și îl trase în sus de pe scaun.

— Ce-ai spus?

Gardianul intră imediat, ducând deja mâna la pistol.

— Dă-i drumul! îi strigă el lui Gibb.

Acesta îi dădu drumul lui Lamar, al cărui șezut format numai din oase ateriza brusc pe scaunul de lemn. Își întinse gâtul, de parcă ar fi vrut să se asigure că îl avea capul pe umeri.

— Totul e în regulă, îi spuse el gardianului, aranjându-și și părul. Clientul meu s-a enervat puțin doar. N-o să se mai întâmple.

Gardianul așteptă ca să fie sigur că avocatul avea totul sub control, după care ieși din încăpere și închise ușa.

— Kendall are un copil?

— Băiat sau fată? Ce vârstă are?

Ignorându-le întrebările, Lamar se uită la Gibb cu niște ochi de reptilă.

— Dacă mai pui mâna pe mine încă o dată, ies de-aici și o să te duci dracului împreună cu camarazii tăi neciopliți și fasciști. Ne-am înțeles, domnule Burnwood?

Vocea lui șuierătoare ar fi dat fiori unui om obișnuit, dar Gibb se considerase întotdeauna cu mult superior omului obișnuit. Se aplecă peste masă atât de mult, încât fața lui ajunse la câțiva centimetri de nasul avocatului.

— Să nu mă ameninți, ticălosule. Nu mă impresionezi câtuși de puțin costumele tale elegante, părul uns și cravatele de mătase. Și nu pot să sufăr chestia asta, zise el smulgând garoafa proaspătă de la reverul lui Lamar și strivind-o în pumn. Așa ți-aș zdrobi și mutra. Și acum ai face bine să-mi spui tot ce vreau să știu în legătură cu copilul pe care nora mea îl are cu ea, sau îți rup gâtul cu mâinile mele și-l folosesc ca momeală pentru pești. Ne-am înțeles?

Quincy Lamar, renumit pentru talentul său de a reduce martorii ostili la niște jeleuri tremurătoare, rămase fără grai. Îi aruncă o privire lui Matt, ai cărui ochi reci nu făceau decât să sublinieze amenințarea tatălui lui. Mărul lui Adam îi alunecă în sus și în jos când înghiți în sec.

În cele din urmă, își continuă povestirea:

— Doamna Burnwood are un băiețel, spuse el și scoase din servietă o copie după certificatul de naștere al copilului, pe care le-o dădu celor doi. Bănuiesc că este...

— Al meu, spuse Matt categoric după ce văzu data nașterii. E al meu!

Gibb îl îmbrățișă imediat și îl bătu pe spate.

— Sunt atât de mândru de tine, fiule. Slavă Domnului, am un nepot, în sfârșit!

Sărbătorirea aceea fu, însă, de scurtă durată. Gibb lovi deodată cu pumnul în masă.

— Cățeaua.

Matt se întoarse spre Lamar.

— Ascultă, îi vreau fiul. Fă orice e nevoie ca să mi-l obții și să-l pot păstra. Am divorțat neștiind că era însărcinată. În afară de faptul că am ncerat să mă omoare și m-a părăsit, mi-a mai ascuns și faptul că am un fiu. Așa că n-ar trebui să-mi fie prea greu să obțin custodie absolută.

Lamar îi aruncă o privire nervoasă lui Gibb.

— Fiți înțeleghător, domnule Burnwood. Sunteți acuzați de câteva lucruri. N-ar trebui să ne concentrăm mai întâi asupra încercării de a obține o achitare înainte să pornim o altă acțiune litigioasă?

— Nu se poate dovedi că tata și cu mine am fosil implicați în uciderea aceluia băiat. Și nici în chestiune, asta născocită recent despre acel personaj pe nume Bama.

— „Acest personaj pe nume Bama” întâmplător era un agent FBI, îi reaminti avocatul solemn.

— Mă rog, ce-o fi fost, n-am avut nicio legătura cu împușcarea lui în cap și îngroparea lui undeva, în pădure. Nimeni n-a găsit niciun cadavru, așa că nici măcar nu sunt siguri că e mort. Ticălosul a plecat din oraș pe neobservate, exact așa cum a apărut.

— Și despre dispariția lui Michael Li din închisoare cel puteți spune?

— A evadat, bineînțeles. Nici cadavrul lui n-a apărut și nici n-o să apară vreodată. Iar el n-o să iasă la iveală, pentru că, dacă ar face-o, ar fi acuzat de viol, așa că stă ascuns în timp ce tata și cu mine suntem acuzați de comiterea a două crime care n-au avut loc niciodată.

— Atunci, cum explicați povestea pe care le-a spus-o doamna Burnwood autorităților?

— S-a răătăcit prin pădure, a devenit isterică și a avut halucinații. Și a profitat de ocazie ca să se răzbune pe mine pentru relația pe care am avut-o cu Lottie Lynam.

Gibb își încleștă maxilarul. Era un gest reflex pe care îl făcea ori de câte ori Matt pomenea numele lui Lottie. Aflase de relație aproape chiar din ziua în care aceasta a reînceput. Nu înțelegea deloc cum fiul lui, care era atât scultător și de maleabil în orice privință, avea o asemenea slăbiciune pentru târfa aceea roșcată.

Lui Gibb nu-i plăcuse, dar, ca să mențină armonia în familie, închisese ochii. Lottie era căsătorită, în definitiv. Nu putea ieși nimic prea dezastruos din legătura aceea – nu ar fi fost, de exemplu, un copil. Avusese grijă cu mulți ani în urmă ca acest lucru să nu fie posibil.

Când a aflat că Matt, fiul lui în vârstă de șaisprezece ani, era îndrăgostit în taină de Lottie, Gibb l-a sunat pe tatăl ei, care a fost de acord că numai de ei depindea ca tinerii să nu dea de necazuri. Pentru șaptezeci și cinci de dolari, bătrânul a promis să-i pună o pilulă în

paharul cu lapte. Era un narcotic bun, l-a asigurat Gibb; îl luase chiar de la doctor.

Pilula i-a provocat lui Lottie crampe și același doctor, a spus că era vorba de apendicită. Mituirea doctorului îl mai costase pe Gibb încă două sute de dolari și trebuise să suporte și cheltuielile operației de îndepărtare a apendicelui perfect sănătos al fetei și de legare a trompelor. Cu mai puțin de o mie de dolari, Gibb s-a asigurat că Lottie nu avea să facă un bastard Burnwood. Chiar și în prezent, considera că fuseseră banii cel mai bine cheltuiți.

Atâta timp cât relația lui nu se interfera cu căsnicia și nu îl împiedica să aibă un moștenitor legitim, Gibb și-a închipuit că nu era rău dacă se vedea cu Lottie când bărbatul ei bețiv era plecat din oraș.

Dar nu voia ca toată lumea să afle de acea relație. Matt Burnwood, succesor la conducerea Frăției, nu trebuia să-i poarte sâmbetele unei stricate. Nu era bine pentru imaginea lor. Dacă lui Matt i se permitea să nu țină cont de codul strict al Frăției, ar mai fi cerut și alții excepții de la reguli. Amestecarea sângelui cu persoane de joasă speță sau aparținând altor rase era cel dintâi tabu.

De aceea, Gibb nu suportă să știe că relația fiului său avea să se dea în vileag la proces. Nici nu se punea problema de a se ascunde. Ba Quincy Lamar chiar îi sugerase lui Matt să o folosească pe Lottie ca alibi pentru seara în care Michael Li dispăruse în chip misterios din închisoare, fără să mai fie văzut sau să mai audă cineva ceva de el vreodată.

Dacă doamna Lynam jura că Matt a fost cu ea în seara respectivă, poate avea să-i convingă pe jurați. Lamar îl sfătui pe Matt să recunoască delictul cel mai puțin grav dintre cele două. Adulterul era un păcat, dar nu și pedepsea cu moartea. Nu în America, cel puțin.

Matt și Gibb discutaseră acel lucru, dar încă nu luaseră o hotărâre. Gibb voia să se gândească foarte mult înainte să facă publică relația lui Matt cu femeia aceea. Legătura respectivă nu era cea mai gravă realitate a fiului său, dar dacă ajungea la urechile tuturor, asta aveau să-și amintească oamenii despre el.

Grosul apărării lor constă în negări. Gibb știa că ar fi fost o prostie să nu exploateze orice modalitate de apărare, indiferent cât ar fi fost de neplăcută. Faptul că aflase de existența unui nepot adăuga o nouă

dimensiune situației. Prioritățile se schimbaseră. Poate că nu trebuia să fie atât de hotărât în privința nefolosirii lui Lotie Lynam.

Deși gândurile se îndreptaseră în altă direcție, Gibb urmărise discuția dintre Matt și avocatul lor. Atât vorbărie nu ducea nicăieri. În cele din urmă, Gibb spus cu glas ridicat:

— Ceea ce-ți spune fiul meu, domnule Lamar, este că vrem copilul, care de drept ne aparține. Îl vrem neapărat.

— Exact, spuse Matt.

Lamar ridică mâinile, cu palmele spre exterior, de parcă ar fi vrut să împiedice un atac.

— Vă spun pentru binele dumneavoastră, domnilor. Vă agățați de o speranță absurdă.

Cuvintele lui nu slăbiră cu nimic fermitatea lui Matt.

— O să fac tot posibilul să-mi iau fiul de lângă mama lui. Kendall nu e deloc potrivită pentru a crește un Burnwood. N-o să fie o mamă bună, pentru că n-a fost fost măcar o soție bună. I-am lăsat toată libertatea să facă carieră, ceea ce a fost un pericol făcându-și dușmani din colegii ei. Am fost generos în privința banilor. Am tratat-o frumos și niciodată nu mi-am neglijat responsabilitățile de soț. Întreabă pe oricine. O să auzi că iveam o căsnicie perfectă. Și așa îmi mulțumește ea. Spunând tot felul de minciuni gogonate despre mine și tatăl meu. M-a agresat fizic în locuința noastră și m-a lăsat jos, fără cunoștință. M-a abandonat. Și acum, după mai bine de un an, aflu că are un fiu. Are trei luni și eu nici măcar nu știam că există! Ce monstru de femeie, să ascundă copilul de mine.

După ce își ascultă cu răbdare clientul, Quincy Lamar închise servieta diplomat și se ridică.

— Un discurs excelent, domnule Burnwood. Un conținut puternic. Rostit convingător. Foarte pasionat. M-ați convins nu numai că nu sunteți vinovat de crimele de care ați fost acuzat, dar și că sunteți victima perfidiei incalificabile a doamnei Burnwood. Aveți grijă să vă descurcați la fel de bine și la proces.

Bătu în ușă pentru a-l anunța pe gardian că întrevvedere se încheiase și, în timp ce aștepta să se deschidă, adăugă:

— Atâta timp cât doamna Burnwood nu este de găsit pentru a apărea la proces, nimeni nu poate pune îndoială această poveste

sfâșietoare. Dar când va fi găsită și puteți fi siguri că agenții federali scotocesc fiecare ungher – va fi nevoie de câteva modificări.

După plecarea lui, Gibb și Matt avură doar câteva clipe de singurătate înainte de a fi conduși spre celulele lor.

— Am un fiu, tată! Un băiat.

Gibb îl apucă de umeri.

— O veste grozavă, fiule. Sunt extrem de fericit. Dar va trebui să sărbătorim mai târziu. Din păcate, n-avem timp acum pentru asta. N-am deloc încredere în fandositul ăla de avocat.

— Nici mie nu-mi place. Vrei să renunțăm la el și să luăm pe altcineva?

Gibb clătină din cap.

— Toți avocații sunt incompetenți într-un fel sau altul. Pot fi șireți și neloiali, chiar dacă îți sunt rude, spuse el șed. N-ar fi trebuit să ne bazăm niciodată pe el, sau pe oricine altcineva, ca să gândească și să acționeze pentru noi.

Matt păru nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— A venit timpul să ne ocupăm noi înșine de problemă.

Lottie citi scrisoarea pentru a doua oară. Apoi a treia oară. Mesajul era impertinent, îndrăzneț și la obiect.

Mototoli foaia de hârtie și o aruncă pe jos, după care scoase o înjurătură și se duse la fereastră, privind curte neîngrijită. La fel de clar ca și scrisoarea, spunea: „*Aici locuiește un gunoi*”. Charlie fusese nu numai un soț jalnic, și un susținător jalnic. Ea nu putuse să-și permită vreodată să facă acel loc să arate frumos.

Eh, la ce altceva se așteptase? Că o căsnicie avea să facă minuni în viața ei?

Își avea originea în gunoi și un gunoi avea să fie întotdeauna. Știa asta. Și Charlie știuse. Și Matt știa. De fapt, așa îi spusese încă de prima oară când îi vorbise. Erau în clasa a patra când el o acostase în drum spre să după ce plecaseră de la școală. Și-a dat drumul de pe crengile joase ale unui copac, trăgându-i o sperietură grozavă și tăindu-i calea.

— Te crezi mare, nu-i așa, roșcato? Ei bine, să știi că nu ești. Tatăl meu zice că ai tăi sunt niște gunoaie și că nu trebui să am de-a face cu d-ăștia ca voi.

— Și eu zic că tu și taică-tău sunteți niște rahați. O să fiu bucuroasă să n-am de-a face cu tine, Matt Burnwood. Acum cară-te din fața mea.

Încercase să treacă pe lângă el, dar Matt făcuse un pas în lături și o apucase de umeri.

— Ce te grăbești așa?

A încercat să o sărute, dar ea l-a lovit cu genunchiul și a fugit.

Abia după câțiva ani, el și-a luat inima în dinți și a încercat din nou să o sărute. De data aceasta, ea l-a lăsat. Din ziua aceea, au fost conștienți unul de celălalt, așa cum erau conștienți de faptul că nimic serios nu putea să fie între ei. Încă din copilărie înțeleseseră nuanțele care le deosebeau castele. Proveneau din clase sociale diferite și bariera nu putea fi doborâtă.

Cu toate acestea, flirtaseră, fluturând drapele roșu în fața sexualității lor în formare, care tot crescuse intensitate, până într-o după-amiază caniculară când s-au întâlnit lângă un pârau pe dealuri. Dezbrăcându-se până la lenjeria intimă, se hârjoniseră în apă. Matt propuse vadă care din ei rezista mai mult sub apă.

El câștigase, bineînțeles. Ca premiu, îi ceruse să-și scoată sutienul și să-l lase să-i vadă sânii. Dincolo aroganța lui, ea detecta o vulnerabilitate pe care o găsea foarte plăcută.

Își scosese sutienul.

El o privise.

Apoi, privitul se transformase în atins. Atingerea fu fusese sovăitoare și blândă. De aceea îl lăsase să facă lucruri pe care le interzicea altor băieți. În curând, atingea și ea.

Acea primă oară fusese ceva stângaci și incomod. Matt fusese neîndemânatic și nerăbdător; ea, dornică să-i facă plăcere. Dar își amintea cum le frigea pielea, cum respirau întretăiat, cum le băteau inimile și cum oftau de fericire. Dorința lor fusese sinceră și lipsită de rușine. Și în multe privințe, nevinovată.

Acum, stând cu capul lipit de geamul murdar lacrimile îi șiroiau pe obraji. Îl iubise la nebunie pe Matt Burnwood atunci. Și acum la fel. Și avea să-l iubească întotdeauna.

De aceea îl lăsase să o folosească. Îi recunoștea disperarea din spatele dorinței pentru ea. Și îi răspundea. Îi satisfăcea o nevoie și bănuia că nu era în totalitate ceva sexual.

Ea era răzvrătirea personală a lui Matthew Burnwood pentru faptul că era Matthew Burnwood. Atinsese toate țințele pe care le pregătise tatăl lui. Se ridica la nivelul așteptărilor pe care le impuneau alții. Întotdeauna, acționa cum era de așteptat din partea lui. Relația cu ea era singură abatere pe care și-o permitea.

Faptul că trebuia ținută secret făcuse parte din atracție. Ea era exact opusul femeii pe care toată lumea se aștepta să o aibă el. Dacă ar fi fost cât de cât acceptată în cercurile sociale din care făcea parte familia Burnwood, probabil că Matt și-ar fi pierdut demult interesul față de ea. Dar continuase să se ducă la ea de-a lungul anilor tocmai pentru că era atât de nepotrivită.

Totuși, știa că, în felul lui, Matt o iubea. Nu avea să iubească pe nimeni atât de mult ca pe tatăl lui. Nimeni nu avea să primească din partea lui loialitatea oarbă și devotamentul pe care le rezerva lui Gibb. Pentru acel motiv, Lottie o simpatiza pe Kendall Deaton, care se măritase cu Matt cu un optimism atât de mare. Când era vorba de sentimentele soțului ei, lui Kendall nu îi plăcea deloc că venea după socrul ei și se părea că făcuse acest lucru cunoscut. Chiar înainte să divorțeze de ea, Matt se plânsese adesea că soția lui era prea sinceră.

Și atunci Lottie ce era? Un preș de șters pe picioare? O amantă ascultătoare și neprețioasă?

Răspunsul era foarte clar în scrisoarea pe care o primise de la Matt în ziua aceea. Se aplecă, o luă de jos și o întinse pe masă, netezindu-i încrețiturile.

Matt avea nevoie de ea acum, mai mult decât oricând și decât avea să mai aibă vreodată.

Privi lucrurile vechi și decolorate din jur, plafonul pătat de apă, podeaua de lemn care scârțâia la fiecare pas.

„Mai bună de-atât, viața mea n-o să fie niciodată”, își spuse ea cu tristețe.

După ce Kendall dispăruse din oraș, procesul lui Lottie fusese amânat până se găsisese un alt avocat, a cărui primă măsură fusese de a cere o amânare care să-i permită să studieze cazul și să-și pregătească strategia. Curtea îi acceptase solicitarea. Ținând seama că situația se complicase atât de mult, puteau să treacă alte câteva luni până avea să se stabilească o altă dată pentru procesul ei.

Dar Lottie voia să scape cât mai repede posibil. Indiferent de rezultatul procesului, până când avea să fie judecată pentru uciderea lui Charlie, viața ei avea să rămână în nesiguranță. Nu era închisă, dar, cu siguranță, nici liberă.

Nu avea nici soț, nici copii, nici rude. Avea doar o casă, numai că era un adăpost, nu un cămin. Nu avea nicio poziție în cadrul comunității.

Singura fericire o găsisese în brațele lui Mați Burnwood. Îl iubea, în ciuda slăbiciunilor și a prejudecăților lui.

Citi din nou scrisoarea pe care el i-o scrisese din celula de la închisoare. Îl cerea un serviciu imens. Dacă îl servea, își risca viața.

Pe de altă parte, după ce își făcuse inventarul vieții, știa foarte bine că nu avea absolut nimic de pierdut.

CAPITOLUL 31

— Au evadat!

Cel care aducea acea veste șocantă era un ajutor de șerif a cărui singură sarcină era de a da îndrumări și de a-i ajuta pe cei care aveau treabă în incinta tribunalului din Prosper.

Nu putea spune că era prea ager. Abia reușise să treacă examenul pentru obținerea acelei slujbe. Dar îl trecuse și purta cu mândrie uniformă kaki și insigna. Gulerul scrobit al cămășii era prea larg pentru gâtul lui slăbănog.

Numele lui era Lee Simon Crook. Era văr cu Billy Joe și cu gemenii.

Luther Crook se pregătea să lovească în clipa în care Lee Simon dădu buzna în sala de biliard, dând vestea care îl făcuse să vină în fugă de la tribunal. Înjurând pentru că ratase lovitură care i-ar fi adus înapoi cei zece dolari pe care îi pierduse mai devreme, Luther se întoarse brusc, cu pumnii încleștați, gata să sară la bătaie.

— Lee Simon, idiot ce ești! Ar trebui să te calc în picioare. Aveam...

— Taci, Luther, îi porunci Henry de pe scaunul lui de la bar. Ai zis ceva de cineva care a evadat, Lee Simon?

— Au evadat. Din închisoare.

Luther își apucă vărul de mânecă și îl răsuci.

— Cine a evadat, dobitocule?

— Cei doi B-B-Burnwood.

— Ce naiba tot îndrugi acolo? Jură pe ce ai mai sfânt.

El făcu semnul unui X în dreptul pieptului concav.

— Acu' vreo zece minute. E un vacarm acolo. Am profitat și m-am furișat afară ca să vin să vă spun.

Chiar și în miezul zilei erau întotdeauna câțiva oameni în sala de biliard, indivizi care își pierdeau timpul bând bere și mormăind despre poșta care întârzia mereu să le aducă pensiile.

Încruntându-se, Henry își trase vărul într-un ungher mai întunecat, făcându-i semn lui Luther să li se alăture.

— Ai de gând să plătești? întrebă adversarul lui Luther.

Acesta aruncă o altă bancnotă de zece dolari pe masă, lăsă tacul și se duse lângă fratele său, așa încât stăteau față în față cu vărul pe care îl chinuiseră toată viața. Cei doi gemeni făceau un adevărat iad din orice întâlnire de familie din cauza progeniturii inferioare din punct de vedere fizic a fratelui tatălui lor cu a treia soție.

Însă, acest lucru le câștigase afecțiunea, admirația și loialitatea lui Lee Simon. Faptul că verii lui se aflau adesea de partea cealaltă a legii părea să-l facă să-i placă și mai mult.

— Mi-ați spus să fiu atent pe-acolo, începu el, arătând cu degetul mare în direcția tribunalului. Ei bine, exact asta am și făcut. Sigur nu m-am așteptat să se-ntâmple ceva atât de interesant.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Au fugit. Matt și cu taică-său. În plină zi.

— Cum? Au doborât gardianul?

— L-au ridicat, vreți să spuneți, zise Lee Simon râzând.

— Hm?

— Domnișoara Lottie Lynam...

— Da... spuseră gemenii în cor.

— Eh, de câteva zile venea să-l vadă pe Matt regulat. Îi aducea cheeseburgeri și prăjituri cu cremă de cocos, reviste, cărți, chestii din astea.

Se aplecă peste masă și abordă un ton conspirativ.

— Știți cât de bine e făcută? Ei, se unduia pe-acolo de parcă ar fi fost regină din Sheba. I-a zăpăcit pe toți, inclusiv pe gardieni. Chiar și pe mine. La naiba, om purta noi uniformă, dar pe dedesubt tot bărbați suntem, nu?

— Da, are niște țâțe cât farurile, zise Luther pierzându-și răbdarea. Spune odată.

Lee Simon linse salivă care se forma adesea în colțurile gurii.

— Așa că Lottie apare azi, îmbrăcată într-o rochie foarte strâmtă, și are grijă să atragă atenția tuturor, inclusiv pe a bătrânului Wiley Jones.

Lăsându-se furat de poveste, avansă și mai mult pe scaun. În colțurile gurii se adună și mai multă salivă.

— Wiley i-a dat drumul în zona de vizite, da' ea se împiedică și se răstoarnă poșeta. Pe urmă s-a lăsat în patru labe ca să-și adune lucrurile și am auzit că lu' Wiley îi ieșiseră ochii din orbite. Am mai auzit și că n-ar fi avut niciun fel de lenjerie pe dedesubt, dar ăsta s-ar putea să fie un zvon. Sau o dorință.

— Dacă nu treci mai repede la subiect...

— Gata, gata. Nu vreau să omit nimic, spuse el trăgând aer în piept. Știți cum se agită toată lumea în jurul lu' Gibb Burnwood, nu? Eh, majoritatea gardienilor considerau că era tratat prea dur, așa că îi păzeau mai relaxat. Când domnișoara Lottie s-a împiedicat, Wiley și-a părăsit postul și a dat fuga s-o ajute. În timp ce el îi aduna de pe jos rujul și gumă de mestecat, Matt și Gibb au ieșit frumușel din celulă. Lottie i-a mulțumit lu' Wiley pentru ajutor și apoi a zis: „Doamne sfinte, nu pot să mă duc la prietenii mei arătând așa!” Și-a aranjat părul, și-a netezit rochia și s-a dus în camera de toaletă cea mai apropiată, unde o așteptau Matt și Gibb. A încuiat ușa, ei s-au îmbrăcat cu lucrurile pe care ea le ascunsese acolo cu alt prilej, după care au ieșit toți pe ușa din față, s-au urcat în mașina ei și și-au luat tălpășița foarte frumos. Câțiva i-au văzut ieșind din clădire. Ei au zâmbit, le-au strâns mâinile, au spus că li se aprobaseră cautiunea și nu-i așa că era minunat? Dreptatea învinsese. Sistemul funcționa. Chestii din astea. Au un curaj nemaipomenit tipii ăștia. Wiley săracu' nici măcar nu și-a dat seama ce s-a-ntâmplat. Când a-nceput gălăgia, el stătea liniștit pe scaun așteptând ca domnișoara Lottie să iasă de la toaletă. Era așa de amețit că nici nu știa că ei dispăruseră!

— Și acum unde sunt?

— De când au plecat?

— Stați puțin, verilor. Ajung și la asta. Totuși, nu mi-ar dispăcea ceva cu care să-mi ud gâtuleju', zise Lee Simon, uitându-se spre bar.

Henry îi făcu semn barmanului, care îi aduse ajutorului de șerif o bere.

— N-ar trebui să beau când sunt în uniformă, da' n-o să stea nimeni să mă miroasă cu toată harababura de-acolo, zise el sorbind spuma. Nu l-am văzut cu ochii mei, da' am auzit că agentu' ăla de la FBI, Pepperdyne – ce mai nume, nu? – atunci când a auzit vestea, a făcut o adevărată criză. Vrea să știe cum se-ntâmpla să-i păzească un bătrân cu capul la fund. A-ntrebat cine l-a pus pe Wiley în postul ăla. Se zice

că, dacă vorbele ar fi putut ucide, toată lumea ar fi fost moartă acolo, inclusiv câțiva din propria lui echipă.

— Cum i-a scos Lottie din oraș? întrebă Henry.

— Lumea bănuiește că avea altă mașină pregătită undeva. Chiar înainte să fug încoace, am auzit că au găsit-o pe a ei sub un pod pe autostradă. Nimeni nu i-a văzut când au făcut schimbarea. Toate mașinile familiei Burnwood sunt confiscate. Trebuie să fi luat mașina din altă parte, dar nimeni nu știe de unde. Bănuiesc că au ajuns departe.

— Încotro s-au dus?

Lee Simon ridică din umerii osoși.

— Nimeni n-are nici cea mai mică idee.

— Nicio idee? întrebă Luther.

— Ei bine, circulă niște zvonuri prin tribunal. Bârfe, în mare parte, spuse el luând încă o înghițitură de bere. Toată lumea e de părere că se duc după fosta nevastă a lui Matt că să-i închidă gura. De-aia a făcut Pepperdyne o criză. Ea e cea care zice că ei l-au omorât pe chinezul ăla care a dispărut din pușcărie. A zis că i-au tăiat scula și l-au crucificat, șopti el.

Henry și Luther erau dezgustați de prostia lui.

— Am auzit că le-a scăpat din mână polițiștilor care o aduceau aici să depună mărturie.

— Așa e. Dar nimeni nu știe unde se află, spuse Lee Simon cu o voce mai scăzută. Pun pariu că ați da orice să știți.

— Exact, Lee Simon. Nu ești deloc prost.

Lee Simon fu încântat de laudele primite din partea verilor lui mai mari, mai duri și mai răi.

— Mama zice că dați vina pe doamna Burnwood pentru faptul că Billy Joe a fost trimis la închisoare. Și ai zice că mama voastră nici acum nu și-a revenit.

Billy Joe își revenise, în cele din urmă, de pe urma răni și fusese trimis la un sanatoriu, unde se pusese o proteză. Nici nu învățase bine să o folosească și îl și atacase pe unul din terapeuți. Folosind brațul mecanic ca armă, îl lovise zdravăn la cap.

De data aceasta, fu judecat ca un adult, condamnat și, în prezent, se afla într-un institut corecțional. Necazurile lui Billy Joe se trăgeau numai de la avocata din Prosper, care îi trăsese pe sfoară.

— N-ar fi trebuit să avem încredere în ea niciodată, spuse Henry schițând un zâmbet amar. Ce știi muierile despre avocatură?

— Absolut nimic, zise Luther. Altfel frățiorul nostru n-ar fi fost în pușcărie.

— Și ar mai avea încă brațul drept.

Lee Simon își goli halba și râgâi grosolan încercând să-și impresioneze verii.

— Trebuie să mă-ntorc. Știam că vreți să aflați ultimele noutăți.

Cei doi frați murmurară absenți un „La revedere”. Luther se ridică apoi și îi luă locul lui Lee Simon, ca să poată sta față în față cu fratele său. Se priviră câteva clipe, după care Luther întrebă:

— La ce te gândești?

— Tu la ce te gândești?

— Eu te-am întrebat primul.

Henry își bătu bărbia ca un școlar care se gândea la o lege a fizicii foarte complicată.

— Ar fi mare păcat dacă cineva – chiar Gibb și Matt – ar omorî-o pe doamna Burnwood înainte să avem noi ocazia.

— Mare păcat.

— N-aș mai putea să mă privesc în oglindă.

— E vorba de mândria familiei.

— Onoare.

— I-am jurat mamei c-o s-o facem pe Kendall Burnwood să plătească pentru tot ce s-a-ntâmpilat lui Billy Joe.

— N-ar fi trebuit să se pună cu noi.

— Dacă vrem să ne ținem promisiunea pe care i-am făcut-o mamei...

— Trebuie s-o găsim înaintea lor, spuse Henry ieșind din separeu și făcându-i semn fratelui său să-l urmeze. Lai să vedem ce zice și mama.

Aceasta găsi că era o idee excelentă și mai adăugă și un impuls la care gemenii nu se gândiseră, dar care era pe placul lor.

Cu un licăr de neastâmpăr în ochi, mama le puse o întrebare:

— Cine știe. Ce-o să fie în stare să facă bătrânu' Burnwood dacă o să-i rezolvăm noi problema? Hm? Doar are o grămadă de bani, nu?

Henry fu primul care înțelese unde bătea mama și îi făcu cu ochiul fratelui său.

— Pun pariu că ar fi gata să scape de ceva bani decât să dea socoteală el însuși în fața legii.

Când se făcuse publică povestea despre Frăție și familia Crook aflate de existența unui grup secret care opera printre ei, fuseseră tare furioși – dar numai pentru că ei nu fuseseră invitați în rândurile ei. Lupta pentru păstrarea orașului pur din punct de vedere rasial și pentru alungarea străinilor, li se păruse o idee grozavă și nu înțelegeau de ce niște oameni erau pedepsiți pentru așa ceva.

Bineînțeles că nici prin cap nu le-ar fi trecut ca judecătorul Fargo poruncise să se rezeze brațul lui Billy Joe pentru a le da atât lui, cât și lui Kendall Burnwood, o lecție de respect. Nu știau nici că și lor li se rezervase o pedeapsă aspră pentru că îndrăzniseră să amenințe un membru al familiei Burnwood, mai precis pe Kendall. Totuși, alte chestiuni mai presante îi forțaseră pe membrii Frăției să se ocupe de alte lucruri.

În mod greșit, familia Crook o considera pe Kendall vinovată de toate nenorocirile lor. Încă din ziua în care Billy Joe fusese luat de lângă ei, începuseră să-și pună la cale răzbunarea. Spargerea parbrizului ei, scrisorile de amenințare și șobolanul mort nu fuseseră decât niște mărunțișuri.

Pentru a-i distruge biroul, îi ceruseră ajutorul lui Lee Simon, care le dăduse drumul în clădire după orele de program. În schimb, gemenii găsiseră o femeie, care, pentru douăzeci de dolari, fusese de acord să-și petreacă o noapte întreagă în compania lui Lee Simon. Gemenii consideraseră târgul încheiat; vărul lor fusese în culmea fericirii.

Planul lor, schițat de mama, era de a continua cu hărțuirea doamnei Burnwood până când aceasta avea să aibă un „accident” mortal. Numai ea avea să știe, cu câteva clipe înainte să moară, că familia Crook se răzbunase.

Din păcate, înainte ca marele final să fie pus la cale, doamna Burnwood părăsise orașul cu o destinație necunoscută. Furioși din cauza acelei ratări, Henry și Luther se îmbătaseră criță și dăduseră foc unui șopron numai ca să se simtă mai bine.

Totuși, nu uitaseră de jurământul de răzbunare. Ura pe care o simțeau față de Kendall Burnwood nu se stinsese deloc în anul care trecuse de la dispariția ei. Când auziseră că fusese descoperită în Colorado și urma să fie adusă înapoi în Carolina de Sud, sărbătoriseră

cu o altă beție și dezvirginarea unei nepoate în vârstă de doisprezece ani.

Abia își reveniseră din mahmureală, când aflară că obiectul răzbunării lor le scăpase polițiștilor și se află undeva, în libertate. Gemenii căzuseră din nou pradă unei profunde dezamăgiri.

Acum, însă, vestea pe care le-o dăduse Lee Simon le reaprinsese dorința de răzbunare. Mama se gândise la o cale de a-și umple buzunarele în același timp. Se așezară cu toții la masa din bucătărie în fața unei sticle de whisky pentru a toasta pentru promisa prosperitate și pentru a pune la punct planul.

— Dar am auzit că are un copil, zise Luther încruntându-se. Ce facem cu el după ce o omorâm?

Mama îi trase una în falcă.

— Prostule! I-l aduci bătrânului Burnwood, bineînțeles. Probabil c-o să plătească dublu.

Gemenii rânjiră unul la celălalt. Când era vorba de afaceri, mama era extraordinară, nu?

CAPITOLUL 32

— Copilul?

Kendall se mișcă ușor.

— Hmm?

— Îl aud pe Kevin plângând.

— A dormit mai mult decât mă așteptam, așa că nu pot să mă plâng, spuse ea și se dădu jos din pat, punându-și capotul. Te superi dacă-l aduc aici?

— Aăă... Nu.

Oare ce îi cauzase aversiunea aceea față de copii? se întrebă ea ducându-se în camera lui Kevin.

În coșmarul pe care îl avusese de atâtea ori îi strigase lui Pepperdyne să-i facă să nu mai plângă. Oare auzea copii plângând în vis? Și ce legătură aveau cu munca lui? Ce întâmplare continua să-l chinuiască, oare?

Aceasta era doar una din numeroasele întrebări pe care ar fi vrut să le pună dacă situația ar fi fost alta. Ce ironie, că amnezia lui să fie protecția ei fragilă, în timp ce era, de asemenea, o barieră impenetrabilă care o împiedica să afle ceva personal în legătură cu John McGrath.

Nu știa nimic. Nici ziua lui de naștere, nici cel de al doilea nume.

Era un străin pentru ea. Și, totuși, atât de familiar.

Îi cunoștea fiecare nuanță a vocii, forța și timbrul, dar nu știa nimic despre convingerile lui. Îi știa fiecare semn și cicatrice de pe trup, dar nu și cum le obținuse. Degetele ei îi cercetaseră fiecare centimetru al pielii, dar habar nu avea câte alte femei îl mai mângâiaseră.

Poate era căsătorit.

Îndepărtă repede acel gând neplăcut. Nu voia să se gândească pe cine ar fi putut iubi el, pe cine ar fi putut să trădeze culcându-se cu ea.

Nu putea fi făcut răspunzător pentru gesturile lui atâta timp cât suferea o amnezie, își spuse ea.

Vina avea să fie numai a ei și ea acceptă acest lucru. Dintr-un impuls spusese că era soțul ei, crezând că era un mod ingenios de a mai câștiga timp. Nu se gândise la răpire și la trăirea timp de câteva săptămâni în preajma lui. Nu se gândise la schimbările care s-ar fi putut petrece în el datorită conviețuirii cu ea și Kevin, la împlânzirea lui, într-un fel.

Cu siguranță că nu se gândise că ar fi putut să se îndrăgostească de el.

A doua zi dimineață, după ce făcuse dragoste cu el, cunoscuse un moment de panică. El venise în spatele ei în timp ce se afla în dreptul chiuvetei din baie. Când o apucase de braț și o răsucise, ochii lui fuseseră atât de strălucitori, încât ea fusese sigură că își recăpătase memoria.

Dar licărirea pe care ea o luase drept furie era, de fapt, pasiune. O sărutase apăsător, liniștind-o. Știa că, atunci când avea să-și recapete memoria, avea să fie extrem de feroce și avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a o duce în Carolina de Sud. Era o certitudine la care nici măcar nu voia să se gândească.

După ce îi schimbă scutecele lui Kevin, se întoarse în dormitor cu băiețelul în brațe. John se propti într-un cot și o privi cum îl ținea la sân. Pumnul mic al copilului o lovea în timp ce el îi căuta sfârscul. Ea îl dirijă și el se agăță cu poftă.

— Ce lacom e, remarcă John.

— Are o poftă de mâncare extraordinară.

— De ce a fost născut prin cezariană?

Ea netezi puful de pe capul lui Kevin.

— Și-a făcut cunoscută independența chiar înainte să se nască, spuse ea zâmbind. A refuzat să iasă în poziția corectă. Doctorul a încercat să-l întoarcă, dar el nici n-a vrut să audă. Bănuiesc că din vanitate. Nu voia să-și strice formă perfectă a capului.

Șovăitor, John întinse mâna și atinse tâmpla lui Kevin, în punctul unde pulsul zvâcnea sub o piele străvezie. Apoi îi acoperi capul, având grijă să nu-i atingă punctul moale.

— E un copil frumos.

— Mulțumesc.

— Seamănă cu tine.

— Zău?

— Zău. Și tu ești frumoasă.

Privirile li se întâlneau.

— Crezi?

— Da.

— Mai ales părul, nu?

El se uită la părul ei.

— Ai putea să lansezi o nouă modă.

— Coafură John Deere.

— Cine-i ăsta?

— N-are importanță, spuse ea râzând ușor.

— Așa e. N-are importanță. Tot frumoasă ești.

Ea știa că vorbea sincer. Și, după părerea ei, și el era frumos. Nu în stil clasic, bineînțeles. Dar trăsăturile lui erau captivante și extrem de masculine.

De fapt era ciudat că îl găsea atât de atrăgător, deoarece era exact opusul lui Matt din punct de vedere fizic, iar ea considerase că Matt era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Matt era înalt și zvelt. John era la fel de înalt, dar mai solid. Matt era blond; părul lui John era negru cu câteva fire albe. Matt avea trăsături fine, patriciene, dar erau prea simetrice ca să fie interesante. Chipul lui John văzuse multe greutăți, dar trăda foarte mult caracter.

Și îi plăceau ochii lui, a căror culoare era un amestec de verde și căprui. Își schimbau culoarea dominantă în funcție de starea lui de spirit.

Putea să fie extrem de aspru, dar acest lucru nu făcea decât ca zâmbetele și glumele lui rare să fie cu atât mai deosebite. Avea o oarecare răutate în el, dar ea bănuia că aceasta se datora unei copilării nefericite. Mai bănuia că nu se bucurase de prea multă dragoste în acea vreme. Nu învățase cum să-și exprime sentimentele și afecțiunea, acesta fiind motivul pentru care era stângaci în relațiile cu oamenii. Dar era capabil de simțăminte profunde și nu ezita să se lase pradă lor. Aducându-și aminte cum se ocupase de adolescenții aceia, își dădu seama că ar fi făcut orice pentru a-i apăra pe ea și pe Kevin.

Era dur, dar putea să fie și incredibil de tandru, așa cum fusese noaptea precedentă, când privirea lui păruse să-i învăluie chipul ca într-o ceață ușoară.

— Ai mai făcut asta vreodată? o întrebase el cu o voce răgușită.

— Ce anume?

— Ai mai luat-o așa?

Ea roșise puternic, își ascunsese fața în umărul lui și clătinase din cap.

— De ce?

Ridicându-și capul, ea îl privise în ochi.

— N-am mai vrut s-o fac până acum.

Timp de un moment îndelungat, el continuă să o privească pătrunzător; apoi, mormăind o înjurătură, o strânse în brațe și își lipi bărbia de creștetul capului ei.

După câțva timp, ea îl întrebase cu timiditate:

— N-am făcut-o cum trebuie?

Răspunsul lui fusese un geamăt ușor.

— Ah, da, da. Foarte bine.

Continuase să o țină în brațe, mângâindu-i spatele și șoldurile, iar în cele din urmă, o ridicase deasupra lui, pentru a-și ascunde erecția.

— Nici asta n-am mai făcut, recunoscuse ea.

— Nu trebuie să faci nimic. Doar să fii tu însăși.

Îi cuprinsese bărbia, conturându-i buzele cu degetul mare, despărțindu-le, atingându-i dinții și limba. Apoi îi acoperise sânii, în timp ce ei îi apăsase, îi mângâiasse și îi frământase, ea se mișcase cu o pasiune din ce în ce mai mare.

— Dumnezeule, șoptise el cuprinzându-i mijlocul cu mâinile pentru a o ține și a o dirija.

Apoi își strecură o mână printre trupurile lor și, cu degetul mijlociu, îi frecase mica protuberantă, făcând-o să simtă o plăcere atât de intensă, încât avusese impresia că va muri.

Acum simțea o plăcere de altă natură, dar era la fel de intensă și poate la fel de importantă. În timp ce Kevin suga și John privea, ea aproape că ajunsese să creadă că formau cu adevărat o familie.

Acest lucru și-l dorise întotdeauna, dar nu îl avusese – un bărbat care să o iubească, un copil, o familie. Se părea că destinul îi refuza

împlinirea acelui vis simplu, așa încât era forțată să se prefacă. Temporar.

Nu putea să mai dureze mult. În orice clipă, acea fantezie se putea destrăma. John ar fi putut să-și recapete memoria dintr-odată. Sau ofițerii federali ar fi putut să-i descopere și să dea buzna pe ușă pentru a o aresta sub acuzația de răpire. Sau – și de posibilitatea aceea se temea cel mai mult – cei doi Burnwood aveau să o găsească.

Erau vânători. Știa cum să ia o urmă. Trofeeze lor erau împăiate și așezate pe pereții casei lui Gibb. Se simțea ca acele biete animale care fuseseră prinse în bătaia puștilor lor. Se temea că avea să fie următoarea lor pradă și Kevin le va cădea în mâinile mârșave.

În orice caz, povestea aceea nu avea să aibă un sfârșit fericit. Cel mai bun lucru pe care îl putea spera. Era să scape de John, să nu-l mai vadă niciodată și să rămână o fugară tot restul vieții.

Asta însemna să-l părăsească acum, înainte ca el să-și recapete memoria și să-și dea seama că ea era prizoniera lui. Când el avea să priceapă că ea îl transformase într-un actor fără voie dintr-o poveste de scurtă durată, avea să o urască. Ea făcuse un lucru de neiertat. Îl făcuse să țină la ea și la Kevin, știind că, în cele din urmă, avea să dispară, lăsându-l singur să înfrunte consecințele duplicității ei. Avea să o disprețuiască extrem de mult.

Spera să dispară până atunci și să nu fie nevoită să-i citească disprețul pe chip. N-ar fi putut suporta. Numai să nu cumva să creadă, nici măcar pentru o clipă, că momentele de intimitate fuseseră doar o manipulare.

Dar cum să găsească puterea de a-l părăsi când o privea așa ca în clipa aceea? Cum, când el îi atinse obrazul și o sărută profund și îndelung?

Pentru a-și înăbuși un suspin, Kendall își încheșta mâinile în părul lui și îl sărută cu toată forța iubirii și fricii ei. El o trase împreună cu Kevin în brațele lui și îi ținu astfel în timp ce copilul continua să sugă. Ea ar fi vrut ca acea dulce intimitate să dureze o veșnicie.

Nu se putea. Trebuia să-l părăsească.

Dar nu în seara aceea.

CAPITOLUL 33

— Ce crezi c-o să se întâmple cu noi, Matt? Cum o să se sfârșească totul?

El îi mângâie șoldul lui Lottie.

— Nu-ți face griji. Tata o să rezolve totul.

Ea se ridică în capul oaselor.

— Ba sigur că-mi fac griji, Matt. Am încălcat legea. Sunt o fugară.

— Tata s-a gândit la toate.

Ea își trecu mâna prin părul de culoarea ruginii și râse fără pic de veselie.

— Tatăl tău e un maniac, Matt, nu vezi?

— Șșș! O să te audă.

Privi nervos spre peretele care despărțea camera de motel a lui Gibb de cea în care se aflau el și Lottie.

Era un loc mizerabil, un șir de camere nenorocite cu pereți subțiri și covoare destrămate, un loc pe care l-ar fi ales amanții clandestini.

Matt nu considera că el și Lottie erau așa. Era împlinirea unei povești de dragoste care începuse pe vremea când hormonii lui erau încă dezorientați. Pe atunci nu știuse că fata pe care o dorea truște avea să devină femeia pe care o iubea.

Cu două zile în urmă, adăugase și evadarea la lista delictelor de care fusese acuzat și pe care le comisese, dar Matt Burnwood nu fusese niciodată mai fericit. Cu Lottie era în mod deschis. Cu aprobarea tatălui său.

Își dădu seama că ei se părea naiv și, probabil, toți aveau aceeași părere, datorită faptului că avea o încredere atât de oarbă în tatăl său. Dar, într-adevăr, avea încredere în faptul că Gibb avea să rezolve lucrurile. Spusese că se va ocupa de situație și cuvântul lui Gibb era aur curat. Nu se înșela niciodată. Din câte își amintea Matt, tatăl lui avusese

dreptate în orice privință. Era întruchiparea unui adevărat erou american.

Exact așa cum fusese bunicul Burnwood. Matt nu îl cunoscuse, dar știa totul despre el. Gibb îi povestise despre curajul inegalabil de soldat al bunicului. De fapt, Gibb cunoștea fiecare detaliu al chinului suferit de tatăl său în Pacificul de Sud și cum supraviețuise.

La fel cum Gibb își considera tatăl fără cusur, așa și Matt avea o încredere oarbă în Gibb. Nu știa să se fi înșelat vreodată.

Ei bine, poate o judecase greșit pe Kendall.

Gibb îl îndemnase să se însoare cu ea. Spusese că ea avea să fie paravanul perfect pentru activitățile Frăției. Prin ea, aveau să aibă mai mult acces la acei indivizi care, dacă nu erau exterminați, ar fi putut distruge fundația pe care fusese clădită America.

Teoretic, căsătoria cu avocată, care, în mod greșit crezuseră că era coruptibilă, fusese o idee grozavă. Din păcate, subestimaseră dorința de independență a lui Kendall. Nu fusese atât de maleabilă cum se așteptaseră ei sau cum doriseră, dar acesta era defectul ei, nu al lui Gibb.

Matt recunoștea că tatăl lui putea fi înțeles greșit cu ușurință. Era obsedat de ideea de control. Când era vorba să fie desconsiderat, avea o memorie de elefant; nu uita și nu ierta niciodată o jignire. Odată ce îl înșela cineva, deveneau dușmani pe viață. Putea fi dogmatic și inflexibil când considera că avea dreptate. Și, când îi intra ceva în cap, persevera cu încăpățănare.

În ochii lui Matt, acelea erau calități, nu defecte. Era o chestiune de perspectivă. În timp ce alții îl considerau pe Gibb un radical, Matt îl admira pentru faptul că era devotat, curajos și consecvent. Gibb nu dădea niciodată înapoi de la ceea ce credea. Matt și-ar fi dorit să fie măcar puțin atât de puternic ca tatăl și bunicul lui.

Deși, dacă ar fi fost la fel de puternic ca ei, poate n-ar fi putut să o iubească pe Lottie atât de mult. Dacă faptul că o iubea era o slăbiciune, nu avea să încerce niciodată să și-o învingă.

— Te rog să nu fii tulburată, șopti el întinzându-se spre ea din nou.

La început, ea opuse rezistență, dar apoi se lăsă trasă înapoi în brațele lui.

El îi sărută ceafa, gândindu-se cât de mult îi plăcea gustul pielii ei. Iubea totul la ea. De câte ori îi explorase trupul, nu descoperise nici măcar un singur cusur. Era perfectă.

În afară de un singur lucru – faptul că era stearpă. Dacă nu ar fi fost acel lucru, probabil că el ar fi pus piciorul în prag, i-ar fi spus tatălui său că aceea era femeia pe care o voia și s-ar fi însurat cu ea cu ani în urmă.

Ea zâmbi cu tristețe.

— Pur și simplu nu vezi, nu-i așa, Matt?

— Să văd că ești frumoasă? Bineînțeles că văd asta. Toată lumea consideră că ești frumoasă.

— Ți s-a spălat creierul, dragul meu, și tu nici măcar nu-ți dai seama, spuse ea, după care ezită puțin și apoi îl întreabă: Matt, e adevărat ce se spune despre tine, tatăl tău și ceilalți? I-ați omorât pe acei oameni în cadrul unui ritual? L-ați mutilat și l-ați crucificat pe băiatul ăla?

El o sărută.

— Astea sunt lucruri care n-au nicio legătură cu noi, Lottie.

— Dar e adevărat?

— Tot ce-am făcut a fost făcut cu binecuvântarea Domnului.

— Atunci, înseamnă că-i adevărat, spuse ea gemând. Doamne, Matt. Nu-ți dai seama că ne aflăm în drum spre dezastru?

El o sărută ușor pe vârful nasului.

— Ești pesimistă.

— Și tu ești un prost.

— Dacă tu chiar crezi asta, de ce ne-ai ajutat să fugim? De ce-ai venit cu noi?

Ea își strecură degetele prin păr și le strânse atât de tare, încât simți durere.

— Idiotule. Biet idiot frumos, spuse ea și Matt fu surprins când îi văzu ochii înotând în lacrimi. Te iubesc, șopti ea apoi. Singura bucurie pe care am cunoscut-o în viață a fost iubirea pentru tine. O să continui să te iubesc, atâta cât o să mai dureze.

Se întinse apoi în pat și îl trase în jos cu ea.

Lottie închise apa și ieși de la duș. Întinse mâna spre prosopul subțire și murdar, dar, deodată, simți prezența cuiva în spatele ei, se întoarse și scoase un ușor țipăt de spaimă.

— Bună dimineața, Lottie, spuse Gibb. Ai dormit bine?

— Ce cauți aici?

— Bineînțeles c-ai dormit bine. Te-ai extenuat împreunându-te cu fiul meu.

Lottie își acoperi trupul cu prosopul. Dinții începură să-i clănțane.

— Ieși afară de-aici. Dacă te găsește Matt...

— N-o să mă găsească. După cum știi, s-a dus după cafea și gogoși. A trecut pe la mine înainte ea să mă-ntrebe ce vreau. E un fiu atât de atent și de ascultător. În afară de momentele când e vorba de tine.

O felicitase pentru rolul îndrăzneț pe care îl jucase în evadarea lor și o lăudase pentru faptul că avea curajul și sângele rece necesare pentru punerea în aplicare a planului lor.

Dar cuvintele acelea sunau fals. Nu era niciun pic de căldură în ochii lui când îi vorbea. Și acum, ea tremură doar parțial datorită faptului că era udă și goală. Îi era frică de el.

Gibb Burnwood îi inspirase frică întotdeauna, chiar și când era mică și se ducea la magazinul lui cu tatăl ei. Aversiunea ei era ceva instinctiv și animalic. Ca animalele de casă care antipatizau imediat un membru al familiei, aparent fără niciun motiv, ea simțea ceva respingător în Gibb Burnwood, dar, din câte știa, nimeni altcineva nu mai simțea astfel.

Acum, după discuția pe care o avusese cu Matt cu o seară în urmă, știa de ce nu-i plăcea de Gibb. Era un om rău care își îndoctrinase fiul cu ideile lui bazate pe intoleranță și violență.

— Aș vrea să mă îmbrac, te rog, spuse ea încercând să-și păstreze vocea calmă, deoarece știa că instinctul lui de vânător avea să-l facă să-i simtă frică.

— De ce? Întotdeauna ai fost mândră de trupul tău. Cel puțin fiului meu i l-ai arătat ani de zile, făcându-l să moară de dorință. De ce să te prefaci că ți-e rușine acum?

— Uite ce e, nu știu ce ai impresia că faci, dar nu-mi place. Și te asigur că nici lui Matt n-o să-i placă.

— Știu ce-i mai bine pentru Matt.

— Transformându-l într-un criminal? Asta numești a face ceea ce-i mai bine pentru fiul tău? Asta numești tu dragoste?

El o plesni cu dosul palmei peste față. Ea se clătină lângă chiuvetă și se agăță de porțelanul rece ca să nu cadă. Pereții păreau să se încline în

timp ce niște scânteii de un galben strălucitor explodau pe un fundal negru. Durerea întârzie doar câteva secunde. Când ajunse să fie înregistrată de creier, avu forța lansării unei rachete.

— Târfa ce ești. Cine te crezi de faci pe nevinovata cu mine?

O apucă de umăr și o împinse în genunchi.

— Te rog, șopti ea. Nu. Orice...

Știa că nu avea niciun rost să-l implore, așa că închise ochii și se rugă pentru prima oară în viața ei. Se rugă să-și piardă cunoștința.

Dar el o apucă de părul ud și îi trase capul în sus. Durerea și umilința la care o supunea erau atât de cumplite, încât nu există nicio șansă să leșine.

Urmând instrucțiunile lui Gibb, Matt se duse la un magazin aglomerat unde vânzătorii și clienții erau prea ocupați ca să mai dea atenție unuia sau altuia.

Umplu trei căni de plastic cu cafea și cumpără o jumătate de duzină de gogoși. Nimeni nu se uită la el.

„Tata are întotdeauna dreptate”.

Își folosi cheia pentru a deschide ușa.

— Salut, tată! zise el când îl văzu pe Gibb stând pe singurul scaun din încăpere. Nu mă așteptam să te găsesc aici. Așa cum ai spus...

Deodată, scoase un țipăt și scăpă punga din brațe. Capacele cănilor săriră și cafeaua fierbinte se vărsă pe pantaloni, dar el nu simți.

— Închide ușa, Matt.

Matt se uita îngrozit la patul în care Lottie stătea întinsă – goală, cu mâinile și picioarele răstignite și, fără nicio îndoială, moartă. Ochii îi încremeniseră deschiși și îngroziți. Gâtul îi fusese tăiat recent. Sângele încă mai țâșnea din rană, cearcafurile erau îmbibate. Dintr-o arteră retezată, sângele țâșnise pe peretele din spatele patului, stricând un tablou prost care reprezenta un sânger în floare.

Gibb se ridică, trecu pe lângă fiul său care era încremenit de groază și închise ușa. Una din cămile de cafea rămăsese intactă. Gibb o luă de jos, dădu la o parte capacul și luă o înghițitură.

Matt înainta împleticindu-se și s-ar fi aruncat asupra trupului lui Lottie, dacă nu l-ar fi tras Gibb în spate.

— Nu exista altă soluție, fiule, spuse el cu blândețe. Știi asta. Și-a omorât soțul cu sânge rece. L-a acuzat că ar fi violat-o și pe urmă l-a

împuşcat în somn. Ce fel de exemplu e pentru tinerele femei? Vrem cumva ca femeile noastre să-nceapă să creadă că, dacă soţii lor îşi exercită asupra lor dominaţia dăruită de Dumnezeu şi pretind să li se satisfacă dorinţele, ele pot să-i omoare? Frăţia o însemnase deja pentru a fi exterminată. Numai din respect pentru tine ţi-au aprobat cererea de amânare, dar până la execuţia ei nu mai era decât o chestiune de timp. De fapt, i-am făcut o favoare. Am fost milos şi iute. A murit în timp ce făcea ceea ce i-a plăcut cel mai mult.

Matt îşi privi tatăl cu ochi la fel de lipsiţi de viaţă ca ai lui Lottie.

— Exact, fiule. A murit cu mine pe ea. Am încercat-o la fel cum Satana l-a încercat pe Domnul nostru în sălbăticie. Dar, spre deosebire de Isus, ea a cedat.

Se uită la cadavru.

Matt nu spuse nimic. Nu mai scosese niciun sunet după şocul de a o fi văzut pe Lottie moartă.

— Zvârcolindu-se şi implorând ca o târfă, şi-a desfăcut picioarele pentru a mă primi, zise Gibb. M-a sleit de puteri şi m-a făcut să păcătuiesc, aşa cum te-a sleit pe tine în toţi anii ăştia. Poţi să-mi mai vezi şi acum sămânţa acolo, amestecată cu a ta. Numai o strică ar putea să facă un lucru atât de oribil.

Matt se uită, fără să vadă, la trupul aşezat în acea poziţie obscenă. Gibb îi puse mâna pe umăr.

— Era creaţia Diavolului, Matthew. O stricăta a iadului. Dacă n-aş fi oprit-o eu, ar fi continuat să stârnească dorinţele bărbaţilor şi să te corupă. Nu puteam să las să se-ntâmpale aşa ceva.

Matt înghiţi în sec.

— Dar...

— Gândeşte-te la fiul tău. În curând o să fie cu noi. Nu puteam s-o lăsăm să-l pângărească şi pe el.

— N-ar... n-ar fi făcut aşa ceva. Lottie era bună.

— Ah, Matt, cât de mult te-nşeli. Ştiu că ţi-e foarte greu să-nţelegi acum dar, până la urmă, o să-ţi dai seama că am dreptate. Îţi aduci aminte cât de greu ne-a fost s-o eliminăm pe mama ta?

Matt dădu din cap amorţit.

— Am iubit-o pe femeia aia, fiule. Am iubit-o mult pe Laurelann, dar ea a întrecut măsura. A descoperit adevărul despre Frăţie şi a vrut să ne trădeze ducându-se să stea de vorbă cu cei care nu ne înţeleg

misiunea. Trebuia să fie redusă la tăcere, Matt. Am plâns. Și tu ai plâns. Îți aduci aminte?

— Da.

— A fost dureros, dar necesar. Erai un copil pe-atunci, dar ai înțeles necesitatea acestui lucru, nu-i așa, fiule?

— Da.

— Cu timpul, durerea a trecut, așa cum ți-am spus c-o să se întâmple. Sufletul ți s-a vindecat. Ai învățat să nu-ți mai fie atât de dor de mama ta. Crede-mă, băiete, o să-ți fie mult mai bine fără această prezență dăunătoare în viața ta. S-ar putea chiar că mariajul tău cu Kendall să fi rămas intact, ca noi să nu ne fi aflat în situația asta, dacă n-ar fi fost târfa asta. Cred că, în timp, după ce ne-ar fi înțeles țelurile, Kendall ar fi acceptat Frăția.

Dar mândria nu i-ar fi dat voie niciodată să o accepte pe Lottie. Și pe bună dreptate. Comiteai un adulter, Fiule. Dar nu era vina ta. Știu asta, zise el arătând spre cadavru. Trupul ei a fost creat de Diavol în așa fel încât să te facă să arzi de dorință. Toată vina numai ea o purta. Te-a ispitit atât de mult, încât n-ai putut să rezisti. Așa că nu plânge după ea.

Îl bătui pe spate.

— Acum hai să ducem lucrurile în mașină. Nu trebuie să lăsăm asta să ne împiedice să facem ceea ce trebuie – să-ți găsim fiul.

CAPITOLUL 34

Casa se afla la o distanță destul de mare de drum și se putea ajunge la ea mergând pe o alee îngustă acoperită de pietriș și străjuită de copaci cu frunzișuri dese. Crengile se întindeau deasupra drumului, alcătuind un fel de acoperiș care oprea razele lunii.

Pentru ceea ce aveau ei de gând, casa n-ar fi putut fi mai bine plasată.

Trecuse cu mult de miezul nopții. Timp de mai bine de o oră, nu trecuse nici măcar o mașină pe acel drum. Stingând farurile, trecuseră prin dreptul intrării pe alea de câteva ori înainte de a trage mașina la marginea drumului și de a opri motorul, după care așteptaseră și vadă dacă sosirea lor fusese observată. Timp de mai mult de șaizeci de minute, nimic.

— Crezi că-i acolo?

— N-o să știm decât când o să intrăm. Doar nu vrei să afișeze asta.

Întunericul îi învăluia după ce coborâră din mașină, făcându-și drum printre copaci, două umbre înalte contopindu-se cu atâtea altele. La treizeci de iarzi de poartă, se ghemuiră în dosul tufelor și studiară casa care înainte aparținuse lui Elvie Hancock, bunica lui Kendall. Comunicând prin semne, se despărțiră. Unul o luă în stânga, celălalt în dreapta. Evitând luminișul, nu părăsiră întunericul pădurii care înconjura casa. Se apropiară de partea din spate a acesteia din direcții diferite și se întâlniră în dreptul unei magazii.

— Ai auzit sau ai văzut ceva?

— E liniște ca într-un mormânt.

— Asta nu-nseamnă că ea nu-i acolo cu copilul.

— Și McGrath?

— Cine știe?

Se priviră nehotărâți. În cele din urmă, unul îl întrebă pe celălalt:

— Ești gata?

— Să mergem.

Erau pregătiți să deschidă cu forța ușa din spate, dar descoperiră că era descuiată. Scârțâi doar puțin când o deschiseră. Se furișară în cămară și, de acolo, în bucătărie.

Din câte puteau să-și dea seama, era curat lună. Erau vase în chiuvetă, dar nimic îngrămădit pe dulap. Unul din ei deschise frigiderul pentru a vedea dacă era ceva înăuntru, dar când se aprinse lumina și motorul începu să zumzăie, îl închise repede.

Kendall se ridică brusc în capul oaselor.

— Ce-a fost asta?

— Ce anume?

Ceva o trezise și era inexplicabil de speriată.

— N-ai auzit nimic? îl întrebă ea în șoaptă.

John înălță capul și ascultă, dar casa era cufundată în liniște.

— Nu aud nimic. Cum era sunetul?

— Nu știu. Iartă-mă că te-am trezit. Bănuiesc c-a fost un vis.

— Urât?

— Probabil că da.

El puse din nou capul pe pernă și îi sărută umărul dezgolit.

— Copilul e bine?

— Da.

Îl opriseră pe Kevin cu ei în pat după ce mâncase și acum era cuibărit la pieptul lui Kendall. Ea stătea întinsă în curbura trupului lui John, cu șezutul lipit de burtă lui. El îi trase pe amândoi mai aproape. Ea se forță să se relaxeze. Când John o ținea atât de aproape, se simțea în siguranță.

Cu toate acestea, se bucura că încă mai avea pistolul ascuns într-un loc unde John nu îl putea găsi. Disprețuia armele. Masca morții de pe chipul lui Bama îi amintea cât de mult rău puteau face. Deși Matt se oferise de câteva ori să o învețe să tragă, ea nu folosisese niciodată o armă.

Dar pentru a-i salva viața lui Kevin, și pe a lui John, nu ar fi ezitat nicio clipă.

Se învârteau prin casă de cinci minute în vârful picioarelor, dar tot nu aflaseră dacă vânatul lor se adăpostise acolo sau nu.

Era imposibil de spus dacă locuise cineva acolo recent. Pentru a vedea mai bine aveau nevoie de o lanternă, dar nu îndrăzneau să o aprindă ca să nu se dea de gol.

După câteva minute de căutări zadarnice, unul se întoarse spre celălalt și ridică din umeri. Celălalt îi făcu semn că trebuiau să se îndrepte spre dormitoare, locul unde ar fi trebuit să se afle cei care locuiau acolo.

Intrară pe hol, unul în spatele celuilalt. Erau trei uși. Tocmai voiau să intre în prima cameră, când cel care se afla în față se împiedică de ceva, dar îl evită la timp. Se aplecă și luă obiectul respectiv.

Era un ursuleț.

Îl ridică pentru a-l vedea și partenerul său. Își zâmbiră.

Cel din frunte arătă spre o cameră și celălalt încuviință.

Ușa era întredeschisă. O împinseră ușor și se deschise încet și fără zgomot.

Privindu-se din câte o parte a ușii, numărară în gând până la trei și apoi dădură buzna în cameră.

Kendall introduse exact câte monede erau necesare, legătura se făcu și auzi soneria telefonului de la celălalt capăt al firului. Strânse receptorul cu mâinile asudate.

Ricki Sue răspunse la al doilea apel.

— *Bristol and Mathers.*

— Eu sunt. Nu spune nimic. Putem să vorbim?

— Dumnezeule, trăiești! Am fost bolnavă, absolut *bolnavă* de grijă. Ești cea mai bună cură de slăbire pe care am ținut-o vreodată.

— Știam că trebuie să fii îngrijorată, dar n-am putut să risc să te sun mai înainte. N-ar fi trebuit s-o fac nici acum.

— Chiar l-ai răpit pe polițistul ăla? Întrebă Ricki Sue în șoaptă.

— Oarecum.

— Ce-nseamnă asta? Da sau nu? Unde naiba ești?

— Pentru binele tău, n-o să-ți spun și nu putem vorbi mult. Probabil că au pus telefoanele sub urmărire.

— Nu mă-ndoiesc. Sheridan e plin de agenți federal care te caută.

Kendall nu era surprinsă. Dar, auzindu-și temerii confirmate, se simți îngrozitor.

— Au fost pe-aici de câteva ori, spuse Ricki Sue. Au verificat absolut tot în legătură cu Kendall Deaton.

— Oh, Doamne.

— Ba au postat oameni chiar și în casa bunicii tale.

— Înăuntru? Întrebă Kendall simțind că se fac greață.

Bunica ei nu ar fi suportat acest lucru.

— E o prostie și absolut inutil. Știind că e primul loc unde m-ar căuta, nici nu m-aș apropia de casa bunicii.

— Agenții n-au fost singurii care s-au gândit că ai putea s-o faci, totuși. Azi-noapte, doi indivizi au pătruns înăuntru, evident așteptându-se să te găsească acolo.

— Doi indivizi? Cine erau?

— FBI-ul întinsese o capcană, dar n-a mers. Tipii au șters-o înainte să fie identificați. Au rupt-o la fugă spre mașină sub o ploaie de gloanțe care i-ar fi sculat și pe morți, dar autoritățile nu cred că au fost măcar răniți.

— Dar cine...

— Nu intra în panică, scumpo, dar s-ar putea să fi fost soțul tău și tatăl lui.

— Ei sunt în pușcărie, protestă Kendall cu un glas stins.

— Nu mai sunt. Au evadat acum trei zile.

Kendall închise imediat, dar rămase cu ambele mâini pe receptor, de parcă s-ar fi agățat de un colac de salvare, Îi era groază să se întoarcă, de teamă că nu cumva să-i vadă pe Matt și pe Gibb privind-o, zâmbind încântați acum, că aflaseră unde era.

— Ai terminat cu telefonul, doamnă?

Kendall tresări brusc și apoi privi repede peste umăr. Un bărbat în echipament de baseball aștepta nerăbdător să dea un telefon.

— Vă rog să mă scuzați.

Se depărtă, ținându-și capul plecat. Nu părea nimic ieșit din comun la stația de benzină. Un client își făcea plinul. Un altul introducea monede în automatul de țigări. Doi mecanici stăteau sub o mașină care se afla pe liftul hidraulic, discutând cu proprietarul.

Nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenție fetei cu înfățișare de băiat, îmbrăcat în blugi și adidași, care nu semăna absolut deloc cu fotografiile lui Kendall Burnwood, avocata dispărută.

Toată poliția din Sud căuta mașina pe care ea o luase din Stephenville. Era o țință mișcătoare și ea risca enorm ori de câte ori o conducea, dar trebuia să afle cum se mai desfășura vânătoria și cât de puțin mai avea până să fie prinsă.

Se duse repede la mașină. Trebuia să schimbe măcar plăcuțele de înmatriculare, cât mai curând posibil. În mașină era o zăpușeală îngrozitoare, dar Kendall tremura când intra pe autostradă, pentru a se duce acasă.

Acasă?

Da. Casa aceea părăsise un cămin pentru ea la fel de mult ca și casa bunicii ei din Sheridan. Bunicul ei primise ferma moștenire de la un unchi. Bunicul ei murise înainte să apuce să se bucure prea mult de ea, dar Kendall și bunica ei o folosiseră foarte bine în fiecare vară.

Imediat ce se lua vacanță, plecau la țară, unde leneveau. Uneori pescuiau, alteori conservau fructele proaspete pe care le cumpărau de la standurile de pe marginea drumului. Existau momente când se bucurau doar una de compania celeilalte.

Nu primiseră niciodată oaspeți acolo. Nimeni nu fusese invitat vreodată. Prietenii știau că, în fiecare an, la începutul lui iunie plecau din Sheridan și se întorceau abia după Ziua Muncii, dar nimeni nu știa locul unde se află casa, de aceea, Kendall știuse că acolo era în siguranță.

Dar câtă siguranță putea găsi oriunde, acum că Matt și Gibb erau liberi?

Probabil că Pepperdyne era înnebunit. Își pierduse martora principală, prietenul și acum și principalii suspecti. În general îi făcuse impresia unui individ cumsecade, în aparență dur. Nu îl putea un pentru ceea ce era plătit să facă. Dar avea să facă tot ce-i stătea în putință să-l împiedice să pună mâna pe ea.

Cu toate acestea, prefera să fie arestată din nou decât să fie găsită de Matt și de Gibb. Și aveau s-o găsească. Singura ei șansă posibilă de supraviețuire era de a se afla mereu înaintea lor până când aveau să fie prinși și duși înapoi în pușcărie. Știa că ar fi trebuit să-l ia pe Kevin și să plece în seara aceea.

Și cu John ce făcea?

Deși se mai sprijinea încă într-o singură cârjă, era aproape complet vindecat. Îl putea părăsi acum cu conștiința curată. Problema era că nu voia.

Dar, dacă îl iubea, nu era un motiv în plus să plece? Atâta timp cât se afla în preajma ei, el era în primejdie. N-ar fi lăsat nici în ruptul capului ca cei doi Burnwood să se atingă de ea sau de Kevin, de care se lega din ce în ce mai mult. Ar fi fost în stare să-și piardă viața apărându-i și ar fi murit fără ca măcar să știe ce se petrecea.

Nu putea să lase să se întâmple așa ceva. Nu aveau niciun viitor împreună, dar, chiar dacă era să trăiască tot restul vieții fără el, voia să știe că era în viață.

Ce ar fi trebuit să facă? Să se predea?

Alungă imediat acel gând. Ricki Sue spusese că oamenii FBI-ului fuseseră la firmă, puseseră întrebări, făcuseră cercetări în legătură cu ea. Dacă descopereau ceva, credibilitatea ei se ducea pe apa sâmbetei.

Nu ar mai fi putut să servească drept martoră, așa că nu le-ar mai fi putut fi de ajutor. Ori aveau să o judece pentru răpirea lui John, trimițând-o la închisoare, ori aveau să-i dea drumul, lăsând-o fără protecție, la mâna lui Matt, a tatălui acestuia și a discipolilor lor.

Singura soluție era să dispară din nou. Se certă pentru că îl lăsase pe Kevin cu John în după-amiaza aceea. Dacă ar fi avut copilul cu ea acum, și-ar fi putut continua drumul. Ar fi suferit foarte tare că nu l-ar mai fi văzut pe John încă o dată, dar avea să-i fie și mai greu să-l părăsească după ce îl revedea.

Știa, însă, că trebuia să o facă.

— Cine a ratat?

Agenții care se aflau sub privirea încruntată a lui Pepperdyne nu suflau o vorbă. Le era teamă chiar să și respire.

— Ei bine?

Vocea lui tunătoare făcu să zdrăngăne geamurile secției de poliție din Sheridan, Tennessee, unde își stabiliseră cartierul general după ce plecaseră din Prosper.

Unul din cei doi agenți implicați în misiunea din seara precedentă își făcu curaj, până la urmă.

— Supravegheam casă încă de la dispariția ei, domnule, dar nu se întâmplase nimic.

— Și?

— Și... ăăă... am ratat, zise agentul cu un glas stins.

— Domnule! zise celălalt agent șovăitor. Ne-a fost teamă să tragem crezând că era doamna Burnwood. Sau șeriful McGrath.

— Așa e, domnule, adăugă și partenerul lui, bucuros că apăruse acea cale de scăpare. Dacă erau ei și aveau și copilul?

— Ei bine, din câte știm, chiar ei erau. Sau poate erau Scufița Roșie și Lupul cel Rău. Nu știm cine era, nu? Pentru că nu i-ați identificat pe intruși și nu le-ați verificat mașina.

— Nu era doamna Burnwood, spuse un agent categoric. Erau sigur doi bărbați.

— Ah, sigur doi bărbați. Ei bine, asta mai limitează puțin problema. Poate erau Batman și Robin, spuse el expirând și scoțând un șuvoi de înjurături obscene odată cu aerul. O să vă petreceți o oră pe ziua de azi la un poligon pe care l-am instalat în cel mai însorit și mai fierbinte punct din zona asta. O să trageți până or să vă ia mâinile foc. Pentru că azi-noapte n-ați fost în stare să nimeriți nimic. Găsești că-i amuzant? tună el, deoarece unul din agenți zâmbise fără să vrea. O să stați două ore, la poligon. Și acum dispăreți din fața mea până nu mă-nfurii de tot.

Ieșiră pe rând, închizând ușa în urma lor. Rămas singur, Pepperdyne se așeză în fotoliu și își trecu mâinile peste față. Optimismul pe care îl simțise când se dusese înapoi în Stephensville și obținuse descrierea mașinii dispăruse demult.

Nu avusese nicio pauză de când începuse să lucreze la acel caz, când crezuse din greșeală că era vorba de o defecțiune a computerului. Dacă acela care mânuia atunci computerul, nu ar fi ignorat informațiile primite, Ruthie Fordham ar mai fi fost încă în viață, iar doamna Burnwood nu ar fi dispărut din nou, avându-l și pe John cu ea. Când ei își dăduseră seama de greșeală și dezlegaseră enigma computerului, John se îndrepta spre dezastru. Eforturile de a lua legătura cu el prin intermediul telefonului celular eșuaseră. După aceea îi apăruse în față copacul și memoria se evaporase.

Isuse! Ce înșiruire bizară de evenimente.

Evadarea celor doi Burnwood din închisoare fusese încă o problemă majoră. Acum, nu numai că trebuia să-i găsească pe doamna Burnwood și pe John, dar trebuia să o facă înaintea acelor maniaci. Nu avea să fie

ușor deloc. Ea izbutise să se piardă în Denver timp de un an întreg înainte ca ei să-i dea de urmă.

Nu era atât de proastă încât să se întoarcă în orașul natal, dar era evident că altcineva își închipuia că ar fi putut să o facă. Cu o seară în urmă, o căutaseră în casa bunicii ei.

Reacția lui Pepperdyne se baza la fel de mult pe teamă că și pe furie și stânjeneală. Se temea că le cunoștea identitățile – știa cine erau cei doi intruși – Gibb și Matt Burnwood.

Se uită la fotografia doamnei Burnwood care fusese trimisă tuturor secțiilor de poliție din țară. După aceea se uită la fotografiile făcute la locul crimei care se aduseseră cu mai puțin de o oră în urmă. Fotografiile trupului gol și însângerat al lui Lottie Lynam îi întoarseră stomacul pe dos.

Adresându-se fotografiei care o înfățișa pe soția lui Matt Burnwood, Pepperdyne murmură:

— Doamnă, ai face mai bine să speri să te găsesc eu înaintea lui și a lui taică-său.

„Și ce naiba o fi făcând și John în tot acest timp?”

CAPITOLUL 35

John o urmărește pe Kendall cum se depărta cu mașina, după care se duse în dormitor, unde Kevin stătea întins pe spate în coș.

— Uite care-i treaba... am un program foarte încărcat, așa că o să am nevoie de tot ajutorul tău, da? O să stai foarte bine aici singur. N-o să lipsesc mult. Nu *pot* să lipsesc mult. Stai liniștit până mă-ntorc.

Ezită, ca și cum copilul ar fi putut să-i spună ceva, dar Kevin făcea balonașe și își agita mâinile, nedând niciun semn că s-ar fi supărat că era lăsat singur.

— Bine, atunci, zise John ieșind din cameră cu spatele.

Ieși apoi din casă și se afla pe la jumătatea luminișului când se opri brusc, având impresia că auzise un zgomot. Un sunet ca de sufocare? Un scâncet? Se gândi la toate lucrurile oribile care s-ar fi putut întâmpla. Foc. Animale sălbatice. Insecte. Asfixiere.

— La naiba.

Se întoarce, sprijinindu-se în cârje.

— Bine, prietene. Sper că ești în stare de asta, spuse el, după care adaugă încet: Sper ca *eu* sunt în stare.

Își puse hamul pe care îl folosea Kendall uneori când ținea copilul la piept. Sprijinindu-și cârjele de coș, își lăsă greutatea pe un picior și se aplecă să-l ia pe Kevin.

— Da, da, e foarte amuzant, îi murmură el băiețelului când acesta gânguri fericit.

După ce îl așează bine, își luă cârjele și porni din nou la drum.

— Să nu-i spui o vorbă despre asta maică-ti, pricepi? E tare deșteaptă femeia asta. Iar mi-a luat pistolul, că nu cumva s-o ameninț și să-i cer să ne scoată de-aici. Aș putea să conduc și singur, dar ea ar șterge-o până m-aș întoarce.

Îi aruncă o privire copilului.

— Presupun că tu n-ai idee unde l-a ascuns, nu? E prea isteată să-l fi aruncat, dar al dracului... pardon, al naibii să fiu dacă-l găsesc. Am scotocit prin toată casa.

Străbătu repede distanța până la drumul principal, unde se opri puțin ca să-și tragă sufletul. Transpirase deja. Și picăturile de sudoare îi șiroiau de pe frunte, intrându-i în ochi și provocându-i usturime. Îi era greu să se șteargă cu mâneca, pentru că avea nevoie de ambele mâini pentru a manevra cârjele. Știuse că drumul acela avea să fie istovitor și nici nu pusese la socoteală cele șapte kilograme și jumătate în plus ale lui Kevin.

Porni spre casa pe care o zărise în ziua când o însoțise pe Kendall în oraș.

— Sincer să fiu, cred că maică-ta e prea deșteaptă și nu e bine deloc, spuse el gâfâind. Ar trebui să-mi dea pistolul înapoi. Aș ști să-l folosesc mai bine decât ea dacă ar fi nevoie.

Vorbea că să nu se gândească cât de mult era până când acea expediție avea să fie încununată de succes. Nu avea condiție fizică pentru un asemenea efort, așa că respiră foarte greu. Deși profita de orice petic de umbră de pe drum, acest lucru nu îi oferea decât puțină alinare.

Era presat de timp. Trebuia să se întoarcă înaintea lui Kendall și habar nu avea cât de mult avea să dureze drumul ei în ziua aceea. Când o însoțise, cronometrase în gând cât tăcuseră până în oraș și înapoi. Erau vreo douăsprezece mile până acolo și, ținând cont de serpentine și de timpul cât făcea cumpărăturile, nu putea să ajungă acolo în mai puțin de o jumătate de oră. Își acordase numai atâta timp pentru a încerca să facă rost de ajutor.

Dar mergea încet și nu mai era în formă. Dacă avea noroc, avea să întâlnească vreo mașină care să-l ducă până la cel mai apropiat telefon. De atâta avea nevoie – șaiszeci de secunde la un telefon.

Se uită la ceas. Trecuseră șapte minute de când plecase ea. Mușchii spatelui și brațele îl dureau, dar se forță să meargă mai repede.

Eforturile i-au fost răsplătite când ajunse în vârful unei pante și zări casa pe care o observase mai înainte. Se afla la vreun sfert de milă distanță, poate chiar mai puțin. Îi era greu să aprecieze distanța din cauza valurilor de căldură emenate de pământ, care denaturau peisajul.

— Dacă mă forțez la maximum, aş putea să ajung acolo în patru minute, îi spuse el lui Kevin. Cinci, cel mult. În orice caz, sunt nebun dacă vorbesc cuiva care nu poate să mă-nțeleagă. Poate că sunt încă în comă şi am un vis. Asta e. Nu eşti decât un vis. Tu...

Deodată, începu să râdă.

— Faci pipi pe mine, nu? zise el când simţi lichidul cald şiroindu-i pe piept. Eh, da, ăsta-i un mod sigur de a mă convinge că eşti real.

Acea conversaţie-monolog îl ajutase să nu se mai gândească la muşchii care îl dureau, la căldura înăbuşitoare şi la distanţa pe care încă o mai avea de parcurs. Fu extrem de fericit când ajunse pe aleea casei. Panta, însă, aproape că îl ucisese. Când ajunse în prag, se prăbuşi.

Rezemându-se de un stâlp, strigă:

— Hei!

Spre surprinderea lui, sunetul care ieşi fu ca un croncănit uscat. Trase de câteva ori aer în piept, înghiţi toată salivă pe care reuşi să o adune şi încercă din nou.

— Hei!

Kevin începu să plângă.

— Şşş. Nu strig la tine, spuse el bătându-l uşor pe şezut. Kevin se opri din plâns, dar acel moment de linişte era foarte fragil. Colţurile gurii îi erau lăsate în jos şi ochii îi înotau în lacrimi.

— Ştiu ce trebuie să simţi, amice. Şi mie îmi vine să plâng.

Acum, când apucă să se uite mai bine la casă, deveni foarte clar că nu era nimeni acolo şi că nici nu mai fusese de multă vreme. Plantele din ghivecele de pe verandă se transformaseră în nişte beţişoare maron, lipsite de frunze. Toate jaluzelele erau lăsate, iar păianjenii îşi ţesuseră plasele în colţurile tocului uşii.

Şi acum ce făcea? Hainele îi erau learcă de sudoare. Putea să se deshidrateze până ajungea înapoi la casa lui Kendall. Şi copilul...

Dumnezeule! Dacă lui îi era atât de cald, şi lui Kevin trebuia să-i fie la fel. Îşi aminti că auzise odată ceva de genul că bebeluşii aveau o temperatură a corpului mai ridicată decât adulţii. Îşi lipi palma de fruntea lui. Pielea îi frigea.

Impulsionat, John îşi strecură o cârjă sub braţ şi, sprijindu-se în ea cu toată greutatea, se ridică. Luând un ghiveci, sparse geamul uşii de la intrare, vârî mâna prin deschizătură şi descuie uşa.

Puțin îi păsa dacă vreo alarmă silențioasă alerta poliția. Acum, că știa că nu era un criminal căutat, voia să fie prins. Între timp, trebuia să găsească ceva de băut pentru el și copil.

Nu era o casă mare. Încăperile nu mai fuseseră locuite demult și se vedeau semne clare de neglijare. John, însă, le străbătu atât de repede, încât nu observă nimic în jurul lui. Localiză bucătăria în câteva secunde, se duse la chiuvetă și deschise robinetele de apă rece. Nimic.

— La dracu'!

Dar apoi se auzi un bocănit, un bulbucăit și apa țâșni pe țeavă. La început fu plină de rugină, dar, după câteva secunde, se limpezi. John bău lacom din căușul palmelor și apoi își udă ceafa.

După aceea, udându-și mâna din nou, și-o trecu peste căpșorul lui Kevin.

— E mai bine? Mai răcoare? spuse el udându-i obrăjorii roșii.

Dar Kevin avea nevoie de lichid în interior și John își dădu seama, deodată, că nu avea cum să-i dea să bea. Kendall îi dădea uneori puțin suc sau apă dintr-un biberon, dar bineînțeles că John nu se gândise să ia unul cu el. Erau pahare în dulapuri, dar dacă încerca să-i dea să bea astfel, copilul s-ar fi putut îneca. Nu știa decât să sugă, așa că...

Nici măcar nu stătu pe gânduri; imediat își vârî degetul sub robinet, și apoi îl duse la gurița lui Kevin, încă plin de apă. Copilul începu să sugă imediat.

Senzația era străină și tulburătoare și, totuși, ciudat de plăcută.

— Nu-i chiar ca laptele mamei, nu? murmură el udându-și degetul din nou și dându-i-l apoi lui Kevin.

John se întrebă ce ar fi spus prietenii și colegii lui dacă ar fi fost martori la acea scenă bizară. Nu le-ar fi venit să creadă.

Și Lisa. Las-o baltă. Lisa îi spusese că era un ticălos egoist pentru că el refuza să-i facă un copil. Refuzase chiar să și discute despre a avea un copil. Aceea fusese neînțelegerea din cauza căreia se despărțiseră.

— Ceasul meu biologic a-nceput să o ia razna, îi spusese ea într-o seară.

— Reglează-l, răspunsese el din dosul ziarului.

Ea aruncase cu o pernă în el. El lăsase ziarul în jos, simțind că avea să urmeze o bătălie serioasă, Waterloo-ul relației lor. Ea mai adusese acel subiect în discuție și altă dată, dar el se eschivase întotdeauna. În seara aceea ea alesese abordarea directă.

— Aș vrea să am un copil, John. Și aș mai vrea ca tu să-i fii tată.
— Sunt măgulit, dar, nu, mulțumesc. Nu vreau un copil. N-am vrut niciodată. Și nici n-o să vreau vreodată.
— De ce?
— Motivele sunt prea multe ca să le înșir acum.
Ea se așezase mai comod în fotoliu, pregătindu-se de luptă.
— Nu mă grăbesc. Hai să auzim care ar fi obiecțiile.
— Întâi și întâi, nu-i o idee bună, zise el. Amândoi călătorim și rareori stăm pe-acasă.
— Mi-aș lua concediu. Următorul obstacol?
— Nu...

Fusesse cât pe ce să-i spună că nu o iubea. Considera că un copil merita să fie adus pe lume de doi oameni care se iubeau.

Fiind o victimă a unui divorț când avusese mai puțin de doi ani, John nu își amintea să fi trăit cu o familie completă. Până fusese suficient de mare încât să fie independent, fusese plimbat de colo-colo între doi indivizi ocupați pentru care el era un ultim gând, un inconvenient și o amintire a căsniciei lor nereușite.

Părinții lui își văzuseră de cariere și avuseseră succes. Tatăl lui obținuse un post în cadrul departamentului de umanistică într-o universitate *Ivy League*, iar mama lui era vicepreședintă a unei firme de arhitectură.

Dar, ca părinți, dăduseră greș îngrozitor. În afară de telefoanele obligatorii în vacanțe, lua foarte puțin legătura cu ei acum. Nu aveau absolut nicio influență asupra vieții lui, dar nici n-ar fi vrut să aibă. Conversațiile lor rare erau politicoase, dar distante. Încă de la naștere, el fusese tratat ca un intrus în viețile lor pline. Acel sentiment nu îl părăsise în cei patruzeci și trei de ani.

Ca urmare, avea prejudecăți în legătură cu căminul și familia. Propria lui familie destrămată nu îl pregătise pentru relații de lungă durată și nici nu îi insuflase dorința de a fi tată. Chiar dimpotrivă.

Nu avea nimic împotriva copiilor. În realitate, îi era milă de ei. Foarte adesea, copii lipsiți de apărare aveau părinți oribili. Așa că, dacă știai de la bun început că puteai fi un părinte îngrozitor, de ce să faci un copil?

Datorită studiilor lui de psihologie, aflase ce handicap serios reprezentau părinții pentru dezvoltarea emoțională a unui copil.

Puteau transforma un copil perfect într-un adult neadaptabil, în cel mai bun caz, sau într-un criminal în serie, în cel mai rău caz. Părinții nu trebuiau să fie neapărat abuzivi sau cruzi, ci doar egoiști.

De aceea refuzase să facă un copil cu Lisa – el nu era chiar atât de egoist. Se îndoia serios că el și Lisa ar fi ajuns să îmbătrânească împreună. Era o lipsă de responsabilitate să faci un copil când știai cu siguranță că aveai să-i faci viața mizerabilă.

La acele gânduri se mai adăuga și eșecul care îl făcuse să-și dea demisia din FBI. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Lisa pusese degetul pe rană.

— Chestia asta are vreo legătură cu ce s-a-ntâmplat în New Mexico?

— Nu.

— Ba eu cred că are.

— Nu are.

— Dacă ai vrea măcar să-mi vorbești despre asta, te-ai simți mult mai bine, John.

— Nu vreau să vorbesc despre asta și nu vreau copil. Punct. Am încheiat discuția.

— Ticălos egoist ce ești!

Stătuse bosumflată câteva zile până se hotărâse să-i vorbească din nou. El nu avea încredere că ea nu avea să rămână însărcinată fără asentimentul lui, așa că se programă pentru o vasectomie și, între timp, folosea prezervative.

Înainte ca el să apuce să se opereze, Lisa s-a înfuriat din cauza prezervativelor și a ieșit din viața lui pentru totdeauna. La puțin timp după aceea, el fusese chemat la Denver pentru a escorta un martor înapoi în Carolina de Sud.

Și acum, iată-l dându-i apă de pe deget unui bebeluș. Cu trei săptămâni în urmă, nici dacă ar fi fost amenințat cu moartea, nu s-ar fi apropiat de un copil. N-ar fi atins și nici măcar n-ar fi vorbit cu unul. Ceea ce făcea acum n-ar fi fost posibil cu niciun chip.

— Viața e teribilă, nu, Kevin?

Copilul părea mulțumit acum. John se uită la ceas. La naiba. Trecuseră douăzeci și trei de minute de când plecase Kendall. Trebuia să ajungă neapărat înaintea ei. El profită de faptul că ea continua să creadă că mai avea încă amnezie. Dacă descoperea că plecase în căutarea unui...

Telefon!

În graba lui de a-i da copilului apă, uitase pentru ce venise acolo. Închise apa și se întoarse repede în living-room. Acolo, pe o măsuță, se afla un telefon demodat, cu disc.

Râse și ridică receptorul, dar imediat își dădu seama că nu funcționa. Apăsă pe clapă de câteva ori, sperând că, la fel ca apa, telefonul trebuia forțat. Dar, în zadar, și acum pierdea timpul.

Închise ușa din față în urma lui.

— Scuze pentru geamul spart, le murmură el proprietarilor absenți după care coborî treptele și își luă cârja pe care o lăsase pe verandă.

Bine măcar că acum trebuia să coboare panta, dar căldura era sufocantă, iar mușchii, pe care, în mod normal, și-i întreținea prin două, trei antrenamente pe săptămână, îl dureau îngrozitor.

Când ajunse la cutia de scrisori din capătul aleii, se rezemă de ea pentru a-și trage sufletul. Cutia fiind de metal era fierbinte și, după câteva secunde numai, avea impresia că se pusese un fier înroșit pe braț.

„Strecoară un bilet în cutia poștală, prostule!

Ar fi putut să scrie un bilet în seara aceea și apoi să se furișeze afară și să-l vâre în cutie. Avea să-l adreseze poștaşului, rugându-l să anunțe autoritățile locale. De asemenea, avea să treacă și numărul de telefon de la biroul lui și pe al lui Pepperdyne, pentru eventualitatea în care poștaşul ar fi crezut că era o glumă proastă și ar fi vrut să verifice. După aceea, avea să pună un drapel roșu la cutia poștală. Cu puțin noroc, poștaşul avea să-l observe și să se oprească. Ba, și mai bine chiar, l-ar fi putut vedea pe poștaş venind.

Dădu drumul unei cârje în living-room și se duse șchiopătând spre baie. Încuie ușa și își rezemă capul de ea. Mușchii îi protestau. Respirația îi era întretăiată. Hainele îi erau ude de transpirație. Și putea.

Dacă l-ar fi văzut Kendall așa, și-ar fi dat seama că făcuse ceva. Deși tremura de oboseală, îl scoase pe Kevin din ham și îl așeză pe covorașul de baie de pe podea.

— Suntem împreună în chestia asta, da? spuse el punând dopul la cadă și dând drumul la apă.

Auzi pașii ei pe verandă.

— John?

Se dezbracă în grabă, vârî hainele asudate în coșul de rufe și apoi se ocupă de Kevin.

— John?

— Da?

Îl dezbrăcase pe Kevin până la scutec.

— Unde ești?

— Kendall? spuse el și scoase și scutecul. Te-ai și întors?

Intră în cadă, ținând ghipsul afară din apă. Fu nevoie de câteva manevre, dar izbuti să se aplece destul de mult pentru a-și vârî capul sub robinet, udându-și bine părul, după care se întinse spre copil.

— Ești un prieten adevărat, îi șopti el lăsându-se din nou pe spate și așezându-l pe Kevin pe piept. N-o să uit chestia asta.

— John, ce faci? Unde-i Kevin?

— Poftim? Nu te-aud, Kendall. Curge apa.

— *Unde e Kevin?*

— Aici, cu mine, spuse el lăsând apa să picure pe copil, iar acesta gângurea încântat și îl plesnea cu palmele pe piept.

— E cu tine?

— Bineînțeles. Dar unde credeai că e?

Ea apăsă pe clanță.

— Ai încuiat ușa.

— Ah, nu mi-am dat seama, minți el.

— Deschide.

— Sunt deja în cadă. Și e al naibii de greu să intri și să ieși din cauza ghipsului ăstuia.

— Să știi că sparg ușa.

El bănuî că era în stare. Îi desluși panica din glas și își dădu seama că, deși erau amanți, nu avea încredere totală în el.

Și foarte bine făcea.

Dacă ar fi avut posibilitatea, ar fi denunțat-o în ziua aceea. Dacă ar fi locuit cineva în casa aceea, dacă telefonul ar fi funcționat, dacă el ar fi putut să-i facă semn unei mașini, agenții federali s-ar fi aflat în drum spre ei la ora aceea, pentru a o lua din nou în custodie.

Dăduse greș atunci, dar avea să încerce a doua zi și a treia zi, cât era nevoie. Fără armă și cu piciorul rupt, nu-i putea oferi cine știe ce protecție în cazul în care ar fi venit ceva membri ai Frăției după ea.

Guvernul avea nevoie de mărturia ei pentru a-i închide pe cei doi Burnwood. Ba, mai mult, ea nu avea nicio șansă în fața acelor indivizi dacă nu beneficia de protecția guvernului. Își pusese în cap să aranjeze acest lucru, deși ea avea să-l urască după aceea.

Încuietoarea șubredă se putea deschide cu un ac de păr. Kendall dădu buzna înăuntru, dar se opri brusc când îi văzu pe amândoi în cadă. Alcătuiau o priveliște extraordinară – el, cu un picior atârând peste marginea căzii și Kevin, părând mic, neted și trandafiriu pe pieptul lui.

— Ai picat exact la țanc ca să ni te alături, spuse el zâmbindu-i nevinovat. Deși s-ar putea să nu prea avem loc. Poți să închizi tu apa, te rog? Cred că e destul de multă.

— Ce faci? Întrebă ea cu neliniște în glas de parcă n-ar fi auzit niciun cuvânt din ce spusese el mai înainte.

Privind-o nedumerit, el afirmă ceea ce era evident:

— O baie.

— Cu Kevin?

— De ce nu? M-am gândit că i-ar plăcea și lui să se răcorească puțin.

— Am intrat și n-am văzut pe nimeni. N-am știut unde erai. Kevin nu era în coș. Am crezut... nu mai știu ce-am crezut.

Se așază pe capacul WC-ului. Fiind gata-gata să izbucnească în lacrimi era groaznic de palidă și buzele își pierduseră toată culoarea. Lăsându-și capul în jos, își masă tâmpilele. Era extrem de tulburată și John avu impresia că nu numai datorită faptului că el și Kevin nu fuseseră de găsit pe moment.

Ceva se întâmplase în oraș.

Ce anume? Era și mai zguduită acum decât cu câteva zile în urmă, când își ciopârtise părul în încercarea de a se deghiza. Trebuia neapărat să afle ce se mai întâmplase de curând. Cum obținuse informația? Ce aflase de o tulburase atât de tare?

Își lăsă mâna în poală și își înălță capul.

— Nu te mai uita așa la mine, te rog.

Felul în care îl privea ea și tonul ei tremurător îl făcură să se simtă ca un mare ticălos.

— N-am vrut să te sperii.

Înainte să se înmoaie de tot, el își aminti că, oricât de demnă de milă ar fi părut cu expresia aceea șocată și cu părul răvășit, femeia aceea

comisese două ofense federale – răpire și sustragere de la depunerea unei mărturii.

Era datorია lui să facă tot ce îi stătea în putință să o ducă înapoi nevătămată. Sigur, metodele lui nu erau prea ortodoxe, dar manualele nu menționaseră nimic despre o asemenea împrejurare. Făcea tot ce putea.

Nu el ceruse misiunea aceea. Îi fusese impusă, mai întâi de Jim și apoi de Kendall. Așa că, dacă era nevoie să facă planurile din mers, foarte bine. Continuând să păstreze secretul în legătură cu memoria, a se împrieteni cu copilul și a face dragoste cu Kendall erau, în împrejurările respective, lucruri impuse de slujbă.

„Bun discurs, McGrath”. Dacă și-l repeta de câteva ori în gând, ar fi putut să-l creadă și el însuși.

CAPITOLUL 36

Ricki Sue își rupse nerăbdătoare pielița de pe deget. Când bătrânul Bristol însuși apăruse lângă biroul ei și o rugase discret să-l urmeze, ea se prefăcuse că a fi chemat de un asociat principal era ceva ce se întâmpla în fiecare zi.

Ignorând privirile curioase ale funcționarilor, ea merse dreaptă și cu capul sus, străbătând holul până în sala de conferințe, a cărei ușă el i-o ținu deschisă pentru a intra.

— Așteptați aici, domnișoară Robb. Or să vină imediat.

„Da, bine”, își spuse ea.

Stătea acolo de mai bine de o jumătate de oră și „ei” tot nu apăruseră. Sala de conferințe era rareori folosită și avea veselia unui mausoleu. Era destul de frig pentru a depozita carne. Asociați, decedați cu mult timp în urmă, o priveau cu severitate din tablourile cu rame aurite.

Ar fi vrut să se strâmbe la ei, dar se răzgândi. Îi credea în stare pe asociații de la *Bristol and Mathers* să aibă camere de luat vederi pentru a-și spiona angajații. O prinseseră pe Kendall, nu?

Ricki Sue n-ar fi recunoscut acest lucru nici sub tortură, dar era foarte nervoasă. Agenții FBI o interogaseră de câteva ori deja, mai mult decât pe oricine altcineva de la firmă, fiindcă ea era cea mai bună prietenă a doamnei Burnwood.

Nu le spusese nimic, bineînțeles. Și avea să continue să facă pe proastă, chiar dacă ei aveau să-i vâre așchii sub unghii.

Deodată, ușa se deschise și intră întâi un bărbat, urmat de alți doi. Toți erau îmbrăcați în costume negre și cămăși albe, dar nu există nicio îndoială cu privire la cine era șeful. Avea o atitudine hotărâtă și la fel îi era și mersul.

— Domnișoară Robb? Sunt agentul special Pepperdyne.

Îi prezentă pe cei care îl însoțeau, dar Ricki Sue era atât de fascinată de aerul autoritar al lui Pepperdyne, încât le dădu foarte puțină atenție celor doi. Și, în plus, îi cunoscuse deja. Ei erau cei care îi pusese ră întrebări cu alte ocazii.

Se părea că acum avea onoarea să stea de vorbă cu șeful. Pepperdyne. Era destul de simpatic și știa cum să-și facă intrarea undeva. Ar fi vrut ca bătrânul Bristol să-i fi lăsat timp să verifice cum îi stătea părul și să se dea din nou cu ruj.

Fără nicio introducere, Pepperdyne spuse:

— Nu mai am timp, domnișoară Robb, așa că hai să vorbim direct.

Se așază pe un colț al mesei de conferințe și aruncă un dosar gros pe suprafața lucioasă a acesteia. Câteva documente se revărsară, dar Ricki Sue nu trebuia să se uite la ele ca să știe ce erau.

— Când am început să o verificăm prin computer pe Kendall Deaton, am primit niște informații foarte derutante. Ne-a luat ceva timp ca să descurcăm totul. Acum știm.

— Adevărat?

— Da, adevărat, spuse el și își aruncă privirea peste câteva documente, deși ea bănuia că le cunoștea conținutul la fel de bine ca ea. Falsificarea unor dovezi este o acuzație foarte gravă pentru o avocată.

— Nu s-a dovedit niciodată, spuse Ricki Sue. Și, parcă, în America, o persoană este considerată nevinovată până la dovedirea contrariului.

El plesni cu putere în masă și ea se cutremură de încântare. I-ar fi plăcut tare mult să-l aibă pe tipul ăsta în pat cu ea și să-l vadă înfuriindu-se.

— Dosarul ăsta e plin de minciuni, înșelătorii și folosirea greșită a unor informații confidențiale. Dar nu trebuie să-ți spun ce e-n el, pentru că dumneata știi foarte bine, nu?

— Atunci de ce ați vrut să stați de vorbă cu mine? întrebă ea, după care își coborî glasul și adăugă pe un ton seducător: Sau întâlnirea asta nu e de afaceri?

Cei doi agenți zâmbiră, dar Pepperdyne rămase impasibil. Le aruncă subalternilor săi o privire muștrătoare, după care se uită la Ricki Sue într-un fel menit să o intimideze.

— Iei problema asta cu ușurință, domnișoară Robb. Viața doamnei Burnwood este în pericol, în timp cel dumneata faci glume și aluzii

sexuale. Un agent federal a dispărut și se pare că ea e singura persoană de pe planetă care ar putea ști unde se află. Vreau să-i găsesc pe amândoi și dumneata o să mă ajuți.

— De ce-aș face-o? Dacă dumneavoastră sunteți de părere că știți totul, de ce ar trebui să vă ajut eu?

— Pentru că ai afirmat că ești prietena doamnei Burnwood și am toate motivele să cred că n-o să mai aibă mult de trăit.

Adresându-se celorlalți agenți, ea spuse:

— Sunteți liberi să faceți pe „polițistul cel bun” oricând.

După care îi zise lui Pepperdyne:

— Dumneata ești „polițistul cel rău”, nu-i așa? Folosești tactici de intimidare ca să mă faci să vorbesc. Ei bine, pe mine nu mă sperie aiurelile astea. Crezi că m-am născut ieri? De fapt, asta s-a-ntâmplat la 14 aprilie 1962. Bine, 1960, dar cine mai stă să dea atenție?

Pepperdyne făcu ochii mici.

— Tot mai crezi că e o glumă. Te asigur, însă, că nu e. Prietena dumitale a răpit un șerif. Din câte știm noi, l-a omorât pe John McGrath și s-a descotorosit de cadavrul lui.

— N-ar face așa ceva! exclamă Ricki Sue.

— A lăsat-o pe polițista Fordman într-o mașină care se scufunda, strigă el.

— Femeia aceea era deja moartă, strigă și Ricki Sue. Așa a scris în ziare. Am citit raportul medicului legist așa cum ai făcut-o și dumneata, așa că nu încerca să mă protestezi. Prietena mea n-ar omorî nici măcar o muscă. Cu atât mai puțin un tip cu piciorul rupt și amnezie, pentru Dumnezeu! De fapt, sunt sigură că se bazează pe el pentru a-i oferi protecție.

— Atunci e într-un pericol și mai mare decât îți poți închipui, spuse Pepperdyne, a cărui voce deveni surprinzător de scăzută. Pentru că, dacă există un bărbat cu care doamna Burnwood n-ar trebui să se pună, acesta e John McGrath.

Ricki Sue se uită la cei doi agenți, dar aceștia rămaseră tăcuți și respectuoși față de superiorul lor.

— Acum doi ani, începu el, într-un orașel din New Mexico, al cărui nume nici măcar nu mi-l mai amintesc, un individ a dat buzna într-o dimineață într-o bancă federală, înarmat cu două arme automate și sute de gloanțe. A cerut să stea de vorbă cu fosta soție, pe care spera să

o convingă să se întoarcă la el și să se împace! Soția era casieră la banca aceea, dar tocmai în acea zi se învoise pe motiv că nu se simțea bine. Când nebunul și-a dat seama de greșală, a înnebunit și mai tare și ce și-a zis? Ce naiba? Din moment ce tot era acolo, înarmat până-n dinți, putea foarte bine să tragă până-i omora pe toți sau până când fosta lui soție îi promitea să se întoarcă, ce avea să se întâmple mai întâi.

Ricki Sue își luă un aer plictisit. Se foi pe scaun și oftă.

— E o poveste foarte fascinantă, domnule Pepperdyne, dar...

— Taci și ascultă.

— Bine, ascult, zise ea încrucișându-și brațele peste pieptul masiv. Dar sper că timpul pe care mi-l pierd aici n-o să fie considerat drept pauză, că altfel mă-nfurii teribil.

Ignorând-o, Pepperdyne continuă:

— Pe măsură ce timpul trecea, situația din incinta băncii devenea din ce în ce mai încordată. Cei de la poliția locală au încercat să-l facă pe individ să raționeze, dar el devenea tot mai furios și dornic să apese pe trăgaci, Ca să-i facă să-și dea seama că nu glumea, a împușcat un paznic și i-a aruncat cadavrul pe geam de la etajul doi. Alunei am fost chemat eu. M-am dus acolo împreună cu cel mai bun negociator al Biroului, doctorul John McGrath.

Ricki Sue făcu ochii mari.

— Da, *doctorul* John McGrath. Deține un doctorat în psihologie și criminalistică. Oricum, până am ajuns noi acolo, se crease deja un sistem de comunicare. John l-a rugat politicos pe individ să stea de vorbă cu el la telefon. I-a făcut toate promisiunile cu care suntem obișnuiți în asemenea situații și a făcut-o atât de bine, încât m-a convins până și pe mine că o să ne ținem de cuvânt. I-a vorbit despre soția lui. Chiar se aștepta ca ei să-i placă purtarea aceea? Avea să-l vrea ea înapoi dacă el continua să ucidă? Chestii din astea. Individul începuse să oscileze. John era pe cale de a reuși. Speram că totul să se termine fără să fie cineva rănit. Una din femeile care se aflau printre ostateci avea copiii cu ea, un nou-născut și un băiețel de vreo doi ani. Pe scurt, bebelușul a-nceput să plângă. Apoi l-a urmat și celălalt. Gălăgia l-a enervat pe individ și i-a poruncit mamei să-i facă să tacă. Ea a făcut tot ce-a putut, dar copiii erau obosiți și le era foame.

Erau prea mici ca să înțeleagă primejdia în care se aflau, fișa că au continuat să scâncească și să plângă. Tipul a amenințat că-i împușcă dacă nu tac. Nu pot să-ți descriu ce-am simțit cu toții când îi auzeam pe copii plângând și pe mama lor implorând să li se cruțe viețile. Sincer nu știu cum de a reușit John să pară atât de calm. Noi ceilalți ne mișcăm de colo-colo și înjuram, dar el își păstra sângele rece. A folosit toate metodele. L-a promis nebunului și luna de pe cer dacă le dădea drumul mamei a celor doi copii. Vocea lui era calmă și netulburată ca a unui hipnotizator, dar era la fel de agitat ca noi. Nici înainte, nici după aceea n-am mai văzut pe cineva asudând atâta. Aproape că și-a smuls părul din cap în timpul acelei negocieri. Voia mai mult decât orice altceva, să-i salveze pe copilașii aceia.

Se opri și Ricki Sue știa că privea undeva, înăuntru, amintindu-și. Ea înghiți în sec.

— Ce s-a-ntâmplat?

Pepperdyne o țintui cu privirea.

— I-a împușcat de la o distanță foarte mică. Cu sânge rece, domnișoară. Pe mamă. Pe băiețel. Pe sugar. I-a eliminat cu trei împușcături scurte. Din fericire, o echipă specială a dat buzna înăuntru și l-a făcut praf, dar îi executase deja pe tânăra aceea drăguță și pe copilașii ei. Tuturor ne-a fost greu, dar nimănui nu i-a fost mai greu decât lui John. Mi-am văzut colegul și prietenul distrus complet. La câteva luni după incident și-a dat demisia din Birou și a început să lucreze într-o secție de poliție. Și în ziua de azi se consideră vinovat. Crede că a dat greș și că asta l-a costat familia pe un tânăr. John n-ar fi putut să facă mai mult decât a făcut, n-ar fi putut să spună altceva. Puterea lui de convingere nu fusese niciodată mai solidă, dar eforturile nu-i fuseseră răsplătite. N-a putut să salveze cele trei vieți și de atunci e bolnav.

Urmă un moment îndelungat de tăcere apăsătoare Ricki Sue se pierdu sub privirea arzătoare a lui Pepperdyne. În cele din urmă, întrebă:

— De ce mi-ai spus toate astea?

— Ca să-ți dai seama că prietena dumitale ar putea să creadă că a făcut o treabă grozavă luându-l pe John, dar se află pe un teren minat și nici măcar nu știe. E instabil din punct de vedere sentimental, mai ales în preajma copiilor mici.

Se aplecă atât de mult, încât nasul lui aproape că îl atinse pe al ei.

— Înțelegi ce vreau să spun, Ricki Sue? o întreabă el încet, lăsând la o parte orice formalism. Doamna Burnwood și copilul ei sunt în primejdie.

Ricki Sue era atât de fermecată de intensitatea atrăgătoare a privirii lui Pepperdyne, încât, la început, nici nu răspunse. În cele din urmă, clipi de câteva ori și își dădu capul în spate, depărtându-se de el.

— Iar vrei să mă duci și n-o să-ți meargă.

El îi întreabă atunci pe ceilalți doi agenți:

— O duc eu?

Ei clătinară din cap cu gravitate și Pepperdyne se uită din nou la ea.

— Chiar dacă John și-a pierdut memoria în acel accident de mașină, crede-mă că fobia asta în legătură cu copiii o are încă îngropată în subconștient. Parcă înnebunește când se află în apropierea unuia. Ar fi trebuit să-l vezi în avionul cu care am călătorit împreună din Denver până în Dallas. Cum aude un copil plângând, cum o ia razna.

— Dacă e atât de instabil cum spui, de ce i-ai lăsat în grija lui de la bun început?

— Pentru că n-am știut că or să aibă un accident sau că ajutorul de șerif Fordham o să moară. Va trebui să-mi asum întreaga responsabilitate în caz că John o ia razna și face ceva vătămător. Intențiile mele sunt bune. Credeam că va fi o terapie bună pentru el faptul că doamna Burnwood și copilul ei erau sub protecția lui. Bineînțeles că habar n-aveam că ea va face o asemenea nebunie. În momentul ăsta, nu pot să garantez că John nu le-a făcut deja de petrecanie.

— Nu le-a făcut. Sunt teferi, spuse ea, dar, când își dădu seama că o luase gura pe dinainte, înjură ușor.

— Deci ai luat legătura cu ea, sări imediat Pepperdyne.

— Nu. N-am luat legătura.

— Unde e?

— Nu știu.

— Ricki Sue, n-o ajuți cu nimic dacă ascunzi chestia asta.

— Jur că nu știu unde e.

Își dădea seama că clipea prea rapid, un semn clar că mințea.

— Bine, e adevărat, am vorbit cu ea azi-dimineață. M-a sunat aici la birou, știind că eu aveam să răspund la telefon. Mi-a spus că și ea și

Kevin sunt bine și pe urmă a închis. A vorbit doar câteva secunde pentru că se temea să nu cumva să interceptați convorbirile.

Așteptă ca el să nege, dar el o privea doar.

— Ați pus sub urmărire telefoanele de-aici, nu? Și probabil și pe cel de la mine de-acasă! exclamă ea țâșnind în picioare. Ticălos ce ești! Dacă știai deja că am vorbit cu ea, de ce m-ai mai întrebat?

— Stai jos.

— Du-te dracului.

— Stai jos, spuse Pepperdyne împingând-o înapoi pe scaun.

Ricki Sue era suficient de nervoasă încât să-și roadă unghiile, dar era și tulburată. El era chiar foarte atrăgător când se înfură.

— Ești cea mai veche prietenă a ei, Ricki Sue. Trebuie să ai o idee unde e.

— Doar ai tras cu urechea. M-ai auzit când am întrebat-o unde e, dar ea a refuzat să-mi spună.

— Bine, dar trebuie să ai o idee.

— N-am nicio idee.

— Dacă aflu că m-ai mințit, te acuz de tăinuire.

— Uuuu, ce frică mi-e, spuse ea strângându-și coatele și cutremurându-se.

— Amuzant.

— Crezi? spuse ea zâmbind și le făcu cu ochiul celorlalți doi.

Pepperdyne părea gata să o strângă de gât, ceea ce, după părerea ei, ar fi fost foarte interesant.

— Uite ce e, habar n-am avut unde era în anul cât a stat în Denver, zise ea. Jur că ăsta-i adevărul. Nu ne-a spus nici mie, nici bunicii ei unde era. Zicea că era mai bine pentru noi. Nu voia să fim nevoite să mințim în caz că eram întrebate de locul unde se afla.

Îi aruncă un zâmbet obraznic.

— E foarte deșteaptă.

— Mult mai deșteaptă decât tine, spuse Pepperdyne proptindu-și mâinile pe brațele scaunului și aplecându-se deasupra ei. E în compania unui tip care își pierde cumpătul de fiecare dată când aude un copil plângând. Iar doamna Burnwood are un copil mic.

Ricki Sue scoase un sunet ca de sonerie la un concurs, atunci când un concurent dă un răspuns greșit.

— Mai încearcă. McGrath nu poate fi chiar atât de periculos, altfel n-ar mai lucra. Agentul ăla psihiatru n-o să le facă niciun rău nici ei, nici lui Kevin.

Privirea lui Pepperdyne păru să dureze o eternitate. În cele din urmă, spuse:

— Poate că nu. Dar instabilitatea psihică a lui John nu e singura ei problemă.

Întinse mâna spre unul din agenți, care îi dădu un plic cu eficiența unei asistente care dă bisturiul în timpul unei operații. Pepperdyne continuă să se uite în ochii lui Ricki Sue în timp ce deschise plicul și îi întinse o fotografie, fără să scoată un cuvânt.

Ricki Sue se uită și scoase un țipăt. Simți cum se face greață și duse mâna la gură. Pistruii se vedeau foarte bine în contrast cu paloarea feței.

— Asta i-a făcut Gibb Burnwood iubitei lui Matt. Lottie Lynam, cea care l-a ajutat să fugă din pușcărie. Tăietura a fost atât de adâncă, încât aproape că i-a separat capul de corp.

— Te rog! Îngăimă ea, ridicând o mână tremurătoare.

— Te rog? Te rog să taci? Te rog să nu mai spui nimic? zise el ridicând glasul. Ba să fii sigură c-o să mai spun, dacă asta o să te facă să-mi dai o informație.

— Ți-am spus că nu știu unde e Kendall, murmură ea.

— Nu pricepi, Ricki Sue. Evadarea e un delict grav. Ca să nu mai vorbim de viol și de crimă. Da, credem că doamna Lynam a fost violată înainte de a se tăia gâtul. Avem de-a face cu niște maniaci. E foarte limpede că ambii Burnwood n-or să se dea înapoi de la nimic. În momentul ăsta nu mai există cale de întoarcere pentru ei. S-a terminat cu stilul de viață pe care l-au dus până acum și ei știu asta. Nu mai au nimic de pierdut. Dar nici măcar maniacii nu ajung la extreme dacă nu sunt într-o misiune, zise el și, aplecându-se și mai mult spre ea, șopti Deci, care crezi că ar fi misiunea asta?

— Să o... să o găsească.

— Exact, spuse el încuviințând.

— Ei au pătruns în casa bunicii?

— Așa bănuim. Însăpământător, nu?

— Sunt chiar atât de aproape?

— Sunt chiar atât de hotărâți. Cel puțin Gibb este și se pare că Matt e de acord cu tot ce spune și face taică-său.

Ricki Sue dădu din cap aprobator. Acea fusese și prima ei impresie și tot ce îi mai spusese Kendall despre căsnicia ei o confirmase.

— E totul sau nimic acum, spuse Pepperdyne. Celor doi nu le pasă dacă sunt prinși, atâta timp cât reduc la tăcere persoana care i-a trădat. Asta e părerea lor, că i-a trădat și că e o eretică. Sunt indignați că a îndrăznit să le pună la îndoială metodele și să se întoarcă împotriva lor. Nu uita că, până acum câteva zile, Matt Burnwood nici n-a știut măcar că are un fiu. Nu cred că e prea încântat că fosta lui nevastă i-a ascuns acest lucru.

Zâmbi ușor.

— N-ai văzut copilul, încă, nu-i așa? Eu l-am văzut. L-am și ținut în brațe. E foarte drăguț și seamănă foarte mult cu mama lui, prietena ta cea mai bună.

— Termină.

— În cariera mea, am investigat o mulțime de crime de neînchipuit, adăugă el. Dar trebuie să-ți spun că toate lucrurile pe care le-am aflat despre cei doi Burnwood și Frăția în ultimele câteva zile au făcut să-mi înghețe sângele în vene și încă nici n-am trecut de suprafață.

Se aplecă din nou, apropiindu-și fața de a ei.

— Pot să mi-i închipui pe fanaticii ăștia omorând copilul potrivit unui ritual, doar ca să dovedească faptul că ei sunt cei aleși. Sacri. Mai presus de legile oamenilor; mai presus chiar și decât legile lui Dumnezeu. Vrei ca micul Kevin să sfârșească așa? o întrebă el punându-i din nou în față fotografia lui Lottie Lynam.

— Termină odată! spuse Ricki Sue azvârlindu-i poza din mână și încercând să se ridice, dar el îi apăsă umărul făcând-o să rămână pe scaun.

— Dacă știi unde se ascunde doamna Burnwood, i-am putea salva viața, spunându-mi.

— Jur că nu știu, zise Ricki Sue suspinând.

— *Gândește-te!* Unde s-ar fi dus?

— Nu știu!

Pepperdyne se îndreptă și scoase un oftat.

— Foarte bine, Ricki Sue. Nu te încrede în mine. Nu-mi spune. Dar, ascunzând acest lucru, pui în pericol două vieți, ca să nu mai vorbim de cea a agentului McGrath.

Își lăasă cartea de vizită pe masă.

— Pe spate am trecut numărul de aici la care pot fi găsit. Ne-am aranjat un birou la Departamentul da Poliție din Sheridan. Cineva de acolo o să știe unde sunt în permanență. Dacă sună doamna Burnwood spune-i să vină. Roag-o din tot sufletul să vină. Jur că o s-o apăr.

Ricki Sue își șterse nasul cu dosul mâinii.

— O s-o aperi? Așa cum ai făcut și până acum?

Simți un pic de satisfacție datorită faptului că avusese ultimul cuvânt. Pepperdyne era încruntat când ieși vijelios din încăpere.

CAPITOLUL 37

— Mama e al naibii de furioasă, spuse Henry întunecat la față și închizând telefonul public.

Luther mânca un *burrito* cu fasole și bea o *Big Red*. Absent, îi oferi și fratelui său să ia o înghițitură de *burrito*. Atenția îi fusese atrasă de trei adolescente care făceau plinul unui *Mustang* decapotabil.

— N-ar trebui să umble așa, pe jumătate goale, zise el, luând o înghițitură de sifon. Pantalonii ăia sunt așa de scurți că li se văd și bucle. Și uite ce mici sunt sutienele. Da' dacă un tip ca mine ar încerca să ia puțin din ce arată ele, ar fi urât de tot. Pușcărie, mormăi el.

Henry le aruncă o privire fetelor, dar era prea posomorât ca să mai aprecieze priveliștea. Tocmai primise o muștruluală din partea mamei, care era aproape la fel de dureroasă ca biciuierile pe care obișnuia să le dea tatăl lui cu cureaua pentru ascuțit briciul.

— Ai auzit ce-am zis, Luther? Mama e oftică de rău de tot pe noi.

Luther își termină mâncarea, mototoli învelitoarea și o azvârli pe jos.

— Cum așa?

— Pentru ce s-a-ntâmpat aseară.

— De unde era să știm că sunt agenți în casa bătrânei? M-am gândit că era foarte bine s-o căutăm pe doamna Burnwood acolo. I-ai spus mamei asta?

— Am încercat, dar nu cred c-a auzit ceva. Urla prea tare. Știi cum face. Când e furioasă, nu mai ascultă nimic.

Luther încuviință. Fetele trecură pe lângă el când intrară să plătească. Erau atât de absorbite de chicotelile lor, încât nu-i aruncară nici măcar o privire. Asemenea fete bogate, care conduceau mașini sclipitoare pe care tații lor li le dăruiau când împlineau șaisprezece ani, erau cu mult deasupra lui. Priveau prin el ca și cum ar fi fost invizibil, ca și cum ar fi fost un gunoi. Luther nu putea suferi asta.

— Ar trebui să existe o lege care să le interzică să-și mai legeze țățele așa, mormăi el. Adică, Isuse! Știu al naibii de bine ce-i fac unui bărbat.

— Vrei să-ncetezi cu tâmpenia asta și să fii atent? strigă Henry.

Era doar cu câteva minute mai mare decât fratele lui geamăn, dar își luă în serios rolul de frate mai mare. El era cel care își făcea planuri și griji. Acest lucru nu constituise niciodată un motiv de conflict între ei. Luther se supunea calităților de lider ale fratelui său. Prefera să nu aibă răspunderea. Făcea exact ce se spunea. Se putea conta pe el pentru îndeplinirea oricărei sarcini, dar participarea lui era fizică, nu psihică.

Henry era încă supărat din cauza prediciei pe care i-o ținuse mama.

— A zis că, chiar dacă ni s-ar combina creierile, tot am ieși în minus, că până și un idiot ar putea să-și închipuie că doamna Burnwood nu s-ar fi dus acasă la bunica ei, din moment ce ăla e primul loc unde ar fi căutată.

— Pot să-ți spun ceva, Henry? Jură pe ce ai mai scump că n-o să zici nimănui, mai ales mamei.

— Ce?

— Am făcut pe mine când au început să fugă după noi, trăgând. Niciodată n-am fost așa speriat.

— Nici eu. Am avut noroc, altfel am fi fost în pușcărie acum.

Amintirea închisorii îi făcu să-și aducă aminte imediat de Billv Joe și de necazurile pe care continua să le aibă din cauza acelei femei pe care o căutau. Din când în când, zelul lor se mai pierdea, iar ei deveneau obosiți, descurajați sau plictisiți din cauza acelei sarcini dificile.

Dar, ori de câte ori își aminteau de fratele lor, care era închis în spatele gratiilor împreună cu tot felul de indivizi ciudați și de toate culorile, trebuind să-și trăiască viața ca un invalid, ura li se întetea și reînnoiau jurămintele de răzbunare.

— Eh, ne pierdem timpul stând pe-aici, zise Henry. Cu fiecare clipă care trece, urmele se răcesc și mai tare.

— Mă-ntorc imediat, zise Luther îndreptându-se spre intrare. Mai vreau un *burito*.

Henry îl apucă de cămașă și îl trase spre mașină.

— *Burito* pe naiba. Vrei să mai caști gura la tipele alea.

— Nu-i nimic rău dacă mă uit și eu, nu?

Timp de o oră străbătură străzile oraşului Sheridan, sperând că un anumit lucru în oraşul natal al lui Kendall Burnwood avea să le dea vreo idee, sperând să absoarbă prin osmoză vreun indiciu care să-i ducă la ascunzătoarea ei, despre care aflaseră cât se poate de neplăcut că nu era în casa bunicii, care era situată la marginea oraşului.

Nu îşi închipuiseră că avea să le fie atât de greu să o găsească. Erau descurajaţi şi li se făcuse dor de casă. În Prosper, mama era furioasă din cauza eşecului lor. Dacă nu descopereau ceva repede, avea să le facă praf, fundurile, cu siguranţă.

După o oră de umblat aiurea, Henry opri în parcare tribunalului.

— Ce naiba cauţi aici, Henry? Întrebă Luther privind în jur nervos. Sunt mai mulţi poliţai decât muşte pe un hoit.

— Nu ne-au văzut bine nici pe noi, nici maşina. În ziare scrie că suntem „intruşi neidentificaţi”. Puteam să fim nişte puşti în căutarea unui casetofon pe care să-l vindem pentru droguri sau bani.

Explicaţia aceea nu îl linişti deloc pe Luther.

— Tot nu pricep. Ce căutăm aici?

— Ne uităm.

— La ce?

— Ne uităm să vedem dacă găsim ceva interesant. S-ar putea să descoperim ceva. Nu-mi imaginez că o s-o putem găsi pe căţeaua aia singuri. Cineva trebuie să ne conducă la ea.

Luther se ghemui pe scaunul lui, îşi lăsa capul pe spate şi închise ochii. Fluieră afon şi se lăsa în voia unor fantezii obscene în care cele trei fete în pantaloni foarte scurţi şi sutiene sumare îi îndeplineau cu entuziasm orice dorinţă. Probabil că aţipise, deoarece tresări când Henry îl înghionti în coaste.

— Hai să mergem.

El se îndreptă şi căscă.

— Unde?

Luther se uită în direcţia în care era îndreptat degetul lui Henry.

— Ăştia în costume negre?

— Tocmai au ieşit din tribunal. Ce crezi că sunt?

— Federali, cum te văd şi cum mă vezi.

— Îhî.

— Nu aici a lucrat doamna Burnwood? Se cam grăbesc să ajungă acolo.

— De data asta cred că ar putea fi important.

Coborâră din mașină și traversară strada în grabă, ținându-se după agenții FBI care intrară în clădirea care adăpostea firma *Bristol and Mathers*. Ei se învârtiseră deja în jurul acesteia, dar acest lucru nu îi făcuse să ajungă mai aproape de pradă lor.

— S-au dus chiar acolo, spuse Henry când intrară în hol. Vezi unde s-a oprit liftul? La etajul cinci.

Se învârtiră prin hol, încercând să nu atragă atenția, deși erau atât de identici, încât aproape toți cei care intrau se uitau de două ori când îi vedeau.

Luther se plictisi în curând și începu să se plângă, dar Henry refuză să plece. Abia peste încă o jumătate de oră li se răsplătiră eforturile. Cei trei ieșiră din lift. Erau foarte agitați. Unul din ei vorbea la fel de repede cum mergea.

— Eu tot cred că ne ascunde ceva. Îi e mult mai frică să-și trădeze prietena decât îi e de noi.

Atât auziră frații Crook înainte ca agenții să iasă pe ușa de sticlă turnantă. Gemenii se uitară unul la altul.

— Despre ce crezi că vorbeau? Întrebă Luther.

Parcă răspunzându-i, o femeie solidă, cu un piept imens și o claie de păr roșu, ieși furioasă din lift. Fața îi era umflată și ochii roșii, arătând foarte limpede că plânsese.

Chiar în timp ce o privea Luther, ea își suflă nasul cu zgomot într-o batistă. Nu îi observă pe gemeni pentru că se uita la cei trei agenți federali care traversau strada spre tribunal. Imediat cum ieși, le făcu un gest obscen. Deși agenții nu îl văzură, ea păru să simtă o satisfacție imensă.

— Cine o fi tipa?

— Habar n-am, zise Henry gânditor. Dar e clar că nu prea se agreează cu federalii, nu? Și pe cine altcineva ar avea în comun decât pe Kendall Burnwood?

— Dezgustătoare, spuse Gibb măturând grămada de reviste *Playgirl* de pe măsuta de cafea a lui Ricki Sue. Mizerie. Gunoi. Exact lucruri la care te-ai putea aștepta în casa unei târfe.

Matt se uită la revistele de pe jos, dar nu dădu în niciun fel de înțeleș dacă le găsea la fel de respingătoare ca tatăl său. Fusese, pur și simplu,

pasiv după ce părăsiseră motelul, unde o omorâseră pe Lottie și îi lăsaseră cadavrul.

— Femeia asta e vulgară și oribilă. Întotdeauna făcea aluzii obscene. Îți aduci aminte cum ne-a făcut să ne simțim jenați la nuntă, fiule?

— Da, domnule.

— Deloc o prietenă potrivită pentru soția unui Burnwood.

— Nu, domnule.

— Dar, după cum s-a dovedit, te-ai însurat cu o hârtie din casă, fie că era o returnare de impozit, un jurnal sau altceva.

Deocamdată nu găsiseră nimic despre Kendall, dar își făcuseră o impresie foarte clară despre stilul de viață al lui Ricki Sue. În afară de faptul că avea cea mai mare cantitate de produse de cosmetică ce se putea afla în altă parte decât într-un magazin, mai poseda și o colecție serioasă de cărți erotice și casete video.

În sertarul noptierei descoperiseră un număr impresionant de prezervative care ar fi rivalizat cu cele dintr-o farmacie. Era o întreagă varietate de modele, culori și mărimi.

Îi plăceau parfumurile florale excesiv de dulci și gelurile de baie. Poseda foarte multe articole de lenjerie, inclusiv o cămașă de noapte lungă din flanel și două perechi de bikini fără partea din față.

Dulapurile din bucătărie erau pline de prăjituri, cartofi prăjiți și sifon dietetic. În frigider găsiră numai o cutie de lapte, patru pachete cu câte șase cutii de bere și un borcan cu măsline.

Ricki Sue nu era o gospodină prea meticuloasă, dar când Matt și Gibb își terminară căutările, acest lucru nu mai avea importanță, fiindcă făcuseră o harababură de nedescris.

— Te-ai uitat sub pat? întrebă Gibb.

— Nu, domnule.

Azvărliseră cuvertura când căutaseră sub saltea, dar niciunul din ei nu se gândise să arunce o privire și sub.

Gibb deveni brusc atent.

— Ce fel de cutie?

Matt scoase o cutie de pantofi obișnuită și o deschise. Când văzu grămada de scrisori personale și ilustrate, le arătă lui Gibb.

— Ar putea să fie ceva de la Kendall, zise acesta entuziasmat. Hai să începem să ne uităm pe ele.

Se duseră în living-room, unde era mai mult spațiu pentru a împrăști corespondența. Înainte să se apuce de treabă, Gibb ridică mâna făcându-i semn să facă liniște. Se furișă până la geamul din față și aruncă o privire afară.

— A venit. Tocmai a intrat pe alee.

Le aruncă revistelor pornografice încă o privire plină de dezgust, după care își îndreptă privirea încet spre Matt.

— Trebuie să profităm de ocazia asta, Matthew. Am fost trimiși aici să facem asta. A fost sortit să fie. De ce altfel ar veni acasă pe neașteptate, cu câteva ore înainte? Înțelegi ce vreau să spun?

Fără un cuvânt de contrazicere, Matt încuviință.

— Da, domnule.

Gibb îi făcu semn să se ascundă după ușă. EL se furișă în partea rezervată sufrageriei, fiind parțial ascuns, dar văzând perfect ușa de la intrare. Privirile amândurora erau ațintite asupra clanței când Ricki Sue vârî cheia în broască.

— Hei, roșcato?

Strigătul se auzi din stradă.

În fața acelei întorsături neașteptate, Matt se uită la Gibb pentru a primi instrucțiuni, iar acesta se uită printre lamelele jaluzelelor pentru a vedea cine îi distrăsese atenția lui Ricki Sue.

— Ce e? întrebă ea, lăsând cheia în broască și întorcându-se să vadă cine o strigase.

— Căutăm strada Sunset. Știi cumva pe unde vine?

— Poate știi, poate nu, zise ea cu cochetărie.

— Nu vrei să vii până aici să stai de vorbă cu noi?

Chipul lui Gibb deveni rigid de furie. Împunse aerul cu degetul arătător, făcându-i semn lui Matt să arunce o privire afară. Un *Camaro* vechi era oprit lângă bordură, înăuntru erau Henry și Luther Crook.

— Ce caută ăștia aici? șopti Gibb.

Ricki Sue se dusesse la mașină și stătea sprijinită de geamul șoferului pentru a le explica pe unde să ajungă în strada Sunset. Flirta, iar gemenii erau amețiți de dimensiunile ei.

— Probabil că același lucru ca noi, zise Gibb după un moment. Încearcă s-o găsească pe Kendall din cauza lui Billy Joe. O consideră vinovată pentru nefericitul lui accident, zise apoi și rânji. Vor să se răzbune, așa că trebuie s-o găsească înaintea autorităților, adăugă el și

se uită la Matt. La fel ca noi, fiule. Numai că ei nu au Supremă Putere alături, așa cum o avem noi. Probabil că ei au căzut în capcana aia întinsă de FBI în casa bătrânei. Ziarele au speculat că am fi fost noi. De parcă noi am fi așa de proști.

Matt ascultă, dând din cap întruna aprobator.

Ricki Sue gesticula larg, dându-le lămuriri gemenilor.

Gibb trecu în spatele lui Matt și îi puse o mână pe umăr.

— Hai să mergem. E limpede că Dumnezeu s-a răzgândit. Momentul nu e potrivit. Când o să fie, o să ne dea de știre. Adu cutia.

Gibb porni spre dormitor pentru a ieși pe fereastra pe care intraseră. Matt îl urmă fără să scoată un cuvânt.

CAPITOLUL 38

Polițistul din Sheridan intră în biroul temporar al lui Pepperdyne.

— O femeie vrea să vă vorbească, domnule. N-a vrut să stea de vorbă cu nimeni altcineva. Pe linia trei.

— *Femeie?*

O fi doamna Burnwood? Cu o speranță reînnoită, Pepperdyne ridică receptorul și apăsă pe buton.

— Ticălos ce ești.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine. Ești un ticălos nenorocit! Și asta-i numai pentru început. Când o să epuizez toate apelativele murdare pe care le știu în engleză, o să-ncep cu limbile străine până o să-ți faci o idee generală despre cât de mizerabil poți să fii.

Pepperdyne oftă.

— Am o idee, domnișoară Robb. Vrei să-mi spui care-i motivul pentru care mi-ai dat acest telefon obscen?

— Știi foarte bine de ce-am sunat, nemernicule!

Strigă atât de tare, încât o auziră și ceilalți agenți care se aflau în încăpere. Se opriră toți din ce făceau și se uitară cu coada ochiului la Pepperdyne. Probabil că mulți dintre ei ar fi dorit să aibă curajul lui Ricki Sue.

— Ticăloșii ăia nenorociți mi-au devastat casa, urlă ea.

— Care ticăloși nenorociți?

— Ai tăi. Mi-au răscolit prin sertare și vreau să spun c-au făcut-o cât se poate de amănunțit. Toți chiloții îmi sunt împrăștiați pe jos...

— Stai puțin, zise Pepperdyne aplecându-se în față în fotoliu. Casa dumitale a fost spartă?

— Exact, Sherlock.

— Și crezi că oamenii mei au făcut-o?

— Nu face pe prostu' cu mine. Au...

— Vin imediat acolo, zise el închizând telefonul.

Ordonându-le unor agenți să-l urmeze, își luă repede haina de la costum din cuier și alergă spre cea mai apropiată ieșire.

Cinci minute mai târziu, se afla în fața lui Ricki Sue la ușa acesteia. Ea tremură de indignare.

— FBI-ul ar trebui să te învețe ceva maniere, domnule agent special Pepperdyne. Întâi trimiți doi indivizi perversi să-mi facă prăpăd în casă și, pe urmă, îmi trănțești telefonul. N-o să mai dau niciun ban pe impozite, dacă...

În timp ce cei doi agenți se plimbau prin casă, evaluând dezastrul fără să miște nimic din ceea ce, mai târziu, ar fi putut deveni probă, Ricki Sue încremeni în mijlocul living-roomului, cu mâinile proptite în șolduri.

— Îți bați joc de mine, Pepperdyne?

— Nu, zise el. Pentru o percheziție autorizată, ți s-ar fi arătat un mandat.

— Noi nu încălcăm regulamentul în chestiile astea, doar în caz că vreun judecător care are mai multă compasiune decât creier ar vrea să ignore cazul din pricina unui astfel de lucru. Oricum, te asigur că aceia care au făcut asta n-au fost nici din biroul meu și nici polițiștii din Sheridan.

— Atunci cine naiba a fost?

— Nu știu, dar am de gând să aflu, adăugă el încordat. Lipsește ceva?

— N-am observat, dar nici nu m-am uitat prea bine. Am intrat, am văzut dezastrul ăsta și m-am înfuriat atât de tare, încât n-am verificat înainte să te sun.

— Verifică.

Ea se apucă de treabă, iar el le spuse celor doi să cheme imediat pe cineva de la laborator. Ricki Sue stătea și se uita cum casă îi era întoarsă pe dos pentru a doua oară în ziua aceea, numai că, de data aceasta de către profesioniști care căutau să descopere cine fuseseră primii.

— Uite ce e, asta nu e o simplă spargere, zise Pepperdyne când protestele ei deveniră insultătoare. Lucrăm la un caz federal și, datorită relației dumitale de prietenie cu doamna Burnwood, ai devenit un element important în acest caz.

— Probabil că a fost o încercare de jaf obișnuită și nare nicio legătură cu asta.

— Nu crezi chestia asta la fel cum n-o cred nici eu, zise el, dându-și seama că izbucnirile ei nervoase erau menite doar să-i ascundă teama crescândă.

Plângerile ei își mai pierduseră din usturimea de mai înainte, ceea ce era foarte bine. Dacă el nu o putea convinge să-i ajute pentru găsirea prietenei ei, poate că frica avea s-o facă să le împărtășească niște secrete.

— Cine a făcut asta n-a făcut-o ca să fure, îi explică el. N-a luat nimic din lucrurile care se iau de obicei: televizor, camere de luat vederi, casetofoane. Căutau cu totul altceva.

— Ca de exemplu?

— Un indiciu care să-i facă să-și dea seama unde se află doamna Burnwood.

— Atunci au avut un ghinion al dracului de mare.

Pepperdyne îi ignoră cuvintele.

— Pun pariu că un singur om n-ar fi putut să facă toată treaba asta. În subconștient, o știi și tu pentru că, de fiecare dată când te-ai referit la borfași, ai folosit pluralul.

— Nu te ambala, Pepperdyne. Am spus doar ce mi-a trecut prin cap.

— Ți-a trecut prin cap dintr-un anumit motiv, Ricki Sue. Te gândești la cineva anume, nu-i așa? La fel ca mine.

Devenind deodată nervoasă, ea își umezi buzele.

— Adică, să fi fost Matt Burnwood și cu taică-său?

— E o posibilitate.

— Ah, la naiba! zise ea gemând. Nu vreau să am de-a face cu maniacii ăia.

— Când am venit, ai spus despre borfaș că erau perversi. De ce? întrebă el. În afară de motivul evident. Ți-au golit sertarele de lenjerie, dar asta fac toți hoții în căutarea unor comori.

— Nu de asta, spuse ea și, luându-l de braț, îl trase spre măsuță de cafea din living-room. Uită-te la revistele alea.

Un bărbat gol și bine făcut îi zâmbea lui Pepperdyne fermecător de pe coperta unei reviste *Playgirl*.

— Arată bine. Și ce-i cu asta?

— Arată bine, într-adevăr. Atunci, de ce să apăs cu călcâiul și să-l stric?

În mijloc, foaia era încrețită, exact ca și cum cineva ar fi apăsât cu călcâiul pe ea și l-ar fi rotit de câteva ori.

— Poate n-a fost intenționat.

Ricki Sue clătină din cap făcând să se miște coafura înaltă.

— Nu cred, pentru că mai e ceva. Și asta m-a supărat chiar foarte tare. Am dat cincizeci de dolari pe cartea asta. Era singurul suvenir pe care l-am adus de la San Francisco, unde mi-am petrecut vacanța acum două veri.

Îl duse în spatele canapelei. Cărțile și casetele video fuseseră măturate de pe rafturi și lăsate acolo unde căzuseră. Pepperdyne se aplecă să se uite mai îndeaproape la cartea la care se referea ea. Volumul de erotică era deschis la o pagină cu o fotografie color care înfățișa un cuplu angajat într-un act sexual. Fotografia era murdară, ca și cum cineva și-ar fi șters pantofii pe ea.

— Nu-i tocmai o poziție, remarcă el.

— De aceea era și cea mai excitantă poză din toată cartea. Bărbatul visurilor mele. Numai chestia asta valora cincizeci de dolari.

— O să-ți cumpăr alta, spuse Pepperdyne îndreptându-se. O să-ți cumpăr o bibliotecă întreagă de cărți din astea dacă-mi spui unde e doamna.

— Nu știi să asculți, nu? Citește-mi pe buze, ticălosule. Nu știu, zise ea desfăcând brațele larg. Cine a fost aici și mi-a făcut casa vraiște, în căutarea unui indiciu, se înșală exact ca și tine.

— Ei au fost, domnule. Amprente sunt ale lor.

Pepperdyne îi mulțumi polițistului care îi adusese raportul imediat cum fusese disponibil, după care se întoarse și se adresă căpitanului de poliție.

— L-ai auzit. Gibb și Matt Burnwood au devastat locuința domnișoarei Robb în după-amiaza asta. Deci, sunt aici în oraș. Cheamă-ți absolut toți oamenii. Ai mei îți stau la dispoziție și alții vin încoace. Vreau că ticăloșii ăia să fie găsiți. În seara asta. Acum.

Polițistul plecă să îndeplinească ordinul, dar Pepperdyne îl chemă înapoi pentru a-i mai spune ceva.

— Sunt foarte periculoși. Spune-le oamenilor să nu se lase înșelați de înfățișările lor plăcute și de manierele lor. Sunt niște fanatici, care sunt convinși că îndeplinesc o misiune dumnezeiască. Omoară pe oricine le stă în cale. Spune-le oamenilor să fie extrem de prudenți când or să-i zărească.

— Am înțeles, domnule.

Pepperdyne se trânti înapoi pe fotoliu și își frecă ochii cu podul palmelor. Nu își putea permite luxul de a ceda în fața oboselii. De când se anunțase dispariția lui John, apucase doar să ațipească din când în când. Nu putea să doarmă o noapte întreagă până când prietenul lui și doamna Burnwood nu erau găsiți, iar Gibb și Matt Burnwood erau ori morți, ori în spatele gratiilor, păziți de gardieni înarmați.

Ceea ce îi spusese scorpiei aceleia roșcate, fusese o mărturisire cu caracter personal, *chiar* se simțea răspunzător, pentru faptul că John se afla în încurcătura aceea.

Începuse ca o glumă, deși una cam crudă. Crezuse că avea să-i facă bine lui John. Dacă stătea câțva timp în preajma copilului doamnei Burnwood, poate scăpa de sentimentul de vinovăție care îl stăpânea de când cu întâmplarea din New Mexico.

Astfel gândise Pepperdyne când i-i lăsase în grijă lui John. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că prietenul lui ar fi putut ajunge un personaj-cheie într-unul din cele mai bizare cazuri ale deceniului.

Cu cât Biroul descoperea mai multe în legătură cu Frăția, cu atât Pepperdyne se temea mai mult pentru John și pentru doamna Burnwood. Execuții ritualiste și desfigurări, imnuri religioase și parole secrete, destule torturi și vărsări de sânge încât să-l facă pe marchizul de Sade să pară un amator, acestea erau activitățile Frăției.

Deprimat, Pepperdyne se ridică de la birou și se întinse, după care se duse la fereastră de unde privi orașul Sheridan. Se lăsase în tunericul. Noaptea avea să le ofere celor doi Burnwood mai multe ascunzători și posibilități de a scăpa. Erau undeva acolo. Dar unde?

De asemenea, tot pe undeva pe acolo se aflau și doamna Burnwood împreună cu prietenul lui, John McGrath. Nimeni, nici măcar o persoană atât de deșteaptă ca doamna Burnwood, nu putea să dispară complet. Cineva trebuia să-i fi observat. Trebuiau să fie undeva.

— Dar unde, fir-ar să fie? spuse el cu glas tare.

Nici măcar nu știa de unde să înceapă să-i caute.

Singurul lucru pe care îl știa agentul special Jim Pepperdyne cu certitudine era că, dacă Matt Burnwood își găsea fosta soție înaintea autorităților, ea nu mai trebuia să fie îngrijorată pentru acuzațiile adunate împotriva ei.

Avea să fie moartă.

CAPITOLUL 39

— ... și femeia a murit înainte să aibă loc procesul. A murit de SIDA, fără pic de demnitate și în niște chinuri cumplite. Totuși, nu voia decât să-și ia rămas-bun de la copiii ei. O dorință care nu i-a fost îndeplinită.

Kendall îi spunea lui John povestea pe care le-o relatase lui Matt și Gibb în ceea ce părea să fi fost o altă viață. Fusesse, într-adevăr, o altă viață, extrem de departe de acel dormitor mic din casa bunicului ei din sud-estul statului Tennessee.

— De fiecare dată când pierd câte un proces, pun la suflet. E ca și cum aș dezamăgi-o din nou.

— De aceea ai ales una din cele mai dure posturi existente în domeniul tău.

— Presupun că da.

— A fost, cu siguranță, o întâmplare tristă, dar cred că e chiar mai mult. Cred că erai orientată spre realizare încă dinainte să devii avocată și să ai de-a face cu femeia aceea bolnavă de SIDA.

Ea își înălță capul de pe umărul lui și îl privi.

— De ce vrei să vorbesc despre mine? E important?

— Nu știu nimic despre tine, în afară de cele întâmplare de când mi-am recăpătat cunoștința. Da, e important pentru mine.

Oftând, ea puse din nou capul pe umărul lui. De fapt, nu îi displăcea chiar atât de mult să vorbească. Felul lui liniștit de a fi o îndemna la mărturisiri și voia ca el să o țină minte. După.

— De ce ești atât de ambițioasă, Kendall?

— Cine zice că sunt?

— Hei, nu mă duce, o muștră el. Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

— Au murit prăbușindu-se cu un avion particular în drum spre o vacanță la schi în Colorado.

— Cum erau?

— Plini de viață, de energie, nostimi. Afectuoși unul față de celălalt și de mine. Aveam impresia că erau cei mai minunați părinți din lume. Îi iubeam la nebunie.

— Au murit în tinerețe. De aceea simți că trebuie să trăiești și pentru ei și să obții de la viață ceea ce lor li s-a refuzat. Asta te face să fii ambițioasă.

Ea îl privi din nou.

— Dar ce ești tu, psihiatru? spuse ea tachinându-l, dar el nu zâmbi.

— Ce te-a făcut să fii femeia hotărâtă și încăpățânată care ești, Kendall?

— Ți-am spus...

— Săpă mai adânc.

— Bine, dacă vrei să faci pe doctorul, o să mă supun, zise ea și, resemnată, trase adânc aer în piept. În dimineața când au plecat spre Colorado, în timp ce ne luăm la revedere și ne îmbrățișam, tata mi-a zis: „Până ne întoarcem, vezi dacă poți să-ți faci ordine în cameră ca să fim mândri de tine”. Eh, nu s-au mai întors niciodată, așa că presupun că și acum tot încerc să-i fac să fie mândri de mine.

— Asta-i varianta prescurtată, dar e foarte revelatoare.

— Mulțumesc. Acum putem să ne relaxăm puțin? Sunt multe alte feluri în care ne putem juca de-a doctorii, știi foarte bine.

— Nu poți obține aprobarea cuiva care e mort, Kendall. Nu trebuie să fii as în toate.

— Mi s-a mai spus treaba asta.

— Cine ți-a spus-o?

— Soțul meu.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare și inima lui Kendall aproape că se opri în loc. O cuprinsese panica, dar știa că trebuia să continue să vorbească, să dea repede o explicație.

— Adică, ești atât de diferit acum, încât mă gândesc la *acel* soț, cel care m-a înșelat, ca la o altă persoană.

— Sunt o altă persoană, nu-i așa?

— Așa e, zise ea cu un glas răgușit. Te-ai schimbat de când am ajuns aici. Nu mai semeni absolut deloc cu cel cu care m-am măritat. El aparține unui vis urât care a avut loc cu mult timp în urmă, în altă parte.

Ea îi susținu privirea multă vreme înainte să reia discuția.

- Ai început să minți după ce au murit părinții tăi, nu?
- Nu mint.
- Asta nici nu se mai pune la îndoială, Kendall. Te pricepi s-o faci foarte bine.
- Dacă m-aș fi priceput atât de bine, n-ai fi bănuțit că tot ce spun e minciună.
- Nu chiar tot. Dar foarte multe lucruri. Trebuie să fi exersat mulți ani.
- Întotdeauna am vrut ca lucrurile să fie mai bune decât erau. Când eram mică, ăăă... rearanjam realitatea, o făceam să fie mai acceptabilă. În loc să spun că aveam părinți care muriseră, inventam niște părinți fascinanți cu niște cariere fabuloase care îi împiedicau să locuiască împreună cu mine. Într-un an erau stele de cinema care voiau să mă apere de corupția de la Hollywood. În alt an, erau exploratori la Polul Nord. Pe urmă, au mai fost misionari într-o țară de dincolo de Cortina de Fier, cărei îi converteau pe oameni duminica și făceau lucruri primejdioase pentru CIA în timpul săptămânii.
- Ce imaginație!
- Imaginația mea nu era prea bine văzută de profesori, spuse ea apoi, zâmbind. Aveam tot timpul necazuri pentru ceea ce ei numeau minciună, dar eu consideram că era o modificare a faptelor în scopul îmbunătățirii unei situații care, altminteri, ar fi fost insuportabilă.
- Și mai târziu, când ai devenit adultă? Dacă apărea o, situație insuportabilă, modificai faptele?
- De exemplu? Întrebă ea cu prudență.
- De exemplu, dacă soțul tău ar fi suferit o amnezie deodată și nu și-ar mai fi amintit nici de tine, nici de nimic altceva în legătură cu relația voastră, ți-ai fi prefăcut sentimentele față de el?
- Ochii ei se umplură de lacrimi. Clătină din cap.
- Ai dreptate, am spus prea multe minciuni. De obicei, ca să dau o notă mai pozitivă lucrurilor. Uneori, recunosc, ca să fie cum vreau eu.
- Îi atinse părul, genele, buzele.
- Dar unele lucruri nu pot fi simulate. Și unul din ele e dragostea. Dacă nu te-aș fi iubit, n-aș fi putut să mă prefac că te iubesc. Chiar și având amnezie, ai ști adevărul, nu? L-ai *simți*.
- Îi lipi mâna de inimă și i-o ținu apăsată acolo.

— Când o să-ți recapeți memoria, s-ar putea să suferi un alt gen de amnezie care va bloca tot ce s-a petrecut după accident. S-ar putea să uiți perioada asta pe care am trăit-o împreună, în casa asta. Îi luă fața în mâini.

— Dar, dacă n-o să-ți mai amintești nimic altceva, amintește-ți măcar că te-am iubit cât am stat aici, zise ea sărutându-l pentru a-și pecetlui spusele.

El îi răspunse și, în curând, gurile li se contopiră. Mâinile lui începură să-i exploreze contururile. Genunchiul ei îndoit îi împungea ușor sexul.

— Mai fă, șopti el.

Ea își împinse genunchiul ușor până când erecția lui deveni evidentă.

O cuprinse în mâini apoi și îi masă lungimea tare și netedă.

El o sărută și se împinse ușor în ea până cina o întinse pe spate. Îi mângâie ușor abdomenul și îi sărută sexul. Îi mângâie pulpele, depărtându-le încetul cu încetul.

Apoi gura se contopi cu ea.

Kendall se lăsă pradă acelor senzații care îi tăiau respirația. Fără vreun pic de rușine sau de timiditate, le lăsă să-i învăluie burta și sânii. Limba lui o cercetă și o mingile cu delicatețe până când ea se sfărâmă ca un obiect de cristal fin.

El se ridică deasupra ei, dar nu o penetră înainte de o săruta. Când ea își mișcă șoldurile pentru a-l primi în întregime, el închise ochii și înjură încet.

Kendal își afundă degetele în părul lui și îi cuprins capul.

— Deschide ochii, John. Uită-te la mine, îi șopti ea agitată. Uită-te la chipul meu. Ține-mă minte.

El o ascultă, dar nu se opri din mișcările ferme și fluide care îl purtau din ce în ce mai adânc în ea. Când termină, îi rosti numele cu o voce răgușită și sugrumată; după care capitulă și se lăsă în voia spasmelor care îi zguduiau trupul și lumea.

Când se sfârși totul, el o îmbrățișă, ascunzându-și fața în gâtul ei. Kendall îl ținu multă vreme, mângâindu-l pe cap încet și șoptind:

— Ține-mă minte, John. Ține-mă minte.

CAPITOLUL 40

Un bărbat se așează pe bancheta din separeu în fața lui Ricki Sue.

— Bună.

— Du-te dracu’.

— Nu-i o primire prea plăcută. Nu mă mai ții minte? Fratele meu și cu mine te-am întrebat azi de o stradă.

De o jumătate de oră, Ricki Sue stătea singură, bând încontinuu și mergând să atenueze spaima pe care i-o provocaseră cuvintele lui Pepperdyne.

Dacă un lucru îngrozitor avea să li se întâmple doamnei Burnwood și copilului ei, avea să fie numai vina lui Ricki Sue, așa îi spusese.

Dacă voia să-și mai vadă prietena în viață, era mai bine să joace cinstiț cu el și să-i spună tot ce știa.

Dacă ei mureau, avea să-i aibă tot restul vieții pe conștiință. Viețile lor erau în mâinile ei.

Și continuase astfel, umplându-i capul cu atâtea lucruri oribile, încât ea simțise teribil de mult nevoia să scape de vocea lui. După plecarea lui, se simțise sufocată. Era în continuare dată peste cap. Pepperdyne îi promisese săi trimită niște oameni pentru curățenie a doua zi, dar ea nu mai suporta să vadă acel dezastru.

Gândul permanent că cineva îi violase intimitatea și pusese mâna pe lucrurile ei personale îi provocase o senzație de vulnerabilitate. Și, în plus, dar nu ar fi recunoscut în fața lui Pepperdyne, îi era frică să stea acolo singură.

Trebuise să iasă. Așa că se dusesse la acel bar. Nu era un loc unde mergea des. Nevrând companie în seara aceea, evitase cluburile unde era cunoscută și unde ar fi putut da peste prieteni care ar fi vrut să se distreze.

Voia să fie singură în seara aceea. Absolut singură. Deja câțiva bărbați o priviseră speculativ, dar ea le răspunsese cu priviri ostile. Niciunul nu îndrăznise să se apropie de ea până atunci.

Când își ridică privirea și se uită mai bine la cel care se așezase lângă ea, îl recunoscuse imediat. Inima îi tresări ușor. Replica obișnuită de îndepărtare se stinse pe buze și zâmbi.

— Ați găsit stradă până la urmă?

— Da, datorită ție. Dar prietenul pe care îl căutam se mutase. Plecase din oraș, spuse Henry Crook ridicând din umeri cu indiferență. Nu mai contează. Treceam pe-aici și, ce ne-am zis, hai să-i facem o vizită.

— Unde ți-e fratele?

— Numele lui e Luther. Al meu, Henry.

— Eu sunt Ricki Sue. Ricki Sue Robb.

— Ciudat cum ne-am întâlnit de două ori astăzi. Trebuie să fie mâna destinului său ceva de genul ăsta.

— Probabil, zise ea.

Ochii lui erau de un albastru extraordinar. Și avea și un păr blond frumos. Nu prea deștept, dar ce conta? Pepperdyne era deștept, dar și o mare pacoste.

În plus, bărbații prea deștepți o făceau să se simtă inferioară. Îi preferă pe cei cam la fel de inteligenți ca ea. De obicei, o excitau greșelile de gramatică, dar Henry și fratele lui geamăn aveau un farmec brut și aspru care o atrăgea.

Bătu din gene.

— Mai am puțin și-mi termin băutura.

— Să-ți mai iau una?

— Ar fi grozav. Whisky cu sifon, te rog.

El se duse la bar și dădu comanda. Aruncându-i o privire, îi zâmbi cu o timiditate băiețească ce o făcu să simtă un gol în stomac. Bărbații timizi o excitau întotdeauna. Îi putea învăța atâtea!

El se întoarse cu paharele. După ce sorbi de câteva ori, ea îl întrebă.

— De unde sunteți?

— Aăă, din Virginia de Vest.

— Hmm. Pari mai din sud.

— Am crescut în Carolina de Sud, dar ai mei s-au mutat când Luther și cu mine eram la liceu.

— Cu ce vă ocupați?

— Lucrăm în domeniul mașinilor.

— Ce interesant! exclamă ea cu răsuflarea tăiată. Mă fascinează tot ce ține de mașini, motoare și alte chestii din astea.

Nu. Asemenea lucruri nu o fascinau câtuși de puțin, dar falsul entuziasm îi oferi prilejul de a se apleca în față, dându-i lui Henry prilejul de a arunca o privire în decolteul ei. Purta o bluză neagră tricotată peste un sutien de aceeași culoare.

Uluit de priveliște, Henry vărsă puțin din berea pe care o ducea la gură.

— Fratele meu și cu mine am trecut din nou să te vedem.

— Zău? Când?

— După ce am aflat că prietenul nostru nu mai locuiește aici. Se părea că erau polițai peste tot la tine.

Ricki Sue se încruntă.

— Au fost. Cineva îmi spărsese casa.

— Nu mai spune! Și ce-a furat?

Ea se aplecă și mai mult.

— Henry, puiule, te superi dacă nu discutăm despre treaba asta? Mă enervează prea tare.

Întinse mâna spre mâna lui și el i-o strânse.

— Nici nu-i de mirare. Ne-am gândit noi că trebuia să fie ceva în neregulă când i-am zărit pe indivizii ăia supraveghindu-ți casa de la distanță.

Reacțiile ei erau oarecum amorțite de alcoolul pe care îl consumase, dar deveni imediat atentă. Își retrase mâna repede.

— Indivizi? Ce indivizi? Ce tot spui?

— Hei, n-am spus-o cu intenția să te îngrijorez. Noi ne-am gândit că probabil „fostul” tău ți i-a pus pe urme.

— N-am niciun „fost”.

— Ah, zise el încruntându-se. E nedumerit. În cazul ăsta, persoana care vrea să fii supravegheată, a pus să fii urmărită. Au venit până aici.

Cei doi Burnwood! Erau acolo! O aveau în raza lor vizuală! Ceafa ei se afla în bătaia uneia din puștile lor de vânătoare despre care îi povestise Kendall!

— Unde sunt? Întrebă ea cu un glas răgușit.

— Acolo, lângă automatul de țigări, zise el arătându-i un loc în spatele ei. Poți să te uiți. Sunt cu spatele acum.

Ea aruncă iute o privire. Unul din ei era omul lui Pepperdyne. Pe al doilea nu îl cunoștea, dar era sigură că era tot un agent FBI. Arătau ridicol în hainele noi și curate care ar fi trebuit să-i ajute să pară mai în mediul lor.

— Ticălosul! zise ea printre dinți. Nu-mi vine să cred. A pus să fiu urmărită, ca și cum eu aș fi făcut ceva.

— Cine? Ce este? Cum îl cheamă pe ticălos? Vrei ca eu și Luther să ne ducem să-l aranjam?

— Nu, nu. Nu-i nimic, de fapt, doar...

— Ascultă, dacă ai ceva necazuri...

— Eu n-am, dar o prietenă de-a mea are. Tipii ăia sunt de la FBI și cred că eu știu ceva și nu le spun.

— Și așa e?

— Dacă aș ști, nu le-aș spune.

Era riscant să-i spună unui potențial partener că era implicată în ceva atât de serios, încât erau amestecați și cei de la FBI, dar, în foc să se arate prudent, Henry păru impresionat.

— Pfiu! Dar duci o viață palpitantă.

Ricki Sue își ascunse ușurarea și îi aruncă un zâmbet.

— Nu știi nici măcar jumătate, puiule.

— Dar sigur mi-ar plăcea să știu.

— Atunci, hai să plecăm de-aici, zise ea luând o hotărâre pe moment. Știu niște locuri mult mai potrivite pentru a purta o discuție în particular.

Își goli paharul dintr-o înghițitură și, tocmai voia să iasă din separeu, când își aminti de echipa de supraveghere a lui Pepperdyne.

— La naiba! N-am chef ca ăștia să se țină după noi.

Henry se gândi puțin.

— Am o idee. Fratele meu e în spate, joacă biliard. O să ne ducem amândoi acolo. O să stau puțin și, pe urmă, o să mă-ntorc aici, dând impresia că ne-am înțeles, pricepi? Luther și cu tine puteți să vă furișați prin spate. La un moment dat, o să ies și eu pe ușa din față. Până când ei or să devină curioși și or să te caute, tu o să fii plecată demult.

— Nemaipomenit! exclamă ea și se clătină când încercă să se țină pe picioare. Hopa. M-am îmbătat deja, zise ea chicotind.

Henry o cuprinse pe după mijloc pentru a o susține.

— Pe naiba, nu te-ai îmbătat deloc. Știi doar să te distrezi, atâta tot. Ea se sprijini de el.

— O să fii tare. Sunt sigură.

Planul lui Henry de a-i păcăli pe agenți funcționează. În mai puțin de o jumătate de oră li se alătură ei și lui Luther în colțul străzii stabilite dinainte. Ajunse pe jos și sări pe locul din față chiar în clipa în care mașina opri. Luther apăsă imediat pe accelerator și se depărtară cu un scrâșnet de cauciucuri.

Ricki Sue îl găsea pe Luther la fel de drăguț și de încântător ca fratele lui. Din moment ce toți trei stăteau în față, ea încălecăse consola, fapt care a dat naștere multor aluzii și comentarii obscene. Mașina trecea în viteză peste gropi făcând-o să sară până în tavan și provocând o veselie teribilă.

Ea se trezi cu o sticlă de *Jack Daniels* înclinată spre gură exact când treceau peste calea ferată și vărsă lichidul pe bluză.

— Uite ce-am făcut din cauza voastră! zise ea râzând cu atâta poftă, încât abia putea să mai respire.

— Hei, Luther, din cauza faptului că ai condus neatent, doamna s-a udat toată, zise Henry.

— Nu putem decât s-o ajutăm să se usuce.

— Cel puțin.

Ricki Sue îi plesni pe amândoi peste pulpe.

— Sunteți atât de obraznici! Știu la ce vă gândiți.

Henry se aplecă și începu să o lingă pe gât.

— Chiar așa? La ce ne gândim?

Ricki Sue lăsa capul pe spate și începu să geamă și să se miște sugestiv.

— Nu-i cinstit, se plânse Luther. Eu trebuie să conduc.

Dar izbuti să țină volanul doar cu o mână, în timp ce pe cealaltă și-o strecură între pulpele ei.

Mai târziu, Ricki Sue nu își mai aminti care din ei propusese să oprească la motelul acela. Probabil că ea. Cu siguranță că nu era prima oară când se ducea acolo. Recepționarul era un toxicoman. Era

întotdeauna drogat, așa ca puțin îi păsa cine semna în registru, sau dacă se semna chiar, dacă se punea o hârtie de douăzeci pe tejghea.

Totuși, era prima oară când se afla acolo, sau în orice altă parte cu doi gemeni. Ineditul acestui lucru o entuziasmă și mai tare când pași împleticindu-se în cameră.

Luther, sau poate Henry, cu cât bea mai mult, cu atât îi distingea mai greu, spuse ceva teribil de amuzant și, râzând în hohote ea se prăbuși pe pat.

Luther se întinse de o parte a ei, Henry de cealaltă. O sărută întâi unul. Apoi celălalt. Apoi, din nou primul. Și așa în continuare, până când ea ajunsese să nu mai deosebească o gură de alta.

La un moment dat, protestând cu bune intenții îi dădu la o parte.

— Stați. Ascultați. Stați puțin. Hei, opriți-vă!

Îi împinse și se chinui să se ridice în capul oaselor. Avea impresia că toată camera se învârtea cu ea și duse o mână la tâmplă pentru a-și recăpăta puțin echilibrul. Luând un aer solemn, de care numai un om beat era capabil, zise:

— Răbdare, băieți. De-aici încolo, nimic nu se-ntâmplă fără prezervative.

În timp ce gemenii desfăceau pachetele pe care ea le scosese din geantă, Ricki Sue se rezemă de tăblia patului, anticipând atenția de care avea să se bucure a doua zi dimineață în fața automatului de cafea. Ce lucruri avea să mai aibă de povestit!

CAPITOLUL 41

Matt conduse până când Gibb îi spuse să oprească la un popas pe marginea șoselei. Fără să depășească viteza legală și respectând toate legile traficului, puseseră ceea ce Gibb considera că era o distanță bună între ei și orașul Sheridan.

Gibb era nerăbdător să afle ce le putea dezvălui cutia descoperită sub patul lui Ricki Sue. Răsturnă ilustratele și scrisorile pe scaun între ei, le împărțiră și începură să citească.

În scurt timp, își dădură seama că Ricki Sue păstrase toate scrisorile și alte forme de corespondență pe care le primise de la bărbați. Activitatea aceea începu să devină plictisitoare. Matt își pierdu răbdarea.

— Nu-i nimic aici.

— Nu putem să trecem cu vederea peste niciuna, zise tatăl lui cu încăpățănare. Ar putea fi tocmai cea pe care o căutăm.

Printre scrisorile îngrozitoare de la foștii ei amanți, se afla una care abia se descifra de la un coleg de școală primară pe nume Jeff, care o întreba dacă avea să-i arate chiloțeei. O alta, lungă, semnată de vărul ei Joe, care își servise țara pe bordul lui *John F. Kennedy* și care promitea să le dea adresa ei camarazilor lui care se simțeau singuri. O ilustrată de la un profesor de la școala de duminică, domnul Howard, care îi spunea că se simțise lipsa cu o duminică în urmă.

Apoi, Matt luă o ilustrată și recunoscu scrisul imediat.

— Asta-i de la Kendall.

Nu putea să simtă niciun pic de entuziasm în fața acelei descoperiri. Era cuplat pe pilotul automat și părea incapabil să recapete controlul. Era mai ușor să execute ce se spunea. Automatismul era un scut care îl apăra de durerea de a simți.

Era astfel de când fusese ucisă Lottie.

Era ca și cum ar fi murit și el. Nu se mai vedea scriind un alt editorial, adăugând alt număr ziarului său. Nu își putea închipui că mai era în stare să mănânce, să bea, să vâneze, pentru Frăție, pentru viață, în general. Moartea lui Lottie lăsase un pustiu în interiorul lui, care nu avea să se mai umple vreodată. Tatăl lui îi spusese că avea să se simtă altfel când or să-l găsească pe băiețel, dar Matt avea îndoieli.

Oricât de mare ar fi fost durerea atunci când el și Lottie erau tineri și tatăl lui îi interzisese să o mai vadă, tot mai rămânea un licăr slab de speranță că, într-o bună zi, aveau să fie împreună, totuși. Se agățase de speranța aceea. Îl făcuse să reziste în momentele când avea impresia că va muri dacă nu o va vedea.

Acum, că o pierduse pentru totdeauna, nu mai era nimic de sperat. Într-o încercare de a-l consola, tatăl lui îi amintise că adevărata lor răsplată îi aștepta în rai, dar Matt își aflase propriul rai alături de Lottie. Nu era sigur că dorea o viață veșnică, dacă asta însemna să trăiască o eternitate fără ea.

Kendall era vinovată pentru moartea lui Lottie. Tatăl lui îi deschisese ochii în acest sens. Dacă ea nu s-ar fi amestecat în treburile care depășeau capacitatea ei de înțelegere, nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Lottie ar fi continuat să trăiască, oferindu-i zâmbetele, sărutările și îmbrățișările pentru care el trăise.

De fiecare dată când se gândea la pierderea suferită, aproape că se sufoca de ură pentru Kendall. Avea să plătească. Avea să aibă grijă ca acest lucru să se întâmple. Așa cum se întâmplase cu toți ceilalți care fuseseră pedepsiți de Frăție, ea însăși îi făcuse să ia acea hotărâre.

Se uită la ilustrată, urând-o pentru că fusese trimisă de ea.

— Îi recunosc scrisul.

— Când a fost scrisă?

Matt o ridică puțin la lumină.

— Ștampila e mânjită, dar pare veche. E îngălbenită pe margini.

— Citește-o, oricum.

— „E minunat aici, dacă nu ținem cont de țăntări și de căldură. Era să mă topesc ieri când B și cu mine am fost la un picnic în locul ei preferat”.

— B trebuie să însemne *bunica*, zise Gibb. Altceva?

— N-a mai avut loc. Scrisul e înghesuit, spuse Matt, chinuindu-se să descifreze literele mici. „*Ți-am povestit despre locul ăsta, tunul SCA, cascadă, etc. Pe curând*”. Asta-i tot.

— SCA? Statele confederate? În locul ei preferat se află un tun aparținând Confederației. Ți-a pomenit vreodată de un asemenea loc?

Matt își scotoci prin memorie, dar îi era greu să vadă ceva dincolo de imaginea ochilor lipsiți de viață ai lui Lottie.

— Mi-o fi pomenit. Cred că da. Mi-a zis că își petreceau verile la o fermă veche.

— O fermă veche situată lângă un tun al Confederației și o cascadă.

Din ce în ce mai încântat, Gibb deschise compartimentul pentru mănuși și scoase harta rutieră a statului Tennessee, întinzând-o nerăbdător pe genunchi.

— Ce știi despre viața în sălbăticie, Matthew? Când un animal a fost rănit sau e înfricoșat, ce face? Unde se duce?

— În bârlogul lui.

— Cu alte cuvinte, acasă, zise Gibb. Kendall nu s-a întors acasă. Nu putea. Așa că s-ar fi putut duce în următorul loc cel mai aproape de casă. Trebuie să găsim un monument de pe vremea războiului civil lângă o cascadă. Gândește-te, fiule, adăugă el apoi cu ochii licărind. Ai putea să-ți ții copilul în brațe înainte de ivirea zorilor.

Matt încercă să adune puțin entuziasm. Încercă să-și imagineze cum și-ar fi săltat – băiețelul pe genunchi, încercă să se închipuie râzând, simțindu-se fericit și liber. Liber? Da, își dădu el seama. Nu se simțise liber în viața lui.

Și niciodată mai încătușat ca acum.

Kendall se desprinsese ușor din îmbrățișarea lui John, care mormăi o întrebare neinteligibilă.

— Mă duc până la baie, șopti ea. Mă întorc imediat.

El adormi din nou. Ea se aplecă, îl sărută pe frunte și apoi zăbovi puțin, privindu-l, memorându-i fiecare părțică a chipului.

Dacă totul mergea potrivit planului, îl vedea pentru ultima oară. Înăbușindu-și un oftat, se dădu jos din pat și se îmbrăcă repede și în liniște, pe întuneric.

Din clipa în care Ricki Sue îi spusese că Matt și Gibb fugiseră din închisoare, Kendall își dăduse seama că trebuia să dispară. Nu mai era

timp de pierdut. Așteptase deja prea mult. În ciuda timpului care o costase își mai acordase o ultimă noapte alături de John.

Matt și Gibb aveau să o caute și să o găsească. Știa că acest lucru se va întâmpla. Avea mai multă încredere în instinctele lor de vânători decât în computerele moderne și mulțimea de agenți ai FBI-ului.

Dacă ar fi fost numai viața ei în pericol, ar fi riscat să rămână cu John. Dar mai trebuia să se gândească și la Kevin. Dacă o găseau cei doi Burnwood, pe ea aveau să o omoare și pe el aveau să i-l ia. Era un gând prea îngrozitor. Chiar dacă aveau să fie prinși din nou, Kevin ar fi fost dat în grija statului și viitorul ar fi ajuns să-i fie decis de un comitet de străini.

Trebuia să-și protejeze copilul, chiar dacă pentru asta era nevoită să-l părăsească pe bărbatul pe care îl iubea. Avea să plece fără să dea nicio explicație, fără să-și ia la revedere. Dimineață, când avea să observe că ea nu mai era, el avea să fie derutat, poate chiar furios. Dar nu va dura mult.

Îi lăsa un bilet în care îi scria că ajutoarele erau pe drum. Înainte să plece din oraș după-amiază, trimisese o ilustrată autorităților locale explicându-le unde îl puteau găsi pe John McGrath, șeful dispărut.

Imediat ce primeau ilustrata, aveau să trimită pe cineva, la fermă. Prietenul lui John, Jim Pepperdyne, avea să aibă grijă să primească îngrijiri din partea celui mai bun neurolog. Cu timpul, memoria avea să-i revină. Se rupea sufletul când se gândea că era posibil să nu-și mai amintească de idilă dintre ei.

Oricât de mult ar fi întristat-o acel gând, știa că era mai bine dacă nu își amintea. Nu putea fi socotit vinovat pentru tot ce se întâmplase între ei, nici de către superiorii săi, nici de el însuși.

Ducându-se fără niciun zgomot în camera lui Kevin, luă sacoșa pe care o pregătise cu lucrurile lui și provizii cât pentru câteva zile din tot ce considerase ea esențial. Voia să aibă cât mai puține bagaje. Deocamdată, îl lăsa pe Kevin în coș. Aruncând o privire în dormitor, văzu că John continua să doarmă adânc. Străbătu toată casa și ieși.

Mai erau câteva ceasuri bune până în zori, dar fiecare clipă conta acum. Puse sacoșa în mașină. M-ai devreme, găsise niște vopsea în șopronul din spatele casei și făcuse opturi din cele două cifre de trei de pe plăcuța de înmatriculare. Modificarea s-ar fi depistat la o verificare

mai atentă, dar ar fi putut să o ajute să nu fie oprită până nu scăpa de mașină și cumpăra alta.

Întorcându-se înăuntru, se duse în cămară, unde pregătise deja doi saci cu alimente neperisabile și apă îmbuteliată. Putea să mănânce și să bea în timp ce conducea, oprind numai când trebuia să-l hrănească pe Kevin sau să se ducă la toaletă. Bineînțeles că trebuiau să se oprească pentru a dormi. Avea să aleagă moteluri izolate, unde, dacă plăteai cu bani gheață, nu stârneai suspiciuni.

Când va avea nevoie de bani, o să ia legătura cu Ricki Sue, așa cum făcuseră și altă dată. Avea încredere în ea, dar, pentru protecția prietenei sale, Kendall voia să amâne cât mai mult să ia legătura cu ea, dacă nu era absolut necesar.

După ce puse sacii cu alimente în mașină, se întoarse pentru ultima oară în casă și, îngenunchind în fața căminului, își vârî mâna pe horn și scoase pistolul.

Arma era singura ei protecție reală în cazul în care Matt și Gibb aveau să o găsească, dar tot îi era silă să o atingă. Ținându-l cu foarte mare grijă, îl puse în buzunarul fustei.

Atunci îi trecu prin cap un gând foarte tulburător. Dacă cei doi Burnwood ajungeau acolo înainte ca John să fie salvat? Aveau să știe că el era șeriful pe care ea îl răpise din spitalul din Stephenville și aveau să-l ucidă fără să stea o clipă pe gânduri.

Scoase pistolul din buzunar și se duse în bucătărie, unde îl puse pe plicul care îi conținea biletul. Părea oarecum potrivit faptul că ultimul lucru pe care i-l înapoia era primul pe care i-l luase în timp ce zăcea fără cunoștință pe pământul ud de ploaie.

Cât de departe ajunseseră de atunci.

Simțind că mai avea puțin și începea să plângă, se duse repede în vârful picioarelor în camera lui Kevin și îl luă din coș. El scânci puțin în semn de protest, dar ea îl lipi de umăr și copilul adormi din nou imediat.

Aruncând o ultimă privire în dormitorul semiîntunecat, văzu că John nici nu se clintise. Străbătu repede holul și bucătăria. În ciuda hotărârii ei de a nu plânge, o lacrimă îi șiroi pe obraz.

Erau ultimele clipe pe care și le petrecea în casa aceea, care conținea atâtea amintiri de preț pentru ea. Odată descoperită, nu avea să o mai poată folosi niciodată ca loc de refugiu. Nu avea să se mai

poată întoarce în încăperile acelea care răsunau de râsul bunicii ei. Acolo cunoscuse dragostea, mai întâi din partea bunicii și, apoi, din partea lui John.

Oare trebuia întotdeauna să-și ia adio de la tot și toți pe care îi iubea?

Kevin se foi în brațele ei.

— Nu chiar de la toți, șopti ea și, după ce îl sărută pe cap, porni hotărâtă spre ușă.

Tocmai ducea mâna spre clanță, când lumina se aprinse brusc.

Se răsuci, orbită de acea strălucire subită și nu desluși decât silueta unui bărbat care venea spre ea și Kevin.

CAPITOLUL 42

Gemenii Crook se aflau în baie, discutând despre problema cu care se confruntau. Era nevoie să o îmbuibă pe roșcată cu destulă băutură ca să-i dezlege limbă fără să-i dea voie, totuși, să-și piardă cunoștința.

— Hei, băieți, strigă ea din pat cu o voce pițigăiată și melodioasă. Ce faceți voi acolo, hm?

— Nu cred să mi se mai scoale, zise Luther privindu-și disperat penisul moale. N-am văzut în viața mea o muiere care să poată atâta. Crezi că-i vreo maniacă, ceva?

— Mai termină cu miorlăiala. Trebuie s-o facem să vorbească de Kendall.

Luther își masă testiculele cu o mână miloasă.

— Și cum te-ai gândit să facem asta, Henry? A terminat aproape o sticlă de *Jack Daniels* și n-are nici pe dracu', ba a făcut-o să vrea și mai mult de la noi.

Henry se gândi puțin. Ricki Sue îi strigă din nou din cameră.

— Ar trebui să ne-ntoarcem ca să nu devină suspicioasă. O să găsesc eu ceva. Orice spun eu, tu îmi ții isonul.

Ricki Sue era încă întinsă în pat. Bosumflată.

— Începusem să cred că vă distrați fără mine.

Henry observă că limba îi era mai împleticită ca înainte. Îi făcu lui Luther un semn de victorie pe furiș și se întinse lângă ea.

— Noo. Fără fata noastră n-ar fi fost nicio distracție, nu-i așa, Luther?

— Așa e. Absolut nicio distracție. De fapt, cred că ar mai trebui să bem ceva.

Se prefăcu că bea îndelung din sticlă înainte de a i-o da lui Ricki Sue, care se uită suspicioasă când la unul, când la altul.

— Voi vreți să mă-mbătați, sau ce altceva?

Înainte ca vreunul din ei să apuce să răspundă, ea izbucni într-un hohot de râs și duse sticla la gură. Henry îi făcu cu ochiul fratelui său.

— Jur pe ce vrei, Ricki Sue, că o băutoare ca tine n-am mai văzut de când suntem. Nu-i așa, Luther?

— Așa-i.

— De fapt, mă impresionezi din toate punctele de vedere. De exemplu, felul cum i-ai fraierit pe federali. Eh, asta a fost cu adevărat teribil. Și bine le-ai făcut ca să se-nvețe minte să nu-și mai vâre nasurile în treburile altora.

Ea pufni disprețuitoare.

— Pepperdyne ăla crede că rahatu' lui nu pute. Știi unde se află doamna Burnwood, zicea el. Știi asta, știi ăia, îl imită ea. De unde știe el ce știi eu, când numai eu știu ce știu?

— Chiar, zise Luther. Unde se trezește el să-ți pună întrebări personale despre prietena ta cea mai bună?

Henry îi aruncă fratelui său o privire ucigătoare. De ce nu putea să-și țină gura, oare? Mama avea dreptate.

Fratele lui era atât de ignorant, încât era periculos. Cu acea frază i-ar fi putut da de înțeles lui Ricki Sue că nu se aflau cu ea numai pentru a se distra.

Dar ea era prea amețită că să remarce scăparea lui Luther.

— Vreau s-o apăr pe Kendall, zise ea suspinând. E prietena mea. Nu i-aș spune lui Pepperdyne unde e, nici dacă aș ști, dar nu știu.

Mai luă o înghițitură din sticlă și începu să râdă. Ridicând un deget pentru a-și sublima cuvintele, zise:

— Dar am o idee.

— Ah, pe noi nu trebuie să ne păcălești, Ricki Sue. Noi nu suntem poliști, nu-i așa, Luther?

— Bineînțeles că nu suntem.

Henry începu să-i sărute gâtul.

— Dă-l naibii pe Pepperdyne ăsta și hai să ne continuăm petrecerea. Ricki Sue îl împinse la o parte.

— Nu vă păcălesc. Chiar știu unde ar putea să fie. Sunt singura persoană din lume care știe.

— Sigur, sigur, scumpo. Te credem. Nu-i așa, Luther? spuse el, făcându-i cu ochiul conspirativ fratelui său, dar acesta nu înțelegea.

Psihologia inversă îi era total străină.

— Ăăă... da, așa este. Exact. Cum a zis Henry.

— E adevărul, zise Ricki Sue, făcând un efort să se ridice în capul oaselor. Pun pariu că e acolo unde se ducea în fiecare vară cu bunica ei.

— Bine, bine, draga mea, spuse Henry bătând-o pe pulpă. Dacă zici tu.

Ea bătu cu pumnul în saltea.

— Știi unde e. Adică, nu locu' exact. Da' e pe undeva pe lângă Morton. Și e o...

— O ce?

— Cascadă.

— Cascadă?

Ea își lăsă capul într-o parte și se uită la Henry cu un aer superior.

— Nu așa am spus și eu?

— Sigur, scumpo. N-am vrut să te supăr.

— Și mai e o... armă mare. Cum îi zice? Pe roți. O foloseau pe vremuri.

— Un tun?

Ea își înfipse unghia degetului arătător în pieptul lui Henry.

— Exact! Ai câștigat! Iei premiul întâi! exclamă ea, desfăcând brațele și oferindu-se drept trofeu.

Apoi dădu ochii peste cap și își pierdu cunoștința.

— Fir-ar să fie! strigă Henry. A mers. Plecăm spre Morton.

— Unde vine asta?

— Habar n-am, dar trebuie să figureze pe o hartă. Hai, îmbracă-te repede.

— Și cu ea ce facem?

— Știi ce-a zis mama.

Uitându-se la Ricki Sue, Luther plescăi din buze cu regret.

— Mare păcat să fii nevoit să distrugi asemenea comoară. N-am văzut în viața mea așa ceva.

— Poftim? spuse Pepperdyne scrâșnind din dinți și strângând receptorul atât de tare, încât încheieturile degetelor se albiră. Vrei să fii drăguț să repeți ce-ai spus?

— Aaaa, am pierdut-o. A intrat într-un bar. S-a așezat într-un separeu și a dat pe gât câteva whisky-uri.

— Continuă.

- Pe urmă, a apărut un tip...
- Ce tip?
- Unul oarecare. Înalt și deșirat, cu părul de culoarea paielor și ochi ciudați. S-a dus lângă ea. I-a oferit de băut. Au stat de vorbă.
- Ai întrebat pe cineva cum îl cheamă pe tip?
- Bineînțeles, dar nimeni nu-l cunoaște.
- Mașina?
- Am întrebat și asta. Nimeni nu-și amintea să-i fi văzut pe el și pe fratele lui sosind, așa că n-am putut să aflăm ce mașină aveau.
- Ai spus frate? Avea un frate?
- Da. Un geamăn.
- Dumnezeule!

Pepperdyne înghiți două aspirine cu o înghițitură de Maalox. De ce trebuia să fie totul atât de complicat? Nu numai un simplu frate, ceea ce ar fi fost destul de dificil. Dar gemeni.

- Identici?
- Așa ni s-a spus. Că nu-l puteai deosebi pe unul de celălalt.
- Bineînțeles.
- Nu l-am văzut deloc pe al doilea. A stat în sala de biliard, în spate. Agentul îi explică apoi cum le-au tras clapa Ricki Sue împreună cu partenerul ei.
- Cum a plătit băuturile?
- Cu bani gheață.
- Mi-am închipuit eu, mormăi el. Și nimeni de-acolo nu-i cunoștea pe cei doi?

— Nu. Niciun nume. Nimic. Se pare că nu erau din oraș, spuse subalternul lui Pepperdyne, după care făcu o pauză, ca și cum și-ar fi făcut curaj pentru ceea ce urma.

Cum șeful lui nu spuse nimic, el își dădu părerea:

- Cred că a plecat cu tipii ăștia.
- Asta-i foarte limpede, nu?
- Adică, vreau să spun, domnule, nu cred că gemenii au vreo legătură cu spargerea de după-amiază. Cu siguranță nu erau Matt și Gibb Burnwood. Mie mi s-a părut o acostare întâmplătoare. Martorii ziceau că domnișoara Robb s-a împrietenit foarte repede cu tipul respectiv, înțelegeți ce vreau să spun. De fapt, unul din ei s-a oferit să ne dea mai multe informații despre ea. A zis, și alții l-au susținut, că e

cunoscută. O tipă căreia îi cam place să umble. Nu-i ceva ciudat să plece dintr-un bar cu un necunoscut.

Pepperdyne se înfurie.

— Ascultă, puțin îmi pasă dacă domnișoara Robb se regulează cu o sută de bărbați în miezul zilei în piața orașului în fiecare sâmbătă. E un om și, chiar dacă ne ascunde o informație importantă, datoria noastră e s-o protejăm. Ați avut ordin să n-o scăpați din ochi și ați dat chix. Acum a dispărut. Nu știm nici cu cine e, nici unde e și există doi maniaci care se cred mâna dreaptă a lui Dumnezeu, și care omoară pe oricine le iese-n cale, inclusiv pe domnișoara Robb, pentru că e cea mai bună prietenă a ei.

Se opri din strigat și își trase sufletul. Vocea mai calmă cu care vorbi după aceea conținea o amenințare și mai mare.

— Înțelegi?

— Da, domnule. Cred că da, domnule.

— Că nu cumva să-nțelegi altceva, dă-mi voie să-ți spun mai clar. Dacă se întâmplă ceva lui Ricki Sue Robb, o să vă ținuiască ouăle de podea și pe urmă le dau foc.

— Am înțeles, domnule.

— La treabă.

— Da, domnule.

Pepperdyne trânti receptorul, după care trimise mai mulți oameni la barul respectiv pentru a încerca să le ia urma gemenilor necunoscuți. Îi descrie.

— Înalți, deșirați, cu păr de culoarea paielor. Ceva ciudat în privința ochilor. Sunt identici. Femeia e o roșcată plinuță. Cine a văzut-o nu poate s-o uite, așa că vorbiți cu toată lumea.

Pepperdyne mai sorbi puțin din sticla de Maalox în timp ce se plimba prin birou, gândindu-se. Să fi fost o simplă coincidență că, în ziua în care casa i-a fost devastată de către cei doi Burnwood, Ricki Sue a fost agățată într-un bar de niște gemeni necunoscuți?

Ce legătură putea să fie între cele două incidente? Să fi fost cei doi membri ai Frăției, oameni de-ai lui Burnwood, care îi îndeplineau ordinele? Sau era așa cum spusese agentul? Între cele două incidente nu există nicio legătură?

Instinctul îi spunea să se gândească la ce era mai rău. Dacă cei doi gemeni aveau vreo legătură cu familia Burnwood sau cu cazul, în

general, el trebuia să-și facă griji pentru patru vieți acum: a lui John, ale doamnei Burnwood și copilului ei și a lui Ricki Sue Robb.

Dacă Burnwood îl găsea pe vreunul din ei înaintea oamenilor lui...

Nu putea să lase să se întâmple așa ceva. Foarte simplu.

Nu fu deloc ușor să o ia pe Ricki Sue din patul de motel, dar izbutiră să o facă fără să o trezească. Nu mai avură același noroc când încercară să o arunce din mașină.

În clipa în care își reveni, ea începu să se zbată, cerând să se dea drumul.

— Hei, ce se-ntâmplă? întrebă ea arțăgoasă, în timp ce încerca să își dea seama unde se afla.

Mașina era oprită lângă un șanț, la marginea unui drum îngust și cufundat în beznă.

— Unde naiba suntem? Ce căutăm aici? Unde-mi sunt hainele?

Răspunsul lui Luther fu o privire tâmpă.

— Păi, aaa, ne-am gândit că poate ai vrea să înotăm puțin.

Luther își privi fratele cu gura căscată, după care se întoarse spre Ricki Sue, dând din cap entuziasmat.

— O baie în pielea goală, zise el.

— Să înotăm? întrebă ea, privind în jur cu teamă. Suntem în mijlocul naturii, nu?

— Știm unde suntem, se laudă Henry. Luther și cu mine am trecut pe-aici astăzi. E un pârâu plăcut la vreo cincizeci de iarzi în pădure.

Ricki Sue se uită în direcția pe care el i-o indica, dar nu fu încântată de ceea ce văzu, adică o pădure întunecată și înfricoșătoare. Distracție, pentru ea, nu însemna să umble goală prin pădure în toiul nopții. Era de acord cu ideea de aventură, dar prefera să-și pună în aplicare escapadele în locuri care aveau pereți și acoperiș.

Niciodată nu-i plăcuse în mijlocul naturii. Soarele era un adevărat blestem pentru pielea ei albă care ori dobândeia pistrui, ori bășici. Era alergică la anumite plante și la înțepăturile țânțarilor, care dădeau naștere unor bube urâte și roșii care, de obicei, coceau și trebuiau tratate cu antibiotice.

Pe de altă parte, începuse să-i placă foarte mult de cei doi gemeni. Se excitase teribil de mult între ei doi. Goi, în apă, aveau să fie ca niște țipari, alunecând pe formele ei pline.

Se înfioră de plăcere la acel gând.

— Arătați-mi drumul.

— Hai să mergem în șir indian, sugerează Henry. Luther, ia-o tu înainte. Eu închei coloana, spuse el cuprinzându-i fesele goale și strângându-i-le. Ricki Sue țipă încântată și își luă locul între ei. Henry venea în spate, aproape lipit de ea.

Când ajunseră și auzi susurul apei, ea oftă.

— O să fie așa de romantic. Sau sunt beată?

Henry fusese inspirat și luase și o sticlă plină.

— Nu ești beată. După drumul ăsta, m-am gândit că ne-ar prinde bine să mai bem puțin.

Sticla trecu prin mâna fiecăruia o dată, dar băutura nu păru să aibă cine știe ce efect asupra nervilor gemenilor. Ricki Sue începu să observe că păreau agitați, mai ales cina ea îi luă de câte o mâna și îi trase spre apă.

— Ce e, băieți? V-ați răzgândit?

— Aaaa, am avut un frate care s-a înecat, băigui Henry. Eram foarte mici, dar tot ținem minte. Niciunul din noi nu se dă în vânt după apă.

Dacă ar fi avut mintea mai limpede, ea s-ar fi întrebat atunci de ce sugeraseră o orgie în apă, dacă nu o puteau suferi. În schimb, ei se făcu milă.

— Vai, bieții de voi. Veniți la Ricki Sue.

Henry atinsese punctul ei vulnerabil, pe care îl ținea secret, în special pentru că șansele ca dorința aceea să se îndeplinească erau nule. Tânjea să dădăcească, să ofere alinare și confort unui soț, unui copil sau chiar unei rude care o privea cu mândrie, nu batjocoritor. Posedă o imensă capacitate de a iubi, dar dragostea nu se ceruse niciodată. Inima îi era plină.

Așa că minciuna lui Henry despre fratele înecat îi provoacă o reacție profundă. Ochii se umplură de lacrimi. Îi trase pe amândoi spre ea și îi mângâie pe cap, murmurând că îi părea nespus de rău.

— Dați-mi voie să mă recompensez. Nu vă mai gândiți la fratele vostru. Sufletelel lui e în rai acum.

În curând, apropierea aceea începu să aibă efectul scontat, deveni erotică. Ea îi strânse și mai tare.

— Nu vă faceți griji, scumpilor, șopti ea. Înainte de ivirea zorilor o să aveți o cu totul altă părere despre sporturile nautice. Lăsați-vă pe mâna lu' Ricki Sue.

Intră în apă, dar când ei dădură să o urmeze, ea îi opri.

— Cum se face că eu sunt singura în pielea goală?

Luther se uită la Henry, care ridică din umeri și începu să se dezbrace lăsând hainele pe malul noroiu. Luther îi urmă exemplul. Henry intră primul în apă și se alătură lui Ricki Sue căreia apa îi ajungea până la genunchi.

— Scumpule, zise ea mângâindu-i sexul, dar acesta nu răspundea.

— Îmi pare rău, zise el. Bănuiesc că m-ai epuizat la motel. Puțină încurajare de un alt gen poate ar da rezultate.

Ea râse răgușit și se lăsă în genunchi.

— Nu mai spune altceva. Dacă e nevoie doar de asta...

Mâlul de pe fundul pârlului era alunecos și rece. Apa care îi mângâia pielea îi dădea o senzație delicioasă. Ea îi zâmbi lui Henry și își frecă sâni de pulpele lui.

Simți curentul de aer în apropierea capului și auzi bufnitura înfundată înaintea durerii. Apoi, aceasta îi străpunse capul. Icnii. Whisky-ul băut îi umplu gura și îi șiroi pe bărbie când țipă. Căzu grămadă, împrôscând apa în jur.

Amețită și la un pas de a-și pierde cunoștința, își ridică privirea și îl văzu pe Luther deasupra ei, ținând în mână o bâță scurtă și groasă. În timp ce ea se uita, el o ridică din nou deasupra capului și o lăsă în jos cu toată puterea.

Ricki Sue nu mai avu timp să simtă vreun pic de teamă, ci doar o uimire fugitivă.

CAPITOLUL 43

Kendall își înăbuși un țipăt.

— John!

— Da, John. Ce inteligent din partea ta să-mi folosești numele real. A fost mai ușor, așa, nu?

Când își dădu seama, ea păli violent.

— Îți amintești.

— Da. M-am trezit amintindu-mi.

Se priviră și distanța dintre ei păru mai mare decât era în realitate. Până în clipa aceea, toate avantajele fuseseră de partea ei. Acum balanța se înclinase în partea cealaltă.

— Cre... credeam că dormi.

— Asta am și vrut să crezi.

— Știai că aveam de gând să plec?

— Fuga ți-e a doua natură, nu?

În lumina puternică din bucătărie, chipul ei era alb ca varul. Îl strânse pe Kevin la piept protector. Sau poate că folosea copilul ca scut în cazul că John se hotăra să-i facă vreun rău. Era atât de furios, încât ar fi fost în stare.

El, însă, luă pistolul de pe masă și îl puse în banda elastică a chilotului pe care și-l pusese înainte să iasă din dormitor.

— Ce te-a făcut să te hotărăști să-mi lași pistolul?

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de el ca să te aperi.

— Ce drăguț din partea ta, spuse el și, proptindu-se într-o singură cârjă, trase un scaun de sub masă și îl împinse spre ea. Stai jos.

— John, dacă vrei să mă asculți...

— Stai jos! tună el.

Privindu-l cu teamă, ea se apropie de scaun și se așează.

— Îți amintești tot?

— Tot, spuse el. Viața mea dinainte de amnezie și absolut tot ce s-a petrecut după. John McGrath. Numele tatălui, Leland, care se întâmplă să fie și numele de fată al mamei mele. Născut la 23 mai 1952, în Raleigh, Carolina de Nord. Am urmat școala acolo și am absolvit optsprezece ani mai târziu. În 1979, mi-am luat doctoratul în psihologie.

— Psihologie? Ești psiholog?

Deocamdată, el trecu peste acel lucru.

— Lucrarea a fost despre sindromul stresului întârziat și am făcut muncă de clinică la Bethesda. Asta m-a adus în atenția FBI-ului, mai precis a agentului special Jim Pepperdyne, care m-a recrutat pentru Echipa de salvare a ostatecilor. Lucram adesea împreună. Acum doi ani mi-am dat demisia și am început să lucrez în poliție, zise el, și după o pauză semnificativă, adăugă: Am fost răpit în ziua de 12 iulie 1994. Dar tu trebuie să știi data, nu?

— John, pot să-ți explic.

— Sigur că poți și o s-o faci. Dar ar fi bine să te ocupi de Kevin mai întâi.

Copilul începuse să dea semne de agitație. John nu voia să-i fie distrasă atenția în timpul acelei discuții. Dar, și mai mult, nu voia ca băiețelul să se chinuie.

— E ud. Mă duc să-l schimb.

Se ridică și încercă să treacă pe lângă el, dar John o apucă de braț.

— Frumoasă încercare, dar nici nu încape vorbă. Schimbă-l aici.

— Pe masa de bucătărie?

— N-o să mai mâncăm pe ea, oricum. Schimbă-l aici.

Ea întinse pledul lui Kevin pe masă și îi scoase scutecul ud.

— Cele curate sunt în mașină.

— Du-te și adu-le.

— Nu ți-e teamă că aș putea să fug? Întrebă ea.

— Fără Kevin n-ai pleca nicăieri. El rămâne cu mine. Grăbește-te.

Ea îi aruncă o privire copilului și apoi se uită la el.

— Ori te duci să iei scutecele din mașină, ori Kevin o să stea fără așa ceva, spuse John. Nu cred că are vreo importanță pentru el și, cu siguranță, nici pentru mine.

Ea ieși din bucătărie trântind ușa.

El se trezise încă din clipa în care ea se dăduse jos din pat. Se așteptase ca ea să-și ia tălpășița și să pună în aplicare faza a doua a planului, oricare ar fi fost aceea.

Încercarea ei de a fugi nu îl mira. Ceea ce îl mira era efectul dureros pe care îl avea asupra lui plecarea ei clandestină. Era furios, dar se simțea și rănit.

Bineînțeles că nu avea de gând să lase vreun sentiment personal să-i întunece raționamentul. Situația aceea necesita un profesionalism pragmatic, lipsit de emoții și detașat. Aceea era datoria lui și numai Dumnezeu știa cât de mult se abătuse de la ea în ultimele câteva săptămâni, începând cu hotărârea de a face un ocol neraportat și sfârșind cu faptul că făcuse dragoste cu prizoniera lui cu aproximativ două ore în urmă.

Kendall se întoarse cu o pungă de *Huggies* și îi puse unul lui Kevin repede. Așezându-l apoi pe umăr, se duse și se așază din nou pe scaun.

— Ei bine, domnule șerif McGrath, o să fiu izolată și o să mi se dea numai pâine și apă?

— Nu face pe deșteaptă cu mine, Kendall. Asta nu-i joacă. Dacă nu mi-ai fi furat cătușele, le-aș fi folosit acum ca să te leg de scaunul ăla. Probabil că mi le-ai luat tot atunci când m-ai ușurat și de pistol.

— Nu puteam să te las să ajungi la spital înarmat, nu?

— Nu, bănuiesc că nu puteai. Ar fi suscitât prea multe întrebări la care tu nu puteai să răspunzi. Așa că ți-ai simplificat povestea.

— Am încercat.

— Când te-ai hotărât să le spui că eram soțul tău? În ambulanță?

— Nu. Nu știam ce o să le spun. Când doctorul m-a întrebat cine eram, răspunsul mi-a apărut în minte, pur și simplu. Era credibil. Eu aveam un nou-născut. Călătoream împreună. Ne potriveam ca vârstă.

Se uită la el și ridică din umeri, de parcă avantajele acelei minciuni ar fi fost evidente.

— Și eu n-aveam cum să te contrazic.

— Exact. N-aveai cum să mă contrazici.

— Ca soție, ți-ai exercitat foarte mult controlul.

— Asta era ideea.

— Ce le-ai spus despre ajutorul de șerif Fordham?

— Că era sora ta.

— Cum i-ai convins de toată chestia asta?

— M-au crezut pe cuvânt.
— Bine, dar era hispanică.
— Nu știau asta atunci.
— Ah. Așa e. N-au putut să recupereze mașina din cauza ploii.
— Care, de asemenea, mi-a fost și mie de ajutor.
— Da, totul era în avantajul tău. Ce noroc că domnișoara Fordham murise, nu-i așa?

— Spui un lucru oribil! strigă ea.

— Era, *într-adevăr*, moartă?

— Poftim?

— Era deja moartă când mașina a fost luată de apă?

Ea întoarse capul și fixă peretele cu privirea un moment îndelungat. El își dădu seama că era furioasă. Își încorda și își relaxa maxilarul și în ochii ei erau lacrimi de furie când se întoarse din nou cu fața.

— Du-te dracului.

— Am și făcut-o, spuse el cu un dispreț pe măsură. De multe ori, adăugă el și se priviră cu dușmănie. Ai lăsat-o pe Ruthie Fordham să se înece?

Ea tăcu.

— Răspunde-mi, fir-ai să fii! strigă el. Era deja moartă când...

— Da! *Da*. A murit din cauza impactului. Sunt convinsă că medicul legist a scris asta în raportul lui.

El ar fi vrut să o creadă. Părea să spună adevărul. Spera că era așa. Dar criminalistul din el era neîncrezător. Se pricepea al naibii de bine să mintă.

— De ce nu m-ai lăsat în mașină să mă înece? o întrebă el. Ai fi putut să pleci. Ar fi trecut câteva zile până să ni se descopere cadavrele, la câteva mile mai departe de locul accidentului. Ar fi trecut și mai mult până am fi fost identificați. În timpul ăsta, tu ai fi putut să dispari complet, Kendall. De ce m-ai scos din mașină?

Ea își șterse o lacrimă care îi alunecase în colțul gurii, deși nu mai părea furioasă. Erau lacrimi de remușcare.

— Ai dormit cu mine, ai făcut dragoste cu mine, și mai trebuie să mă întrebi de ce ți-am salvat viața? Chiar crezi că aș fi în stare să plec și să las un om rănit să moară? Nu mă cunoști chiar deloc?

El se aplecă deasupra ei.

— Nu. Ești o străină pentru mine, la fel ca în ziua în care am venit la casa din Denver și te-am văzut pentru prima oară.

Ea clătină din cap, refuzând să creadă tot ce auzise.

— Ai spus atâtea minciuni, Kendall, ai născocit atâtea povești, încât nu mai știu ce e adevărat și ce nu.

— Kevin vrea să sugă.

El se dădu înapoi brusc.

— Poftim?

Copilul rodea sânul lui Kendall și o trăgea de bluză. Acest lucru îl dezarmă complet.

— Ah, bine.

Cu câteva ore în urmă, făcuse dragoste cu ea. Îi explorase trupul cu mâinile și buzele. Dar nu putea să se uite acum, când ea își descheie bluză și își oferă sânul copilului înfometat. Se simți la fel de vinovat ca un adolescent care are o erecție în confesional când îi mărturisește preotului păcatul carnal comis.

Era aproape imposibil să păstreze o atitudine profesională în timp ce se uita cum ea alăpta copilul. Din fericire, nici nu trebuia, pentru că ea îl luă total prin surprindere cu o întrebare.

— Cine e Lisa?

— Ce știi despre ea?

— Vorbești în somn. De mai multe ori ai mormăit câte ceva despre ea. Cine e? Soția ta? Ești înșurat?

Preocuparea ei se păru amuzantă, dar nu răsă decât puțin.

— Ai răpit un ofițer federal, dar te îngrijorează gândul că s-ar putea să fi comis un adulter?

— Ești?

— Nu.

— Atunci, cine e Lisa?

— O... femeie.

Kendall continuă să-l privească, îndemnându-l să explice. El îi spuse totul despre relația lui cu Lisa.

— A plecat așa, pur și simplu, zise el pocnind din degete. Și nici măcar nu m-a afectat.

— Era doar un trup cald cu care dormeai.

El trecu imediat în defensivă.

— Exact. Era ceva lipsit de orice obligație. Și, în plus, pe tine nu te-a deranjat cu nimic. Am vorbit despre ea în somn, dar asta nu te-a împiedicat să mă regulezi, nu?

— Porți tot atâta vină ca și mine pentru... asta.

— Nu prea. Nu eu am cerut să fiu implicat în viața ta. De fapt, i-am făcut scandal lui Jim pentru faptul că mi te-a lăsat în grijă. Dacă ar fi fost după mine, m-aș fi descotorosit de tine la Dallas. De ce m-ai implicat, Kendall?

— N-aveam încotro, ai uitat? Am încercat să mă furișez afară din spital, dar tu m-ai surprins și ai insistat că vii cu mine.

— Ai avut nenumărate ocazii să scapi de mine înainte să ajungem aici. De fiecare dată când mă duceam la toaletă, de exemplu. De ce n-ai fugit cu mașina?

— Deoarece, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi se părea că era mai bine să te țin cu noi. Chiar dacă erai în cârje, tot ne ofereai mie și lui Kevin ceva protecție.

— Nici măcar n-am vrut să-l ating sau să mă apropii de el.

— Dar n-am băgat de seamă asta decât când am ajuns aici, spuse ea privindu-l gânditoare. Am fost chiar curioasă. De ce l-ai antipatizat atât de mult încă de la început?

— Nu pe Kevin în mod deosebit. Pe toți copiii, în general.

— De ce?

El clătină din cap scurt, dându-i de înțeles că nu voia să discute despre acel lucru.

— Unde suntem, de fapt? Cum se numește orașul?

— Morton. Suntem în estul statului Tennessee, aproape de granița cu Carolina de Nord. Nimeni în afară de mine și bunica n-a venit vreodată aici. Știam că o să fie o ascunzătoare bună, spuse ea și, ridicându-și privirea, adăugă sincer: John, nu puteam să mă-ntorc în Carolina de Sud ca să depun mărturie împotriva lui Gibb și Matt.

— Guvernul are nevoie de mărturia ta ca să-i poată condamna.

Ea îl contrazise clătinând din cap.

— Deja cred că Pepperdyne a găsit niște dosare în locuința mea din Denver. Un an am stat să le fac. Sunt detaliate. Conțin o mulțime de informații incriminatorii despre membrii importanți ai Frăției. Dacă guvernul nu-i poate condamna pentru crimă, sunt o mulțime de alte lucruri pentru care ar putea s-o facă. Ca atunci când l-au acuzat pe Al

Capone de evaziune fiscală. Am fost martoră la ce-au făcut, John, și nu am cuvinte ca să descriu groaza pe care am simțit-o. Vorbisem cu Michael Li doar cu câteva ore înainte ca el să fie executat. Era inteligent și manierat. Când mă gândesc la ororile la care l-au supus...

Își lăasă capul în jos și privi cu tristețe în gol. După aceea își ridică din nou privirea spre el.

— Din cauza lor mi s-au întâmplat toate, John. Din cauza lor sunt acum o fugară, o delincventă în felul meu. N-o să mai pot practica niciodată avocatură. Și eram bună, zise ea, iar lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Credeam în ceea ce făceam. Voiam să ajut oamenii, voiam să fac ceva deosebit. Mi-au furat posibilitatea asta. Crede-mă că vreau mai mult decât oricine altcineva că monștrii ăștia să-și petreacă restul vieții în spatele gratiilor. Sunt gata să-mi joc rolul de bun cetățean, dar nu sunt dispusă să mor pentru cauză.

Făcu o pauză și strânse copilul la piept.

— Nu vreau ca el să rămână orfan, așa cum am pățit eu. Și, dacă Matt și Gibb or să ajungă în preajma mea, or să găsească o modalitate de a mă uide și va fi o moarte îngrozitoare.

John înțelegea. Reacțiile ei erau perfect normale.

— Nu pot să-ți facă niciun rău, Kendall, spuse el încet. Doar sunt închiși.

— Nu mai sunt. Au evadat acum trei zile.

Prima reacție a lui fu de uimire, după care deveni suspicios. Oare mințea?

— De unde știi?

— Ricki Sue mi-a spus când am sunat-o.

— Când?

— Astăzi.

— De asta erai atât de tulburată când te-ai întors din oraș?

Ea încuviință.

— Nu știu amănunte, pentru că am închis imediat după ce mi-a spus de evadarea lor.

El își strecură degetele prin păr și se plimbă prin bucătărie câteva clipe, gândindu-se la mulțimea de implicații pe care le presupunea faptul că erau în libertate. Când se întoarse din nou la Kendall, ea tocmai își încheia bluza. Kevin dormea în brațele ei.

— Cât de mult e până în orașul tău natal? Sheridan, nu?

— Vreo nouăzeci de mile.

— Atât de puțin?

— Au fost acolo.

Îi povesti despre încercarea ratată a FBI-ului de a-i prinde când fuseseră în casa bunicii ei.

— Intrușii n-au fost identificați, dar e probabil să fi fost Matt și Gibb.

— Nu-i de mirare că voiai să fugi în noaptea asta. Dacă aș fi știut că au evadat, am fi plecat de-aici de câteva zile. Așa, există...

— Stai puțin! Ce-ai spus? Îl întrebă ea, ridicându-se încet. Ai zis că am fi plecat de câteva zile?

Neputincios, el urmări schimbările de pe chipul ei.

— Deci, memoria ta... Nu ți-ai recăpătat-o acum. Ai știut...

Duse mâna la gură și își înăbuși un icnet.

— Ai știut și, totuși... Naiba să te ia! zise ea și îl lovi cu putere peste față. De când știi?

El o apucă de încheietura mâinii înainte să apuce să-l lovească din nou.

— Ascultă-mă! N-avem timp să ne certăm pentru chestia asta acum.

— Ah, ba cred că da, domnule doctor McGrath, zise ea. Ce-ar fi să mă-ntind pe o canapea ca să poți practica puțină psihologie pe mine? Sunt un caz interesant, nu? Abia aștepti să mă deschizi și să descoperi ce mă face să funcționez. Îți place să analizezi și cel mai bine o faci când stau întinsă!

— Ca să nu mai vorbim de cât de bine te descurci tu când stai întinsă, strigă el.

— Ticălosule.

— Uite ce e, tu ești cea care a vrut să se joace de-a familia cu un bărbat, un necunoscut, pe care l-ai răpit. Tu ești cea care a născocit povestea cu căsătoria. Și, aș putea să adaug, ai fost al naibii de convingătoare. Așa că nu mai da vina pe mine că am reacționat ca un soț.

Își propti cârja de masă, o apucă de umeri și o trase la piept, strângându-l pe Kevin între ei.

— Nu poți să mă acuzi decât de faptul că am jucat rolul pe care mi l-ai scris tu, Kendall.

— Te-ai pretat jocului ca să afli toate secretele mele pentru ca apoi să le folosești împotriva mea. Să-i spui prietenului tău Pepperdyne despre mine. Să discuțați și să mă analizați. M-ai manipulat.

— Nu mai mult decât m-ai manipulat tu pe mine, zise el.

— Când ți-a revenit memoria? Spune-mi. Când?

El îi strânse brațele și mai tare.

— Nici măcar acum nu-ți dai seama cât de nepotrivit eram pentru rolul de soț și tată. Dar tu erai perfectă în rolul tău, soția care suferea enorm, stând cu soțul rănit chiar dacă el își încălcase legămintele maritale și te înșelase cu o altă femeie. Erai distantă, dar aproape. Modestă și reținută, dar accesibilă. Naiba să te ia, Kendall, m-ai sedus cu toate lucrurile astea și știai c-o faci. M-ai făcut să te vreau. Voiam să fii a mea. Voiam... îl voiam pe Kevin să fie al meu. Mi se-ntâmplă pentru prima oară în viață să doresc o asemenea unire cu cineva. Vezi tu, nu m-am priceput niciodată la relații. De fapt, nu m-am priceput absolut deloc. Refuzăm să las pe cineva să se apropie prea mult. Dar cred că amnezia m-a schimbat. Acum, că știu ce-nseamnă să ai nevoie de cineva și să fie nevoie de tine, nu vreau să redevin cel care am fost.

Glasul se frânse, de parcă discuția aceea l-ar fi sleit de puteri, și își rezemă fruntea de a ei.

— Culcându-mă cu tine am încălcat Dumnezeu știe câte ordonanțe, reguli și legi. Când o să se termine totul, or să-mi arunce în brațe regulamentul. O să susțin că mi-am făcut datoria cum am crezut de cuviință în împrejurările respective, dar mă-ndoiesc că or să creadă așa ceva.

Își înălță capul și o privi adânc în ochi.

— Te-am păcălit, așa e, dar nu mai mult decât am încercat să mă păcălesc singur. Naiba s-o ia de datorie. Singurul motiv pentru care am făcut dragoste cu tine în fiecare noapte a fost pentru că am vrut. Nu a trebuit.

Se îndoia că ea își dădea seama cât de importantă era afirmația aceea. Era cel mai apropiat lucru de o declarație de dragoste în cazul lui.

Sau poate că ea îi realiza importanța, căci nici ea nu mai avea chef de luptă. Privindu-l cu ochii în lacrimi, se înălță și îi atinse gura.

— Te-am manipulat îngrozitor, așa e. Dar îți jur pe viața lui Kevin că tot ce s-a petrecut între noi a fost real.

Se sărutară lacom. Chiar și când încetară să se mai sărute, continuară să se atingă ușor cu buzele.

— Te iubesc, John, dar trebuie să-l protejez pe Kevin, murmură ea cu buzele lipite de ale lui. Și pe tine. Și, chiar dacă n-o să mă ierți niciodată pentru asta, tot o s-o fac.

Până să-și dea seama ce se întâmpla, ea îi smulse pistolul din locul unde îl ținea și îl împinse în spate, iar el se izbi de aragaz. Pierzându-și echilibrul, căzu la podea, urlând de durere și furie.

Kendall lovi cu piciorul în cârjă, îndepărtând-o de el.

— Iartă-mă, John, spuse ea suspinând. Îmi pare rău, dar nu pot să te las să mă duci înapoi.

Ieși în fugă pe ușă, aceasta trântindu-se în urma ei.

Durerea cumplită din fluierul piciorului se întinse prin pulpă, zona organelor genitale și burtă și acum părea să-i țâșnească prin creștetul capului cu o forță vulcanică. Își luă în brațe piciorul rănit și îl strânse la piept.

— Kendall, strigă el cu un glas sec din cauza durerii, apoi din nou, mai tare: Kendall!

Nu credea nicio clipă măcar că avea să se mai întoarcă. De aceea, nu putu să-și creadă urechilor când auzi ușa deschizându-se cu un scârțâit. Deschise ochii și clipi de câteva ori până o văzu cu claritate.

Se întorsese. Dar nu singură. Și nu de bunăvoie.

CAPITOLUL 44

Îți puteai regla ceasul după programul zilnic al lui Elmo Carney.

Se trezea în fiecare dimineată la patru și jumătate, bea o cafea, după care, fie ploaie, fie vânt, se ducea în grajd să-și mulgă cele câteva vaci. La 5:55 fix, se urcă la volanul camionetei sale și parcurgea cele două mile până în oraș, pentru a lua micul dejun la o cafenea care deschidea la ora șase.

Acela era programul de fiecare zi al lui Elmo după moartea soției lui. Nu suporta zilele de sâmbătă, când cafeneaua deschidea abia la șapte, și duminicile, când, imediat după muls, trebuia să-și schimbe salopeta cu costumul și cravata pentru a se duce la biserică. Stomacul îi chiorăia întotdeauna în timpul slujbei.

Dimineata aceea nu începu altfel decât celelalte. Își mulse vacile și apoi porni spre oraș, neavând nicio presimțire în legătură cu ceea ce îl aștepta la cotitură. Visa la biscuiți și cârnați în sos, când apariția îi răsări deodată în cale, chiar în fața camionetei.

Apărând din tufele de pe marginea drumului, se postit în mijlocul străzii, agitându-și brațele deasupra capului.

Elmo practic se ridică în picioare pe pedală de frână. Camioneta derapă ușor pe ultimii câțiva iarzi și se opri la câțiva centimetri de fantasmă.

Lui Elmo se tăie respirația când o văzu alergând și deschizând portiera.

— Slavă Domnului c-ai trecut pe-aici, domnule.

Urcă în cabină și trânti ușa.

— Aștept de ore-ntregi, se plânse ea. Nu locuiește nimeni pe-aici? Și unde naiba ne aflăm, oricum? Am trăit în Sheridan de când mă știu, dar nu-mi amintesc să fi ajuns până aici vreodată. Și cu siguranță că nici n-o să mă mai întorc.

Făcu o pauză și se uită la el, arătându-i spre schimbătorul de viteze.

— Eh, ce mai aștepți? Dă-i drumu' bunicule. Trebuie să ajung în oraș: *pronto*.

Stupefiat, Elmo rămase cu gura căscată și cu mâini încremenite pe volan. Mergea, vorbea. Ba putea chiar să o și miroasă. Totuși, nu putea să creadă că era reală.

— Grozav, mormăi ea exasperată. De parcă n-aș fi trecut deja prin atâtea, tipul pe care reușesc să-l opresc se dovedește a fi un idiot. Chiar c-a fost o săptămână de rahat.

Își flutură mâna prin fața ochilor sticloși ai lui Elmo.

— Iu-huu! Bunicule? E cineva acasă? Clipește. Fă ceva, pentru Dumnezeu. Ce-ai pățit? N-ai mai văzut în viața ul o femeie goală? Sau n-ai mai văzut niciodată o roșcații naturală?

Pepperdyne fu trezit de agitația din sediul poliției. Cu o oră în urmă, capitulase în cele din urmă în fața epuizării și se întinsese pe patul de campanie așezat în birou în acest scop.

Nu crezuse că putea să adoarmă și avusese de gând doar să-și odihnească ochii. Dar trebuia să fi dormit zdravăn. Deși fusese trezit brusc, se simțea înviorat.

Se ridică în capul oaselor și, în clipa aceea, un polițist dădu buzna în încăpere.

— Domnule Pepperdyne, ați face bine să veniți puțin.

— Ce se-ntâmplă? Au fost găsiți?

Pluralul folosit putea să însemne orice număr de persoane, dar el nu specifică nimic și îl urmă pe polițist afară din birou, unde un alt polițist stătea de vorbă cu un fermier slăbănog îmbrăcat în salopetă și toți cei care erau de serviciu erau strânși grămadă la geamuri.

— Ce naiba se-ntâmplă aici?

Urletul lui furios atrase atenția tuturor, inclusiv pe a fermierului, care se apropie de el, scoțându-și șapca respectuos.

— Sunteți domnu' Pepperdyne?

— Exact. Dumneata cine ești?

— Elmo Carney mi-i numele. Ea mi-a zis să vin și să-l aduc pe domnu' Pepperdyne. Pe nimeni altcineva, a zis. Dar jur pe mormântu' sfânt al nevesti-mi că n-am făcut nimic necuviincios sau ilegal. Tocmai mă duceam să mănânc, când mi-a apărut în față, în mijlocul drumului,

cum a făcut-o mă-sa și flutură din mâini. Era să fac infarct. A urcat în mașină și...

— Scuză-mă. Cine?

— O roșcată. Cam plinuță. A zis că...

Pepperdyne nu așteaptă să audă mai mult și dădu fuga spre ușă.

— E rănită?

— Da, domnule, da' cum am mai zis, eu nu i-am făcut absolut nimic.

— Dați-mi ceva, o haină, o jachetă, ceva.

Un polițist îi întinse repede un impermeabil galben. Pepperdyne îl înșfăcă repede și ieși în fugă. Alergă pe coridor, ieși pe ușa din față și coborî treptele. Nu se opri decât când ajunse lângă camioneta de un albastru decolorat parcată lângă bordură.

— Ce ți-a trebuit atâta? mormăi Ricki Sue și, deschizând portiera, îi trase din mână impermeabilul. Dobitocii ăia au văzut tot, zise ea aruncând o privire disprețuitoare spre geamurile la care se vedeau câteva fețe rânjite.

Pepperdyne se uită la rândul lui și chipurile se făcură nevăzute imediat. Privind-o din nou pe Ricki Sue, nu putu să-i condamne prea mult pe oameni că li se lipiseră ochii de geamuri. Cum a făcut-o mă-sa, așa cum spusese fermierul, oferea o priveliște extraordinară.

Dar, după ce depăși reacția pur masculină firească în fața acelei goliciuni, observă în același timp câteva lucruri. Picioarele îi erau pline de noroi. Peste tot avea zgârieturi și vânătăi. Părul se desfăcuse din coafura înaltă și îi curgea pe umerii goi și pe sânii grei, care erau foarte dificil de ignorat chiar și atunci când erau priviți cu detașare. La spate, capul îi era murdar de ceea ce părea să fie sânge închegat.

— Trebuie să te vadă un doctor, spuse el.

— Mai pot să aștept. Acum trebuie să stăm de vorbă.

— Dar ești rănită.

— Pepperdyne, ești un geniu nemaipomenit, zise ea cu sarcasm.

Își desfăcu brațele larg, oferindu-i încă o imagine completă a trupului ei.

— Nu sunt o frumusețe răpitoare, în primul rând. Și niciodată nu arăt prea bine dimineața. Dar niciodată n-am arătat chiar atât de rău. Bineînțeles că sunt rănită, idiotule, strigă ea. Au încercat să mă omoare.

— Gemenii?

— Deci, tipii tăi au ciripit.
— Da, tipii mei au ciripit.
— Te exciți când pui oameni pe urmele cuiva, Pepperdyne? Așa te exciți tu, de obicei?

— Am pus să fii urmărită ca să nu pățești ceva.
— Dar n-a ținut, nu?
— Ar fi ținut, dacă tu n-ai fi agățat doi necunoscuți într-un bar. În ziua de azi, cum poți să fii atât de proastă?

— N-am știu...
Deodată, beligeranța ei se evaporă și începu să plângă.
— N-am știut c-or să-mi facă rău.

El se scotoci prin buzunare și scoase o batistă mototolită. Ea o luă întrebându-l.

— E curată?
— Nu mai mult decât tine.

Ei nu păru să-i pese. Se șterse la ochi și își suflă nasul. Încetând să mai plângă, dar continuând să fie deprimată, își mușcă buza de jos. Pepperdyne observă că, fără rujul acela roșu, gura ei era mult mai frumoasă.

— Aș fi putut să fiu moartă acum, zise ea cu o voce tremurătoare. Chiar au încercat să mă omoare.

— Cine erau, Ricki Sue?
— Henry și Luther, atâta știu.

Îi povesti apoi despre motel, despre băutură.

— Mi-am revenit când încercau să mă arunce din mașină. De atunci ar fi trebuit să-mi dau seama... Dar băusem prea mult. Oricum, am intrat cu toții în apă și după ăia știu doar că Luther, parcă, mi-a dat cu o bâtă în cap. Am parat a doua lovitură, mi-am încârligat glezna pe după a lui și l-am făcut să cadă. Nu se așteptau să ripostez și mi-era atât de greu s-o fac, pentru că mă durea capul îngrozitor. În timpul încăierării, era să-mi pierd cunoștința de câteva ori. Oricum, am reușit să scap.

— Unde s-au dus?

— Să se ducă? Întrebă ea râzând cu poftă. Nu s-au dus nicăieri. Sunt tot acolo. Sau, cel puțin, erau când am plecat eu. I-am lovit pe amândoi de i-am făcut să leșine și pe urmă i-am legat de copaci cu propriii lor nădragi.

Pepperdyne începu să râdă. Știa că nu se cuvenea, dar nu se putea abține.

— Domnișoară Robb, Biroului i-ar trebui vreo două mii de oameni ca tine.

Ea nu râse. Își mușcă buza din nou cu tristețe.

— Eu nu, Pepperdyne. Mă tem că n-am reușit să păstrez secretul mai mult decât mi-am păstrat virginitatea.

El deveni serios deodată.

— Ce secret?

— Cred că ticăloșii ăia au o legătură cu cazul Burnwood.

— Cum așa?

— Erau în fața casei mele cerând lămuriri cu câteva momente înainte să intru și să descopăr dezastrul.

— Și nu mi-ai spus nimic de ei?

— N-am făcut legătura între cele două incidente. Și nu mai strigă la mine că-mi pocnește capul.

— Aseară te-au întrebat ceva despre locul unde se află doamna Burnwood?

— Sunt încă amețită puțin și amănuntele nu-mi sunt prea clare, dar cred că m-au îmbătat ca să poată obține informații de la mine. Poate că și tu ar fi trebuit să-ncerci la fel, Pepperdyne. În loc să te bazezi doar pe farmecul tău, adăugă ea mușcător.

— Au vorbit cu cineva? Au dat vreun telefon?

— Nu. Mă rog, din câte am văzut eu.

— Ce le-ai spus, Ricki Sue? Trebuie neapărat să știu.

— Nu așa repede. Dacă o găsești, ai de gând s-o bagi la pușcărie?

— Asta n-o să depindă de mine.

Ricki Sue își încrucișă brațele și luă un aer încăpățânat. Pepperdyne își roase obrazul pe dinăuntru, gândindu-se:

— O să fac ce-o să pot pentru ea.

— Nu-mi ajunge. Nu vreau ca prietena mea să fie închisă pentru că a încercat să-și salveze pielea.

— Bine, o să fac tot ce pot pentru a o ajuta. Asta-i tot ce pot să-ți promit și depinde de starea în care o să se afle John când o să-l găsim.

Ea se gândi o clipă, după care spuse:

— Dacă ea sau copilul or să pățească ceva...

- Exact asta încerc să împiedic. Viețile lor mă interesează în primul rând. Te rog spune-mi Ricki Sue.
- O să te coste.
- Dau orice.
- Cină și dans?
- Tu și cu mine?
- Nu, Fred și Ginger, spuse ea aruncându-i o privire ucigătoare. El dădu din cap afirmativ.
- De acord. Acum spune-mi.

CAPITOLUL 45

Doi bărbați o împinseră pe Kendall înapoi în bucătărie, de unde ea fugise cu câteva clipe mai înainte.

Matt i-l luă pe Kevin din brațe. Gibb o împinse din spate cu atâta putere, încât ea se prăbuși la podea, căzând, practic, peste John.

— Nu pleacă nicăieri, domnule șerif McGrath. Aveți musafiri, spuse Gibb Burnwood zâmbindu-le agreabil, de parcă ar fi fost una din diminețile când trecea neinvitat să le pregătească micul dejun.

— Kendall, ce-ar fi să faci niște cafea? A fost o noapte lungă și obositoare. Mi-ar prinde bine puțină și sunt sigur că și lui Matt la fel.

Emana o duhoare îngrozitoare. Oare fusese întotdeauna așa și nu observase ea, pentru că nu urmărise acest lucru? Sau stricăciunea din sufletul lui ieșea abia acum la iveală?

Licărirea din ochii lui era înspăimântătoare. Amintindu-și coșmarul execuției lui Michael Li, ei îi veni să se repeadă la el și să-i scoată ochii aceia reci ca gheața, dar atâta timp cât Matt îl ținea pe Kevin, ea nu putea să riște un asemenea gest. Nu putea să facă decât ce se spunea.

Spaima îi lichefiase mușchii, dar se ridică de jos și puse de cafea în mod mecanic. În timp ce lichidul picură în cafetieră, Gibb se așeză pe unul din scaune și puse pe genunchi o pușcă de vânătoare de calibru 30.06. Se uită la John, care rămăsese pe podea.

— Numele meu e Gibb Burnwood. Nu ne-am cunoscut, dar s-au spus atâtea despre dumneata la buletinele de știri în ultima vreme, încât am senzația că te cunosc. Încântat.

John îi aruncă o privire plină de dușmănie. Nu avea de unde să știe că refuzul lui tăcut de a-i răspunde la salut era pentru Gibb o insultă de cel mai înalt nivel.

— Presupun că nu te bucuri să ne vezi, spuse fostul ei socru încordat. Deși nu înțeleg de ce. Într-un fel, te-am salvat din mâinile nurorii mele care are un psihic instabil. Dar nu contează dacă ne

mulțumești sau nu. Cu cât ești mai ostil, cu atât o să-mi fie mai ușor să te omor când va veni momentul.

Se plesni peste pulpe ca și cum o chestiune de mare importanță ar fi fost rezolvată în chip satisfăcător.

— E gata cafeaua aia, Kendall?

Tonul lui de conversație și atitudinea prietenoasă o îngrozeau și mai mult decât dacă ar fi făcut scandal și ar fi urlat. Criminalii care dădeau dovadă de o foarte mare stăpânire de sine ucideau de obicei fără scrupule sau remușcări.

Gibb părea perfect sănătos mintal, dar, de fapt, pierduse orice legătură cu realitatea. Alți membri ai Frăției îmbrățișaseră probabil aspectele spirituale ale acesteia doar pentru a-și curăța conștiințele după comiterea delictelor și crimelor generate de ură.

Dar Gibb era dăruit cu tot sufletul crezului lor. Își absorbise cu totul propria-i propagandă fanatică. Se considera o entitate izolată de restul rasei umane.

Era periculos.

Kendall se apropie de el cu ceașca de cafea fierbinte, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi vărsat-o pe el. Ar fi reacționat în mod reflex, sărind de pe scaun. În momentul acela de zăpăceală, ea l-ar fi luat pe Kevin din brațele lui Matt, iar John s-ar fi putut arunca asupra lui Gibb. Îi aruncă o privire lui John. Acesta o urmărea. Știa la ce se gândea.

Dar și Gibb știa. Fără să se întoarcă pentru a se uita la ea, zise:

— Kendall, am încredere în tine că n-o să faci nicio prostie.

După aceea se întoarse și o privi.

— M-ai dezamăgit în toate privințele în afară de una; ești incredibil de inteligentă. Prea inteligentă, de fapt. Ar fi fost mult mai bine dacă n-ai fi fost atât de curioasă. Nu mă dezamăgi acum făcând o prostie. Pentru că, dacă o faci, va trebui să-ți împușc prietenul.

— Dă-i drumul și împușcă-l, zise ea așezând ceașca de cafea pe masă trântind-o cu zgomot. Nu-i prietenul meu. Dacă aș fi avut un pistol, l-aș fi împușcat cu mâna mea.

Îi aruncă lui John o privire disprețuitoare.

— M-a păcălit. După accidentul de mașină a avut amnezie, dar nu mi-a spus când și-a revenit. Tot timpul m-a ținut închisă aici.

John nu putea să ajungă la cârjă, așa că se folosi de un scaun pentru a se ridica.

— Tată? spuse Matt înaintând și privindu-l cu prudență pe John.

Gibb ridică o mână.

— E în regulă, fiule. Nu poate să facă nimic.

John vorbi atunci pentru prima oară.

— Așa e, Burnwood. Nu pot să fac nimic. N-am putut să fac nimic ca să mă apăr de când m-a răpit ea, zise el. M-a adus aici și a pretins...

Îi aruncă o privire lui Matt și continuă pe un ton apologetic.

— A pretins că-i sunt soț. Nu știu de ce a făcut-o când ar fi putut să mă lase aici și să plece mai departe.

— Aștepta ca autoritățile să se sature s-o mai caute și să-și îndrepte atenția în altă parte, își dădu Gibb părerea.

— Probabil că așa e, zise John. Oricum, nu puteam să neg nimic din ce-mi spunea, pentru că nu-mi mai aminteam absolut nimic. Așa că am trăit aici ca soțul ei. În cel mai strict sens al cuvântului.

Furios, Matt înaintă spre el, dar Gibb ridică mâna din nou.

— Nu el e de vină, Matthew, ci ea.

— Așa e, Matt, zise John. Eu n-am făcut decât să răspund minciunilor pe care mi le-a spus ea. De unde era să știu că nu eram căsătoriți?

— Ba ai știut, strigă ea. Știi demult. Ți-ai recăpătat memoria, dar...

— Dar deja eram prins, o întrerupse John și continuă să se adreseze lui Matt. Nu cred că e nevoie să-ți mai spun cât de bună e la pat. Cel puțin, cu mine a fost. Poate că maternitatea i-a întetit simțurile. Chestie de hormoni, știu eu... Dar când o să-ți spun că nu se mai sătura...

— Târfa nenorocită, strigă Matt și se întoarse brusc spre Kendall. Te-ai regulat în fața fiului meu?

— Mai tot timpul el era în pat cu noi, zise John.

Un sunet de furie ieși din pieptul lui Matt. Kendall îl ascultase pe John, întrebându-se ce urmărea, dar nici ea, nici John nu erau pregătiți pentru reacția violentă a lui Matt.

O plesni cu putere peste față.

Ea nu se așteptase la lovitură și o primi din plin. Țipă și se clătină agățându-se de masă. Matt ridică brațul pentru a o lovi din nou, dar John se aruncă asupra lui, strângându-l de gât.

— Maniac nenorocit, mârâi el. Dacă o mai atingi o dată, te omor.

John își puse toată forța în lupta aceea, dar nu avu șanse, căci Gibb luă cârja și îl lovi peste spate, chiar în rinichi. Kendall îl auzi gemând de durere și văzu cum se înmuieră genunchii. Apoi căzu în patru labe, iar capul îi atârna între umeri.

Speriat de agitația aceea și de zgomotul de glasuri, Kevin începuse să plângă. Gibb îl luă de la Matt și îl puse pe umăr, vorbindu-i așa cum se vorbește de obicei copiilor mici, de parcă ar fi fost o vizită de duminică după-amiază. Numai că pe Kevin nu îl păcăliră cuvintele lui dulci. Țipa cât îl țineau plămânii.

Kendall nu putea să facă absolut nimic pentru el. Gibb nu ar fi lăsat-o să-l ia în brațe, așa că ea îngenunche și îl înconjură pe John cu brațele.

— Iartă-mă, îi șopti ea la ureche. Iartă-mă.

Dacă n-ar fi fost minciunile ei, el nu s-ar fi aflat acolo. Avea să moară din cauza ei. Gibb promisese acest lucru. Viețile lor aveau să se sfârșească în încăperea aceea și ei erau complet neputincioși. Dar ea nu voia ca ucigașii să vadă că îi era frică.

Sângele îi șiroi pe bărbie când își înălță capul și îi aruncă lui Matt o privire disprețuitoare. Îl numise soțul ei și îi purtase numele, dar îi era mai străin decât John.

Înainte să moară, voia ca el să știe cât de mizerabil eșuase ca soț și ca amant.

— În ultimele săptămâni am cunoscut mai multă împlinire și dragoste alături de acest om decât am cunoscut vreodată alături de tine.

— În fața Domnului, ești încă nevasta mea.

— Ipocritule, zise ea. Ai divorțat de mine.

— Pentru că m-ai părăsit.

— Am fugit ca să-mi salvez viața mea și pe a copilului meu.

— E copilul meu.

— Ce mai tată i-ai fi, împărțindu-ți timpul între el, Frăția și amantă!

Matt răsuflă adânc de parcă ar fi oftat.

— Lottie a murit.

Spre marea surprindere a lui Kendall, el își acoperi fața cu mâinile și izbucni într-un plâns zguduitoar. Strâmbându-se de durere, John reuși să se îndrepte stând pe jos în șezut și rezemându-se de dulap. El și

Kendall schimbară o privire. Ea își dădu seama că era la fel de uluit ca ea de izbucnirea emoțională a lui Matt.

— Încetează, fiule.

La început, Matt nu răspunse comenzii lui Gibb, așa că acesta repetă.

Când Matt își lăsă mâinile în jos, fața îi era umflată și scăldată în lacrimi.

— De ce a trebuit s-o omori?

Kendall rămase cu gura căscată. Gibb o omorâse pe Lottie Lynam? Când? În ce împrejurări?

— Bocești ca o muiere, spuse Gibb muștrător. E nedemn de un bărbat și rușinos. Încetează imediat.

— Nu era nevoie s-o omori.

— Am mai vorbit despre asta, fiule, ții minte? Era unealta Diavolului. Am făcut ce trebuia să facem. Slujirea Domnului nu se face fără sacrificii.

— Dar o iubeam, zise Matt cu o voce răgușită din cauza plânsului. Era... era...

— Era o târfă.

— Nu vorbi așa despre ea! strigă Matt.

În ultimele câteva minute, cedase și psihic și fizic. Tremura tot. Pălise și scuipă când vorbea. Din ochi continuau să-i șiroiască lacrimi și părea să nu bage de seamă că îi curgea nasul. Dezintegrarea lui era oribil de privit, dar prea fascinantă pentru a fi ignorată.

— Am iubit-o, gemu el distrus. Da. Am iubit-o pe Lottie și ea m-a iubit pe mine, și acum nu mai e. Era singura persoană care mă-nțelegea.

— Nu-i adevărat, fiule, zise Gibb liniștitor. Eu te înțeleg.

În clipa următoare, îndreptă pușca spre pieptul lui Matt și apăsă pe trăgaci.

Glonțul îi făcu inima să explodeze; muri chiar înainte ca pe chipul lui să apară o expresie de uimire. Gibb se uită la trupul fiului său care se prăbușea la podea, după care așează din nou pușca pe genunchi, calm. Kevin îi stătea în poală și urlă.

Li se adresa spectatorilor șocați de groază cu o stăpânire de sine perfectă.

— L-am înțeles pe Matthew, vă rog să mă credeți. Femeia aia îi dăduse o boală. Îl făcuse să fie slab. Slăbiciunea nu poate fi tolerată, nici chiar la cei pe care îi iubim.

Se uită la cadavrul lui Matt, complet lipsit de emoție.

— În orice altă privință, era fiul ideal. Ascultător. Un membru model al Frăției. Scria ceea ce îi spuneam eu să scrie și o făcea foarte bine. Avea un talent excelent de vânător. Era un bun luptător pentru cauză.

— Da, era un adevărat cavaler, zise John. Se pricepea foarte bine să dea într-o femeie.

Gibb îi aruncă o privire de gheață.

— Nu te osteni încercând să *mă* provoci, domnule șerif McGrath. Șiretlicurile dumitale au dat rezultate cu fiul meu, dar n-or să aibă niciun efect asupra mea. Matthew nu-și dădea seama când era manipulat. Eu, însă da, zise el zâmbind. Dar te admir pentru faptul că ai încercat.

Țintuind-o cu privirea pe Kendall, spuse apoi:

— Cât despre tine, puțin îmi pasă cu cine te culci. Nu mă interesează decât micuțul ăsta de-aici.

Îl ridică pe Kevin în brațe. Acesta nu se oprise din plâns în ultimele câteva minute și o făcea atât de tare, încât vorbeau încercând să acopere acel vacarm.

— E un tip foarte curajos. Cu cât urlă mai tare, cu atât e mai puternic. Uitați-vă la pumnii ăștia, zise Gibb, râzând cu mândrie. O să fac din el un bărbat pe cinste.

— Niciodată, jură Kendall.

Deodată nu îi mai era frică de el. Dar curajul ei avea să fie de scurtă durată. Izvora din resemnarea ei în fața morții. Dar continuă, fiindcă era singura apărare, care îi mai rămăsese. Avea chiar și un zâmbet pe buze când zise:

— N-o să apuci să faci din Kevin nimic altceva decât un orfan. Pentru că, după ce-o să ne omori, or să te găsească. Un agent FBI pe nume Jim Pepperdyne o să te caute până o să te găsească. Dacă vei supraviețui capturii, or să ți-l ia pe Kevin și n-o să-l mai vezi niciodată. Sufăr teribil la gândul că fiul meu n-o să mă cunoască, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-o să te cunoască nici pe tine. N-o să apuci să-l îndoctrinezi cu bigotismul tău. N-o să fii lângă el ca să-i sucești mințile, să-i insuflă ură și să-l transformi într-un monstru cu sânge rece ca tine

însuși. Știi foarte bine că ai dat greș cu Matt. Pentru că, în cele din urmă, nu era robotul lipsit de inimă, nesimțitor și ascultător pe care l-ai fi vrut. Era o ființă omenească care avea aceleași slăbiciuni și emoții ca noi toți. O iubea pe Lottie. Poate chiar mai mult decât te iubea pe tine. Asta n-ai putut să tolerezi. Și o să dai greș și cu Kevin. Numai că n-o să mai ai nici măcar o șansă. Kevin n-o să-ți poarte numele. Slavă Domnului că nici măcar n-o să-l cunoască.

— Vorbești exact că răposata mea soție, zise Gibb. La fel ca și tine, Laurelann a fost curioasă în legătură cu drumurile noastre în pădure noaptea și a descoperit Frăția. Din păcate, nu poseda darul înțelegerii. M-a prevenit în legătură cu captura. A jurat că o să-l ia pe Matthew și că n-o să-l mai văd niciodată, dar amenințările ei au fost în van, la fel ca ale tale.

Îi făcu semn spre unul din scaune.

— Nepotul meu are nevoie de mama lui.

Împărțită între dorința extraordinară de a-și lua copilul din brațele lui și nedumerirea în legătură cu capcana pe care i-o întindea, Kendall ezită. Nu voia să se depărteze prea mult de John, neștiind care avea să fie următoarea mișcare a lui Gibb.

Dar instinctul matern ieși învingător. Se ridică în picioare și îl luă pe Kevin de la Gibb, strângându-l la piept și mângâindu-l cu disperare, profitând de timpul pe care îl mai avea la dispoziție. Kevin se opri imediat din plâns.

Schimbarea petrecută cu copilul nu-i scăpă lui Gibb.

— O să-ți dau de ales, Kendall, spuse el. Ținând cont de împrejurări, cred că sunt mult mai generos decât meriți. N-ar dura decât câteva zile ca să înțarci copilul, iar în timpul ăsta te-ai șterge complet din amintirea lui. S-ar obișnui cu mine și s-ar baza pe mine pentru orice. Aș putea, și chiar așa o să procedez, să-l fac să-mi aparțină în întregime. Dar, din păcate, în această perioadă a dezvoltării lui, are nevoie de mamă. Așa că ai de ales. Ori mori acum împreună cu iubitul tău, ori vii cu mine și ai grijă de copil încă o perioadă. Indiferent care-ți va fi alegerea, vei plăti cu viața pentru păcatele de a fi trădat și de a fi comis un adulter, dar vei mai avea puțin timp de stat în preajma copilului. Nu-ți fac această ofertă pentru că ai merita, ci pentru că vreau tot ce-i mai bun pentru nepotul meu.

— Trebuie să aleg una din două?

— Trebuie să te hotărăști cât mai repede. Așa neîndemânatică cum ești, e posibil ca și FBI-ul să te găsească aici.

— Merg cu tine, Gibb, și o să cooperez cu tine, zise ea. Ți-aș putea fi chiar de folos. După cum știi, mă pricep foarte bine la dispariții. Dar cruță-i viața lui John.

Gibb se încruntă.

— Mă tem că nu putem negocia pentru viața lui. A comis adulter cu nevasta fiului meu. Pentru asta, trebuie să moară.

— Dar nu mai eram căsătorită cu Matt. El divorțase de mine.

— Totuși. Așa cum a zis și Matt, în fața Domnului...

Îndreptă pușca spre John.

— Nu, stai! strigă ea.

— Nu te ruga pentru viața mea în fața ticălosului ăstuia, zise John furios. Prefer ca nenorocitul să mă-mpuște decât să mă milogesc în fața lui.

— John n-a știut că eram măritată sau că fusesem măritată. Îți aduci aminte, Gibb? spuse Kendall repede. A suferit o amnezie. L-am mințit și i-am spus că e soțul meu. E numai vina mea.

— Dar și-a recăpătat memoria, zise Gibb. Tu singură ai spus-o.

— Am mințit doar ca să mă apăr de Matt. John nu și-a recăpătat memoria decât azi-dimineață.

— Nu-i adevărat, Burnwood, zise John. Știu de mai bine de o săptămână cine sunt și cine e ea. Dar am continuat să mă culc cu ea pentru că-mi făcea plăcere.

— Minte, Gibb.

— De ce-ar minți? o întreabă el.

— Ca să-ți distragă atenția în speranța că mă protejează pe mine și pe Kevin. Datoria lui e de a ne proteja și o s-o facă.

— Știi doar ce mincinoasă e, Burnwood, zise John. Ești un prost dacă o crezi.

— Nu mint, Gibb. S-a trezit azi-dimineață, cu memoria intactă. Când și-a dat seama cum l-am păcălit, s-a înfuriat teribil. Avea de gând să mă dea pe mâna autorităților pentru că l-am răpit. Tocmai fugeam când ați venit voi.

Vocea ei devenea rugătoare.

— Dacă-l omori, omori un om nevinovat care nu și-a făcut decât datoria. Înțelegei asta, nu? John acționează conform unui cod al onoarei

asemănător cu al vostru. Crede în ceea ce face și nu se lasă împiedicat de nimic când e vorba să facă ceea ce consideră că e corect. Te rog, Gibb. Jur că-ți spun adevărul. El nu știa că în fața Domnului eram încă soția lui Matt.

Gibb se gândi și îi aruncă o privire stăruitoare lui John. În cele din urmă oftă, profund.

— Kendall, nu te mai pricepi să minți. Nu cred o vorbă din ce ai spus. Bărbatul care mi-a încornorat fiul trebuie să moară.

Își îndoi degetul pe trăgaci, dar un zgomot neașteptat îl împiedică să apese. Dacă exista un zgomot pe care Gibb să-l recunoască imediat, acela era al unui pistol care se arma. Îngheță și se uită la Kendall.

— Dacă-l omori, apăs pe trăgaci, spuse ea cu o voce care nu mai era deloc pițigăiată din cauza isteriei, ci scăzută, calmă și rece.

— Dumnezeuule, șopti Gibb și păli puțin.

— Exact, Gibb. O să-l apăr pe Kevin de tine, chiar dacă ăsta e singurul mod în care pot s-o fac. Prefer să-l văd mort decât să-l las să stea chiar și un minut în compania ta.

Kevin, epuizat din cauza plânsului, adormise la sânul ei. Pleoapele lui străvezii erau închise, deși o lacrimă sclipitoare îi mai stătea agățată de gene. Buzele îi erau arcuite și ușor întredeschise.

Țeava pistolului îi era lipită de tâmplă.

Când ea dăduse buzna afară din bucătărie și se ciocnise de cei doi Burnwood, aceștia fuseseră la fel de surprinși ca ea, iar în timp ce ei o împingeau înapoi, ea izbutise să strecoare pistolul în buzunarul fustei, neștiind până în clipa aceea cum avea să-l folosească.

Gibb își recăpătase stăpânirea de sine. Ba aproape că zâmbi.

— N-ai face-o.

— Ba da.

— Îl iubești prea mult, Kendall. Tot ce ai făcut până acum, fuga la Denver, ascunsul aici, a fost ca să-l protejezi pe el.

— Exact. Ca să-l apăr de *tine*. Dacă-l împuști pe John...

Împușcătura o făcu să sară de pe scaun atât de repede, încât acesta căzu pe spate.

— Dacă-l împușc pe John... ce? o șicană Gibb. Îngrozită, Kendall se dădu înapoi împleticindu-se, până când se lipi de dulap. Se uită stupefiată la trupul lui John. Acesta se prăbușise pe o parte, cu obrazul lipit de podea. O baltă de sânge se forma sub el.

— Ei? o întrebă Gibb așezându-se în fața ei. Dă-mi nepotul.

Când sărise de pe scaun, reușise să-l țină pe Kevin. Trezit brusc din somn, acesta plângea. Pistolul era acum ca un bolovan în mâna ei, care îi atârna inertă pe lângă trup.

„John nu s-a mișcat. Sângele lui e pe toată podeaua. John e mort. L-a omorât pe John”.

Gibb, cu instinctul lui de vânător, simți iminenta capitulare a prăzii sale. Se apropie de ea.

Kendall ridică mâna. Îi tremura atât de tare, încât se părea că pistolul se lipise de ea și ea încerca să-i dea drumul.

— Nu mă obliga s-o fac, Gibb. Te rog.

— Nu ți-ai omorî niciodată copilul, Kendall.

— Așa e. Nu mi-aș omorî niciodată copilul, îndreptă arma spre Gibb și în casă răsună ecoul celei de a treia împușcături.

CAPITOLUL 46

— John!

Kendall sări peste cadavrul lui Gibb și îngenunche lângă John.

— John? John?

Îl întoarse pe spate.

— Ticălosul ăla ă murit?

— Slavă Domnului că trăiești, spuse ea luându-l în brațe și strivindu-l pe Kevin între ei. Slavă Domnului! Credeam că te-a omorât.

— E mort?

Ea aruncă o privire cadavrului. Gibbons Burnwood era, fără îndoială, mort.

— Da.

— Bine.

Ei îi venea să râdă de bucurie că el putea să vorbească, dar plângea prea tare.

— Ah, John, uită-te la tine. Ești foarte grav rănit.

— N-am nimic.

Dar nu era adevărat. Fiecare cuvânt pe care îl scotea era ca un șuierat slab.

— Ce face copilul? E bine? A pățit ceva?

Kevin urla mai tare ca oricând.

— A avut o dimineată îngrozitoare.

John zâmbi în ciuda durerii cumplite.

— Ca noi toți.

Deja, casa era plină de agenți FBI. Pepperdyne dădu buzna înăuntru împreună cu ceilalți. Îi aruncă o privire lui John, înjură foarte colorat, după care își băgă degetele în gură și fluieră strident.

— Să vină medicii imediat. Repede.

— Ce ți-a trebuit atât de mult? Își întrebă John prietenul pe un ton arțăgos când Pepperdyne se lăsă pe vine lângă el. Credeam că o să-mi

pierd tot sângele până ați apărut voi. În primul rând, v-ați apropiat la fel de subtil ca niște bizoni și, pe urmă, ați stat ghemuiți acolo, scărpinându-vă ouăle și l-ați lăsat pe nenorocitul ăsta să mă-mpuște.

Pepperdyne își dădu casca pe spate și râse.

— Nu-i nevoie să ne mulțumești, John. Noi știm că ne ești recunoscător.

Kendall era nedumerită.

— Știai că sunt afară?

El încuviință.

— Am zărit mișcare prin ușa despărțitoare și am știut, am sperat, că sunt ei. De aceea am făcut tot posibilul să le dau o ocupație ăstora.

— N-ar fi trebuit să te reperi la Matt. Ar fi putut să te omoare de atunci chiar.

— Nu m-am gândit la asta. Când te-a lovit... Din mai multe motive, aș fi vrut să-l omor cu mâna mea.

Schimbară o privire încărcată de semnificații care dură până când unul din medici îi înfipse un ac în braț făcându-i o injecție intravenoasă.

— Au! La naiba! Ce doare.

— Care din voi doi o să-mi povestească și mie ce s-a întâmplat? Întrebă Pepperdyne. Vreau să știu exact cum a fost.

Kendall se uită cum medicii căutau în zadar să vadă vreun semn de viață la Matt. Nu putea să simtă durere pentru moartea fostului ei soț, dar simțea o părere de rău pentru viața lui greșit direcționată.

— Gibb l-a împușcat pe Matt.

— Am văzut asta. Din cauza doamnei Lynam?

— Da. Matt a zis că Gibb a omorât-o.

— A fost descoperită într-o cameră de motel cu gâtul tăiat, le spuse Pepperdyne.

— Matt a iubit-o cu adevărat, zise Kendall cu tristețe. N-a apucat să ducă o viață fericită. Firesc, din moment ce a avut un tată ca Gibb.

— Unul din lunetiștii noștri ar fi putut să-l nimerească pe bătrân când acesta l-a împușcat pe Matt, dar ținea copilul în brațe. Era prea riscant.

— L-ați avut în ochi tot timpul? Întrebă Kendall.

— Da. Pe urmă, dumneata te-ai așezat în scaunul ăla cu copilul și erai în bătaia armei. După ce l-a împușcat pe John...

— Mare scofală, mormăi acesta în timp ce medicii îl așezară pe o targă.

Pepperdyne îi spuse să termine cu miorlăiala, dar lui Kendall îi fu foarte limpede că vechii prieteni erau bucuroși să schimbe insulte și împunsături.

Pepperdyne își continuă explicația.

— După ce Burnwood l-a împușcat pe John, dumneata te-ai dus lângă dulap, îi spuse el lui Kendall. Speram că blufai când țineai pistolul ăla la tâmpla copilului.

— Bineînțeles că asta am făcut și Gibb știa. Dar, deodată, mi-am dat seama că, după ce l-a împușcat pe John, pusese pușca pe masă. Nu mai era înarmat, așa că am îndreptat pistolul lui John spre el și l-aș fi împușcat.

— Numai că omul nostru ți-a luat-o înainte. L-a nimerit drept în frunte.

Imaginea capului lui Gibb explodând era o amintire oribilă care nu avea să dispară multă vreme din mintea lui Kendall. Se cutremură și îl strânse pe Kevin și mai tare la piept.

— Cum ai pus mâna pe pistolul lui John? o întrebă Pepperdyne.

Ea îi aruncă o privire lui John.

— Eu l-am dat, minți acesta.

— Da, zise ea repede. Mi l-a dat să am grijă de el.

— De ce i-ai dat arma să aibă grijă de ea? vru să știe agentul. Dacă stau să mă gândesc, ar trebui să ai amnezie! În toată agitația asta, am și uitat. Acum, fără glumă. Când ți-ai recăpătat memoria?

— Mai lasă-ne în pace, mormăi John. Kendall poate să-ți dea o declarație mai târziu. Acum trebuie să se ocupe de copil și bănuiesc că eu am nevoie de câteva cusături.

Pepperdyne le făcu loc să treacă și stătu lângă mașină când John fu urcat într-una din ambulanțe.

— O să fii bine? întrebă Kendall îngrijorată.

— Absolut, zise el bătându-l pe Kevin pe șezut. Dar *e*/va fi bine?

— N-o să țină minte.

— Eu n-o să uit niciodată, zise el încet. Absolut nimic.

Medicii strânseră picioarele patului ambulatoriu și îl urcară în mașină. Ea și John se priviră până când ușile se închiseră de tot, după care ea privi în urma ambulanței până când aceasta dispăru pe alee.

— Doamnă Burnwood, spuse Pepperdyne atingându-i brațul. Mașina mea așteaptă. Vă duc până în oraș.

— Mulțumesc.

Stătu cu ea pe bancheta din spate, în timp ce un alt agent conducea.

— John e rezistent. O să reușească.

Ea îi zâmbi ușor.

— Știu.

— Știi că e rezistent sau că o să reușească?

— Ambele.

— Hmmm. Se pare că s-a atașat foarte mult de copilul dumitale, spuse el arătând spre Kevin. Nu credeam c-o să văd vreodată simțindu-se atât de bine în preajma unui copil.

— De ce?

El îi povesti atunci ce se întâmplase în New Mexico.

— Încă se mai consideră vinovat.

— Da, așa e, spuse ea melancolică. Își ia responsabilitățile foarte în serios.

— Când o să aibă timp să se gândească, sunt sigur că o să se învinuiască și de moartea lui Ruthie Fordham.

— Sper că nu. Ar fi îngrozitor pentru el.

Pepperdyne nu spuse nimic, deși o privi cu curiozitate.

— Mă tem că e de datoria mea să-ți amintesc că încă mai ești o martoră principală în custodia departamentului de justiție.

— O să depun mărturie în legătură cu ce-am văzut în noaptea aceea în pădurea din preajma orașului Prosper, domnule Pepperdyne.

— Dosarele acelea care se aflau în locuința dumitale din Denver s-au dovedit deja de o mare valoare pentru noi în pregătirea cazurilor.

— Mă bucur. Frăția trebuie exterminată cu aceeași lipsă de milă pe care au arătat-o membrii ei victimelor. O să ajut cum pot ca să-i văd pe toți la judecată. Indiferent ce m-ar costa pe mine personal.

El încuviință și privi pe fereastră un moment.

— Pe urmă mai e cealaltă problemă cu răpirea unui ofițer federal.

— Așa e. L-am răpit.

— Hmm. Ei bine, guvernul nu e prea lămurit în privința asta.

Privindu-l drept în ochi, ea zise:

— Mi-era o frică teribilă de fostul meu soț și de fostul socru și, după cum s-a văzut prea bine, temerile mele erau pe deplin justificate. M-am

gândit că singurul mod în care puteam să mă apăr pe mine însămi și să-l protejez pe Kevin era să dispar și să rămân ascunsă tot restul vieții. Nu regret ceea ce am făcut. Dacă ar fi nevoie, aș face-o din nou, numai că nu l-aș implica pe John. I-am pus viața în primejdie și n-o să mi-o iert niciodată.

— Își făcea datoria.

— Da. Datoria.

— Doamnă Burnwood, în ce moment și-a recăpătat memoria?

— Și eu aș vrea să știu asta, zise ea cu sinceritate.

— Doamnă Burnwood...

— Urăsc numele ăsta. Vă rog să nu-mi mai spuneți așa.

Pepperdyne îi aruncă o privire severă.

— Dar cum să-ți spun?

— Sunt frații Crook.

— Ia te uită, zise Ricki Sue, care îl ținea pe Kevin în brațe și îl lăsa să-i roadă mărgelile roșii. Nenorociții ăștia au încercat să mă omoare. E foarte puțin spus „escroci”.

— Nu, așa îi cheamă, îi explică Kendall.

Se uită de la fotografia la Pepperdyne, care o întrebase dacă îi putea identifica pe cei doi care se aflau în prezent în închisoarea din Sheridan. Fuseseră găsiți în locul unde Ricki Sue le spusese polițiștilor să-i caute, legați de copaci, goi pușcă, și mușcați de țânțari.

— Henry și Luther, spuse Kendall apoi, după care le povesti despre eșecul cu Billy Joe Crook. A-i lui mă urăsc, așa că presupun că s-au gândit să pornească și ei în căutarea mea, sperând să mă găsească înaintea lui Matt și Gibb.

— Datorită mie, erau cât pe ce să reușească, zise Ricki Sue și ochii se umplură de lacrimi. De multe ori mă gândesc la ce-ar fi putut să se întâmple numai pentru că m-am îmbătat și am trântănit fără să știu.

Kendall se întinse peste biroul aglomerat al lui Pepperdyne și îi strânse mâna lui Ricki Sue cu afecțiune.

— Ba dimpotrivă. Dacă n-ai fi fost tu, agentul Pepperdyne și oamenii lui n-ar fi ajuns la timp. Până au sosit ei, John... domnul doctor McGrath s-a descurcat de minune, încheie ea cu o voce răgușită.

John, care refuzase să rămână mai mult de o singură noapte în spital, stătea sprijinit în cârjă, alb ca varul, cu cicatricea recentă de pe

tâmplă, cu piciorul drept tot în ghips și cu brațul stâng, într-o eșarfă. Glonțul tras de Gibb îi pătrunsese în umăr și ieșise prin spate. Mai lipsise foarte puțin să atingă o arteră importantă. De fiecare dată când se gândea cât de aproape de moarte fusese el, Kendall își simțea gâtulejul contractat.

Pepperdyne își dresese glasul pentru a întrerupe acel moment de tăcere.

— Guvernul e dispus să nu te acuze de nimic, în schimbul depunerii mărturiei împotriva membrilor Frăției.

— E extrem de generos, spuse ea.

— Eh, acuzația de răpire ar fi foarte greu de dovedit atâta timp cât victima refuză să spună exact în ce moment a început să participe de bunăvoie, zise Pepperdyne aruncându-i lui John o privire încruntată.

— Nu-mi amintesc, spuse el cu un glas stins.

— Foarte nostim, zise Pepperdyne închizând dosarului ridicându-se, semn că întrevederea luase sfârșit. Îți mulțumesc pentru sprijinul acordat, domnișoară Robb.

— Să nu crezi că poți să scapi de mine așa ușor, Pepperdyne, zise Ricki Sue. O să vii în Carolina de Sud la procese, nu?

— O să vin și o să plec.

— O să fiu și eu pe-acolo, zise ea aruncându-i un zâmbet. Am fost invitată să am grijă de Kevin când Kendall o să fie la tribunal.

— Înțeleg.

— Și nu trebuie să te arăți așa distrus din cauza asta. Oricum, nu uita că-mi datorezi o seară în oraș.

— Cum aş putea să uit când îmi amintești din sfert în sfert de ceas? Deodată, ușa se deschise brusc și un tânăr dădu buzna înăuntru.

Kendall se făcu albă ca varul.

Ricki Sue scoase un geamăt.

— Oh, nu. Acum chiar c-o să iasă circ.

Tânărul se uită când la una, când la cealaltă.

— Salutare.

— Bună.

— Bună.

— Ce mai faceți?

— Bine.

— Bine.

— Cine-i tipul ăsta? Întrebă John.
— Cine-i șefu' aici? Întrebă noul sosit.
— Eu, zise Pepperdyne făcând un pas înainte.
— Ce naiba se-ntâmplă? Nu pricep. De ce mă aflu aici? Credeam că am scăpat.

— Liniștește-te, îi zise Pepperdyne.
— Să mă liniștesc, pe naiba! Îmi văd de treaba mea și mănânc liniștit o farfurie de spaghetti în Roma însorită, când apar doi tipi care zic că-s polițiști americani și, după aia, mă trezesc în avion, cu destinația Statele Unite.

Indignat, își propti mâinile în șolduri.

— Care-i treaba? Întrebă el pe toată lumea în general.

— Presupun că toți ne cunoaștem reciproc, numai John nu știe nimic, spuse Pepperdyne și, întorcându-se spre prietenul său, zise: Domnule doctor John McGrath, ți-l prezint pe Kendall Deaton.

CAPITOLUL 47

— E cam dificil de explicat.

— Încearcă.

Ea și John erau singuri în birou. Ricki Sue îl luase pe adevăratul Kendall Deaton de mână și îl scosese din birou, în timp ce acesta continua să ceară explicații detaliate, pe care ea promise să le dea numai dacă tăcea din gură. Pepperdyne ieșise și el împreună cu cei doi polițiști.

— Kendall era avocat la *Bristol and Mathers*, începu ea. A intrat în conflict cu asociații firmei în momentul în care procuratura l-a acuzat de falsificare de probe. Acuzația nu s-a dovedit niciodată, deși părerea generală era că fusese, probabil, vinovat de ceva. Nu s-a făcut nicio plângere, dar a fost concediat de la firmă. Timp de câteva luni după aceea, el a trimis autobiografia, dar nicio altă firmă nu voia să angajeze pe cineva cu dosarul pătat. Kendall s-a descurajat și s-a hotărât să plece în Europa o vreme. M-a rugat pe mine să-i expediez corespondența pe care o primea. La câteva luni după plecarea lui, a primit o scrisoare din Prosper, Carolina de Sud. Datorită faptului că părea un răspuns la autobiografia trimisă, i-am expedit-o imediat. M-a sunat să-mi mulțumească și mi-a zis că era, într-adevăr, o ofertă de serviciu, dar că el nu era interesat. Ducea o viață foarte plăcută de burlac la Roma, lucra pe post de consultant la o firmă de marketing din Roma și îi plăcea foarte mult. Atunci m-am hotărât s-o accept eu. Se uită la el, sperând să vadă înțelegerea pe chipul lui, dar John, rămase impasibil.

— Terminasem a treia din clasa mea de la Școala de drept, John. Eram cea mai promițătoare avocată recent ieșită de pe băncile școlii care lucra la *Bristol and Mathers*, dar mi se dădeau numai cazuri slabe. Nu simțeam niciun pic de interes, nu eram provocată în niciun fel, până nu a apărut cazul despre care ți-am povestit, femeia aceea bolnavă de

SIDA, care avea mare nevoie de ajutorul meu. Atunci mi-am dat seama că locul meu nu era într-o firmă mare, care nu se gândea decât la venit. Voiam să-i ajut pe oameni. Voiam dreptate pentru cei necăjiți și nebăgați în seamă de nimeni. Așa că am început să trimit scrisori în statele care folosesc sistemul apărării publice, dar n-am primit niciun răspuns încurajator. Atunci când Kendall a refuzat oferta făcută de cei din Prosper, mi s-a părut ca un... semn. Bunica și Ricki Sue m-au considerat nebună, bineînțeles, dar eu le-am scris celor de-acolo, dându-mă drept Kendall. E incredibil de ușor să iei numele altcuiva, deși acum știu de ce au angajat-o cei din Prosper pe Kendall Deaton fără să facă verificări mai amănunțite, adăugă ea cu amărăciune.

— Voiau un apărător public coruptibil, zise John.

— Exact. Pata din dosarul lui îi atrăgea. El era exact ceea ce căutau. Prima lor reacție când au văzut că eram femeie a fost negativă. Dar, presupun că, după ce au mai discutat, au ajuns la concluzia că o femeie putea fi și mai maleabilă. Sau poate mai vulnerabilă.

După ce se gândi un moment, continuă:

— Poate că motivele care m-au împins să devin apărător public n-au fost chiar atât de altruiste cum aș vrea să creadă lumea. Cum aș vrea să cred eu însămi. Poate că ambiția mea se baza pe mândrie. Voiam să le demonstrez tuturor cât de deșteaptă eram. Voiam să le fac plăcere părinților mei, ceea ce comentariile tale m-au ajutat să-mi dau seama că era imposibil. Oricum, poate că n-am avut parte de acea ocazie, pentru că motivele mele n-au fost chiar așa de lipsite de egoism cum susțineam. Bunica m-a avertizat că n-o să iasă nimic bun din ceva clădit pe minciună și a avut dreptate.

Stătea pe colțul biroului lui Pepperdyne. Kevin dormea în căruciorul lui. Îl auzi pe John apropiindu-se cu zgomotul care, deja, îi era familiar, bocănitul vârfului de cauciuc al cârjei precedându-i fiecare pas.

Veni în spatele ei, întinse mâna pe lângă ea și împinse ușor căruciorul, după care îi mângâie obrazul lui Kevin. Inima ei se topi când îi văzu degetul masculin și bronzat atingând pielea moale a copilului, nu numai pentru că demonstra afecțiunea lui față de Kevin, dar pentru că însemna că el mai învinsese un balaur.

— Știi că, atunci când autoritățile aveau să-ți descopere falsa identitate, nu te-ai mai fi bucurat de credibilitate nici din partea lor, nici a vreunui juriu? zise el.

— Cine ar crede o asemenea poveste din partea unei femei a cărei viață a constat într-un șir întreg de născociri? Nu puteam decât să fug și să mă ascund. Mai întâi în Denver și apoi...

Aruncându-i o privire peste umăr, șopti:

— Cu tine.

El o ridică, întorcând-o cu fața și își trecu degetele prin părul ei scurt, plimbându-și privirea peste chipul ei.

Apoi, cu un gest aproape violent, o trase spre el și o strânse cu putere.

— Ar fi putut să te omoare, zise el. Credeam că o să te vadă murind.

Înconjurându-l cu brațele, ea își ascunse fața în gâtul lui.

— Dacă ai fi murit din cauza mea, John? Dacă ai fi murit?

Timp de un moment îndelungat, se ținură strâns în brațe. În cele din urmă, el o depărtă ușor.

— Nu te simți vinovată pentru ce mi s-a întâmplat.

— Dacă n-o să te simți nici tu vinovat pentru moartea lui Ruthie Fordham.

El se încruntă.

— Asta-i foarte greu. O să depunem eforturi împreună.

— Împreună?

— Cred că am putea să încercăm toți trei să facem noțiunea asta de familie să funcționeze. Ce zici?

— Cred că eu și Kevin avem nevoie de tine. Și tu ai nevoie de noi, zise ea mângâindu-i fața și atingându-i ușor cicatricea căreia ea îi scosese firele. N-am absolut nimic de câștigat dacă aș minți, așa că știi că asta-i adevărul. Te iubesc, John.

— Și eu te iubesc, spuse el, după care își dresе glasul și adăugă: Mi-ar face plăcere să știu, totuși, cum te cheamă.

— O să-ți spun dacă-mi spui și tu exact în ce moment ți-ai recăpătat memoria.

Pe chipul lui apăru un zâmbet. Își lăsă capul în jos și o sărută profund și sexy. Ea s-ar fi putut pierde foarte ușor în el, dar își dădu capul pe spate și îl privi.

— Ei, John?

Continuând să zâmbească, el o sărută din nou.

SFÂRȘIT

